

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

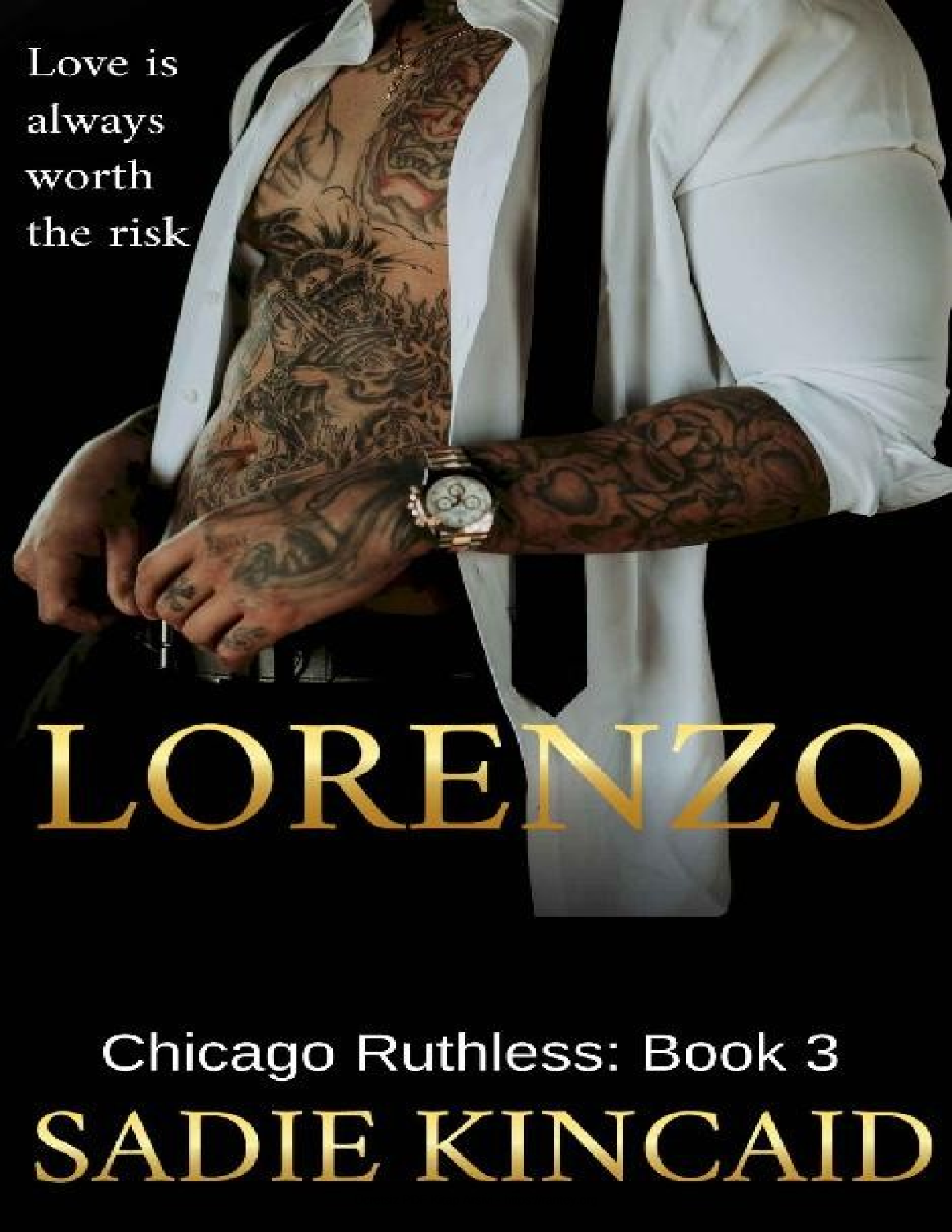
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Love is
always
worth
the risk

A man with extensive tattoos on his arms and torso, wearing a white shirt and a watch, holding a gun.

LORENZO

Chicago Ruthless: Book 3

SADIE KINCAID

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Lorenzo

CHİ CAGO ACIMASIZ: KİTAP 3

OceanofPDF.com

SADI E K NCA DII

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Sadie Kincaid

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın manevi hakkı savunulmuştur Kapak Tasarımı:

Red House Basın Ltd

Kapak fotoğrafçılığı: Kayla Ruiz Fotoğraf Düzenleme:

Baker Street Revizyonları

Bıçimlendirme: Red House Press Ltd

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

OceanofPDF.com

İŞBİRLİĞİ UYARISI

Bu kitap yetişkin okuyuculara yöneliktir ve cinsel içerikli sahnelerin yanı sıra grafik şiddet sahneleri de içermektedir.

Tetikleyiciler arasında aile içi istismar, ölümcül hastalık tartışması ve geçmiş cinsel saldırı tartışması yer almaktadır. Bu kitapta tasvir edilen bazı uygulamalar, güvenli ve uygun kurallara uyulmadığı takdirde yaralanmalara neden olabilir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Güzel Fin'ime,

Bilin ki hepsini bir şeyle takas edebilirim... [OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

[Önsöz Bölüm](#)

[1](#) Mia

[Bölüm 2](#)

Lorenzo

[Bölüm 3](#)

Lorenzo

[Bölüm 4](#) Mia

[Bölüm 5](#)

Lorenzo

[Bölüm 6](#) Mia

[Bölüm 7](#)

Lorenzo

[Bölüm 8](#)

Lorenzo

[Bölüm 9](#) Mia

[Bölüm 10](#)

Lorenzo

[Bölüm 11](#)

Lorenzo

[Bölüm 12](#)

Mia

[Bölüm 13](#)

Lorenzo

[Bölüm 14](#)

Lorenzo

[Bölüm 15](#)

Lorenzo

[Bölüm 16](#)

Lorenzo

[Bölüm 17](#)

Mia

[Bölüm 18](#)

Lorenzo

[Bölüm 19](#)

Mia

[Bölüm 20](#)

Lorenzo

[Bölüm 21](#)

Mia

[Bölüm 22](#)

Lorenzo

[Bölüm 23](#)

Lorenzo

[Bölüm 24](#)

Mia

[Bölüm 25](#)

Lorenzo

[Bölüm 26](#)

Mia

[Bölüm 27](#)

Mia

[Bölüm 28](#)

Lorenzo

[Bölüm 29](#)

Lorenzo

[Bölüm 30](#)

Mia

[Bölüm 31](#)

Lorenzo

[Bölüm 32](#)

Mia

[Bölüm 33](#)

Lorenzo

[Bölüm 34](#)

Lorenzo

[Bölüm 35](#)

Mia

[Bölüm 36](#)

Lorenzo

[Bölüm 37](#)

Mia

[Bölüm 38](#)

Lorenzo

[Bölüm 39](#)

Mia

[Bölüm 40](#)

Lorenzo

[Bölüm 41](#)

Mia

[Bölüm 42](#)

Mia

[Bölüm 43](#)

Lorenzo

[Bölüm 44](#)

Mia

[Bölüm 45](#)

Lorenzo

[Bölüm 46](#)

Mia

[Bölüm 47](#)

Mia

[Bölüm 48](#)

Lorenzo

[Bölüm 49](#)

Mia

[Bölüm 50](#)

Lorenzo

[Bölüm 51](#)

Mia

[Bölüm 52](#)

Lorenzo

[Bölüm 53](#)

Mia

[Bölüm 54](#)

Lorenzo

[Bölüm 55](#)

Lorenzo

[Bölüm 56](#)

Mia

[Bölüm 57](#)

Lorenzo

[Bölüm 58](#)

Mia

[Bölüm 59](#)

Lorenzo

[Bölüm 60](#)

Mia

[Bölüm 61](#)

Lorenzo

[Bölüm 62](#)

Mia

[Bölüm 63](#)

Lorenzo

[Bölüm 64](#)

Mia

[Bölüm 65](#)

Mia

[Bölüm 66](#)

Lorenzo

[Bölüm 67](#)

Lorenzo

[Bölüm 68](#)

Mia

[Bölüm 69](#)

Lorenzo

[Bölüm 70](#)

Mia

[Bölüm 71](#)

Lorenzo

[Bölüm 72](#)

Lorenzo

[Bölüm 73](#)

Mia

Sonsöz

Mia

Keres (Önizleme)

Sadie Kincaid tarafından da
yazılmıştır Teşekkür

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

OceanofPDF.com

LOREN OZ

R başımın sadece birkaç santim üzerindeki kumaştan sekiyor. Küçük mermilerden oluşan sürekli bir çekiç darbesi, şu anda sahte yas tutan insanları arabaların gürültüsünden koruyan siyah şemsiye denizinin üzerine düşüyor.

Chicago yağmuru. Rahip sadece birkaç metre önümüzde duruyor ama sözleri fırtına tarafından bastırılıyor. Belki de kulaklarıma hücum eden kanın sesi yüzünden söylediklerini duymakta zorlanıyorum.

Onu duyamamam önemli değil. Dudaklarından dökülen iyi çalışılmış konuşmayı zaten biliyorum. Ne kadar nazik bir ruh olduğunu. Bu karanlık dünyada nasıl bir ışık olduğunu. İkisi de doğru.

Tanrı'nın onu nasıl eve çağırdığını. Siktiğimin yalancısı. Onun evi burası. Benim yanımda.

Üzerime tutulan şemsiyenin altından çıkıyorum ve tepemde yuvarlanan gri bulutlara göz kırpyorum. Yağmurun yüzümden aşağı damladığını hissetmek istiyorum. Soğuk yağmur suyunun bu lanet takım elbiseyi ıslatmasını istiyorum - bu sabah benim için yatağın üzerine serilmiş olan takım elbiseyi, sanki aniden kendi kendime giyinmekten acizmişim gibi. Beni yiyip bitiren, kemiklerimi kemiren ve ruhuma ziyafet çeken bu derin boşluktan başka bir şey hissetmek istiyorum.

Şemsiyenin gölgesi tekrar başımın üzerinde yükseliyor ve boğazımda bir uyarı hırıltısı gümbürdüyor.

Bir bıkkınlık iç çekişi. Gölge kaybolur.

Birkaç adım arkamda duran küçük kardeşimden beni rahat bırakması için hırıltılı bir emir geliyor. Gözlerimi kapatıp başımı gökyüzüne doğru eğiyorum ve çiseleyen yağmuru duyabilmek için sesini birkaç oktav yükselten rahibin sesini bastırıyorum. Su yüzümden aşağı akıyor, kulaklarıma ve boynuma damlıyor, gömleğimin yakasını ıslatıyor. Ya boğulabilseydim

Bunun içinde mi? Herkes sahte gözyaşları döküp yüzlerine mendil tutarken ağzımı açıp yağmur suyunun boğazıma ve ciğerlerime dolmasına izin mi verseydim? Ya da tabutunu açıp onunla birlikte içine girsem? Onu kollarıma alır ve sonsuza kadar onunla birlikte yatardım, yapmam gerektiği gibi.

Anlaşma buydu, Anya! Sonsuza kadar! Bana sonsuza kadar söz vermiştin.

Acısını hafifletmek için verilen ilaçlara rağmen çok acı çeken güzel yüzünü görüyorum. Son sözleri kulaklarımda çınlıyor - *sevgili aşkım* - ve göğsümün ortasında yeni bir yara açıyor. Eğer yeterince konsantre olursam ve tüm bu boktan günü bastırabilirsem, ona son bir kez sarıldığımdaki sıcaklığını hala hissedebiliyorum. Kollarımın arasında kayıp giderken. Ölümünün vücudumun her hücresinde hissettim, sanki onun değil de kendi ölümümü yaşıyormuşum gibi. Şeytanın kendisi, onun ruhunun bu dünyadan içgüdüsel olarak koparılmasıyla beni cehenneme sürükledi.

İçimin derinliklerinde öfke kaynıyor ama yüzeye çıkamayacak kadar çok keder, suçluluk ve acı tarafından gömülmüş durumda. Chicago'daki en güçlü adam olan ben, onu nasıl kurtaramadım? Tüm parama, kaynaklarıma ve ailemin adına -dağları yerinden oynatabilecek bir isim- rağmen ona bir an bile daha fazla zaman veremedim. Karımın kollarımda son nefesini verişini izlediğim zamanki kadar hiç bu kadar güçsüz, hiç bu kadar umutsuz ve yalnız hissetmemiştim.

Çünkü bunun olmasına izin verdim. Durduramadım. Durduramadım.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, sıcaklıklarının keskin kontrastı olmasa dondurucu yağmurdan ayırt edilemezler. Belki ben de ona katılırım - hepsi gidene kadar burada bekler ve oraya tırmanırım. Uykuya dalarım ve asla uyanmam.

Kalbim şiddetli bir şekilde titriyor ve bana tamir edilemeyecek kadar kırıldığını hatırlatıyor. Sanki unutulmuşum gibi.

Yumuşak parmaklar sol elimin etrafında kıvrılıyor, ince parmaklar kalın parmaklarımdan geçiyor. Kız kardeşim, Joey. Ve şimdi de sağ elim; baldızım Kat. Benimkilere karşı hafif ve çevik, ama bir ağacın gövdesindeki sarmaşıklar gibi çekip alamayacağım kadar güçlü eller.

Beni izlerken endişelerinin ağırlığını hissediyorum ama başımı gökyüzüne doğru eğmeye devam ediyorum. Ellerimi daha sıkı sıkıyorlar, hala burada olduklarını bilmemi sağlıyorlar. Onların gözyaşlarının da benimkiler kadar gerçek olduğunu hatırlatıyorlar. Onlar da onu seviyordu. Nasıl sevmesinler ki? Tatlı, güzel karımı gerçekten tanıma fırsatı bulan herkes onu sevmekten başka bir şey yapamazdı. O tanıdığım en iyi insandı. Benim en iyi parçamdı.

Ve Şimdi o gitti.

Ve bu hayata onsuz katlanmak zorunda bırakıldım. Kalpsiz, yarım bir ruhla ve ömrümün sonuna kadar başka bir kadını asla sevemeyeceğimi bilerek. Gözlerini son kez kapattığında ona bunun sözünü vermiştim ve bu sözü son nefesime kadar tutacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm
Bir

OceanofPDF.com

M AI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİ YIL SONRA

M Kocam üzerimde yükseliyor, kemerini pantolonunun ilmiklerinden geçirirken dudakları zalim bir alaycılığa dönüşüyor. Zonklayan başımı mutfak dolabına yaslayıp göz kırpıyorum.

Gözüme kan damlıyor, bu hareketi acınası bir misilleme girişimi olarak görürse diye onu uzaklaştırmaktan çok korkuyorum. Bu durumdayken onunla başa çıkmanın en iyi yolunun mümkün olduğunca küçük ve hareketsiz kalmak olduğunu öğrendim. Bırakın kazandığını düşünsün.

"Ve bu gece vardiyam bitene kadar senin ve tüm bu lanet olası evin temizlenmesini istiyorum," diyor, çıplak dişleri onu hastalıklı bir sansar gibi gösteriyor. Kocamı bir köpeğe benzetmek fazla kibarlık olur; köpekler sadık, koruyucu ve tatlıdır. Kemerini bağlıyor, metal toka yüksek sesle şingirdiyor. "Bu haldeyken seni becermem."

Hafifçe başımı salladığımda kibirli bir homurtuyla karşılaşır ve neredeyse çıplak bedenime bakarak yaptığı işi inceliyor. Dudağını son bir kez kıvrarak arkasını dönüyor, silahını kapıyor ve mutfaktan çıkıp Boston Polisi'nin saygın ve madalyalı memuru Çavuş Mulcahy'ye dönüşüyor.

Kapı kapanır kapanmaz kendimi doğrulmaya zorluyorum ve dilimi ağzımın içinde gezdiriyorum. Kanın metalik tadı damağıma sızıyor ama en azından bu sefer hiç dişimi kaybetmedim. Etrafımda yere saçılmış kırık kahvaltı tabaklarına bakıyorum. Kahve ve mısır gevreği dolapların ve birkaç hafta önce birlikte seçtiğimiz yeni krem rengi yer karolarının üzerine sıçramış.

Mutfağı Brad'in titiz standartlarını karşılayacak şekilde temizlemek saatler alacak. Ayaklarımı altına aldığımda başımdaki, kaburgalarımındaki ve kalçalarımındaki zonklayıcı ağrıdan irkiliyorum. Kendimi hareket edebilecek kadar sağlam hissettiğimde, tökezleyerek mutfaktan çıkıyorum ve alt kattaki banyoya giriyorum. Işığın yanmasıyla bakışlarım doğrudan lavabonun üzerindeki aynaya yöneliyor ama beni karşılayan manzaraya kendimi hazırlamama gerek yok. Bu ne kadar üzücü? Brad'in patlamalarından birinin ardından en son ne zaman aynaya baktığımı ve bana yaptıklarından dolayı şok ya da şaşkınlık hissettiğimi hatırlamıyorum. Üzüldüm ve incindim -bu beni hala her seferinde etkiliyor- ama şaşırmadım.

Suyu akıtıyorum ve bir bez alıp ıslattıktan sonra sağ gözümün üzerine koyuyorum. Sonra o kadar çok kez yaptığım işlemi tekrarlıyorum ki

Artık bunu düşünmek zorunda bile değilim. Kaslarım bir makine gibi kendi istekleriyle hareket ediyor.

Duşa girmeden önce her zaman yüzümü temizlerim, böylece kalan hasarı inceleyebilir ve kalçalarımın arasındaki döllerini temizleyebilirim. Vücudumdaki morlukları gizleyebilirim ama yüzümdeki morluklar daha fazla özen gerektirir.

Bugün o kadar da umurumda değil. Çavuş Mulcahy beni takip etmek için elinden geleni yapıyor. Arkadaşlarımla yaptığım konuşmaları dinlemek için telefonumu dinliyor, ki bugünlerde bu nadiren oluyor, ve sadece uygun gördüğü müşterilere masaj yaptığımdan emin olmak için hesaplarımı ve defterlerimi tarıyor. Brad her şeyi görüyor, *benim* dışımda her şeyi.

Bu duvarların dışındaki hayatımı kontrol etmeye o kadar odaklanmış ki, bu duvarların içindeki hayatıma çok az dikkat ediyor. Bu yüzden ara sıra tişörtümde bir araba yağı lekesi ya da parmak eklemlerimde bir çizik olduğunda farkına bile varmıyor. Her ihtimale karşı her zaman bir açıklamam vardır ama buna hiç ihtiyacım olmadı.

Duşumu tamamladıktan sonra üzerime bir havlu sarıyorum ve aynaya bakıyorum. Sağ gözümün üstünde bir kesik var ve koyu mor morluk tüm elmacık kemiğime yayılıyor. Çenemi kaldırarak boynumdaki parmak ucu şeklindeki morlukları inceliyorum ve alt dudağımdaki kesiğe dokunuyorum. Kendime güvenen bir gülümseme veriyorum. Bu son kez oluyor.

Duştan sonra kendimi zinde ve kafam açık hissediyorum. Farklı olacağını düşünmüştüm. Ellerimin titreyeceğini, kalbimin hızlanacağını düşünmüştüm ama şaşırtıcı derecede sakin hissediyorum. Üst kata çıkıp dolabın altından küçük turuncu çiçekli valizi aldığımda sakinim. İçini temel banyo malzemelerimle, birkaç çift temiz iç çamaşırıyla ve birkaç kıyafet değişikliğiyle doldurduğumda sakinim. Elimde bavulumla merdivenlerden inip kahvaltı kalıntılarıyla dolu mutfığa doğru ilerlediğimde hâlâ sakindim. Çantamı alıyorum ama cep telefonumu tezgahın üzerinde bırakıyorum. Bu günlerde gösterişli bir takip cihazından biraz daha fazlası.

Garaj kapısını açtığımda onu görünce gülümsedim. Benim yeşil tanrıçam. Brad ve kardeşi Jake'in dört yıl önce, babalarının ölümünden kısa bir süre sonra aldıkları 1986 model Mustang. Tamir edip yolculuğa çıkacaklarına yemin ettikleri Mustang. O zamandan beri ikisi de ona dokunmadı ama ben geçen yılı onu tamir ederek geçirdim. Bugünlerde internetten öğrenebilecekleriniz inanılmaz. Yani, sadece bir bilgisayar kullanarak diploma alabiliyorsunuz, değil mi? Motor tamir etmeyi de bu şekilde öğrenmemeniz için bir neden yok.

"Bright Side of the Road" şarkısını mırıldanarak bagajı açıp çantamı içine yerleştirirken sırtımdan kendimi alamıyorum. Arabaya tırmanıyorum ve derin bir nefes alarak ellerimi direksiyonun üzerinde gezdiriyorum. İşte bu kadar. Özgürlüğe giden biletim. Uzun zamandır bekliyordum.

Onu çalıştırıyorum ve motorun gürültüsü kemiklerimi titretiyor. Hayatım boyunca duyduğum en tatlı ses. Heyecan ve korku içimi kaplıyor. Yansımamı son bir kez kontrol ettikten sonra güneş gözlüklerimi takıyorum, morlukların en kötüsünü gizliyorum. Nereye gittiğimin bir önemi yok ama oraya varırken bir polisin yara bere içindeki yüzümü görüp endişelenerek beni kenara çekmesini istemiyorum. Bu on beş saatlik bir yolculuk ve tuvalet molaları ve benzin doldurmak dışında, varış noktama ulaşana kadar durmaya niyetim yok.

Bunun için tek bir şansım var ve bunu mahvetmek için en ufak bir şansım bile yok.

OceanofPDF.com

Bölüm
İki

OceanofPDF.com

LOREN OZ

F Derimin altında öfke kaynıyor, fokurdamaya yüz tutmuş bir kap su gibi. Her zaman orada. Her günün uyanık olduğum her saniyesinde. Ve kaynaması için tek gereken bir anlık ısı. Bazen ben içimde taşıdığım öfkenin hiç dinip dinmeyeceğini merak ediyorum. İki uzun yıl oldu ama her geçen gün daha da şiddetleniyor. Eskiden böyle şeyler yapmak beni biraz rahatlatırdı -birkaç dakikalık bir rahatlama. Ancak, o coşkulu zirveye ulaşmak için her seferinde daha fazlasına ihtiyaç duyan bir bağımlı gibi, bu bile ruhumdaki öfkeli şeytanları sakinleştirme yeteneğini kaybetti.

"Lütfen, Lor-" diyor önümde diz çökmüş adam. Ağzının ortasına bir yumruk indiriyorum ve zaten sağır kulaklara düşecek olan merhamet ricasını kesiyorum. Ben merhametli bir adam değilim. Lanet olası bir kalbim yokken neden bu dünyadaki herhangi birini umursayayım ki? İşe yaramaz bir bok çuvalı gibi yere düşüyor, ağzından kanlar fışkırıyor, pantolonuma ve ayakkabılarıma sıcıyor.

Hareketsiz yatıyor. Siyah ayakkabımın üzerindeki kan damlacıklarına bakıyorum ve kaynayan öfke tehlikeli bir şekilde yüzeye yaklaşıyor. En iyi İtalyan derisinden yapılmışlar, ama bu umurumda değil. Umurumda olan, karımın bu ayakkabıyı ölmeden birkaç hafta önce bana almış olması...

Yumruklarımı o kadar sıkı sıkıyorum ki ön kollarım patlayacakmış gibi oluyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Dişlerimi gıcırdatarak, vücudumdaki her kas ve sinire sızan gerginliği biraz olsun hafifletmek için boynumu geriyorum. Manfred ayaklarımın dibinde yüzükoyun yatıyor ama bu onu kurtarmayacak. Açık bir fırından çıkan ısı gibi erimiş öfke içimde alevleniyor ve ayağımı kafasına doğru itiyor. Sadece bir kez değil, tekrar tekrar. I

Yüzü insan olarak tanınmaz hale gelene ve ayakkabılarım kan, kafatası ve beyinle kaplanana kadar onu tekmelemeye devam et.

"Lorenzo? Lütfen?" Manfred'in iş ortağı Richie birkaç metre öteden bağıyor, kendisi beni durdurmaya çalışamayacak kadar korkak. Ama ben duramam. İçimdeki öfke dinmedikçe duramam. Ailemin yaşadığı, yeğenlerimin bana Loz Amca dediği eve gidemem. Uçurumun kenarına bu kadar yaklaşmışken olmaz. Hayır, en kötüsünü burada bırakmak zorundayım.

Manfred'in kafasında tekmeleyecek çok az şey kaldığında, vücuduna doğru ilerliyorum ve tekrar işlev görebilmek için ihtiyacım olduğu kadar öfkeyi bastırıyorum. Richie'nin merhamet için yalvarışları geçen her saniye azalıyor ve öğürme sesi ile kusmuğun keskin kokusu küçük odayı dolduruyor. Eski ortağı çıkışını engellemesine rağmen içgüdüleri onu kapıya doğru koşturur. Kaçış olmadığını biliyor olmalı ama insanlar hayatta kalma dürtüsü devreye girdiğinde sağduyularını kaybetme eğilimindedir.

Manfred'in cesedine yaptığım saldırıyı durdurmadan uzanıp Richard'ı boğazından yakaladım. Bu işi bana bırakmalıydı. Belki o zaman tüm öfkemi arkadaşının cesedinden çıkarabilirdim.

"Lorenzo. Lütfen?" diye sızlanıyor, ben bakışlarımı ona dikerken gözyaşları ve sümüğü elime akıyor. "Sana paranı getireceğim."

"Bunun parayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüzündeki katıksız dehşetten etkilenerek soruyorum. "Senin on bin doların benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Lütfen."

"Sen ve Manfred bana yalan söylediniz, Richie. İşte bu yüzden ikiniz de bu küçük lanet odada öleceksiniz ve bu yüzden anneniz bile cesetlerinizi teşhis edemeyecek."

Yüzü soluklaşıyor, ki bu çok uygun çünkü o zaten bir hayalet. Onu odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve tökezleyerek yere düşüyor, titreyerek ona doğru ilerleyen bana bakıyor. Başparmaklarımı göz çukurlarına sokup gözbebeklerini kafasından çıkardığımda, merhamet çılgınları kararmış ruhumu yatıştırıyor.

Ailemin malikanesinin koridorunda yürüyorum. Benim evim. Onun yokluğuyla azaldı ama yine de kendimi rahat ve huzurlu hissettiğim tek yer.

"Loz Amca. Yardım edin." Üç yaşındaki yeğenim Gabriella'nın ciyaklamaları havayı doldururken, çoraplı ayaklarıyla koridorda bana doğru hızla ilerliyor. Tiz kıkırdamalarla çığlık atarak bana doğru koşuyor ve ben de onu kollarımın arasına alıp göğsüme bastırıyorum. Tamam, belki hala bir kalbim var ama binlerce parçaya bölünmüş durumda. Olumlu duygular besleyebilen birkaç parça ise çoğunlukla bu küçük kıza ve onun iki küçük kardeşine ait.

"Neden kaçıyorsun benim küçük Ella'm?" Yüzüme bakıyor, koyu kahverengi gözleri o kadar güven ve masumiyet dolu ki ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Dinozor Baba." Dante peşinden koridora doğru koşarken bir kıkırdama daha çıkarıyor, başındaki pembe taç dinozora benzeyen kükremesiyle çelişiyor. Gabriella daha yüksek sesle ciyaklıyor ve küçük yüzünü göğsüme gömüyor, ta ki sadece kalın bukleleri görünene kadar.

Dante'nin gülümsemesi, kanlı ve morarmış eklemlerimi görünce kayboluyor. Eve gelmeden önce biraz temizlenmişim ama iki adamı öldüresiye dövdükten sonra ancak bu kadar kandan kurtulabilirsiniz. İfadesi kararıyor ve bu zıtlıktaki ironi benim de dikkatimden kaçmıyor. Tatlı yeğenime sarılırken ben kana bulanmışım.

"Ne oluyor, Loz?" diye mırıldanıyor. "Konuşacağını sanıyordum?" Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Söyledikleri hoşuma gitmedi."

Kızına uzanıyor ve onu kollarımdan çekip alıyor. Kızım ciyak ciyak itiraz etse de onu sarıp sarmalıyor ve yüzüne kelebek öpücükleri kondurarak bir başka sevinç çığlığıyla ona sarılmasını sağlıyor. Tanımlanamayan ama yabancı olmayan bir şey üzerime çöküyor. Başımı sallıyorum. Babasının yanında, canavar amcası olan benim yanımda olduğundan çok daha güvende.

"Hey, ben Loz Amca'yla konuşurken neden gidip anneni ve kardeşlerini bulmuyorsun?" diyor sessizce.

Surat asıyor. "Ben de Loz Amca'nın benimle prenses dinozorlar oynamasını istiyorum." "Yakında oynayacak. Babamla önce konuşmaları gerek. Tamam mı?"

Gabriella bana dönüyor, onun isteğini düşünürken kaşları şirin bir şekilde çatılıyor. Joey'e o kadar çok benziyor ki, suratını astığında sanki zamanda yolculuk yapıp kız kardeşimin onun yaşında olduğu günlere geri dönmüş gibi oluyorum. "Söz veriyorum yakında oynayacağım," diye onu temin ediyorum.

"Güzel." Kararlı bir şekilde başını salladıktan sonra Dante'nin yanaklarını birbirine yapıştırır ve onu dudaklarından yüksek sesle öper, sonra kollarından kurtularak koridorda koşar adımlarla ilerler.

İç çekerek onun gidişini izledim ve küçük kardeşimin konuşmasını bekledim. En büyükleri ben olsam da, ailenin resmi reisi o. Benim için seçtiği İtalyan kadın yerine Anya Novikov'u gelin olarak seçtiğimde babam doğuştan gelen bu hakkımı reddetti.

"Ne oluyor, Loz?" Dante, kızı kulak kesildikten sonra tersliyor. "Sana söyledim, söyledikleri hoşuma gitmedi."

Elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Neredeyse evden her çıktığında böyle şeyler oluyor."

Ona doğru yaklaştım. "O iki bok parçası neden umurunda ki zaten? Manfred ve Richie'den kurtularak dünyaya bir iyilik yaptım."

Başını eğiyor, öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığı belli oluyor. "Manfred ve Richie umurunda değil ama ön kapıdan her çıktığında ardında bir sürü ceset bırakman umurumda."

Hırladım. "Kendim temizledim. Her zaman yaparım."

Kıyafetlerime sert bir bakış atıyor. "Yeterince iyi değil."

Aşağıya bakarken, koyu renk takım elbisemde açıkça görülebilen kan karşısında irkiliyorum. Manfred'in beyin parçalarının bir kısmının ayakkabılarıma da sıçradığından eminim. "Şimdi icabına bakacağım."

"Ama eve öyle döndün, Loz. Ya kanıtlaması gereken bir şey olan aşağılık bir polis seni durdursaydı?"

"Polisler bizi durduramaz," diye hatırlatıyorum ona.

"Bir kereden bir şey olmaz, Loz." İşaret parmağını kaldırdı, kaşları derin bir çatıklıkla çatılmıştı. "Sadece bir kez."

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil."

"Umursuyorum, Loz," diye bağılıyor. "Umurumda!"

Nabzım hızla atıyor ve burnumdan derin bir nefes çekiyorum. Şu anda bunu yapamam. Yapamam.

Yüzümü ellerinin arasına alıp alnını yüzüme bastırıyor. "Bunu sensiz yapamam kardeşim."

"Yapabilirsin." Kelimeleri boğuk boğuk söylüyorum.

"Hayır, yapamam. Eğer kendini umursamıyorsan, bizi ve sensiz nasıl başa çıkabileceğimizi düşün. Ben ve Kat. Joey ve Max." Yalvarışları o küçük parçacıklardan bazılarını çekip alıyor, bir araya getirmeye yetecek kadar topluyor

kalbim tekrar atmaya başladı. Zayıf ama orada. "Gabriella ve çocukları ve seni kaybederlerse ne yapacaklarını düşün." Bu sözler tabutuma son çiviği çakıyor ve yıkılıyorum.

Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve kollarını başıma ve boynuma dolayarak beni omzuna çekiyor. "Buna bir son vermelisin, Loz."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum.

Ama ya duramazsam?

OceanofPDF.com

Bölüm
ÜÇ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

D ante kol düğmelerini takıyor ve beni endişeyle inceliyor. "İyi olacağına emin misin? Evde kalabiliriz."

Gözlerimi deviriyorum ve sekiz aylık oğlunun yüzüne bakıyorum, Micah, kolumun kıvrımına sokulmuş, diş çıkarma halkasını çiğnerken ağzından salyalar akıyor. "Baban sen ve ağabeyin ve ablan gibi küçük serserilerle başa çıkamayacağımı mı düşünüyor?" Onu zıplatıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Gabriella ve Marco mışıl mışıl uyuyor," diyor Kat odaya girerken. "Onu da uyutmaya çalışmamı istemediğine emin misin?"

"İyi olacağız. Biraz güreş izleyeceğiz. Değil mi evlat?" Çenesindeki salya birikintisini başparmağımla sildim.

Memnun bir köpek yavrusu gibi mutlu bir şekilde oyuncağını kemirmeye devam ediyor. "Teşekkür ederim, Loz." Kardeşimin karısı nazik bir elini omuz. Onun tatlı parfümünün kokusunu alıyorum ve bu koku uzun zamandır unuttuğum anıları canlandırıyor. Micah'nın başına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Dada," diye karşılık veriyor.

"Ma-ma." Heceleri telaffuz ederek onu düzeltiyor. Kat onun bu kelimeyi tekrarlamasını umuyor ama o da diğer Morettiller gibi inatçı.

Micah "Dada," diye tekrarlıyor ve Kat iç geçiriyor.

"İşte benim oğlum." Dante sırtır ve oğluna veda öpücüğü verir.

"Kahvaltıdan sonra döneceğiz." Kat gülümsüyor ama ifadesindeki endişeyi gözden kaçırmıyorum. Dante ona bugün eve ne halde geldiğimi anlatmış olmalı. Ona her şeyi anlatır. Asla yargılamıyor ama endişeleri hissediliyor ve bu da tüylerimi diken diken ediyor. Keşke ilgilenmesi daha kolay bir insan olsaydım ama ben buyum.

"Acele etmeyin. Bize bir şey olmaz. Gösterinin ve otelin tadını çıkarın." "Oh, otelin tadını çıkaracağız," diyor Dante, sinsî sırıtışıyla.

"Dur." Karısının yanakları kızarır. Kolunu karısına dolayarak onu bir öpücükle susturur.

Bazen onları birlikte görmek, böyle bir aşka sahip olmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu hatırlamama neden oluyor ve her zaman yaptığım gibi, bu duyguları bir daha asla hissetmemek umuduyla derinlere gömüyorum. Aksi takdirde tüm bunların acısı altında ezilirdim. Eşimin ölümünden bu yana öğrendiğim bir şey varsa o da bu anıların kederden başka bir şey getirmediğidir. Paylaştığımız sevgi ya da mutluluk yerine ona sahip olamadığım için duyduğum öfkeye odaklanmak daha iyi. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam edebilmemin tek yolu bu. Bana ihtiyacı olan insanlar için hayatta kalmaya devam edebilmemin tek yolu bu. Çünkü ailemin benim çektiğim eziyetin bir kısmını bile çekmek zorunda kalacağı düşüncesi beni karanlığa tamamen teslim olmaktan alıkoyan tek şey.

DERİN BİR SES beni uykumdan uyandırıyor. "Patron."

"Ne?" Doğrulduğumda boynumu ve çenemi sarsan keskin acıyla irkiliyorum. Son zamanlarda edindiğim, yatağımın yalnızlığıyla yüzleşmek yerine kanepede uyuma alışkanlığım bedenimi zorluyor. Yatak odasındaki mobilyaları değiştirmenin orada uyumama izin vereceğini ummuştum ama olmadı.

"Kapıda biri var."

Saatimi kontrol ettim. "Saat 2:00. Söyle onlara siktirip gitsinler."

Boynumu uzatıyorum ve keskin ağrı, donuk bir sızıya dönüşüyor. "İsterdim ama..."

Kaşlarımı çattığımda geri çekildi. "Ama?"

"Bayan Moretti'nin kuzeni olduğunu söylüyor."

Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. Anya'nın kuzeni burada mı? Rusya'da yaşıyor ve lanet olası cenazesine bile gelmedi. "Kuzeni burada mı? Şimdi mi?"

"Evet. O da öyle söyledi. Kat'i istedi."

Gözlerimi kapatarak tuttuğum nefesi dışarı verdim. Tabii ki Bayan Moretti'den bahsediyor. İki yıl sonra bile o ismi duyduğumda hâlâ Anya'm aklıma geliyor. "Ona yarın gelmesini söyle."

"İsterdim, ama ..." Çenesindeki kirli sakalı temizliyor. Tanrım, bu herif de kim? Yeni mi geldi? Gerçekten sabrımı zorluyor.

"Ama ne?" Tersledim.

"Ona Bayan Moretti'nin evde olmadığını söyledim ve gidecek başka bir yeri olmadığını söyledi."

"O zaman söyle ona arabasında beklesin."

Yutkunurken adem elması sallanıyor.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Sadece... biraz hırpalanmış, Patron."

Daha dik oturuyorum. Kat'in yaşayan sadece bir akrabası var. Mia, sanırım. Onunla Kat ve Dante'nin düğününde tanıştığımı hayal meyal hatırlıyorum. Erken ayrılmıştı. "Dayak yemekle ne demek istiyorsun?" Kısa ses tonum sabrımı uyuyor.

Kaşlarını çatıyor. "Sanki biri onu çok kötü incitmiş gibi. Yüzü darmadağın." Ayağa fırladım. Ne haltlar dönüyor burada? "Ona kim zarar verdi?"

"Bilmiyorum. Ben sormadım. Sadece Kat'i istedi ve gidecek başka bir yeri olmadığını söyledi."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, ayakkabılarımı giyerken. "İhtiyacım olan tek şey bu." "Onlara kapıları açmalarını söyleyeyim mi patron?"

"Evet," diye isteksizce homurdandım.

Başını eğip odadan aceleyle çıkarak gülümsemesini gizlemeye çalışır.

Başım çatlayacak ve ellerim yumruk olacak şekilde evin içinde dolanıyorum. Kat ve Dante'nin iki yıl içinde tek bir geceleri var ve o da kuzeni ortaya çıkmaya karar verdiğinde. Bu sadece benim şansım.

Garaj yoluna geldiğimde, birkaç metre ötede eski yeşil bir Mustang duruyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturarak, zor durumdaki genç kızın inmesini ve ağlayarak konağımızın güvenliğine doğru koşmasını bekliyorum. Benden sempati göreceğini sanıyorsa fena halde yanılıyor. Ona misafir odasını göstereceğim ve yarın Kat'in ilgilenmesi için onu bırakacağım. Duygusal kadınlar için ne zamanım ne de enerjim var.

Arabanın kapısı açılır, bronzlaşmış uzun bir bacak ve ardından bir diğeri ortaya çıkar. Parlak sarı bir elbise giyiyor, güneş ışığı renginde. Dönüp beni görünce kaşlarımı çattım. Gözyaşlarını başlat, değil mi?

Yanlış. Bana bir gülümseme veriyor; tüm yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümseme. Buradan bile dudağındaki ve kaşındaki kurumuş kanı ve elmacık kemiğinin büyük kısmını kaplayan renkli yarayı görebiliyorum. Daha fazla hasar olup olmadığını değerlendirirken, gözlerimin vücudunu boydan boya dolaşmasına izin veriyorum. Boynundan aşağıya

ve bal sarısı saçlarının kısmen gizlediği parmak ucu şeklindeki morluklar. Köprücük kemiği. Daha fazla çürük. Uzun süren bakışlarım göğsünde, göğüslerinin gergin sarı kumaşa baskı yaptığı yerde durdu.

"Sen Lorenzo olmalısın?" Sesi, nektar gibi tatlı, sessiz geceyi kesiyor. Beni onun gelişinden haberdar eden muhafız kapıdaki görevine döndü ve diğerleri de etrafta devriye geziyor. O ve ben yalnızız. Nabzım boynuma çarpıyor ve sertçe yutkunuyorum.

"Lorenzo, değil mi?" diye tekrar soruyor ve sonunda gözlerimi onun göğsünden ayırmayı başarıyorum.

"Evet." Sesim her zamankinden bir oktav daha yüksek çıkıyor ve nedenini bildiğimi sanmıyorum.

Yaklaşıyor. "Bunun için çok üzgünüm ama gerçekten gidecek başka yerim yok." Esinti saçlarını karıştırıyor, yasemin ve limon kokusunu aramızdaki havaya taşıyor. "Beni hatırlamıyor olabilirsin ama seninle Kat ve Dante'nin düğününde tanışmıştık. Sen ve sevgili eşin. Anya, değil mi?"

Adını duyduğumda ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Kimse onun adını söylemiyor. Onu kaybettiğimden beri içimde yaşayan öfkeyi açığa çıkaracaklarından korktukları için kimse onun hakkında konuşmuyor. Onun adının gücünü unutmuştum. Karanlık ruhuma nasıl müzik gibi geldiğini unutmuşum.

"Vefatını duyduğuma çok üzıldüm." Bana yaklaştırmaya devam ediyor, görünüşe göre üzüntümden habersiz. "Çok güzel bir insandı. Hastalığı hakkında konuşmuştuk."

İkna olmamış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Anya kanseri hakkında hiç kimseyle konuşmamıştı. "Konuştun mu?"

Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Bence yabancılarla konuşmak bazen daha kolay, biliyor musun? Gerçi ben herkesle konuşabilirim. Çok fazla konuşurum. Hep konuştum. Gevezenin tekiyim."

"Evet, anladım," diye mırıldandım ve topuklarımın üzerinde dönüp eve geri döndüm.

Davet bekleme zahmetine girmeden beni içeri kadar takip etti. "Kat yarın dönecek mi?"

"Evet. Kahvaltıdan sonra. Size bir misafir odası göstereceğim ve eve geldiğinde onu görebilirsiniz."

"Oh, çantamı almam lazım." Hafifçe kıkırdıyor. "Buraya gelip sonunda işeyeceğim için o kadar heyecanlıydım ki bagajdan çıkarmayı unuttum." O

Kısa bir süre önce ağır sıklet şampiyonuyla bir raunt yapmış gibi görünen bir kadın için kesinlikle çok mutlu.

"Adamlarımdan birine çantanı getirmesini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim. Peki ya şu banyo?" Bana bakarken alt dudağını çiğniyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?" Beynim tekliyormuş gibi hissediyorum. Belki de uyukum bölündüğü içindir? Ya da belki de bu yabancı kadının karım hakkında onu tanıyormuş gibi konuşmasını dinlemekten.

Yine gülüyor. "İşemem lazım," diye hatırlatıyor.

"Tabii. Koridorun sonunda. Soldaki ikinci oda."

"Çok teşekkür ederim." Koridorda hızla uzaklaşırken omzunun üzerinden bir şeyler söylüyor, ben de nasıl ve neden buraya geldiğini merak ederek arkasından bakıyorum. Bu çürükleri bir adamdan aldığını varsaymak hiç de zor değil. Morarmış gözünün büyüklüğü bir gösterge ise, büyük, etli yumrukları olan bir adam. Yanlış hatırlamıyorsam, evli. Kocasından mı kaçıyor?

Duvara yaslanarak banyonun dışında bekliyorum. Şimdi onu koridorlarda dolaşırken bırakamam, değil mi? Yeğenlerim uyuyor ve tek bildiğim, limon ve yasemin gibi kokan bir seri katil olabileceği.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında bana yine geniş bir gülümseme veriyor. Koridorun parlak ışığında yaraları daha kötü görünüyor, şişmiş gözü yerini yüzünün sağ tarafını tamamen kaplayan mor bir çürüğe bırakıyor. Dudağındaki kesikten bir damla kan akıyor. Banyoda silmiş ve yaranın yeniden açılmasına neden olmuş olmalı. Dili kanı yalamak için dışarı fırlıyor ve ben nedense başka tarafa bakıyorum.

"Yiyecek bir şeyler almak çok mu zahmetli olur? Bugün tek yediğim bir paket Skittles ve biraz kurutulmuş et." Geniş ela gözleriyle bana bakıyor - yoksa yeşil mi? Işığın parıltısından bunu anlamak zor. "Bana yolu gösterirsen kendim bir şeyler hazırlayabilirim?" diye teklif ediyor.

Hay sikeyim! Kafamı sallayarak temizliyorum ve önümü gösteriyorum. "Sana mutfağı göstereyim."

Benim yanıma geliyor. "Çok teşekkür ederim. Beni böyle kapıda görünce ne düşünmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Kocandan kaçtığını mı?" İlgisiz bir omuz silkmeye teklif ediyorum. Ses tonum kırılmış ve sert, ama alındıysa bile bunu belli etmiyor.

"Evet. Beni doğru okudun," diyor yumuşak bir kakhaha atarak. "Sanırım işinizde insanları okumakta iyisiniz."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki bu ne?" Omuz silkiyor. "Mafya işleri."

Durdum ve ona baktım. Gerçekten bunu yüksek sesle mi söyledi? "Mafya işleri mi?"

"Sen Cosa Nostra'sın, değil mi? Sicilya Mafyası?" diyor ve artık onun yanında yürümediğimi fark edince arkasını dönüyor.

Ağzımın kenarları belli belirsiz bir sırıtışa dönüşüyor. "İnsanlar genelde bunu bu kadar açık söylemezler. Yüzüme karşı değil."

Başını eğiyor, yanağının iç kısmını çiğnerken yüzünde tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Numara mı yapıyor yoksa gerçekten de bu karşılaşmadan görüldüğü kadar etkilenmedi mi? "Ah, doğru ya. Özür dilerim. İş unvanınız gibi bir şey olduğunu sanmıştım."

Beklenmedik bir kakhaha atarak yanından geçip mutfak kapısını iterek açıyorum ve ona ilerlemesini işaret ediyorum. "Her zaman ne düşündüğünü söyler misin, yoksa bu gergin bir şey mi?"

"Ah, neredeyse her zaman," diyor, yanımdan geçip mutfağa giriyor ve büyük ahşap masaya yaslanıyor. Merakla beni inceliyor. "Ve ben gergin değilim."

Gözlerimi ona diktim. Bu kadın da kim? "Sen değil misin? Bu evde, tek başına, *mafya* işleri yapan bir adamla birliktesin ve biraz bile gergin değil misin?"

"Biraz bile değil." Sırıttıyor ve mutfağın yumuşak ışığında kahverengi görünen gözleri benimkileri yakıyor.

Ona doğru birkaç adım atıyorum. Tüyleri diken diken oluyor ama bakışlarını benimkilere kilitliyor. "Belki de gergin olmalısın, Mia."

Yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor. "Adımı hatırlıyor musun?"

"Ben- ben, uh-"

"Her neyse, Kat bana senin gerçekten iyi bir adam olduğunu söyledi. Ayrıca, seni karınla gördüm. Nasıl davrandın, bilirsin işte..." Gözleri yaşlarla doluyor ve onları silip atıyor.

Boğazıma düğümlenen sert duyguları yutuyorum. Buna pişman olacağım ama ilişkimizi bir başkasının gözünden görme fırsatını kaçıramam; Anya'nın bir parçasını, o buradayken hiç sahip olamadığım bir parçasını geri almak gibi. "Nasıl davrandım?"

"Ona bakış şeklin. Sanki onun için ayı asacakmışsın gibi." Yumuşakça iç çekti. "Her kadın ona böyle bakan bir erkeği hak eder. Herkes kendisine tapan birini hak eder. Onlar için ölebilecek birini."

Bu kadın, bu yabancı tüm bunları görebiliyor muydu? Kahretsin, Anya'ya *hâlâ* tapıyorum. Onun için yüz kere ölürdüm. Biraz şansım olsa, onunla bir an daha geçirebilmek için hemen şimdi ölürdüm. Boğazımı temizlemek için öksürüyorum ama işe yaramıyor. Sesim sert çıkıyor. "Bütün bunları bizimle geçirdiğin birkaç saatten mi çıkardın?"

"Böyle bir aşk maskelenemez. Seninle geçireceğim birkaç dakika bana da aynısını söylerdi." Midesi gürültüyle gurulduyor ve yanakları pembenin narin bir tonuyla kızarıyor. "O yemeği yeme şansın var mı?"

"Ne? Evet, tabii ki." Yine bakıyordum. Ne oluyor lan? "Risotto artığı var mı, yoksa et ve taze ekmek var mı?"

"Risotto mükemmel olur. Teşekkürler."

Yemekten Mia kadar keyif alan başka bir kadın görmedim. Her lokmanın tadını çıkarmak için gözlerini kapatıyor ve her ısırık aldığında yumuşak bir inleme sesi çıkarıyor. Aşçımız Sophia inanılmaz bir risotto yapıyor ama yine de.

Onu dikkatle izliyorum, korkmak ve depresyonda olmak için her türlü nedeni varmış gibi görünen ama belki de tanıdığım en mutlu insan olan bu kadından büyüleniyorum.

Risottosunu mideye indirişinin tam tersine, Mia işi bittiğinde peçetesiyle ağzını hafifçe siliyor. Yüzündeki morluk daha da koyulaşmış ve sağ gözü kısmen şişerek kapanmış. Kat sabah onu kontrol edecek, ama onun hırpalanmış yüz hatlarını görmek her zaman var olan öfkemin yüzeye çıkmasına neden oluyor.

"Bunu sana kim yaptı?"

Gözleri benimkilere kayıyor. Şimdi yine ela renkteler. "Kocam. Dediğin gibi."

Biliyordum. Lanet olası piç. "Neden?"

"Neden?" Dudaklarından çıkan acı kahkaha kulağa doğal gelmiyor. "Sence sevmen gereken birine bunu yapmanın bir nedeni var mı?"

Dikkatsizce seçtiğim kelimeler için sessizce kendime lanet ediyorum. "Hayır, ama onu bir şey mi kıskırttı demek istedim?"

"Umm..." Derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bu sabah mısır gevreği çok ıslak olduğu içindi."

Kaşlarını çatıldı. "Ne?"

"Sütü çok erken döktüm, bu yüzden mısır gevreğini yenmez hale getirdim," diyor omuz silkerek.

"Yani bu yaygın bir olay mıydı?"

"Eğer iki ayda bir arayacaksanız, evet."

"Ve bu hep senin suçundu, değil mi? Onu bu şekilde davranmaya sen zorladın?" "Senaryoyu biliyor musun?" Gülümsemesi hüzünlü ama gerçek.

Bunu kendi ailemden de birçok kez duydum ama ona söylemedim.

Bana o kadar dikkatle bakıyor ki bakışlarının altında ısındığımı hissediyorum. "Ve şimdi neden bu kadar uzun süre kaldığımı merak ediyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yerinde olsam bunu kendime sorardım. On uzun yıl onunla kaldım. Umut ederek..." Başını iki yana sallar. "Ama umut tehlikeli bir şey, değil mi? Bazen evrendeki en büyük güç olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Kelimelerimden alay damlıyor.

"Evet," diyor omurgasını dikleştirerek. "Çoğu şey olmadan yaşayabiliriz, aşk bile. Ama umut olmadan, uğruna yaşamaya değer hiçbir şeyimiz kalmaz." Ona kaşlarını çatıyorum, o da hafifçe gülüyor. "Sanırım aynı fikirde değilsin?"

Omuz silkıyorum. "Bence hayat umutsuz durumlarla dolu ama insanlar umutsuzluğa kapılmadan devam ediyor."

"Karanlığın içindeki o küçük ışık huzmesi sayesinde devam ediyorlar. Bu umuttur," diye ısrar ediyor.

Derim rahatsızlıkla karıncalanıyor. "Hayır. Her zaman bir ışık huzmesi yoktur Mia. Bazen sadece karanlık vardır ve ötesinde hiçbir şey yoktur."

Öne doğru eğiliyor ve ses tonunu yumuşatıyor. "Ama en karanlık durumlarda bile bulunabilecek bir ışık huzmesi vardır."

Tüm dünyası başına yıkılmamış bir insan tarafından söylenmiş bir söz. Göğsümden çıkan ses aynı fikirde olmadığımı açıkça ortaya koyuyor ama ben daha tartışmadan o tekrar konuşmaya başlıyor.

"Bu doğru. Bazen onu bulmak için çok dikkatli bakmanız gerekir. Ama küçücük bir ışık zerresi olsa bile her zaman oradadır. Ve onu bulduğunuzda, o büyüye ve ışık karanlığı gölgede bırakmaya başlayana kadar onu beslemek sizin görevinizdir. Sonunda, geriye kalan tek şey ışık olacaktır."

"Bu senin felsefen, değil mi?" Onun kararlı pozitifliğine sinirlenerek tersliyorum. Eğer daha fazla dinlemek zorunda kalırsam, içimde ne kadar az ışık olduğunu görecektim.

"Sahip olduğum tek Şey bu," diyor daha yumuşak bir ses tonuyla.

Beni daha fazla hippie saçmalığıyla kızdırmadan önce konuşmayı deđiŐtirme ihtiyacı hissederek avuçlarımı önümdeki masaya koyuyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Peki neden onunla kaldın?"

Konuyu tekrar istismarcı evliliğine getirmemden rahatsız olduysa da bunu belli etmiyor. "Sanırım herkes aynı sebepten kalıyor. İlk olarak deđiŐebileceğini düşündüm. Onu deđiŐtirebileceđimi düşündüm." Kendini küçümseyen bir kakhaha atıyor ve başını sallıyor. "Sonra kendimi o kadar da kötü olmadığına ikna ettim. İyi zamanların kötü zamanlardan daha ağır bastığına. Seks inanılmazdı." Bir kaşını kaldırıyor.

Onun seks yaptığı düşüncesinden uzaklaşmak için kahvemden bir yudum alıyorum, çünkü tanımlayamadığım bir nedenden dolayı, ona o morlukları veren pisliğin herhangi bir Şekilde ona elini sürdüğü düşüncesi beni kırmızıya boyuyor. "Gerçekten bir filtren yok, değil mi?"

Bu onu yine güldürdü. "Özür dilerim."

"Lütfen devam edin," diyorum, sözünü kestiğim için kendime kızarak.

"Sonra kötü zamanlar sıklaŐtığında ve seks bile ... yani kötü değildi. Sadece istemiyordum, anlıyor musun?"

Vücudumdaki her hücre gerilim ve öfkeyle titreşiyor. Şu anda o orospu çocuğuyla birkaç dakika yalnız kalmak için neler vermezdim. Kim karısına böyle davranır ki? Sesi beni uçurumun kenarından geri getiriyor ve onun durumunun neden bende bu kadar yoğun bir fiziksel tepkiye neden olduğunu merak ediyorum.

"Sonunda o beni öldürmeden önce buradan gitmem gerektiğine karar verdim ama gidecek bir yerim olduğunu düşünmüyordum. Yaklaşık bir yıl önce Kat'le konuşuyordum ve bana burada her zaman hoş karşılanacağımı söyledi ve ben de yanıldığımı anladım. Gidecek bir yerim vardı. Kat benim ailem ve ben nasıl onun yanında oluyorsam o da benim yanımda. Hiçbirinize yük olmak istemem, o yüzden burada fazla kalmayacağım ama zamanımın tükenmekte olduğunu ve o evden kendi özgür irademle çıkmazsam bir kutunun içinde gideceğimi biliyordum."

Masaya doğru eğilip yanağından süzülen gözyaşlarını silme isteğimle savaşıyorum. Tamamen yabancı birine ruhunu açmaya bu kadar istekli başka biriyle daha önce tanıştığımı sanmıyorum. Onunla konuşmak uzun zamandır bir kadınla yaptığım en samimi Şeydi.

"O eski Mustang'i tamir ettim ve bu sabah yola çıktım. On altı saat, iki benzin ve tuvalet molası ve işte buradayım." Aydınlatan gülümseme

Yüzü ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Aramızdaki bu bağı koparmam gerekiyor ama gözlerimi ondan ayıramıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm
FOUR

OceanofPDF.com

I Yumuşak yastığa uzanır ve tavana bakarım. Bu ev inanılmaz. Misafir yatak odası beş yıldızlı bir otelden fırlamış gibi. Kuzenimin **burada** yaşadığına inanamıyorum. olmadan

bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Keşke burada olsaydı. Kocasıyla uzakta olduğu tek gecede ortaya çıkacağıma güven. Beni burada istememesine rağmen Lorenzo tamamen misafirperver değildi. Belli ki iyi bir adam ama içinde taşıdığı üzüntüyü görünce neredeyse ağlayacaktım.

Brad'in kayıp ihbarında bulunup bulunmadığını merak ediyorum. Normalde polis departmanları kişi kırk sekiz saatten uzun süredir kayıp olmadıkça kayıp ihbarında bulunmaz ama eminim rozetini kullanarak süreci hızlandıracaktır. Kapıdan girip evin temizlenmediğini gördüğünde yüzünün alacağı şekli hayal etmek beni gülümsetiyor. Ve sonra Mustang'in gittiğini gördüğünde, keşke orada olsaydım da görseydim diyeceğim.

Memnuniyetle iç çekerek yan dönüyorum ve yastığa sarılıyorum. Bu yatak çok rahat.

Brad Boston'da ve ben buradayım, ondan yüzlerce mil uzakta. Beni takip etmeye çalışsa bile, bu duvarların arkasında güvendeyim. Morettilerden ve yaptıklarından habersiz olacak kadar saf değilim. Polis ya da değil, Brad mafyayı karşısına almaya cesaret edemez. Kalben barış yanlısı olsam da, çaresiz bir durumdayım. Başka ne seçeneğim vardı ki?

Uykuya dalmaya başladığımda Lorenzo'nun yakışıklı yüzü ve yoğun kahverengi gözleri gözümün önünden geçiyor. Tamamen yabancı biriyle, özellikle de onun gibi tehlikeli biriyle oturup bu kadar açık konuşmak tuhaftı ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde tanıdık ve rahatlatıcıydı. Onun yanında kendimi rahat hissediyorum. Ben bile

Normalde yaptığım kadar gevezelik ediyordum, eminim durmadan konuştuğum için buna inanmakta zorlanacaktır. Uykuya daldığımda hala onun karanlık, hipnotik bakışlarını ve derin, yatıştırıcı sesini düşünüyorum.

Boston'dan Chicago'ya giderken tamamen bitkin düşmüş olmalıyım çünkü bir baktım ki kapım hafifçe çalınıyor ve ardından adım söyleniyor. Sesi kalbimin göğsümde kabarmasına neden oldu.

"Kat?" Yorganı üzerimden atıp yataktan fırlıyorum, tam o kapıdan içeri girerken. Birbirimizin kollarına koşuyoruz, gözyaşlarımız yüzümüzden aşağı yuvarlanırken sıkıca sarılıyoruz. Birkaç saniye kucaklaştıktan sonra geri çekiliyoruz ve o da benim görünüşümü tarıyor, kaşları endişeyle çatılmış.

"Gözünü bir doktora göstermeliyiz. Sadece kalıcı bir hasar olmadığından emin olmak için."

Başımı salladım. "Doktor yok. Bir şey olmaz. Daha önce de oldu," diye onu temin ediyorum.

"Ah, Mia," diyor hıçkırarak ve kollarını tekrar bana doluyor. "Çok üzgünüm, tatlım."

Yatıştırıcı bir eli sırtında gezdiriyorum. "Üzülme. En kötüsünü sakladım, Kat.

Lütfen benim için üzülmeyin."

Doğruldu ve yanaklarındaki yaşları sildi. Acınacak durumda olmamak için duyduğu derin arzuyu anladığını biliyorum. Birkaç yıl önce başına bir şey gelmiş ve bana ne olduğunu hiç söylemese de bu onu değiştirmiş. Bir süre için hayattan tamamen çekildi. Sonra Dante'yle tanıştı ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Geldiğinize çok sevindim. İsteddiğiniz kadar kalabilirsiniz. Bir sürü odamız var. Hatta sonsuza kadar kalabilirsin." Parmak ucuyla morarmış yanağımı okşuyor ve yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Burada sana asla zarar vermez. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Sonsuza kadar burada kalamam ve öyle bir niyetim de yok ama bana izin vermesi benim için dünyalara bedel. "Seni çok özledim. Ve o güzel bebeklerini yeterince göremedim."

Bu onu güldürüyor. "Hayır, gülmedin. Gabriella üç buçuk yaşında, otuzuna yaklaşıyor. Sana soracak onlarca sorusu olacak, hazırlıklı ol."

"Konuşmanın benim işim olduğunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

Elimi sıktı. "Bu evde gergin olmanıza hiç gerek yok. Dante burada olmandan çok memnun ve Lorenzo'nun biraz huysuz görüldüğünü biliyorum..."

"Aslında çok tatlıydı."

Mükemmel manikürlü bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Lorenzo mu? Tatlı mı?"

"Demek istediğim, gecenin bir yarısı bu şekilde ortaya çıktım." Elim yüzümde gezdiriyorum. "Ama adam gözünü bile kırpmadı. Sonra ben onun kızıyla konuştum ve bana bir kere bile sus demedi."

"Hmm." Gözlerini bana dikti. "Lorenzo Moretti'nin tatlı olduğunu düşünüyorsan Brad çıtayı çok düşürdü."

Onu kaburgalarından dürtüyorum. "Üç küçük meleğimizin sorumluluğunu ona bıraktınız, o kadar da kötü olamaz."

"Oh, o iyi bir adam. Çocuklar onu seviyor. Onu seviyorum. Sadece ..." Burnunu kırıştırıyor. "Tatlı mı?" Gülererek başını sallıyor. "Her neyse. Gidip kahvaltı edelim, sen de Dante'ye ve üç küçük meleğime merhaba dersin."

Mutfaktan gelen sesler koridordan duyuluyor, kahkahalar ve bağırışlar beni gülümsetiyor. Oraya vardığımızda, Dante Gabriella'yı baş aşağı tutuyor ve onu bir kase yulaf ezmesine batırıyormuş gibi yapıyor.

"Hayır, baba!" diye sevinçle ciyaklar ve adam onu kollarının arasına alıp gıdıklıyor.

Joey masanın diğer tarafında kocası Max ile oturuyor. İkisiyle de Kat'in düğününde tanışmıştım ama o zaman birlikte değillerdi. Joey, Marco'ya kız kardeşini canavar babasından kurtarması gerektiğini haykırırken Max hepsine gülüyor. Lorenzo masanın başında oturmuş, kucağında bebek Micah'ı tutuyor ve şaşkınlıkla başını sallıyor. Ona gülümseyerek karşılık veren Micah'ya bir şeyler söylüyor ama mutfak ne dediğini duyamayacağım kadar gürültülü.

"Onur konuğumuz geldi." Kat gürültü denizini yarıyor ve herkes durup bize bakıyor. Şu anda ne kadar çirkin görüldüğümün farkında olarak elimi yanağıma götürüyorum ama utancımdan yerin dibine girmeye vakit bulamadan Joey sandalyesinden fırlayıp bana doğru koşuyor.

"Mia. Seni tekrar görmek çok güzel," diyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyor.

Ben de onu sıktım. "Sen de!"

O uzaklaştığında, Dante sarılmak için orada bekliyor. "Buraya gelmene sevindim. Kat'in ailesi bizim de ailemiz," diyor, sesi gerçek bir şefkatle dolu.

Beklenmedik gözyaşlarımı temizlemek için gözlerimi kırptırıyorum. "Teşekkür ederim. Beni burada ağırladığınız için hepinize minnettarım."

Gabriella, Kat onu kucağına alıp Mia teyzesi olduğumu ve bir süre burada kalacağımı açıklayana kadar bana dikkatle bakıyor. Yüzümü soruyor, ben de ona bir kaza geçirdiğimi söylüyorum, üç buçuk yaşında olduğu için bunu sorgulamıyor. Marco'yu da kucağıma alıyorum ama Lorenzo Micah'ı tutuyor, sanırım bebeğimi daha sonra kucaklamam gerekecek.

Dante Gabriella'yı yerden kaldırır. "Ders zamanı, prenses."

"Aw. Joey Teyze ve Mia Teyze'yle kalmak istiyorum." Alt dudağını dışarı çıkararak son derece sevimli görünmesini sağlıyor.

"Dersler," diyor sertçe, ona hâlâ gülümsüyor olsa da. Kat'e ve çocuklarına duyduğu sevgi o kadar somut ki, neredeyse ona dokunabiliyorum. Ondan dışarı yayılıyor.

"Baban ne derse onu yap tatlım," diye ekliyor Kat.

"Sen de küçük dostum." Dante Marco'yu diğer koluna alır. "Beş dakika içinde döneceğim. Bensiz başlama," diyor Kat'e tatlı bir öpücük vermeden önce.

Sobanın yanında sessizce duran kır saçlı bir kadın beni boş bir koltuğa doğru itiyor. "Oturun. Kahvaltıda ne istersiniz? Aklınıza gelebilecek her şey var."

Joey yüksek sesle, "Waffle lütfen," diye anons ediyor.

"Sophia en iyi waffle'ları yapar," diyor Kat bana, yaşlı kadını hızlıca sıkarak.

Sophia'nın gösterdiği sandalyeye oturdum. "Meyve benim için yeterli, teşekkürler." Joey alay ediyor. "Bu atıştırmalık gibi bir şey. Kahvaltı değil."

"Böyle söylüyorsun çünkü kahve ve şeker olmadan işlevini yerine getiremiyorsun, bebeğim." Max ona iyi huylu bir şekilde takılıyor ve o da karşılık olarak kırpiklerini kırptırıyor.

"Sana daha önemli bir şey hazırlayamayacağıma emin misin?" Sophia sorar.

Masadaki yemek tabaklarına bakıyorum. Görünüşe göre Kat, Dante ve Lorenzo pastırmalı yumurta yemişler ve kalanlar bile harika görünüyor. Ama kahvaltıda waffle ya da pastırmalı yumurta yemeye başlarsam kığım şimdikinden daha da şişmanlayacak. Dün gece buraya geldiğimde çok acıkmıştım.

Lorenzo'nun önünde bir tabak risotto. Şimdiden obur olduğumu düşünüyor olmalı.

"Meyve iyidir." Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor. "Teşekkür ederim."

Omzunun üzerinden bana gülümseyen Sophia buzdolabına gidiyor. "Tabii ki." Masanın etrafına bakıyorum ve Lorenzo'nun bana baktığını görünce şaşıyorum. İncelemesini gizlemeye çalışmıyor ama beni izlemeye devam ediyor

Yüzünde meraklı bir ifadeyle.

Nedense yanaklarımdaki sıcaklık boynuma ve göğsüme doğru yayılıyor ve koltuğumda kayıyorum. Evet, bu sıcaklığı başka yerlerde de hissediyorum. Ne oluyor Mia?

Derin bir nefes alıyorum ve ona en güzel gülümsememi gösteriyorum. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve ağzının bir tarafı eğlenerek kıvrılıyor, sonra Dante odaya geri dönerken dikkati kapıya yöneliyor.

"Peki, plan nedir?" Dante masaya oturur oturmaz Max sorar. "Bir gün içinde oraya gidip dönebilirim. Kaza gibi mi görünsün? İntihar mı?"

Lorenzo kaşlarını çatıyor. "Hayır. Ben yaparım."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Dante ona sorar.

"Bunu halledemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Lorenzo havlıyor.

Onları hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum. Belli ki düşmanlarından biri hakkında konuşuyorlar, ama benim önümde birini öldürmeyi bu kadar açık bir şekilde tartışmalarına şaşıyorum. Sanırım ben gerçekten ailedenim, ha?

Dante oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor. "Saçmalama, Loz. Ama sen biraz ..." Yüzünü buruşturuyor.

"Biraz ne, D?"

"Sapık mı?" Max teklif ediyor.

"Hiç yardımcı olmuyor," diye kocasını azarlıyor Joey.

"Her zamanki akli başında halinle değilsin," diyor Dante. "Ve bunun temiz olması gerekiyor. Adam bir polis."

"Bunu biliyorum amına koyayım," diyor Lorenzo hırlayarak.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Polis mi?" Herkes dönüp bana bakıyor.

"Kimden bahsediyorsun?" Kalbim hızla çarparken bile soruyorum. Sanırım cevabı biliyorum.

Lorenzo, sanki bir polis memurunu öldürmek normal bir kahvaltı sohbetiymiş gibi, "Boktan kocan," diye cevap veriyor.

Boğazımda safra birikirken sandalyemi geriye itiyorum. "Ne? Hayır! Yapamazsın... Senden hiç istemedim... Yapamazsın!"

Kat güven veren elini benimkinin üzerine koyuyor ve kocasına uyarıcı bir bakış atıyor. "Sana bunu istemeyeceğini söylemişim."

"Ondan başka nasıl güvende kalmayı umuyorsun, Mia?" Dante sorar.

"BEN..." Kelimeler gelmiyor. "Bilmiyorum. Ama onu öldürmeni istemiyorum."

Lorenzo'nun çenesi bana bakarken titriyor. "Ne yazık ki oy hakkın yok."

"Loz," diye uyarıyor Dante.

"Bu adamı öldürecek miyiz, öldürmeyecek miyiz?" Max sorar. Lorenzo kaşlarını çatır.

"Evet."

"Hayır," diye ısrar ediyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Buraya bunun için gelmedim. Gelmemem gereken şey bu değildi."

Gitmek için dönüyorum ama Kat elimi tutuyor. "Sen istemezsen kimse Brad'e zarar vermeyecek Mia. Sana söz veriyorum."

Cosa Nostra'nın başı olan kocasına bakıyorum ve o da başıyla onaylıyor. Tatmin olmuş bir şekilde sandalyeme dönüyorum.

"Seni buraya kadar takip etmemesini mi bekliyorsun, Mia?" Dante yumuşakça soruyor, sesi kalın ve kadife gibi pürüzsüz.

"Ben... Ben düşünmedim. Olabilir diye düşündüm, ama ..."

Lorenzo iç geçirir. "Ama ne?"

"Nerede olduğumu görünce gideceğini ve beni bir daha rahatsız etmeyeceğini düşünmüştüm."

Lorenzo homurdanıyor. "Bu ya inanılmaz saflık ya da inanılmaz aptallık." "Bana aptal deme." Ona ters ters bakıyorum.

Kara gözlerini kısıyor ve ters ters bakıyor. "Naif o zaman?"

"Belki." Başımı salladım. Belli ki planımı yeterince iyi düşünmemiştim ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bu evde olduğun sürece güvendesin Mia. Ama istediğin bu mu? Sonsuza dek bu duvarların arkasında kalmak için mi?" Dante sorar.

"Hayır. Ama belki kısa bir süre için diye düşündüm. Bir sonraki hamlemi düşünene kadar. Sonra yeni bir yere başlayabilirim. Yeni bir isimle."

"Aynen böyle, ha?" Lorenzo'nun sesinden alaycılık akıyor.

"Yeter," diyor Kat iç çekerek. "Şu anda karar verilmesi gereken bir şey yok, değil mi? Bırak Mia sonraki adımlarını düşünsün, düşünürken de burada istediği kadar kalabilir." Elimi tekrar sıkıyor.

"Elbette." Dante gözlerini kapatıp başını sallayan kardeşine bir bakış fırlatır.

"Brad'e zarar vermeyecek misin?" Ben soruyorum.

Dante cevap vermeden önce birkaç saniye bana bakıyor. "Onu aramaya gitmeyeceğiz, ama buraya gelir ve sorun çıkarırsa..."

"Ona bir çift beton çizme verip nehre atacağız," diye bitiriyor Lorenzo, yüzünde kötü niyetli bir sırıtışla.

İsteksizce de olsa kabul ediyorum. "Sanırım buna itiraz edemem."

OceanofPDF.com

Bölüm
FIVE

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I Çalışma odamda bir aşağı bir yukarı koşturup duruyorum, ellerimi ceplerime sokup herhangi bir yere delik açmamı engelliyorum. Bu odanın kapısını son iki yılda üç kez değiştirdik. Beni hayrete düşüren Mia'nın saflığı. Sanırım onu tamamen yanlış tanıdım. Dün gece güçlü ve kararlı görünüyordu ama bugün son on yılını onu döverek geçiren adamdan intikam almayı reddediyor. Onun düşünce sürecini anlayamıyorum. Neden onu korumamıza izin vermiyor?

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması dikkatimi çekiyor. "Ne?" diye bağırdım. Mia'nın yumuşak sesi kalın meşenin içinden geliyor. "İçeri girebilir miyim?" O neden burada? "Evet."

İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Sağ gözü bugün daha da kötü görünüyor ve beni morarmış yüzüne bakarken yakaladığında kızarıyor.

"Kat bunu senin için kontrol etti mi?"

Parmak uçlarını yanağının üzerinde gezdiriyor. "Evet, ama sorun değil. Genellikle bir ya da iki gün içinde sakinleşir."

Boktan kocasının bunu ona daha önce pek çok kez yapmış olması ve *normal bir iyileşme* süresine sahip olması kanımı kaynatıyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Ses tonum istediğimden daha sert bir şekilde ona çıkışıyorum.

"Ben sadece..." dudağını çiğniyor. "Brad'e kimsenin zarar vermesini istemediğim için kızgın görünüyordun?" Sonunda sesi yükseliyor, sanki hayal kırıklığını anlamaya çalışıyor.

Ne düşündüğümü neden umursuyor ki?

Gömleğinin bir düğmesiyle oynuyor. "Özür dilerim. Bunu neden yapmak istediğini anlıyorum, yani anlıyorum, ama bu..." Yanağından süzülen bir damla gözyaşına vuruyor. "Tanrım, ağlamaktan nefret ediyorum."

Ağlamaktan neden nefret ettiğini sorma dürtüsüne direniyorum. O Kat'in kuzeni, bu yüzden bu evdeki varlığına tahammül edebilirim, ama etkileşimlerimizin gitmesi gereken yer bu kadar. Ona benim ne düşündüğümle ilgilenmemesi gerektiğini söyleyip çalışma odamı terk etmesini istemek üzere ağzımı açıyorum ama tekrar konuşmaya başlıyor.

"Benim yüzümden kimsenin zarar görmesini ya da başının belaya girmesini istemem. Brad bir polis. Yüksek mevkilerde bir sürü arkadaşı var. Kimsenin zamanını ya da başını belaya sokmaya degeceğini sanmıyorum."

Demek istediği bu değil. Bunu vücudunun her hareketinde görüyorum. Yüzündeki her gölgede. Aslında demek istediği, zaman ayırmaya ya da zahmete değmeyeceğini düşündüğü. O orospu çocuğu ona gerçekten bir numara yaptı. "Anlamadığım şey, neden o hasta herifin sana çektiirdiği acının bir kısmını bile hissetmek istemediğin."

"O kadar da kötü değildi-"

"Bugün hiç aynaya baktın mı Mia?"

İrkiliyor, onu tekrar mağdur ettiğim için kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor ama omuzlarını dikleştiriyor ve bana o kadar yaklaşıyor ki parfümünün kokusunu alabiliyorum. "Nasıl göründüğümün gayet farkındayım Lorenzo. Ama Brad'i incitmek onun bana yaptıklarını nasıl değiştirecek? Her bir çürüğü, her bir yarayı, bana her tecavüz edişini, bir dahaki sefere beni öldürebileceği korkusuyla yaşadığım her bir anı geri alabilsem, bunu gözümü kırpmadan yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Nefesi kesik kesik geliyor, dişlerini gösteriyor ve vücudu öfkeyle titriyor. Haklıymışım. Çok alıngan biri.

Ona ters ters bakıyorum. "O şeylerin hepsini senin için geri alırdım. Sana yaptığı her şey için ona yüz katını ödetirdim."

"Ama neden?" Ellerini havaya kaldırır. "Bu hiçbir şeyi değiştirmmez." "Bu seni daha iyi hissettirir," diye ısrar ediyorum.

"Olmaz!"

"Peki. O zaman kendimi daha iyi hissederim," diye bağıriyorum.

Bana göz kırpmıyor, ela gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Neden?" Kelimeyi o kadar sessiz fısıldıyor ki neredeyse duymuyorum.

Nedenini hiç bilmiyorum. Bok çuvalı kocasının ona yaşattığı tüm acıların bedelini ödetmeyi neden zerre kadar önemseydiğime dair en ufak bir fikrim yok. Yani ben

soruyu görmezden gelin ve farklı bir taktik deneyin. "Artık nefes almıyor olsaydı geceleri daha rahat uyuyamaz mıydınız?"

"Senin, Max'in ya da Dante'nin ellerinde benim yüzümden bir adamın kanı olduğunu bilmek mi?" Başını sertçe sallıyor. "Hayır."

"Ellerimde çok fazla kan var, Mia. On litre daha kanın en ufak bir fark yaratmayacağını söylediğimde bana güven."

Kollarını göğsünde kavuşturarak iri memelerini birbirine bastırıyor. "Katılmıyorum."

Homurdanıyorum. "Sen ne anlarsın ki?"

"Biliyorum ki bir insan kaç can alırsa alsın, her biri kendi izini bırakır Lorenzo. Ve eğer benim yüzümden vicdanında, ruhunda bu izi taşıyacak olursan, bu onun yaptığı her şeyden daha çok acı verir."

Siktir et, gerçekten öyle diyor. Çenesinin meydan okuyan eğiminden ve ela gözlerinin öfke ve kararlılıkla yeşil renkte parıldamasından anlaşılıyor.

"Görünüşe göre istediğin oldu, çünkü kimse ona dokunmuyor."

Sanki bir şekilde kazanmış gibi yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Yine de senin için gelecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Savaşmadan onu terk edip gitmeni kabul etmeyecektir."

İfadesindeki ışık kayboluyor ve başını sallıyor.

Oturuyorum ve ona da aynısını yapmasını işaret ediyorum. "İlk hamlesi ne olurdu?"

"Belki kayıp ihbarında bulunur diye düşünmüştüm ama..." Başını iki yana sallayarak dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Polis arkadaşlarının gerçekte kim olduğunu öğrenmesi riskini göze alacağını sanmıyorum. Beni kendisi bulacaktır."

"Bu uzun sürmez. Kat'in kuzenin olduğunu biliyor, değil mi?"

İç çekerek sandalyede arkasına yaslanıyor ve burnunun kenarını sıkıyor. "Evet. Ama nerede yaşadığını bilmiyor."

"Hmm." Bir elimi sakalıma sürüyorum. "Bağlantıları sayesinde, kadının Moretti olduğunu öğrendiğinde burayı bulması uzun sürmez. Mustang senin mi yoksa onun mu?"

"Bu onun," diyor sessizce, sandalyeye daha da gömülerek. "Onun yerinde olsaydım, çalıntı olarak bildirirdim."

"Onun senin kadar zeki olduğunu sanmıyorum." Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Ama evet, muhtemelen yapacak."

"Polislerin alıntı bir arabayı aramak için buraya gelmesine izin veremeyiz." Nefes nefese kaldı. "ok özür dilerim. Hiç düşünmemiştim."

"Birini Boston'a götürüp evinizin yakınına bıraktıracağım."

Kucağındaki ellerine bakarak başını sallıyor. "zr dilerim."

Bu güçlü, ateşli kadını bu kadar yenilmiş ve uysal görmek içimde bir şeylerin kopmasına neden oluyor. "Buraya geldiğinden beri üçüncü kez özür diliyorsun. Kes şunu."

"Ben..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Sinirsel bir tik."

Hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum.

"Bu konuda bana yardım ettiğin için sana tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım. Teşekkürler, Lorenzo."

"Dante'nin dediği gibi, sen ailedensin." Onu başından savarak telefonuma sarılıyorum ve Mustang'in alınıp Boston'a geri götürülmesi için gerekli ayarlamaları yapıyorum. Sahte ilgisizliğimi yutmuş gibi görünmüyor; merak ve huşu dolu bir ifadeyle bana bakıyor -sanki onu kurtaracak bir kahramanmışım gibi. Ama değilim. Kendimi bile kurtaramıyorum.

Bölüm
ALTI

OceanofPDF.com

M A I

S Bebek Micah'yı oyun minderinden kaldırıp sıkıyorum. Bir haftayı aşkın süredir buradayım ve onunla neredeyse hiç vakit geçiremedim.

"Hey, dostum. Lorenzo amcan burada olduğum süre boyunca bebek kucaklamalarımı gasp etti."

"Dada," diye ciyaklıyor, tek dişini salyalı bir sırtışla gösteriyor.

Kat, ismimin hecelerini telaffuz ederek arkamdan yaklaşıyor. "Mee- uh."

"Dada," diye tekrarlıyor, ellerini sevinçle çırpıyor.

Kat dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Üç haftadır dada diyor ve hala başka bir şey söylemeyi reddediyor."

"Çünkü babası dünyada en sevdiği insan," diyor Dante, doğruca karısının yanına gidiyor ve onu kollarıyla sarıyor. Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyor ve karısı da ona doğru eğiliyor. Yüzündeki memnun ifade kalbimi ısıtıyor. Onunla tanışmadan önce çok zor zamanlar geçirmişti ve önüne çıkan her mutluluğu hak ediyor.

Kat Dante'ye bakar ve sırtır. "Bunu ona bir meme için çılgılık attığında söylemeyi dene."

Adam kızın boynuna sokuluyor ve yanaklarının kızarmasına ve kıkırdamasına bakarak kulağına bir şeyler fısıldıyor. Birkaç saniye sonra onu itiyor. "Bir misafirimiz var," diye azarlıyor.

"Mia bir misafir değil. O aileden biri. Değil mi?" Soruyu bana yöneltti.

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Ama bu bana şunu hatırlattı. Hazır buradayken yardımcı olmak istiyorum.

Burada. Yapılması gereken bir işiniz var mı? Düzeltilmesi gereken kas ağrısı olan var mı?" Kendimi küçümseyen bir omuz silkmeye soruyorum.

Dante'nin kaşları çatılıyor ve benden Kat'e bakıyor. "Kas ağrısı mı?"
"Mia eğitilmiş ve sertifikalı bir masaj terapisti," diye açıklıyor kuzenim.
"Gerçekten mi? Hıh. Lorenzo'nun birkaç haftadır boynu tutulmuştu. Yatak yerine kanepede uyumakta ısrar ediyor."

Kat Dante'ye dönüyor, yüz hatları endişeyle kazınmış. "Hâlâ bunu yapıyor mu?"

Dante başını sallar, kaşları çatılır.

Lorenzo neden kanepede uyuyor? Bu soruyu yüksek sesle sormuyorum çünkü Lorenzo'nun uyku düzenini ona sormak yerine onlara sormak kabalık gibi geliyor. "Bakmama izin verecek mi bir bakayım. Ama yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı? Bebek bakıcılığı? Ofis işleri? Temizlik?"

"Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin Mia. Burada bir personel ordumuz var." Yanakları kızardı. Moretti ailesiyle evlenmeden önce ofis binalarını temizliyordu ve hâlâ insanların arkasını toplamasından rahatsızdı.

Dante ve Kat birbirlerine bakarlar. "Aslında, sanırım yardımcı olabileceğiniz bir şey var."

Evet! Burada bir yandan meşgul olurken bir yandan da geçimimi sağlamanın bir yolu olması gerektiğini biliyordum. "Her şeyi yaparım."

"Eski aile evimizi birkaç ay önce sattık ve annemin birçok eski kâğıdı, resmi ve kitabı hâlâ kutularda duruyor. Lorenzo ve ben hepsini ayıklayacaktık ama hiç vaktimiz olmuyor. Bir göz atıp her şeye kütüphanemizde yeni bir ev bulmaya çalışabilir misiniz? Dürüst olmak gerekirse her yer biraz dağınık ve muhtemelen her şeyi sıdırmak için tüm odayı yeniden yapılandırmanız gerekecek, ancak yeterli alan olmalı."

"Benim için zevktir. Bu tam da benim iyi yapabileceğim bir projeye benziyor." Organizasyon, kitaplar ve fotoğraflar en sevdiğim üç şeydir. "Ve burada bir kütüphaneniz olmasından çok etkilendim. Kendimi Beast'in kalesine düşmüş gibi hissediyorum." Hafifçe gülüyorum.

"Kütüphanemizde bulabileceğiniz tek canavar Lorenzo'dur." Dante kıkırdıyor. "Çalışma odamız yerine genellikle orada çalışır."

Kat bana komplocu bir sırıtışla bakıyor. "İşte sana profesyonel bir ipucu; eğer çok huysuzlanırsa, kocaman bir dilim karamelli cheesecake ile sakinleştirilebilir."

Dante gözlerini deviriyor. "O ve Kat'in şehir merkezindeki fırınlardan birine karşı asla anlayamayacağım özel bir ilgisi var."

Başımla onaylıyorum ve ona bilmiş bir gülümseme gönderiyorum. Kuzenimin cheesecake alışkanlığının farkındayım.

"Sadece tatlı şeyleri sevmediğin için." Kat onu kaburgalarından dürtüyor ve o da elini kızın kışına doğru kaydırıyor.

"Tatlı şeyleri *severim*, kedicik."

Tekrar pancar gibi kızarıyor ve ben de arkamı dönüp Micah ile konuşuyorum ve onun tüylü başını öpücüklere boğuyorum çünkü anne ve babası odayı kendilerine ayırmak istiyorlarmış gibi görünüyor. Kat'ın sesiyle dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum. "Her neyse, oradaki kitaplardan istediğini alabilirsin. Kendi özel bölümümü ekledim," diye ekliyor tek kaşını kaldırarak.

Kaşlarımı geri sallıyorum. "Oh?"

"Sen de porno okumaktan hoşlanıyor musun, Mia?" Dante hınzır bir sırıtışla sorar.

Micah'nın kulağını elimle kapatıyorum, ağzım bir karış açık, babasının benim ve annesinin okuduğu kitapları aşağılamasından dehşete düşmüş gibi yapıyorum.

"Bu müstehcen," diye ısrar ediyor Kat.

"On dört yaşımızdan beri klasik edebiyat okuyoruz ve Anne Rice'ın Uyuyan Güzel serisini ilk keşfettiğimizden beri" diyorum, şimdiye kadar yaratılmış en iyi kitap türünü savunurken.

"Edebiyat." Bir kahkaha attı ve Kat kaburgalarına bir yumruk daha indirdi.

Max'in odaya girmesiyle konuşmanın geri kalanından kurtulduk. Kat ve beni selamladıktan sonra Dante'ye baktı. "Hazır mısın, compagno?"

Dante iç çeker. "Strauss kardeşlerden nefret ediyorum." "Biliyorum. Ama Lorenzo'yu gönderirsek..."

Dante cümlesini bitirir. "Haftalarca kumarhane halısından beyin parçalarını temizleyeceğiz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Micah'yı göğsümde biraz daha sıkıyorum.

Beyin parçaları mı? Eminim Lorenzo o kadar deli değildir? Değil mi?

Kütüphaneye yaklaşırken koridorda tanıdık bir piyano melodisi duyuluyor, yaklaştıkça sesi daha da yükseliyor. Şarkı o kadar güzel ve akılda kalıcı bir şekilde çalınıyor ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bu

Ancak odanın dışında durduğumda bunun bir kayıt olmadığını fark ettim. Birisi gerçekten piyano çalıyordu.

Lorenzo mu? Alnımı kapıya dayıyorum ve çaldığı süre uzadıkça yumuşak melodinin daha yüksek ve ısrarlı hale gelmesini dinliyorum. Mükemmel bir şekilde çalınan notalardaki acı beni yıkarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve dayanamayıp kapıyı açıyorum. Melodiye dalmış, içeri girdiğimi duymuyor. Parmakları tuşların üzerinde zahmetsizce kayıyor. Ne yetenek ama. Bu kadar güzel çalmayı nereden öğrenmiş? Kendimden geçmiş bir halde onu izliyorum, bu özel ana izinsiz girdiğim için kendimi röntgenci gibi hissediyorum ama arkamı dönemiyorum. Baş eğik olduğu için yüzünü göremiyorum ama her tuşa basışındaki ıstırabı hissediyorum.

Yanağımdaki bir damla yaşı siliyorum ve bu hareket onu varlığımdan haberdar etmiş olmalı çünkü oynamayı bırakıp bana dönüyor.

Ellerimi ovuşturarak ona doğru yürüdüm. "Çok özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama Dante benden annenizin kitaplarını falan karıştırmamı istedi. Sonra senin çaldığını duydum, çok güzeldi ve-"

"Sorun değil," diye homurdanıyor, elini umursamaz bir şekilde sallayıp piyanonun kapağını kapatıyor.

"Çok güzel çalıyorsun."

Cevap vermiyor. Bunun yerine bana o kadar sert bakıyor ki alevler içinde kalacağımı hissediyorum.

"Tchaikovsky çalmak gerçekten zor. Denedim," diye ekliyorum zayıf bir kahkahayla.

Gözleri kısıldı. "Bu şarkıyı biliyor musun?"

"Kuğuların Uçuşu? Tabii ki. Gelmiş geçmiş en ünlü baleden."

Yere bakarak bir eliyle sakalını sıvazlıyor. "Anya'nın en sevdiğiydi."

Cesaretimi toplayıp bir adım daha yaklaştım. "Böyle çalmayı nerede öğrendin?"

"Annem öğretti."

"İyi bir öğretmen olmalı."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Öyleydi."

"Benim hesabıma durmak zorunda değilsin. Daha sonra gelebilirim ya da ben çalışırken oynayabilirsin. Gerçekten olağanüstü iyi çalıyorsun. Çok iyiydi"-boğazımda bir hıçkırık birikiyor ve onu hızla yutuyorum

-"Hareketli."

Başını sallıyor. "Başka kimse için oynamıyorum."

"Onun için mi oynadın? Anya için?"

Bana bakıyor, yutkunurken adem elması sallanıyor. Sonunda başını salladı. Onun gibi bir adamın sevgisine sahip olduğu için şanslı bir kadındı. Bunu dile getirirdim ama ölmüş karısından şanslı diye bahsetmemi hoş karşılamazdı, bu yüzden alışılmadık bir şekilde sessiz kalıyorum.

Aniden ayağa kalkar. "Sizi her ne yapıyorsanız onunla baş başa bırakayım."

Olduğum yerde donmuş bir şekilde ona bakarken kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Çalmayı bırakması benim hatamdı ve şimdi gidiyor ve ben umutsuzca kalmasını istiyorum. Eminim karısının en sevdiği şarkı onu biraz rahatlatıyordur ve şimdi çok üzgün ve yalnız görünüyor. Ama kalmasını da istiyorum çünkü onun varlığında bir şeyler hissediyorum, o kadar uzun zamandır hissetmediğim bir şey ki bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Güvende mi? Görülmek mi?

Başımı sallayarak boğazımı temizliyorum, ona bir moron gibi baktığımı farkındayım. "Sanırım önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada çalışacağım, tasnif edilecek ve düzenlenecek ne kadar çok şey olduğuna bağlı olarak. Yani, burada yalnız kalmak istediğin zamanlar olursa, o zaman senin etrafında çalışabilirim ya da..." Dudaklarımı sıkıp gevezeliği bırakıyorum.

Kaşları çatıldı. "Yoksa?"

Dudağımı çiğniyorum. "Ya da çalışırken bana eşlik edilmesinden hoşlanırım, o yüzden sırf ben buradayım diye burada olamayacağını düşünme." *Bunu neden söyledim ki? Burası onun evi. Tabii ki istediği zaman burada olabileceğini biliyor. Moron!*

Kaşları çatılıyor ve kendimi birkaç saniye öncesine göre daha da aptal hissediyorum. Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve beni tuttuğum nefesi vermek zorunda bıraktı.

Evet. Bu garipti.

Köşedeki devasa kutu yığınının bakarak odaya göz gezdiriyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımın altındaki sıcak ahşap zeminde parmaklarımı esnetiyorum. Lorenzo'ya o kadar odaklanmışım ki, buraya girdiğimde inanılmaz çevremi fark edemedim. Beast'in şatosu hakkında şaka yaptığımı biliyorum ama bu kütüphane gerçekten de bir peri masalından fırlamış gibi. Üç duvar tavandan tabana raflarla kaplı ve bunların çoğu tika basa kitap dolu. Her duvarda bir merdiven var - tekerlekli ve kitaplıklara bağlı olan türden. Önünden geçerken parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyor, nadir bulunan ilk baskılara ve deri ciltli ansiklopedilere dikkat ediyorum. Bu

Harikulade. Burada altı yıl geçirebilir ve hiç sıkılmayabilirim. Odaya adım attığımda, büyük kanatlı pencereler sayesinde mekânı dolduran güneş ışığına göz kırpıyorum.

Pencerenin altındaki büyük meşe masaya gidip parmaklarımı ahşap üzerinde gezdiriyorum ve Lorenzo'nun burada oturduğunu, başını öne eğip kaşlarını çatarak çalıştığını, benim de köşede annesinin eşyalarını karıştırdığımı hayal ederek kendi kendime gülümsüyorum. Gerçi birkaç dakika önce buradan çıkarken yüzünde beliren çatık kaşlara bakılırsa, bu yakın zamanda gerçekleşecek gibi görünmüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm
Yedi

OceanofPDF.com

LOREN OZ

T üphaneyi dolduran yasemin ve limon kokusu beni olduğum yerde durduruyor. Yerde bağdaş kurmuş oturuyor, etrafı kitap yığınlarıyla çevrili. Burada annemizin kitaplarını karıştırdığını unutmuşum.

Bir şeyler. Ben sıvışmadan başını kaldırıp gözüme bakıyor ve sanki beni görmek başına gelen en güzel şeymiş gibi kocaman gülümsüyor.

"Hey! Umarım erken başlamamın sakıncası yoktur, ama tüm bu eşyaların tasnif edilmesi gerektiğini bildiğim için uyuyamadım."

Boğazımı temizleyerek kapıyı arkamdan kapattım. Demek dün gece piyano çalarken beni duymuş; onunla anlamlı bir şey paylaşmış değilim. Onun burada olması benim de burada çalışamayacağım anlamına gelmez. O odanın kendi tarafında kalacak, ben de kendi tarafımda.

"Günaydın," diyorum masamın arkasına geçip otururken.

"Annenin burada inanılmaz ilk baskıları var. Bunu biliyor muydun?"

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve onun bakışlarından kaçıyorum. "Evet."

"Yani, bunlardan bazıları çok nadirdir. Onda olduğunu biliyor muydun?"

"Annemin hangi kitaplara sahip olduğunun gayet farkındayım Mia." Ses tonum aşırı sert olabilir ama yapacak işlerim var.

"Tabii ki öylesin." Yumuşak bir şekilde gülüyor, görünüşe göre onu terslememden etkilenmemiş. "O senin annendi." Kitapları karıştırmaya geri dönüyor ve ben de ekranımda bir dosya açıyorum.

Tekrar konuşana kadar bir dakikadan az zaman geçiyor. "Annen öleli ne kadar oldu?"

Yirmi bir yıl ve beş ay. "Çok uzun."

"Annem ben yirmi iki yaşımdayken öldü. Aradan on bir yıl geçti ve hala onu her gün özleyorum," diyor iç çekerek.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ekrana odaklayarak.

"Ama baban sadece birkaç yıl önce öldü, değil mi? Bu yüzden mi aile evinizi sattınız?"

Aman Tanrım. "Mia!" O güzel gülümsemesinin bocaladığını görünce hemen başımı kaldırdığıma pişman oluyorum. Sadece bir saniyeliğine. Ama bu kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme yetti.

"Özür dilerim. Meşgulsün. Konuşmak benim olayım. Her zaman başımı belaya sokuyor." Kucağındaki kitaplara bakıp iç geçiriyor. "Şimdi seni işinle baş başa bırakacağım. Söz veriyorum." Hak etmediğim özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Kendimi suçlu hissederek dikkatimi ekranıma veriyorum ve birkaç dakika önce aldığım, dün gece depolarımızdan birinde yapılan aramanın ayrıntılarını içeren polis raporunu açıyorum. Rapora göre, polisler oradan silah taşıdığımızı dair isimsiz bir ihbar almışlar. Sanki yasal işlerimizi silah taşımak için kullanacak kadar aptalmışız gibi. Bu, yasal işlere *sahip olmanın* tüm amacını ortadan kaldırır.

Neden bu özel ihbar üzerine harekete geçtiler? Chicago sokaklarında kargaşaya neden olmadığımız ya da "masum" sivillere zarar vermediğimiz sürece polis departmanının bizi rahatsız etmeyeceğine dair yazılı olmayan bir anlayışımız var. Ekrana bakıp bir ipucu arıyorum. İtibarlarını güçlendirmeye çalışan yeni polisler mi? Ama hayır, listedeki memurların isimlerini tanıyorum.

Odanın diğer tarafından gelen sürekli gürültü odaklanmamı zorlaştırıyor ve Mia'ya bakıyorum. Mutlu bir şekilde kitapları sıralıyor ve kendi kendine bir melodi mırıldanıyor - aynı şarkıyı tekrar tekrar söylüyor.

"Ne şarkı söylüyorsun sen?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "'Bright Side of the Road.'"

Başımı omuzlarımın üzerinde ileri geri yuvarlayarak yaklaşmakta olan gerilim migrenini engellemeye çalışıyorum. "Başka şarkı bilmiyor musun? Son on dakikadır bunu söylüyorsun ve bu çok sinir bozucu."

Sanki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Özel bir isteğiniz var mı?"

Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Sessizliğe ne dersin?"

"Senin için boynuna bir bakmama ne dersin?" Ben daha reddedemediğim çoktan ayağa kalkmış, kot pantolonundaki tozları temizliyordu.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

Beni görmezden gelerek yaklaşıyor. "Biraz sertleşmiş ve ağrımış gibi görünüyorsun."

"Sorun değil dedim. Yapacak işlerim var," diye bağıyorum, ses tonumun onu korkutup kaçıracağını umarak. Genellikle yetişkin erkeklerin altına sıçması için yeterli olur. Ama o öyle değil. Hayır, bana doğru gelmeye devam ediyor, yüzündeki gülümseme sarı atleti kadar parlak. *Ne oluyor lan?*

"Ben tam nitelikli bir masaj terapistiyim. Beş dakikamı alır ve sen çalışmaya devam edebilirsin. Bakmamam gereken hiçbir şeye bakmayacağıma söz veriyorum."

Yasemin ve limon kokusu duyularımı karıştırıyor. "Ne?" Neye bakmayacak ki? Alnımdan aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor. Bu masaj için kıyafetlerimi çıkarmamı beklemiyor, değil mi?

Gülerek başını masama doğru salladı. "Bilgisayarındaki hiçbir şeye bakmayacağım."

Tabii ki bunu demek istedi. *Tanrı aşkına, Lorenzo. Kendine gel!*

Arkamdan yaklaşıyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor. "Fark ettiğim kadarıyla sol tarafın daha kötü görünüyor?" Sıcak, yumuşak parmakları enseme okşuyor.

Dokunuşundan ürktüm.

"Hassas mı?" Sesi endişeyle karışık.

"Hayır," diye çıkışıyorum, böyle tepki verdiğim için kendime kızıyorum. O sadece bir kadın, hayır, bana boyun masajı yapan profesyonel bir masaj terapisti. Korkacak bir şey yok.

"Görüyorum," diyor usulca. Ne görüyor? İki yılı aşkın süredir tenime dokunmasına izin verdiğim, benimle akraba olmayan ilk kadın olduğunu mu?

"Sadece boynum tutuldu."

"Biliyorum. Bana sadece beş dakika ver, kendini iyi hissetmesen bile kaybettiğin tek şey biraz zaman. Ve beni işe yarar hissettirmiş olacaksın."

"Peki," diye homurdanıyorum, öne doğru eğilerek.

Çevik parmaklar boynumun arkasını yoğuruyor, bu kadar küçük elleri olan biri için şaşırtıcı derecede güçlü. Kahretsin, aslında görüldüğünden çok daha güçlü. Haftalardır beni rahatsız eden hassas noktayı bulduğunda hırlıyorum.

Kıkırdıyor. "Bebek gibi davranma." Sıcak nefesi tenimin üzerinde tozlanıyor ve bir ürperti omurgam boyunca ilerliyor.

Önümdeki ekrana odaklanmaya çalışıyorum ama Mia'nın dokunuşu dikkatimi dağıtıyor. Kaslarıma derinlemesine bastırıyor, acı ve rahatlama dalgalarının vücudumda dolaşmasına neden oluyor. O kadar iyi acıtıyor ki... Gözlerimi kapatıp adını inlememek için ağzımı kapatıyorum, çünkü lanet olsun, elleri büyüdü.

"Van Morrison hayranı değilsin yani?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ha?"

"Şarkı mı? 'Bright Side of the Road?' Sevmiyor musun?"

"Hayranı değilim, hayır."

"Bu benim favorim," diyor yumuşak bir iç çekişle.

Gözlerimi tekrar kapatarak ellerinin sunduğu tatlı rahatlamaya yeniden odaklanıyorum. Boynum o kadar uzun zamandır kaskatı kesilmişti ki daha önce nasıl hissettiğimi unutmuştum.

Mia sessizliğimi görmezden geliyor, konuşmaya devam etmek için hiçbir davete ihtiyaç duymuyor. "Sadece kelimeleri seviyorum. Çok umut dolu, biliyor musun?" Onu duymazdan gelip ellerine odaklanmaya çalışıyorum. Bu, konuşmaktan çok daha az karmaşık. "Bu benim gün ışığı şarkım."

Oh, siktir et. "Şimdi neyin var?"

"Günüşığı şarkım," diye cevap veriyor, sanki bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi.

"Günüşığı şarkısı da neyin nesi?"

"Şey, bir sürü günüşığı şeyim var. Bir güneş ışığı filmi. TV programı. Yemek. Bilirsiniz, gününüz ne kadar kötü geçerse geçsin sizi her zaman gülümseten türden şeyler? Güneş ışığı gibi mi? 'Bright Side of the Road' benim gün ışığı şarkım."

Kaslarımı çatıyorum. Bu kadın belli ki benimkinden çok uzak bir dünyada yaşıyor.

Yine gülüyor. "Sanırım bir gün ışığı şarkın yok o zaman?" "Yok."

Parmakları kaslarımı daha derinden yoğuruyor ve vücuduma dolan endorfinler homurdanmama neden oluyor. Başını eğiyor ve saçlarının bir kısmı omzuma düşüyor. "İstersen benimkini ödünç almana izin veririm." Sıcak nefesi yanağımda dans ediyor ve hiçbir uyarı olmadan vücudumdaki tüm kan güneğe akıyor.

Ne oluyor lan!

Ellerini kaybettiğim için ağrıyan boynumun ve sikimin itirazlarını görmezden gelerek ellerini bırakıyorum. "İşe geri dönmem gerek," diye bağırarak ondan uzaklaşıyorum.

"Tamam," diye rahatça cevap veriyor, görünüşe göre sert ses tonumdan rahatsız olmamış. "Yine de hiç yardımı oldu mu?"

Boynumu ve omuzlarımı yuvarlıyorum. Aslında birkaç dakika öncesine göre çok daha iyi hissediyorum. "Evet. Teşekkürler."

"Bana günde birkaç dakika verin, sizin için halledeyim. Ve muhtemelen kanepede uyumayı bırakmak iyi bir fikir-"

"Ne?"

Yanakları pembeleşti. "Kat ve Dante sık sık kanepede uyuduğunuzdan bahsetti. Boynun bu yüzden tutulmuyor mu?"

Kim olduklarını sanıyorlar da onunla bunu tartışıyorlar? Neden kanepede uyuduğumu biliyorlar. Biliyorlar... Ellerim yumruk oldu. "Nerede uyuduğum benden başka kimseyi ilgilendirmez."

Mia irkilerek uzaklaşır. "Haklısın. Özür dilerim. Artık seni yalnız bırakayım."

Kendime sonunda beni yalnız bıraktığı için rahatladığımı söylüyorum ama bu doğruysa neden birkaç dakikada bir ona bakıp duruyorum? Güneş ışığı altında, başı öne eğik pencerenin altında oturmuş, annemin en değerli eşyalarını dikkatle karıştırırken kendi kendine o lanet şarkıyı mırıldanıyor. Bal sarısı saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Tıpkı ...

Ne gibi, pislik?

Tıpkı bir güneş ışığı gibi.

CHAPTER
SEKİZ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı sinirli bir şekilde koridordan çalışma odasına doğru yürüyorum. Bu her zamanki kaynayan öfkem değil, anlayamadığım ya da düzeltemediğim derin bir kızgınlık. Benim neyim var böyle?

Son zamanlarda mı? Belki de birini öldüresiye dövmem gerekiyordur.

Belki de başka bir şey yapmalıyım... Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve ellerinin üzerimde olduğunu hatırlayınca sikim seğiriyor. Kulağımda onun yumuşak sesi. Nefesi tenimde ...

"Lorenzo?" Max'in sesine doğru dönüyorum ve onu kaşlarını çatmış bana bakarken buluyorum. "İyi misin, compagno?"

"Evet, neden?"

"Yanımdan geçip gittin ve cevap vermeden önce adını iki kez söylemek zorunda kaldım."

İç çekerek burnumun kenarını çimdikliyorum. "Aklımda çok şey var." "Yükünü arttırmak istemem ama az önce Joey aradı..."

"Şimdi ne var?"

"Polisler kumarhanede. Fuhuş, reşit olmayanların içki içmesi ve kumar oynamasıyla ilgili raporları kontrol ediyorlar. Şu anda mekanı inceliyorlar. Joey ilgileniyor ama benim de oraya gideceğimi bilmeni istedim. Dante yeni nakliye sözleşmeleri için toplantıya gitti."

"Benettillerle, değil mi?" Başımı salladım. "Ben de seninle geleceğim."

"Bugün polis öldüremeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?" Bana sırtarak göz kırptı.

"Lanet olası utanç," diyorum, sadece yarı şaka. "Dün gece depoda başka bir isimsiz ihbarla uğraştıklarını biliyor musun?"

"Evet, duydum."

"Kumarhanenin ertesi gün vurulması tesadüf değil."

"Hayır. Ama kız kardeşin gördüğüm en sıkı, en temiz operasyonu yürütüyor. Hiçbir şey bulamazlar."

"Biri bizimle taşak geçiyor ama." Ve içimde kim olduğunu bildiğime dair bir his var.

Otelimizin ve kumarhanemizin lobisine girer girmez kız kardeşimi fark ediyorum. İşin bu kısmını o yürütüyor ve harika bir iş çıkarıyor. Şu anda bir polisle tartışıyor ve adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa kazanıyor diyebilirim. Joey tanıdığım en sert ve zeki insanlardan biri. Max'in işi başından aşkın.

Bana dönerek gözlerini devirdi. "Bir polisin suratına yumruk attığı için tutuklanmadan önce gidip karımla konuşacağım."

"Sana iyi şanslar, compagno." Omzunu sıkarak tanıdık bir yüz bulmak için lobiye tarıyorum.

Aradığım adamı buldum. Max kız kardeşim olan bombayı etkisiz hale getirmek için oraya giderken, ben de ana masanın yanında defterine bir şeyler karalayan adama doğru ilerliyorum.

Leo Romano iyi bir polistir. Maaş bordromuzda Chicago'nun en iyilerinden bir sürü var, ama bu adam onlardan biri değil, bu yüzden onun fikirlerine herkesten daha çok değer veriyorum. O ve ben liseye beraber gittik ve bir keresinde bir partide yıldız oyun kurucunun kızını öptükten sonra onun kızı kurtarmıştım. Mesafemizi koruyoruz çünkü çok farklı hayatlar yaşıyoruz, ancak dürüstlüğüne hayranım ve aileme ve yıllar boyunca bu şehirde yaptığımız iyi şeylere isteksizce saygı duyuyor.

"Lorenzo." İç çekerek başını sallıyor. "Sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Detayları sormuyorum Leo." Yanındaki resepsiyon masasına yaslandım. "Ama bu iki gün içinde ailemin iş yerlerine yapılan ikinci baskın. İkimiz de bunun tesadüf olmadığını biliyoruz."

Başını eğiyor ve merakla bana bakıyor. "Sana hiçbir şey söyleyemem."

"Sanırım zaten biliyorum."

"Öyle mi?"

"Bu ipuçlarını ciddiye alıyorsanız, zincirin en üstündeki bir kaynaktan geliyor olmalılar. Ya öyle ya da doğru kulaklara fısıldayabilen biri."

Leo cevap vermiyor. Bana bakarken çenesi titriyor.

"Anlayamadığım şey, Bostonlu bir polisin Chicago'da nasıl bu kadar etkili olabildiği?"

Leo başını sallıyor, ağzının kenarında bir sırıtış beliriyor. "İnanılmazsın amina koyayım."

Görünüşe göre içgüdülerim doğruymuş; Mia'nın kocasının bir şekilde bu karmaşada parmağı var. "Nasıl olsa öğreneceğim, biliyorsun."

"Şey, benden değil. Hiçbir şey söylemiyorum."

Yaklaşıp kişisel alanını daraltıyorum. "Sizin departmanla bağlantısı falan mı var?"

Başını sallıyor, burada olmaktan, bu hareketleri yapmaktan en az benim Chicago polisinin ailemin kumarhanesinde olmasından dolayı kızdığım kadar kızgın.

Lobiye bakıyorum, görebildiğim polislerin sayısını sayıyorum. "Bunun boşa zaman kaybı olduğunu biliyorsun Leo. Depolarımızın ve kumarhanemizin temiz olduğunu biliyorsun, yine de sen ve üçün-"

"Dört," diye sözümü kesti, sesi kızgınlık doluydu. "Adamlarımdan dördünü bu işe bulaştırdılar."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Görünüşe göre onun damarına biraz daha basmam gerekecek. "Sen ve dört adamın gerçek bir polis işi yapabilecekken burada vakit kaybediyorsunuz. Söyle bana, bu polisin senin komiserinle ne alıp veremediği var da böyle bir şey yapıyor?"

Leo kaşlarını çatıyor. "Kaptan değil." Leo'ya göre Kaptan Ortega lanet olası bir modern zaman kahramanıdır.

"Şef mi?"

Başparmağını kaldırarak bunun daha yukarı çıkacağını gösteriyor. Kaşlarımı çattım. "Müfettiş Keane?"

"Onun yardımcısı." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Ama bunu benden hiç duymadın."

Bir kahkaha attım. "Sen kapalı bir kitapsın, Leo."

"Öyle mi? Yapacak işlerim var Bay Moretti," diyor memurlarından biri yanımıza gelirken.

İpucunu alarak geri çekiliyorum. "Elbette, Dedektif. Lütfen ailemin evinden ayrılırken siz ve adamlarınızın etrafı temizlediğinizden emin olun."

kuruluşu."

Max ve Joey'nin asansörlerin yanında birbirlerine sokulduklarını görünce çenem sıkılıyor. Kulağına fısıldadığı şey onu güldürüyor ve neşesinin sesi dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Benim neyim var böyle? O benim küçük kardeşim, onun mutlu olmasını istiyorum. Onu mutsuz edecek bir şey yaparsa Max'i taşaklarıyla beslemekle tehdit ettim. Ama neden sürekli etrafım böyle hastalık derecesinde aşık çiftlerle çevrili?

Yaklaştığımı gören Joey bana muzaffer bir gülümseme veriyor. "Birkaç dakika içinde buradan çıkacaklar. Hiçbir şey bulamadılar. Pislikler."

"Evet." Hiçbir memurun duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Görünüşe göre Bostonlu bir polisin kulağı başkomiser yardımcısında ve bu yüzden iki günde iki baskın yaptık. Moretti Holding'le bağlantılı her şeyin yüzde yüz temiz olduğunu iki kez kontrol etmemiz gerekiyor. Saklayacak bir şeyimiz olmadığını anladıklarında geri çekileceklerdir. Hiçbir yere varmayan ipuçlarıyla harcayabilecekleri insan gücü sınırlı."

Max başını sallar. "Her şey temiz, ama fazladan birkaç kontrol daha yapacağım."

"Boston polisi mi?" Joey kaşlarını çatarak söylüyor. "Sence bunun arkasında Mia'nın kocası mı var?"

"Kesinlikle. Bir şekilde müdür yardımcısının kulağını çekmiş ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Araştıracam," diye beni temin ediyor Max.

Derin düşüncelere dalmış olan Joey dudağını çiğniyor. "Sence Mia onların bağlantısı hakkında bir şey biliyor mudur?"

"Hayır, sanırım bundan bahsederdi. Her iki durumda da, henüz bunu bilmesine gerek yok. Sadece kendini endişelendirecek."

Joey ve Max, benim bilmediğim bir şeyi biliyorlarmış gibi hissettiren kısa bir bakış paylaşıyorlar.

"Ne?" Havlıyorum.

"Sadece sen, uh..." Joey dudaklarını birbirine bastırır. "Ben ne?"

Max onun yerine, "Bizden olmayan hiç kimse genelde umurunda olmaz, Loz," diye bitiriyor.

Derimin altında öfke kabarıyor ve hırlıyorum. Bu da ne demek oluyor? "O Kat'in kuzeni, bu onu bizden biri yapar."

Max teslim olmak için ellerini kaldırır. "Sakin ol, compagno. Sadece içinin tamamen ölü olmadığını bilmek güzel, hepsi bu."

Mia ve benim...? "Peki bu da ne demek oluyor?"

Küçük kız kardeşim yüzümdeki ölümcül ifadeyi okuyor ve kocasına uyarıcı bir bakış atarak kolunu omzuma doluyor. "Sadece birine değer verdiğini görmek güzel demek istiyor, Loz. Bundan daha fazlası değil. Hepimiz Mia'yı önemsiyoruz. Haklısın. O bizden biri."

En iyi arkadaşşıma ters ters bakarak boynumu kırıyorum. "Hmm."

Max kaşlarını bana doğru kaldırıyor, ağzının köşesi eğilerek gülüyor. Yemin ederim, polisler hâlâ etrafta olmasaydı herifin suratına bir yumruk atardım. "Sanırım Mia'nın eski kocası ile şerif yardımcısı arasındaki bağlantıyı bulmaya çalışacağım."

"Evet, sen öyle yap," diye tersliyorum ve uzaklaşıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp eski bir arkadaşımın numarasını çeviriyorum. Lionel Hart kendine özgü yumuşak Güneyli ses tonuyla cevap veriyor. "Mr.

Moretti. Uzun zaman oldu." Nefesini içine çekiyor, dudaklarından sarktığını hayal edebildiğim sigarasından derin bir nefes çekiyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Beni takip etmediklerinden emin olmak için Max ve Joey'e bakıyorum.

"Kayıt dışı mı?"

"Öyle olmasaydı seni aramazdım."

Sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Emekli oldum, Lorenzo."

"Evet, doğru." Gözlerimi deviriyorum. "Büyük bir şey değil. Ellerini kırletecek bir şey değil."

"Yazık," diyor yumuşak bir kıkırdamayla. "Peki ne oldu?" "Bir adam hakkında bilgiye ihtiyacım var. Bir polis."

"Ah." Tekrar gülüyor. "Anlıyorum."

"Ara sıra işime yaramayacaksa eski bir FBI ajanını tanımanın anlamı yok." Tüm bu sistemden bıkan Lionel, yirmi yıl önce bürodan ayrılmış ve o zamandan beri serbest çalışıyor. Altmış altı yaşında ve her yıl emekli olacağına yemin ediyor ama av onun kanında var. "Peki, bana yardım edebilir misin?"

"Elbette. Şu anda bir petrol kralı için bir dava üzerinde çalışıyorum ama boş zamanlarımda biraz araştırma yapabilirim. Bana detaylarını gönderin. Ne bulabileceğime bakarım."

"Harika. Benim için bir şey bulduğunda haber ver."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. Max'le göz göze gelince başımı ona doğru sallayarak buradan siktir olup gitmeye hazır olduğumu belli ediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm
Nine

OceanofPDF.com

R Aynanın önünde ellerimi bilinçli bir şekilde kalçalarımın üzerine koyarak turuncu kumaşın bedenimi nasıl gerdiğini inceliyorum. "Bunun bana çok dar gelmediğinden emin misin?" Kat'e soruyorum.

Elini üst koluma koyuyor ve yansımamı kontrol ediyor. "Çok çarpıcı görünüyor. Sende her şey çarpıcı görünüyor." Saçımın bir tutamını parmaklarının arasında kıvrıp omzuma düşmesine izin veriyor. Sonra da arkama şakacı bir şaplak atıyor. "Sen bir afetsin."

Gözlerimi devirerek iltifatını reddediyorum. "Benim kığım ve göğüslerim seninkilerden çok daha şişman," diye ısrar ediyorum, kumaşı gergin göğüs dekoltemin üzerine çekmeye çalışarak.

Kat burnunu kırıştırır. "Pek sayılmaz. Belki benden bir beden büyük ama elbise sana çok yakışmış." Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Şimdi kıpırdanmayı kes."

Ellerimi yanlarıma indiriyorum. Onun da benim baktığım aynaya bakıyor olmasına imkân yok. Kat kıskanılacak kadar ince bir vücuda sahipken, ben her zaman en az on kilo fazlayım. "Yemek masası için fazla açık değil mi?"

"Bu bir şal elbise Mia," diyor dramatik bir göz devirmeyle. "Bodycon mini değil."

Yanımda fazla bir şey getirmediğim ve giyecek bir şeyim kalmadı. Moretti malikânesinde akşam yemeği çoğu akşam yarı resmi bir olaydır ve herkes şık giyinirken kot pantolon ve atlet giyerek kuzenimi utandırmak istemiyorum. "Ödünç verdiğin için teşekkürler."

"Sende kalmalı. Bu renk sana çok yakışmış." Burnunu kırıştırıyor ve Gabriella'nın aynı ifadeyi nereden aldığını anlıyorum. "Bana yakışmıyor."

"Bunu alamam. Bahse girerim bu elbise son arabamdan daha pahalıdır!"

Bana sırtıyor. "Sahip olman için bir sebep daha. Bir mal varlığı gibi."

Gülüyorum. "Eğer kaçmak zorunda kalırsam bunu satabilirim."

"Cidden, sana inanılmaz yakışmış Mia Melon." Kolunu bana doluyor ve çocukluk lakabımı kullanması kalbimi ısıtıyor. "Burada olmana çok sevindim."

"Ben de burada olduğuma memnunum Kat Cabana," diye cevap veriyorum, başımı onunkine yaslayarak. Birkaç dakika öylece duruyoruz, on üç yaşındayken ve hayat çok daha basitken yaptığımız gibi aynada birbirimize gülümsüyoruz.

Kat yanımdayken yemek odasına girdiğimde JOEY bana sarılmak için ayağa fırlıyor. "Vay canına! Çok seksi görünüyorsun." Geri çekiliyor ve beni tepeden tırnağa süzüyor. "Bu renk sana çok yakışmış."

Kat, Dante'den bir kadeh şarap alır ve Joey'e döner. "Öyle değil mi?" Övgüleri karşısında yanaklarım pembeleşiyor.

"Evet. Sende hiç hoşuma gitmedi ama Mia'da ..." Joey'nin yüzü hıznır bir sırıtışla aydınlanır.

"Beni bunu almaya ikna eden sendin!"

"Biliyorum." Joey yüzünü buruşturdu. "Mağazada sana çok yakıştı ama sanırım ışık yüzünden oldu. Yeşil ve mavi kesinlikle daha çok senin renklerin."

Kat baldızına alaycı bir ihanet bakışı atar ve başını sallar. "Hatırlat da seni bir daha alışverişe götürmeyeyim."

"Evlilik yıldönümünüzde giydiğiniz o inanılmaz yeşil elbiseyi seçmenize yardım etmişim." Joey kaşlarını oynatıyor. "Hani şu Dante'nin ikiye böldüğünü söylediğin-"

"Yeter, Joey," diyor Dante iyi huylu bir şekilde ve Kat'e kızarmasına neden olan içten bir bakış fırlatıyor. Sonra dikkatini bana çeviriyor ve bana bir bardak şarap uzatıyor. "Çok hoş görünüyorsun, Mia."

"Çok güzel bir elbise," diye cevap veriyorum kendimden utanarak, kumaşı kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum. Masaya dönüyorum ve Lorenzo'nun tek başına oturup bir bardak viski içtiğini görüyorum. İçkisine bakıyor ama sanki birkaç saniye önce gözleri bana kilitlenmiş gibi tenim karıncalanıyor.

"Gittiğin her yerde sorun çıkarmak zorunda mısın, bebeğim?" Max sandalyesini çekerken Joey'e sorar.

"İstediğimi biliyorsun," diye yumuşak bir kıkırdamayla cevap veriyor ve karşılık olarak çıkardığı ses beni gülümsetiyor. Bu ailenin etrafında olmakla ilgili her şey beni mutlu ediyor. Birbirlerine çok bağlılar ve birbirlerini çok önemsiyorlar. Kısa bir süreliğine de olsa onların küçük baloncuğuna girmeme izin verildiği için ayrıcalıklıyım.

"Beladan bahsetmişken, bugün kumarhanede bir şeyler olduğunu duydum?" Dante masanın başındaki yerini alırken soruyor.

Max ve Lorenzo kısa bir bakışmayı paylaşıyor ama cevap veren Joey oluyor. "Polisler reşit olmayan müşterilerimiz olduğuna ve ayrıca mekandan fahişe kaçırdığımıza dair bir ihbar aldı. Belli ki doğru değilmiş. Halledildi."

"Evet. Her şey ayarlandı," diye onaylıyor Max.

Dante ağabeyine döner. "Loz?" Lorenzo,

"Halledildi," diye yanıtlar.

Dante kaşlarını çatıyor ve şarabından bir yudum alıyor. Herkes birkaç saniye sessiz kalıyor ve Dante tekrar konuştuğunda Lorenzo'nun, küçük kardeşinin bu işin peşini bırakmamasından rahatsız olmuş gibi gözlerini devirdiğini görüyorum. "Polisler neden böyle sahte bir ihbar üzerine harekete geçti? Nereden çıktı bu?"

Lorenzo yumruklarını ve çenesini sıkarak, "Bunu sonra tartışırız," diyor.

Dante ağabeyine ters ters bakar. "Bunu şimdi tartışmamızı tercih ederim." Lorenzo da ona ters ters bakar. "Halledildi."

Dante'nin eli masanın üzerinde yumruk haline gelir. "Polisler neden bizimle konuşmak yerine kumarhanemizle ilgili ihbarlara göre hareket ediyor?"

"Çünkü güvenilir olduğunu düşündükleri bir kaynaktan geliyordu."

Dante, Lorenzo'nun ses tonunu soru sormayı bırakması için bir işaret olarak algılıyor gibi görünüyor ama kalbim mideme iniyor. "Brad'di, değil mi? Senin için sorun çıkarıyordu?"

"Halledildi," diye tekrarlıyor Lorenzo sertçe.

Dante'nin burun delikleri alevlenir. "O şerefsizle bir ilgisi var mıydı?"

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, keşke buraya hiç gelmeseydim. En son

istediğim şey sorun çıkarmaktı. Brad'in el altından bir şeyler yapmaya çalışacağını bilmeliydim.

Joey sol elimi sıktı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Mia. Polisleri hallettik ve Max ile Loz, Brad'in müfettiş yardımcısıyla olan bağlantısını araştırıyorlar."

"Şerif yardımcısıyla bağlantısı mı var?" Dante kaşlarını çatarak sorar.

Max konuşuyor. "Öyle görünüyor ama nasıl olduğunu henüz bilmiyoruz. Araştırıyoruz."

Dante homurdanıyor. "İhtiyacımız olan tek şey bu." Oh, Tanrım. "Çok özür dilerim," diyorum tekrar.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Mia," diye beni temin ediyor Kat. Ancak kocası ağzından köpükler saçmaya başlayacakmış gibi görünüyor.

"Özür dilerim. Başınıza bu belayı açtığım için çok özür dilerim. Sabah ilk iş buradan ayrılacağım. Gidecek bir yer bulacağım. Çok özür dilerim. Brad'in Chicago Polisi'nde üst düzey biriyle bağlantısı olduğunu bilmiyordum, çünkü bilseydim-"

"Mia!" Lorenzo'nun derin sesi nefes nefese konuşmamı kesiyor ve odaya sağır edici bir sessizlik çöküyor, bu sessizliği sadece ben hava emerek bozuyorum. Kanım kulaklarımda gümbür gümbür akıyor. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil," diyor, sesi sakın ve güven verici.

"O haklı, Mia." Dante iç geçirdi. "Lütfen eski kocana olan kızgınlığının sana yönelik olduğunu düşünme."

"Ama ben-"

"Yeter," diye bağılıyor Lorenzo ve bu kez ses tonu tereyağını delen sıcak bir bıçak gibi içimi kesiyor, beni suskun bırakıyor ama nahoş bir şekilde değil. Üzerime çöken duyguyu açıklayamıyorum ama sandalyeme geri oturup ağzımı kapatıyorum, şimdilik konuşmamaktan memnunum.

Max, "Yarına kadar elimde bazı bilgiler olacak," diyor.

Dante onaylarcasına başını sallar. "Peki ya dün gece, Joey? Max bana bir sorun olduğunu söyledi?"

Joey cevap vermeden önce şarabından bir yudum alır. "İman ve ekibi geldi, ki bu önemli bir şey değil. Ancak yüksek bahisçilerin masasındaki ücretsiz içkilerle kafayı bulmuşlar ve en büyük iki kadın yatırımcımıza hakaret etmişler. Güvenlik onlarla ilgilendi ve bayanlar iyi olduklarını söylediler, ancak kadınların kumarhanelerimizde rahatsız edilmesinden hoşlanmıyorum."

Kumarhane ve Moretti iş imparatorluğu hakkında devam eden tartışmaları dinliyorum, bu ailenin günlük olarak uğraştığı drama miktarı yorucu gelse bile Brad'den uzaklaştığım için minnettarım. Lorenzo'nun daha önceki emrinin hâlâ bilincinde olarak, streslerine katkıda bulunduğum için tekrar özür dilemekten kaçınıyorum.

Lorenzo, "Max ve ben yarın İman'ı ziyaret edeceğiz," deyince Max sırtıttı.

Dante kaşlarını i k i s i n e doğru kaldırır. "Sadece kimseyi öldürmemeye çalış, tamam mı?"

İkisi de cevap veremedi, iki hizmetli akşam yemeğini taşıyarak odaya girer ve tüm cinayet ve kargaşa konuşmaları buza kesilir.

OceanofPDF.com

Bölüm
On

OceanofPDF.com

LOREN OZ

M Ax boynunu uzatıyor, koyu renk gözleri şu anda ayaklarımın dibinde yerde yatan, kulaklarından kan akan ve pantolonunun paçasında sidik lekesi olan adama sabitlenmiş durumda.

"Bir şey bildiğini sanmıyorum, Loz."

Bok herifin göğsüne tekme atıyorum ve öksürerek yere kan sıçratıyor. "Iman'dan bir şey duydun mu ve bana haber verecek misin?"

Biraz daha tükürüyor.

"Kulak zarını patlattıktan sonra söylediğin hiçbir şeyi duyamayacağına eminim," diyor Max karanlık bir kıkırdamayla.

"Hmm." Yerdeki, kanıyla kaplanmış iki metal kebab şişine bakıyorum. Bu köpek pisliği ve patronu şu anda sorunlarımın en küçüğü ama kendi kumarhanemizdeki en büyük yatırımcılarımızdan birine saygısızlık ettiler ve bunun bedelini ödemeliler. Topuklarımın üzerine çömelip çenesini ellerimle kavıyorum ve sertçe sıkarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Iman'a onu görmek istediğimi söyle." Dudaklarımı okuyabilmesi için her kelimeyi dikkatle söylüyorum. "Yoksa ikiniz de ölürsünüz. Anladınız mı beni?"

Öfkeyle başını sallıyor, hâlâ nefes alıyor olmasının mucizeden başka bir şey olmadığını farkında. Genelde merhametli bir adam değilimdir, özellikle de bu günlerde. Bana ne oldu bilmiyorum.

Ayağa kalkıyorum, takım elbisemin pantolonundaki kırıxıklıkları fırçalıyorum ve Max'i restorandan çıkarken takip ediyorum.

"Bir tür aydınlanma falan mı yaşadın, Loz?" Arabasına binerken Max bana soruyor.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum ve onu güldürüyorum.

"Hey, her gün cesetlerin ortadan kaldırılmasına yardım etmek zorunda olmadığım için mutluyum."

"Evet, buna alışma." Koltuğumda arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Çok tedirginim. O aptal herifi neden öldürmediğime dair hiçbir fikrim yok. Dün gece neredeyse hiç uyumadım. Ne zaman uyumaya çalışsam, tek görebildiğim turuncu kumaşa sarılmış tehlikeli kıvrımlar oldu. Vay anasını, neden akşam yemeğine böyle giyinerek gelmek zorundaydı ki? Uygunsuz olduğundan değil ama çok dikkat dağıtıcıydı.

Sikim seğiriyor.

Hay sikeyim! Gözlerimi daha da sıkıyor, beynimi onun o lanet elbisenin içindeki anısından kurtarmaya çalışıyorum. Ve neden benim masamın tam karşısında oturuyor, bütün gece ona bakmaktan başka seçeneğim yok? Kütüphanemi işgal etmesi yeterince kötü değil mi? Şimdi de uyanıkken her düşüncemi işgal etti. Ve o kış... o kadar güzel ki kendi ulusal bayramı olmalı.

"Müfettiş Yardımcısı Hayes hakkında bazı bilgiler edindim," diyor Max.

Gözlerimi açıyorum ve tamamen farklı bir dikkat dağınıklığı için şükrederek ona dönüyorum.

"Görünüşe göre Brad çaylakken Boston'da devriye polisiymiş. Hayes nakil için başvurmadan önce bir yıl ortak çalışmışlar. Chicago'ya taşınmış ve hızla yükselmiş."

"Yani onlar eski ortaklar mı? Dostlar mı?"

"Duyduğuma göre arkadaşlar değil. Görünüşe göre Hayes'in hamlesi Brad ile aralarındaki bir tür anlaşmazlıkla ilgiliymiş."

Elimi sakalımın üzerinde gezdiriyorum. "Bunun ne hakkında olduğunu öğrendin mi?" "Henüz değil."

"Eğer arkadaş değillerse, Brad'in Hayes'le ilgili bir bildiği olmalı."

"Mantıklı."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Çenem titriyor. "Ne olduğunu bul, Max."

Mia'ya bu konuda bir şey bilip bilmediğini sorup sormayacağımı sormuyor, aklından geçenin bu olduğunu söyleyebilsem de. Ama dün kumarhanede verdiğim tepkiden sonra dilini tuttu, bunun için minnettarım. Mia Stone korumacı yönümü ortaya çıkarıyor ve ben bunun nedenini düşünmeye hazır değilim.

Ve kesinlikle başkalarının da bunu düşünmesine hazır değilim.

Kütüphaneye girdiğimde aklım hâlâ Müfettiş Yardımcısı Hayes'te ve Brad Mulcahy'nin onda ne bulmuş olabileceğindeydi. Onun tatlı kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve olduğum yerde duruyorum. Tabii ki burada. O her zaman burada. Hay sikeyim. Ondan uzak kalmaya ihtiyacım var. Sağlıklı düşünebilmek için.

"İyi misin?" diye soruyor kahverengi bir karton kutudan kâğıtlar çıkarmaya devam ederken.

Hâlâ kapı aralığında durduğumu fark ediyorum, muhtemelen buraya ne için geldiğimi unutmuş gibi görünüyorum. "Evet." Masama doğru ilerliyorum, meşgul olduğumu ve onun bitmek bilmeyen gevezeliklerine ayıracak vaktim olmadığını anlaması umuduyla ona doğru bakmayı reddediyorum.

"Bugün dışarısı çok güzel, değil mi? Havanın soğuk olduğunu biliyorum ama çok aydınlık ve ferah. Daha önce bahçelerde yürüyüşe çıkmıştım ve hiçbir fikrim yoktu-"

"Mia!" Gözlerimi sıkarak şakaklarımı ovuyorum. "Sürekli konuşmak zorunda mısın?"

Buradan bile boğazının daraldığını ve yanaklarının pembeleştiğini görüyorum. Bir suçluluk duygusu göğsümü delip geçiyor. Sinirli ve hüsrana uğramış durumdayım ve evet, bunun büyük bir kısmı onunla ilgili, ama bu tam olarak onun suçu değil.

"Özür dilerim," diyor usulca, ellerini önünde kavuşturarak. Tanrım, tam bir hıyarım. Onu terslediğim için özür dilememe fırsat vermeden devam ediyor. "Çok fazla konuştuğumu biliyorum. Brad de bana hep bunu söylerdi. Bundan nefret ederdi..." İstenmeyen bir anıyı uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. Parmaklarımı iki yanımda yumruk yapıp kendime kızarak sessizce küfrediyorum. "Sana biraz huzur ve sessizlik vereceğim." Başını eğip sessizce odadan çıkıyor ve beni dünyanın en duyarsız pisliği gibi hissederek arkasından bakakalıyorum. Onu olduğu kişi olduğu için kötü hissettirdiği için ondan nefret ediyorum. Ama o orospu çocuğuyla herhangi bir ortak nokta olduğu için kendimden daha da çok nefret ediyorum.

Peşinden gidip özür dilemeliyim. Kimse için kendisiyle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmesine gerek olmadığını söylemeliyim. Ama değiştirmem. İçimde öfke, umutsuzluk ve acıdan başka bir şey olduğunu düşünmesindense ne kadar duyarsız, kalpsiz bir piç olduğumu bilmesi daha iyi.

GÖZLERİM kapalı ve avuçlarım fayanslı duvarda düz bir şekilde duşta duruyorum. Genellikle kaynar su biraz olsun rahatlatır ama bugün öyle değil.

Son zamanlarda hiçbir şey beni rahatlatmıyor. Bastırılmış gerginlik ve öfke derimin altında kabarıyor. Kaslarım çok gergin. Sikim taş gibi sert ve son bir saattir de öyle. Mia kütüphaneden ayrıldıktan sonra, yüzüne yerleştirdiğim o işkence dolu ifadeyi görmeye devam ettim. Oraya kazıdığım acıyı. Ve sonra onun bana tamamen farklı bir nedenden dolayı öyle baktığını hayal ettim. Ya ona tamamen farklı bir acı verebilseydim? Zevk ve acı arasındaki ince çizgide yürüyen türden.

Hayır! Başımı sallıyorum, yumruklarımı fayanslara vuruyorum ve Anya'nın yüzünü hayal ediyorum. Mavi gözler ve kül sarısı saçlar. Yüksek elmacık kemikleri ve soluk pembe dudaklar.

Şaftımın tabanını sertçe sıkıyorum, rahatlamamanın kemiklerime sızmasını bekliyorum, ama hiçbirini gelmiyor. Hızlıca pompalıyorum, bir doruk noktası oluşurken gerginliğin bir kısmının dağılmaya başlayacağını umuyorum. Ama olmuyor. Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak, böyle anlar için sakladığım anılarımı tarıyorum. Karımı binlerce kez becerdim. Ama hepsi benden kaçıyor. Tek görebildiğim Mia'nın yüzü. Acı. Acı çekerken bile gülümsemesi. Göğsümdeki sıcaklık taşaklarımı sıkıyor. Ben olsaydım böyle gülümser miydi?

"Siktir!" Sıkılı yumruğumu duvara vurarak kükrüyorum.

Mastürbasyon yaparken Anya'dan başka kimseyi düşünemiyorum. Onun güzel vücudundan başka bir şey düşünemiyorum. Kendimi bildim bileli bu böyleydi. Her zaman da böyle olacak. Ama gözlerimi tekrar kapattığımda, yüzü bile benden kaçıyor.

Alnımı serin fayanslı duvarlara bastırıyorum ve ağrıyan sikimi bırakıyorum. Acı verici bir şekilde zonkluyor ama onunla birlikte olmazsam rahatlamam mümkün değil.

Bölüm

ELeVen

OceanofPDF.com

LOREN OZ

"Y Akşam yemeği için buralarda olacaksın, değil mi?" Koridordan alışma odamıza doğru yürürken Dante soruyor. "Son iki gecedir seni özledik."

Homurdanarak cevap veriyorum. Akşam yemeğinden kaçtığım doğru.

Birkaç gün önce Mia'yı terslediğimden beri. Ama sanırım o da benden kaçıyor çünkü onu neredeyse hiç görmedim. Kütüphanede olduğunu biliyorum - kutular taşındı ve lanet kokusu solmadı. Ama orada olacağımı düşünmediği zamanlara sadık kalıyor olmalı.

Dante bana bir kaşını kaldırdı. "Özellikle bir yere mi gidiyorsun?"

Kaslarım gerildi. "alışıyorum."

Alnı endişeyle kırıyor. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Telefonum çalıyor, beni kardeşime cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor. Ekranı kontrol ediyorum; Lionel'ın numarası. "Buna bakmam lazım."

Dante gözlerini kısar ve başını sallar. "Devam et o zaman."

Onunla telefon arasında gidip geliyorum. Birbirimizden asla sır saklamayız ama nedense ona kimin aradığını söylemiyorum. Bana attığı bakış, bunun kişisel bir şey olduğuna inandığını düşündürse bile, ki kesinlikle öyle değil.

Ağzının kenarları eğlenerek kıvrılıyor. "Akşam yemeği mi? Bu gece mi?" "Orada olacağım," diye ıkışıyorum.

"Güzel." Memnun bir sırıtışla koridorda yürüyüp gitti ve beni telefonuma özel olarak cevap vermem için yalnız bıraktı.

"Evet?" Kütüphanenin kapısını iterek açtım, boş olduğunu görünce hem sinirlendim hem de rahatladım. Onunla son konuşmamdan bu yana iki gün geçmişti. Eminim bana hâlâ kızgın değildir.

"Lorenzo, orada mısın?" Kahretsin. Ne zamandır konuşuyordu? Bir kez daha Mia'dan başka bir şey düşünmem gerekirken onun düşünceleriyle dikkatimin dağılmasına izin verdim.

"Benim için bir şeyin var mı?"

"Benden araştırmamı istediğin adamın bir kız kardeşi olduğunu biliyor muydun?"

Mia'nın baldızından hiç bahsetmediğinden yüzde yüz eminim. "Hayır."

"Hmm, ben de öyle düşünmüştüm. Hakkında pek bir şey bilmiyorum. Kayıtları mühürlü.

."

"Mühürlü mü?"

"Evet."

Şakaklarımdaki inatçı zonklamayı elimle ovarak gidermeye çalışıyorum. parmak eklemleri. "Neden böyle bir şey olsun ki?"

"Reşit olmayan birinin bir suçun kurbanı olduğu herhangi bir durum mühürlü kayıtları açıklayabilir, ancak bu ondan daha derine iniyor gibi görünüyor. Çoğuna erişemedim."

"Genelde o boka ulaşabiliyorsun, değil mi?" Kaşlarımı çattım. Lionel'ın bilgiye, üst düzey bilgilere bile erişemediğini hiç görmedim. Onu bu yüzden kullanıyorum. "Bunu neden alamıyorsun?"

"Sanırım önemli biri var."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. İhtiyacım olan tek şey bu. "Peki, onun hakkında tam olarak ne biliyorsun?"

"Adı Michaela Mulcahy. 1989 yılında Mike ve Janice çiftinin kızı olarak dünyaya geldi. Bradley ve Jake adında iki ağabeyi var. On üç yaşına gelene kadar ailede kayda değer bir şey olmamış. Annesinin öldüğü yıl evden uzaklaştırılmasına neden olan bir şey olmuş. Görünürde intihar."

Göğsüm sıkışıyor. Mia'nın eski kocası kadınları dövmekle ilgili bildiği her şeyi sevgili babamdan mı öğrenmişti? "Belli mi?"

"Evet. Polis raporlarına baktım ve bazı tartışmalar vardı ama sonuçta adli tabip intihar kararı verdi."

"Nasıl öldü?"

"Asılarak."

"Siktir."

"Ama bu davayla ilgili en rahatsız edici gerçek bu değil Lorenzo." Sesinin tonu tüylerimi diken diken ediyor. Devam ediyor. "Mühürlenmiş tek kayıt Michaela'nınki değil. Yakın zamanda cinsel ilişkiye girdiğine dair kanıtlar vardı.

Janice'in banyo kapısının arkasında asılı bulunmasından sonraki faaliyet."

"Bu o kadar da olağandışı görünmüyor, özellikle de onu kocası öldürdüyse." "Kadının içinde bulunan kocasının DNA'sı değildi Lorenzo. Kocasının DNA'sıydı.

oğlunun."

Boğazımın arkası yanıyor. "Ne oluyor lan? Oğlu mu? Brad kendi annesine tecavüz mü etti?"

"İşte burada işler karışıyor. Bu kayıtlar bir rahibenin amcığından daha sıkı mühürlenmiş." Kendi zekâsına kara bir kahkaha atıyor ama ben sessiz kalınca boğazını temizliyor. "Bradley o sırada on yedi yaşındaydı, diğer oğlu Jake ise on beş yaşındaydı. Elimdekilerin çoğu varsayım ve tanık ifadeleri, ama resmi hikaye annem ve Bradley'in seks yaptığı ve baba bunu öğrendiğinde annemin skandaldan ve olası kovuşturmadan kaçınmak için kendini öldürdüğü."

Bir nefes tısladım. Ailemin berbat olduğunu sanıyordum.

"Ancak," diye devam ediyor Lionel, "Janice'in bir kız kardeşi vardı, Minerva, sorgu yargıcının kararını kabul etmeyi reddetti. Janice'in bir kurban olduğuna ve tüm bu iğrenç olayı örtbas etmek için öldürüldüğüne inanıyordu. İki yıl daha kız kardeşinin ölümünün araştırılması için kampanya yürütmeye devam etti ama sonra bir araba kazasında öldü."

"Şüpheli durumlar, değil mi?"

"Evet. Gece geç saatte sessiz bir yol. Diğer araba hiç bulunamadı."

Lanet olsun! "Peki ya kızı? Michaela mı? Ona ne oldu?" Kız kardeş, o hasta herifi sonsuza dek yakalamanın anahtarı olabilirdi.

"Hiçbir ipucu yok. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu."

"Öyleyse onu bul Li. Eğer kayıtlar mühürlüyse, onları aç." Öfke damarlarımda dolaşüyor ve sesimi hırıltıya dönüştürüyor.

"Son birkaç günümü uğraşarak geçirdim dostum. Yapabilseydim, yapardım. Bu dava son on yılda üzerinde çalıştığım her şeyden daha çok ilgimi çekti. Bu kayıtları bu şekilde mühürlemek için çok üst düzey biri gerekiyor. Su geçirmezler. Benim maaş derecemin çok üstünde."

"Peki ya babası? Mike Mulcahy? O şimdi nerede? Böyle bir gücü var mı?"

"Dört yıl önce öldü. Ağır bir kalp krizi. Bir polis şefiydi, yüksek rütbeli ve saygı duyulan biriydi. Ama yine de, kesinlikle böyle bir etkisi yoktu."

Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor ve masamın arkasındaki büyük deri koltuğa gömülüyorum. "Tanrı aşkına."

"Senin için başka bir şey bulamadığım için üzgünüm dostum. Araştırmaya devam edeceğim, bakalım bulabileceğim başka bir şey var mı?"

"Evet," diyorum iç çekerek. En azından artık bir saat öncesine göre daha çok şey biliyorum. Brad Mulcahy'nin yeryüzünden silinmesi gerektiğine dair daha fazla kanıtı ihtiyacım olduğundan değil, ama kesinlikle var. Hasta, sapık herif. Küçük kız kardeşine ne olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Birkaç günlüğüne Abu Dabi'ye gitmem gerekiyor," diyor dramatik bir iç çekişle. "O petroLCü adam beni param için çalıştırıyor. Ama eve döner dönmez hemen işe koyulacağım."

Ona teşekkür ediyorum ve aramayı sonlandırıyorum, aklımda her zamankinden daha fazla soru var. Lanet bir içkiye ihtiyacım var. Ya da belki tamamen farklı bir tür dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var.

Mia kapıyı açıyor, gözleri bana takılınca irileşiyor. "Özür dilerim." Yanakları pembeleşti ve sesi daha da kısıldı. "Dışarıda olduğunu sanıyordum. Sonra gelirim."

"Saçmalama Mia," diye çıkışıyorum, niyetimden daha sert bir şekilde, ama Lionel'ın açıklamaları beni geriyor.

Kaşlarını çatıyor, odaya girmeden önce omuzlarını geriye atıyor. "Bu kadar kaba olmana gerek yok. Kibarlık yapıyordum," diye cevap veriyor, sesi kısık. Çalışmakta olduğu kutu yığınının doğru yürüyor, hareketleri sert ve tüm tavrı soğuk ve kopuk. Son birkaç haftayı bu evde geçiren kadına hiç benzemiyor. Benim tanıdığım Mia her zaman sıcaklıkla doludur, yüzünde gülümseme olmadan nadiren görülür.

İçimden bir suçluluk dalgası geçiyor. Bir erkeğin gönlünü hoş tutmak için kaç kez kendini olduğundan daha kötü biri olmaya zorladı?

Sandalyemi geriye itiyorum ve odanın onun tarafına doğru ilerliyorum. Bana zar zor bakıyor, onun yerine önündeki kitap yığınının odaklanıyor. "Benden kaçıyor muydun Mia?" Yanaklarındaki kızarıklık boynundan aşağı süzülüyor.

Birkaç saniyeliğine beni başından savıp savmayacağını merak ediyorum, ama yüzüme bakıyor, güven dolu ve vücudumdaki tüm kanın güneye gitmesine neden olan bir meydan okuma. "Sana biraz zaman tanıyordum, hepsi bu. Burada yalnız çalışmaktan daha mutlu olduğunu sanıyordum."

Çenem sıkıştı. Ona bunun doğru olduğunu söylemeliyim. Doğru olmalı. Ama değil. "Aslında seni biraz özledim."

Gözleri, arkamı dönüp arkama bakmadan bu odadan çıkıp gitmeme neden olacak türden sınırsız bir mutlulukla parlıyor, ama bakışlarımı onunkilerden çekemiyorum. O ela-yeşil gözlerde çekici bir şey var. Ama bu kesinlikle platonik. Aramızda hiçbir şey olmayacakken güzel bir kadının arkadaşlığının tadını çıkarmanın nesi yanlış?

"Yaptın mı?"

"Sanırım senin arka plandaki gürültüye alıştım," diyorum omuz silkerek. "Burası sensiz çok sessiz."

Yutkunurken boğazının titremesini izliyorum. "Çok fazla konuştuğumu biliyorum," diyor. "Brad bundan nefret ederdi. Bana her zaman çenemi kapatmamı söylerdi. Bazen bunun beni daha da kötüleştirdiğini düşünüyorum." Gülüşü kendini küçümseme ve alçakgönüllülükle dolu.

Derimin altında kaynayan öfke kabarıyor. Eski kocasının onunla bu şekilde konuşmasından nefret ediyorum. Ona, olduğu haliyle bile mükemmel olmadığını hissettirmiş olmasından nefret ediyorum. "Tam olarak doğru miktarda konuşuyorsun, Mia."

Dişlerini dolgun alt dudağına gömüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Artık sadece iyi davrandığımı biliyorum." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Geveze biri olduğumun farkındayım, bu yüzden çok konuşursam bana söyleyebilirsin. Açıkçası umurumda değil."

"Belki de gelecekte bu konuda biraz daha az götlük yapmalıyım," diye öneriyorum.

"Senden gerçekten kaçmıyordum Lorenzo. En azından senin düşündüğün şekilde. Sadece beni burada istemediğini düşündüm ve burası senin alanın. Ben misafirim. Ayrıca, son birkaç gecedir yemeğe gelmedin. Benden kaçıyor muydun?"

Onunla konuşma şeklimden dolayı kendimi suçlu hissettiğimi özellikle söylemek istemiyorum, bu yüzden yalan söylüyorum. "Meşguldüm."

"Yemekte seni özledim sayılır," diyor usulca, yanaklarındaki kızarıklık daha da derinleşiyor.

Kalp atışlarım hızlandı. Boğazımı temizliyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Brad'in bir kız kardeşi olduğu hakkında bir şey biliyor musun?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Hayır. Onun bir kız kardeşi yok."

"Öyle görünüyor. Ondan birkaç yaş küçükmüş. Görünüşe göre on üç yaşındayken evden uzaklaştırılmış ama nedenini bulamıyorum."

Kaşları çatıldı. "Brad bana bir kız kardeşten hiç bahsetmedi. Kardeşi ya da babası da bahsetmedi. Emin misiniz?"

"Eminim. Yani hiçbir yerde ondan bahsedilmedi mi? Belki tanımadığınız bir kızla çekilmiş eski bir fotoğrafı vardır?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ama hiç aile fotoğrafları yoktu. Brad bana anneleri intihar ettikten sonra babasının hepsini yaktığını söyledi."

"Kendini astı, değil mi?"

"Evet. Çok üzücü," diyor usulca. "Zavallı Brad ve Jake bunu asla atlatamadılar."

Başımı eğip boynumu kırıyorum. Belki de ona *zavallı* Brad'den ve kendi annesine yaptıklarından bahsetmeliyim, ama bu ona huzur getirmeyecek, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Mia dikkatle bana bakıyor, derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını birbirine bastırmış. "Kız kardeşlerinin nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Hiçbir

şey." "Ne kadar tuhaf."

"Evet, aileler tuhaftır, değil mi?"

Bana gülümsüyor. "Yine de ailen harika." "Çünkü sen sadece iyi olanlarla tanıştın," diye onu temin ediyorum.

Bu onu güldürüyor. "Seninle konuşmayı seviyorum Lorenzo. Ya da seninle." Kendi şakasına sırtıyor. "Bir arkadaşım olmayalı uzun zaman oldu." Gözleri yaşarır ve başını kısa bir süre sallar.

Bir arkadaş. Omuzlarımdaki gerginlik biraz gevşiyor. Sadece bu kadarız ve onun yanında yalnız kalmaktan korkmama gerek yok. Elimi uzattım. "Arkadaş mı?"

"Arkadaşlar." Narin parmaklarını benimkilere doluyor ve onun dokunuşuyla ön koluma yayılan, damarlarımda bir yılan gibi kıvrılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bölüm
TWeLVe

OceanofPDF.com

M A I

I Daha onu görmeden odadaki varlığını hissediyorum ve onu mutfak masasında tek başına otururken gördüğümde kalbim göğsümde çarpıyor. Onun arkadaşlığından neden bu kadar hoşlandığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylemek isterdim ama

kendime yalan söylemiş olurum. Lorenzo Moretti karmaşık ve harika bir adam ve son üç haftada benim için gerçek bir dost oldu. Kütüphanede beni özlediğini itiraf edeli iki gün oldu. Bana öyle baktığında midemde garip bir kıpırtı hissettiğimden bu yana iki gün geçti. Beni özlemesinin arka plandaki sesime alışmış olmasının dışında başka bir nedeni olabileceğine bir anlığına da olsa beni inandırdığında.

Ama o sadece bir arkadaş. Daha fazlası değil. Belli ki hâlâ karısının yasını tutuyor ve ben hâlâ evliyim.

Karşısına oturuyorum ve masanın üzerindeki cezveden kendime bir fincan kahve dolduruyorum. Gözlerim yediği lezzetli görünen cheesecake'e takılıyor ve tatlı karamel kokusu midemin guruldamasına neden oluyor.

"Özür dilerim. Son parçayı ben aldım," diyor özür dileyen bir omuz silkmeye. "Önemli değil. Daha önce bir şeyler atıştırmıştım. Biraz havuç ve salatalık çubukları." Üst dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Sen buna atıştırmalık mı diyorsun?"

Ona sırtıyorum. "Sebze sevmiyor musun?"

Derin düşüncelere dalmış gibi başını öne eğiyor. "Ben onları yemeğe eşlik etmeleri için seviyorum. Salatalık hariç. O şey şeytanın işi."

"Anlaşıldı," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak. Öyle olmak istemese de komik biri. "Her neyse, ben tatlı yemem."

Gözleri kuşkuyla kısılr. "Neden olmasın?"

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

"Sana neden olmasın diye sordum."

Koltuğumda kayıyorum. "Bu nasıl bir soru böyle?"

Kaşlarını çattı. "Açık sözlü biri. Neden tatlı yemiyorsun?"

Eski anılar ve süregelen utanç boynumu ve yanaklarımı ısıtıyor. Cevap vermek istemiyorum ama Lorenzo bana bakıyor, sabırla cevabımı bekliyor. "Şeker ve yağ doğrudan kıcıma gider. Her zaman olmam gerekenden 10 kilo daha ağır oluyorum ve tatlı benimki gibi bir vücuda yakışmıyor."

Çenesi titriyor. "Bunu sana kim söyledi?" "Ne?"

Kaşlarını çattı. "Bugün duymakta zorlanıyor musun? Bunu sana kim söyledi diye sordum?"

Bir duygu yumağını yutuyorum. Yıllarca bedenim yüzünden küçümsenmem ve tatillerde birkaç kilo alma eğilimim, yediklerimin sürekli izlenmesi ve en ufak tatlı bir şey yediğimde bile üstü kapalı eleştirilmem - bunların hepsi bir iz bıraktı. "Brad bana-"

Lorenzo hırlıyor.

"Ama bu doğru. Sağlıklı beslenmezsem kilo almaya gerçekten yatkınım."

Homurdanıyor ve önündeki cheesecake'e bakıyor.

Bu konuşmayı yapmak istemediğim için başımı eğiyorum. Önümde büyük bir cheesecake lokması beliriyor. "Ne?" Onunla yüzümden iki santim ötedeki yapışkan tatlının arasına bakıyorum.

"Ye."

Ona göz kırpıyorum. *O gerçek mi?* "Yapamam."

"Evet, yiyebilirsin." Çatalı dudaklarıma yaklaştırıyor ve utanmama rağmen kendimi ağzımı açıp beni beslemesine izin verirken buluyorum. Lezzet dilime vurur vurmaz, tatlı tat duyularımı sel gibi kaplıyor ve takdirle yumuşakça inlememe neden oluyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Oh! Bu çok güzel. Damak tadım zengin, ekşi krem peynir, kadifemsi karamel ve azıcık tuzla dolup taşıyor ve tatlıyı ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum. Bu cheesecake ilahi.

Lorenzo çatalı ağzımdan çekiyor ve yutmadan önce dudaklarımı yalıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Bir şey değil." Kendisi için bir ısırık alıyor, az önce ağzımda olan çatalı yalayarak temizledikten sonra bir parça daha alıyor

ve bana uzattı.

Elimi kaldırıp başımı sallıyorum. "Hayır, hoşuna gidiyor."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Senin zevk almanı izlemekten zevk alacağım."

Vay anasını! Ağzımı tekrar açıyorum ve sanki o anın tadını çıkarıyormuş gibi çatalı yavaşça içeri itiyor. Çok samimi hissettiriyor. Çok samimi. Çekirdeğimin derinliklerine sıcaklık yayılıyor.

Çatalın ucundaki cheesecake'i emiyor, dilimi her köşesinde gezdirerek tatlı ve lezzetli maddenin tadını çıkarıyorum. Lorenzo bakışlarını benimkilere sabitlemiş, çatalı ağzımdan çekmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Sadece birkaç saniye önce çatalı yalayarak temizlediği gerçeğinin aşırı farkındayım ve içimde zonklayan bir ağrı oluşuyor.

Bu an neden bu kadar şehvetli hissettiriyor? Çatalı ağzımda ama vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa dili de olabilir. Nabzım basınç noktalarım da atıyor. Tenim kızarıyor. Kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikiyor.

Çatalı ağzımdan çekerken gözleri kararıyor. Kendisi için bir ısırık daha alırken dikkati üzerimde kilitli kalıyor ve bana son lokmayı yedirene kadar bu işlemi tekrarlıyor. Dudaklarımı çatalın etrafında gereğinden biraz daha uzun süre kapalı tutuyorum, bu her neyse uzatmak istiyorum. En son ne zaman bir erkeğin bana Lorenzo'nun bakışlarında gördüğüm türden bir açlıkla baktığını hatırlamıyorum.

Birkaç saniye sonra geri çekildiğinde, neredeyse hayal kırıklığıyla inliyordum. Sadece tatlısını benimle paylaşıyordu. Hepsi bu kadardı. Gümüş çatal bıçak takımını tabağa yerleştirdi ve porselenlere çarptı.

"İyi miydi?" diye soruyor, sesi az önce paylaştığımız karamelden daha yumuşak.

Cheesecake'ten mi yoksa onu bana yedirme şeklinden mi bahsediyor? "Evet," diye cevap veriyorum her ikisine de, yanaklarım daha da alevleniyor.

"Güzel bir kadının yemeğinin tadını çıkarmasını izlemek bir zevktir."

Ona göz kırpıyorum. *Güzel olduğumu mu düşünüyor?* Kalbim göğsümde kafese hapsolmuş bir kuş gibi çırpınıyor.

Yüzümü ararken gözleri yine kısılıyor. Keşke ne aradığını bilseydim de ona verebilseydim. Boğazını temizlerken çıkardığı ses beni hayallerimden uzaklaştırıyor. "İşimin başına dönmeliyim."

Hayatımda ilk kez sessizliğe gömüldüm. *Bir şey söyle, Mia!*

"Tabii ki, bütün o gangsterleri bekletemem." *Oh, muz.*
Bunun dışında her şey. Yüzündeki şaşkın ifade beni irkiltiyor.

O tabağını yıkarken ben ellerime bakıyor, başparmağımın yanındaki gevşek bir deri parçasını karıştırıyorum. Ona bir bakış fırlatıyorum. Geniş gövdesi lavaboyu görmemi engelliyor. Her hareketinde kalın pazuları bembeyaz gömleğinin dikişlerini zorluyor. Islak tabakları kuruması için süzgecin üzerine yerleştiriyor ve böyle ev işlerini yaparken ne kadar rahat görüldüğüne şaşıyorum. Elbette burası onun evi ama bir sürü hizmetçisi var ve yine de bulaşıkları kendi yıkıyor. Brad birlikte olduğumuz süre boyunca tek bir şey bile yıkamadı, hatta başlangıçta ayaklarımı yerden keserken bile. Bu muhtemelen bir işaret olmalıydı, ha?

Bana doğru döndüğünde, baktığımı fark ediyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. Yanımdan geçip kapıya yöneliyor, ama bana ulaştığında duruyor ve ben onun tanıdık erkeksi kokusunu içime çekiyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bence kığın ve vücudunun geri kalanı mükemmel."

Odadan çıkışını izlerken çenem neredeyse masaya çarpacaktı. Mükemmel mi? Lorenzo Moretti vücudumun mükemmel olduğunu mu düşünüyor? Vay anasını. Az önce şehvete kapılmış olabilirim.

CHapTer
THlrTeen

OceanofPDF.com

LOREN OZ

"Futtuto idiota!" Nefesimin altında mırıldanarak koridorda ilerleyip Mia'dan olabildiğince uzaklaşıyorum.

Geçici misafirimize vücudunun mükemmel olduğunu söyledim. Bunu neden söyledim ki? Belki de pislik eski kocası ona kendini o kadar boktan hissettirdi ki, açıkça zevk aldığı bir yemekten kendini mahrum bıraktığı için kötü hissettiğim içindir?

Evet, nedeni buydu. Bakışlarım sık sık onun sulu yuvarlak kıkına ya da giydiği çeşitli elbiselerin ve üstlerin kumaşını zorlayan göğüslerine kaydığı için değil. Söylediklerimin tek nedeni ona olan acımandı. Beş dakikamı ona cheesecake yedirerek ve güzel dudaklarının çatalı sarışını izleyerek geçirmemin tek nedeni. O dudakların sikimin etrafına sarıldığını, yumuşak dilinin ucunu süpürdüğünü ve orada biriken prekumu topladığını hayal etmediğime eminim.

Taşaklarım ağır ve sıcak hissediyor. Bir haftadır mastürbasyon yapmadım ve patlamadan önce boşalmam lazım. Bütün mesele bu. Bir kez boşaldığımda, o dikkat dağıtıcı sarı elbisenin vücudunun her santimini nasıl sardığını ve bronzlaşmış, tonlanmış bacaklarını nasıl gösterdiğini unutacağım. Karımın anısıyla boşalmalıyım. Sevebileceğim tek kadın. İsteyebileceğim tek kadın.

Birkaç dakika sonra, yüzümden ve göğsümden akan sıcak su ile duşta duruyorum. Şaftımın tabanını kavrayarak sertçe sıkıyorum ve kutsanmış bir rahatlama içimde yuvarlanırken inliyorum. Onu hayal ediyorum. Benim tatlı Anya'mı. Kül sarısı saçları ve buz mavisi gözleri. Vücudunun kıvrımları. Benim minik balerinim.

Kalçalarım, içimde akan serbest bırakma için umutsuz bir aciliyetle titriyor. Kendimi sabit tutmak için bir elimi karo duvarlara koyuyorum, daha sert çekiyorum, taşaklarım boşalma ihtiyacıyla yanarken homurdanıyorum. Yüzümden aşağı su damlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu hatırlamak için kendime izin veriyorum. Kalça kemiğinin üzerindeki yara izi boyunca dilimi gezdiriyorum. Küçük bedenine tüm aletimi nasıl sığdırabildiğini. Onu cezalandırdığımda soluk teninin nasıl da kolayca iz bıraktığını.

Daha sert pompalıyorum. "Siktir!" Bacaklarım yanıyor ve gözlerim acıyor, anıların beni ele geçirmesine izin veriyorum. Giderin etrafındaki su gibi beynimin etrafında dönüyorlar.

Bal sarısı saçlar. Hayır! Kül sarısı saç.

Onun tatlı kokusunu hatırlıyorum. Yasemin ve limon, hayır, vanilya ve badem.

Göğüsleri giydiği kıyafetlerin düğmelerini zorluyor.

Küçük pembe meme uçları ve avuçlarımda içinde cüceleşen minik göğüsler.

Bugün o sarı elbisenin içinde tatlı yuvarlak poposu nasıl da görünüyordu. Pembe dudakları sikimin etrafını sarmıştı. Ben sikimi içine sokarken ela gözleri bana bakıyordu.

Hayır! Yumruğumu düşün fayanslı duvarına çarpıyorum ve hayal kırıklığımı tavana doğru haykırıyorum. "Siktir!"

Any. Benim güzel Anya'm. Neredesin, Passerotta? Gözlerimdeki suyu silerek yüzünü hayal etmeye çalışıyorum ama tek gördüğüm alt kattaki siren sesi. Aletim ağlıyor ve kendimi karımın soluk mavi gözlerine ve tatlı gülümsemesine odaklanmaya zorlayarak daha sıkı sıkıyorum. Narin parmaklarının tenimi nasıl okşadığını. Benimle her konuştuğunda başını hoş bir şekilde eğişine. Yakasına. Amcığı. Sikimin etrafında nasıl dalgalandığına.

Isı omurgamı kavuruyor ve yeni görüntüler ve eski anılar egemenlik için savaşıırken, kafamda yanıp sönerken birbirlerine karışırken şaftımı pompalamaya devam ediyorum. Elim serin fayansın üzerinde düzleşiyor. Ayak parmaklarımda üzerine bastırıyorum. Taşaklarım yukarı kalkıyor, aletimi daha sıkı çalıştırırken tüm ateş ve öfke. Kontrolümü kaybettiğimde, dizlerimi bükecek kadar sert ve hızlı bir şekilde boşaldığımda, parlayan ela gözler, dolgun pembe dudaklar ve sarı bir elbisenin içinde bir çift güzel büyük meme görüyorum.

ChapTer

FOUrTeen

OceanofPDF.com

LOREN OZ

"Y "Bana ulaştınız ama ben burada değilim." Lionel'in güneyli tonu kulağımda çınlıyor. "Bip sesinden sonra bana mesaj bırakın. Eğer uzaylılar tarafından kaçırılmadıysam ya da zengin bir mirasçı tarafından her şeyden uzaklaştırılmadıysam, Size geri döneceğim."

İç çekerek telefonumu cebime geri koyuyorum. Onunla konuşmayalı üç gün olmuştu. Hâlâ Abu Dabi'de olmalı. O sapkın pislik hakkında daha fazla bilgi bulduğunu söyleyen bir mesaj bulmayı umarak dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyorum, ancak gelen kutum erektile disfonksiyonla ilgili bir spam e-posta dışında boş kalıyor.

"Sahip olduğum tek işlev bozukluğu, geçmeyen bir ereksiyon," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Her sabah şiddetli bir ereksiyonla uyanıyorum ve her sabah Anya'nın yüzünü hatırlayarak otuz bir çekmeye çalışıyorum ama Mia'nın görüntüleri beni rahatsız ediyor. Kaçınılmaz olarak pes ediyorum ve sonraki yarım saati soğuk bir duşun buz gibi spreyinin altında geçiriyorum.

Son üç gündür yarı kalıcı bir sertleşme yaşıyorum ve yemin ederim ki yakında tekrar taşaklarımı patlatmazsam kalp krizi geçireceğim.

Dahili telefonun sesi beni düşünce trenimden koparıyor. Dante ve Kat çocuklarla dışarıdalar. Mia, Sophia'yla birlikte mutfakta taze makarna yapmayı öğreniyor; yetişkinlik hayatı boyunca öğrenmek istediğini ama bir türlü beceremediğini iddia ettiği bir beceri. Kahretsin, geriye bir tek ben kaldım.

Düğmeye basıp kapıdaki görevliye havlıyorum. "Ne?" "Burada bir adam var, Patron..."

"Ve?"

"Polis olduğunu söylüyor."

"Polis olduğunu mu söylüyor yoksa polis olduğunu mu, Jimmy?" Bilmece soramayacak kadar sinirlenmiş bir halde patladım.

"Bana rozetini gösterdi ama Chicago Polisi değil." "Peki nereli?" Cevabı zaten biliyorum.

"Boston."

"Şerefsiz," diye mırıldanarak ellerimi yumruk haline getirdim. Onun için gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

"Karısını kaçırdığını söylüyor," diye ekliyor Jimmy.

Esprili bir şekilde kıkırdıyorum. "Hemen geliyorum."

Masamdan kalkıp ceketimi düzeltiyor, boynumu ve omuzlarımı yuvarlayarak vücudumdaki tüm kasları sıkıştıran gerginliği bir nebze olsun azaltmaya çalışıyorum. Polis olsun ya da olmasın, Brad Mulcahy'yi Mia'ya yaklaştırmadan önce durduğu yerde vuracağım.

Ailemizin malikânesinin geniş araba yolundan aşağı doğru yürüyorum ve kapının hemen dışında rölantide çalışan siyah Chevy'yi görüyorum. Uzun boylu, kirli sakallı bir bok çuvalı sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış, elini kirli kahverengi sakalında gezdiriyor. Silahlı korumalarımın ikisi arabanın iki yanında duruyor, ama o doğrudan bana bakıyor ve onlara aldırmıyor.

"Bir sorunun mu var sik suratlı?" Ona birkaç adım yaklaştığımda soruyorum. Pis kokusunu buradan alabiliyorum. Yıkanmamış giysiler ve terli çukurlar, bayat sigara dumanı ve abur cubur. Ya mutfağımdaki küçük fişekle boyundan büyük işlere kalkışmış ya da kız onu terk ettiğinden beri kendini gerçekten bırakmış. İkisinden de şüpheleniyorum ama çoğunlukla ikincisi. Her şeye sahip olan ve göz açıp kapayıncaya kadar kaybeden bir adamın çizilmiş, perili bakışı var.

Ayaklarımın yanında yere tükürüyor. Saygısız herif! "Karım için geldim."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona dik dik bakıyorum, alnından aşağı süzülen ter damlacıklarının ukala yüzünü yalanlayışını izliyorum. Bu adam benim kim olduğumu biliyor. Şu anda beynine bir kurşun sıkabileceğimin ve bundan kurtulma ihtimalimin olduğunun farkında. Onun bir polis olduğu ve güpegündüz olduğu düşünüldüğünde, bunu yapmama ihtimalim de var, ama bugün kaderinin madalyonun hangi tarafında olduğunu biliyorum.

"Karım için geldiğimi söyledim," diye tekrarlıyor, ağzının kenarlarında tükürükler oluşuyor. Tanrım, Mia bu iğrenç herifi nasıl öpebilmişti ki?

Ona ters ters bakmaya devam ediyorum, en azından şimdilik kızın burada olduğunu doğrulamayı reddediyorum. Kendini kaybetmesini izlemekten zevk alıyorum.

Ellerini iki yanında yumruk yapıyor ve ayağını yere vuruyor, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Brad Mulcahy gibi bir sürü adam tanıdım, bir çocuğun duygusal olgunluğuna ama ağır sıklet bir boksörün vücuduna sahip. Mia'nın evlerini bir kutu içinde terk etmemiş olması bir mucize. Ellerine bakıyorum. Benimkiler kadar büyük değiller ama yine de büyükler. Onları Mia'nın boynuna dolanmış olarak hayal ediyorum. Yüzüne çarpıyor. Ona vuruyor. Onu dizginlediğini. Onu zorluyor. O yürüyen ölü bir adam.

Başımı iki yana sallayarak boynumu çıkarıp yaklaşıyorum ve o irkildiğinde sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Onu şimdi teslim et ve daha fazla konuşmayalım," diyor, sesi umutsuz bir sızlanmaya dönüşüyor. "Dostum Başkomiser Hayes'e geri çekilmesini söyleyeceğim ve sen de her ne yapıyorsan ona geri dönebilirsin."

"Görünüşe göre Hayes pek de dostun sayılmaz, değil mi? Şerif yardımcısıyla ilgili bir şeyiniz var, değil mi?"

Omuz silkiyor, alnında boncuk boncuk terler belirirken ve kolları iki yanında sıkılı dururken rahat görünmeye çalışıyor. "Cebinizde bir başkomiser olması, arkadaşınız olmasından çok daha güçlüdür, eminim biliyorsunuzdur."

"Müfettiş *yardımcısı*," diye hatırlatıyorum ona.

Dudağı küçümsemeyle kıvrılıyor. "Hâlâ hayatını çok zorlaştırabilir."

"Yapabilir." Omuz silkerek yaklaşıyorum. "Ama değil. Birkaç baskın ailemin işleri. Elinden gelenin en iyisi bu mu, sik kafalı?"

Dişlerini sıkıyor, öfkesini zorlukla kontrol edebiliyor, bu yüzden onu biraz daha itiyorum, bir hamle yapacağını ve bana onu her nefesinde dövmek için bir neden vereceğini umuyorum. "Tüm yapabildiğin bu mu dedim?"

"Bana karımı ver yeter." Sesi yarı hırıltı, yarı sızlanmaydı. "Onu buraya getirirsen ikimizi de bir daha asla göremezsin."

"Şimdi bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Bir kakhaha atıyor. "Çünkü o buna değmez dostum. Güven bana."

Bir adım daha yaklaşıyorum ve sert bir polis olması gerektiğini hatırlayıp omuzlarını dikleştirmeden önce geri çekiliyor. Ayak parmağımızın ucunda, göz göze duruyoruz ve ben zevkle sırtıyorum. "Bence buna çok değer. Her bir santimine."

Bu onda bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden olur ve ayak parmaklarının üzerinde sıçrar, öfkesi dalga dalga yayılır. Şakağında kalın bir damar atıyor ve bir yumruğunu kaldırıyor.

"Yap şunu, sık suratlı," diye kışkırtıyorum. "Lütfen yap şunu." "Üçünüzü de mi alayım?" Korumalarımı alay ediyor.

"Sana söz veriyorum, sana dokunmayacaklar. Dokunmak zorunda kalmayacaklar ama bana bir sebep ver, seni hasta herif."

"Siktir git!" diye tükürüyor.

"Son zamanlarda küçük kardeşinden bir haber aldın mı Brad?" Sırtarak soruyorum ve yüzünün rengi bir anda uçup gidiyor.

Tüm yüzü kötülükle çarpılıyor. "Ne sikimden bahsediyorsun sen?"

"Michaela hakkında her şeyi biliyorum. Ve anneni de." Yalanımın daha fazla şey anlatmasını sağlayacağını umuyorum ama sessiz kalıyor ve bana ters ters bakıyor. Kahretsin, o çirkin suratına bir yumruk atmak istiyorum. Onu yere sermek. Kafasına atlamak. Onun da kızımın kanını akıttığı gibi kanını akıtmak ve kızımın defalarca yaptığı gibi merhamet dilediğini duymak istiyorum.

Kusursuz bir zamanlamayla Dante'nin arabası Brad'inkinin arkasında durdu. Camı indirdi ve bana endişeyle baktı. "Her şey yolunda mı kardeşim?"

Dikkatimi Brad'e veriyorum. "Her şey yolunda. Bradley de şimdi gidiyordu."

Pislik herif homurdanıyor, ama birkaç adım atarken dizleri titriyor. Araba.

Kapıyı açmadan önce koluna yapıştım, parmaklarımı gergin kaslarına. "Chicago'ya bir daha adımını atarsan seni hayal edebileceğin en acı verici şekilde öldürürüm. Bir daha Mia'yla herhangi bir şekilde iletişim kurmaya çalışırsan seni ve tüm boktan aileni tüm dünyaya anlatırım. Anladın mı beni?"

Burun delikleri açıldı.

Daha sıkı sıkıyorum, yüzünde yanıp sönen acının tadını çıkarıyorum. Bundan çok daha fazlasını hak ediyor ama olduğumuz yerdeyiz. "Sana lanet bir soru sordum."

"Evet," diye tıslıyor.

Tutuşumu bırakıyorum ve boktan arabasına geri binmesine izin veriyorum. Bu sırada Dante'nin gözlerini üzerimde hissediyorum, birkaç metre ötede yeğenlerim varken evimizin önünde bir polisi harcamamamı istiyor. Onların iyiliği için, sadece onların iyiliği için, yapmıyorum.

OceanofPDF.com

ChapTer

FIFTeen

OceanofPDF.com

LOREN OZ

A Küçük kardeşimi çalışma odasında yalnız bırakıp eve geri dönerken öfke damarlarımda can damarım gibi dolaşıyor. Bugün Brad'le olanları anlattım ama Lionel'ın

Şimdilik bulgularımı kendime saklıyorum. Hikayenin sadece yarısını anlatmanın anlamı yok. Dante beni Brad Mulcahy'den kurtulma planımdan vazgeçirdi. Akıllıca davranıp Brad'in kendi hayatını mahvetmesini beklememiz gerektiğini düşünüyor ama ben o bok parçasının varlığına son vererek tüm dünyaya bir iyilik yapmış olacağımızı düşünmekten kendimi alamıyorum.

Biraz sessizlik umarak kütüphaneye girdim ama o buradaydı. Tabii ki burada. Her yerde o var.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi endişe dolu.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum. Ona bok çuvalı kocasının az önce burada olduğunu söyleyeyim mi? Hayır, söyleyemem. Kaçmaya karar verebilir ve eğer giderse... Ne halt edeceğimi bilmiyorum, ama onun burada olmasından hoşlandığımı biliyorum. Sürekli bir gerilim ve dikkat dağınıklığı kaynağı olmasına rağmen.

"Lorenzo?"

Kaslarımda kalın gerginlik düğümleri oluşuyor. Kokusu üzerime sinecek kadar yakınım. Çok yakın. Aletim fermuarımı zorluyor, zonkluyor ve rahatlamak için ağrıyor. Her damla kan güneğe akıyor, nefes almayı zorlaştırıyor ve hava almayı başardığımda ciğerlerimi dolduruyor. Bir pitonun avını hissetmesi gibi onun tadını alabiliyorum. Buradan siktir olup gitmeliyim. Onun yumuşak bedeninden ve sarhoş edici kokusundan uzaklaşmalıyım.

Mia tatlı tatlı gülümsüyor. Üzerimdeki etkisinin farkında mı? Eğer öyleyse, kaçmalı. Onun yerine, yaklaşıyor. O kadar yakın ki, yemin ederim

kalp atışını duyuyorum. Yoksa benimkini mi? Artık doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Adım atmayı bırakıp hareketsiz duruyorum, ona bakarken göğsüm kabarıyor. Elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koyuyor ve yakınımaya eğiliyor. O kadar yakın ki. Nefesi boynumda tozlanıyor ve sikim seğiriyor, bana bundan sonra gösteriyi onun yöneteceğini bildiriyor. Beynim kontrol ediyor, dizginleri mutlu bir şekilde devrediyor.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle. Neye ihtiyacın var?"

Bir nefes çekiyorum, tembelce kıvrımlarına bakıyorum. Parmakları seğiriyor ve kendimi tuttuğum son parça da kırılıyor. "Ya ihtiyacım olan şey sensen Mia?" Kelimeler içimden hırıltı gibi çıkıyor.

"Bana istediğin zaman sahip olabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor.

Gözlerimde kör edici bir ışık parlıyor ve bir adrenalın dalgası beni ileri itiyor. Elim boğazına dolanıyor, masanın kenarına tüneyene kadar onu geriye itiyor, parmakları kalçalarının iki yanında yayılıyor. Uyluklarını aralıyor, aralarına girmeme ve vücudumu onunkilere bastırmama izin veriyor. Bakışlarımı tutuyor, devam etmem için bana meydan okuyor.

Yapamam.

Yapmamalı

yım. Ama

yapıyorum.

Boştaki elimi bal sarısı saçlarına götürüp başını sabit tutuyorum. Diğer elim vücudundan aşağıya, göğüslerinin yastık gibi kıvrımlarına doğru kayıyor ve dudaklarından muhtaç bir inilti çıkarıyor. O dudaklar. Dolgun ve sikimin etrafına sarılmak için yalvarıyor. Elim aşağıya, kalçasının kavisi üzerinden kışına doğru ilerlerken ağzımı onunkine çarpıyorum, seslerini yutuyorum. Sertçe sıkıyorum ve yumuşak teni sanki parmak uçlarımı bekliyormuş gibi dokunuşuma teslim oluyor. Dudaklarını aralıyor ve dilimin ağzının girintilerini keşfetmesine izin veriyor. Tadı çok tatlı ve birdenbire her şey ve her yer oluyor.

Kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca atıyor, sanki kurtulmaya çalışıyor ve bana kırıldığımızı ve bunu yapamayacağımızı hatırlatıyor. Ama ellerimin altındaki yumuşak etinin hissinde, burnumdaki nefis kokusunda ve dilimin üzerindeki tadında kayboluyorum. Geri kalanının tadı ne kadar güzel olabilir ki?

Kalçalarını öne doğru sallıyor, amını sikime sürüyor ve tepesinden döl akıyor. Eğer yakında boşalmazsam, kalp krizinden öleceğim. Geri çekiliyor, bir elini saçlarımdan geçirip çekiştirirken nefes nefese kalıyor, başımı eğiyor, böylece ela gözlerine bakıyorum.

"Becer beni," diye nefes alıyor.

Vay anasını. Neredeyse boğulacak gibi oluyorum, şiddetli arzu dalgaları üzerime çökerken ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Başım zonkluyor, sikim ağrıyor. Onu masanın üzerine kaldırıyorum ve bir elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum, parmak uçlarım yumuşak etini yoğururken zirveye doğru ilerliyorum. Kendimi onun içinde kaybedebileceğim yere.

Külotunu kenara çekip parmak uçlarımı kaygan kıvrımlarına sürüyordum. Çok sıcak ve davetkâr. Onun içine girmek istiyordum. Onu hissetmek istiyordum.

Hissetmek istiyordum.

Bir kadından zevk almayalı çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman.

Nefesleri sert ve hızlı geliyor ve gözleri benimkileri yakıyor. Sonra eli aramıza giriyor, fermuarımı indirip boxer şortumun içine kayarken parmak uçları ağrıyan şaftımın üzerinde geziniyor. Beni dibimden kavlıyor, sertçe sıkıyor ve ilk handjob'unu almak üzere olan on üç yaşındaki bir çocuk gibi inliyorum. Kollarını arkasından çekiyordum, parmaklarımı her iki bileğinin etrafında kolayca dolaştırıyordum ve horozumu serbest bırakırken onları yerinde sabitliyorum.

Bir elimle külotunu kabaca aşağı çekiyordum. Onları tekmeleyerek çıkarıyor, uzun bacaklarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Sikimin ucu onun ıslak sıcaklığına bastırıyor ve ben, o ve bu an dışında hiçbir şey yok.

İçeri kayıyorum ve sıcak amcığı sikimi bir mengene gibi sıkıyor. "Kutsal. Siktir!" Homurdanıyordum, yüzümü boynuna gömüyordum. Kıçından bir avuç tutarak bir hayvan gibi içine giriyordum. Islak amına girip çıkarken sikim nabız gibi atıyor ve zonkluyor. Damlıyor, şaftımı tatlı sularıyla kaplıyor ve taşakların derinliklerine kadar onun sıkı amına batmamı mümkün kılıyor. Ve o kadar iyi hissettiriyor ki. Saf rahatlama kemiklerime sızıyor ve içindeki her itişte, uzun zamandır benden kaçan kenara daha da yaklaşıyorum.

"Tanrım, Lorenzo." Kelimeleri kulağıma doğru sıcak bir şekilde nefes alıyor. Amcığı etrafımda dalgalanıyor, beni daha da derine çekiyor. Asla durmak istemiyordum. Kendimi tam buraya gömmek ve günlerimin geri kalanında ondan ve bu amdan başka hiçbir şey hissetmek istemiyordum.

"Amin, Mia..." Bileklerini bırakıyorum, böylece kalçalarını tutup daha sert ve daha derine sürebiliyorum. "Çok iyi hissettiriyor."

"Evet," diye inliyor, kollarını boynuma doluyor ve bana yapışıyor. Ona çarpıyorum, taşaklarım serbest bırakılma ihtiyacıyla yanıyor. Daha sert ve

Kalçalarımın her yuvarlanışında daha hızlı, parmaklarım yumuşak kış yanaklarını kazıyor, yoğuruyor, çekiyor ve alıyor. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki.

"Yani." İt. "Lanet olsun." İt. "Güzel."

Ben onu çiviledikçe başını geriye atıp inliyor. Burnumu tatlı kokulu boynunda gezdiriyorum ve dişlerimi etine geçiriyorum. Amcığı beni daha da sıkıyor ve daha fazla dayanamıyorum. Boşalacağım, onu dolduracağım ve şimdi durmaktansa ölmeyi tercih ederim. Kışını daha sıkı kavrayarak son bir kez daha içine giriyorum, içimi ona boşaltırken çığlık atmasını sağlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve doruk noktamın gücüyle neredeyse bayılıyorum.

Döllerim kanalından taşıp damlayana kadar onun dar amını dolduruyorum. Üç günlük döl. İki yıllık öfke, suçluluk, hüsrân ve üzüntü. Ve o hepsini aldı.

Sikimi içinden çıkardım ve saklamak için elinden geleni yapmasına rağmen irkildi. Çok sert davrandım. Çok sert. Onu boşaltamadım bile. Ve şimdi bitti, endorfin dalgası vücudumu çoktan terk etti, yerini daha fazla suçluluk ve öfke aldı.

Pantolonumun fermuarını çekip gözlerimi kaçırıyorum, ona bakamıyorum. "Lorenzo?"

"Özür dilerim Mia." Söyleyebileceğim başka bir şey yok. Onu kütüphanede yalnız bırakıp uzaklaşırken hâlâ yüzüne bakmıyorum.

ChapTer
SIXTeen

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I Dante'yi çalışma odamızda, Joey'nin daha önce ona verdiği bir yığın sözleşmeyi okurken buldum. Kafasını kaldırıp bana endişeli bir bakış attı ve sandalyesinde daha dik oturdu. "İyi misin?"

Hissettiğim kadar kızgın ve perişan görünüyor muyum? Karşımdaki sandalyeye çöktüm.

ve bir elimi yüzümde gezdirdim. "Onu aldattım, D."

Kafası karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor. Anlamayacağını bilmeliydim. "Kimin üzerine, Loz?"

"Anya," diye bağıryorum, içimde kabaran öfkeyi zar zor kontrol altında tutabiliyorum.

Öne doğru eğilip kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor. "Sen hile yapmadın-"

"Karım olmayan bir kadını becerdim." İçimde tuttuğum tüm gerginlikle çenem ağrıyor, yumruğumu sandalyemin koluna indiriyorum.

"Tamam," diyor o çok iyi bildiği sakın, yatıştırıcı ses tonuyla, ama bugün işe yaramıyor. Arkasına yaslanıp bana ihtiyatla bakıyor. Sanki tamamen deliymişim gibi. Belki de öyleyimdir.

"Başka birini becerdim, D." Başımı ellerimin arasına alıp sarkıtıyorum. Tek duyduğum kulaklarımda kendi kalp atışlarımla sesi. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Aletimle kararlar vererek, işte böyle. Ben bundan daha iyi bir adamım. Anya bundan daha iyisini hak ediyor.

Sonunda cevap veriyor. "İki yıl oldu, Loz."

Başımı kaldırıyorum, hâlâ yüzüne kazanmış endişeyle bana bakıyor. "İki yüz yıl da geçse fark etmez. Anya benim karım."

"Ama o öldü..."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kelimeleri tükürüyorum, öfkemi ona y ö n e l t i y o r u m çünkü öfkemi koyacak başka yerim yok. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

öldüğü her lanet günün her saniyesini hatırlıyor musun?" Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun Dante. Hiçbir fikrin yok." "Ben de onu özlüyorum, Loz."

"Tabii ki onu özlüyorsun. Herkes onu özlüyor. Ama hayatını bu hale getiren tek kişi artık yanında olmadığı için her gün sabah gözlerini açmak için çaba harcıyormuş gibi mi hissediyorsun?" Cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum. "Ya Kat olsaydı? İki yıl sonra iyi olur muydun?"

Sözlerim onu derinden yaraladı; konuşmayı başardığında acısı sesinden anlaşılıyordu. "Sana asla iyi olman gerektiğini söylemedim, Loz. Ama sen karını aldatmadın."

"Peki, neden öyle hissediyorum?"

"İki yıldır ilk kez mi..." Ona kaşlarını çatıyorum. "Tabii ki öyle."

"Vay canına." Bir eliyle çenesini ovuşturuyor. "Ben sadece-"

"Hayır." Başımı sallıyorum, suçluluk ve utanç içimi kemiriyor. "Bir kadına hiç öyle bakmadım bile..." Mia'ya kadar.

"Peki, ne oldu? Kimdi bu kadın?"

Suçluluk duygusu boğazımı tıkıyor ve gözleriyle buluşamadan yere bakıyorum.

"Mia?"

Onaylamıyorum ya da reddetmiyorum, ama sessizliğimi suçluluğumun kabulü olarak algılıyor. "Tanrı aşkına, Loz. O benim karımın kuzeni."

"Bir daha olmayacak," diye teminat veriyorum ona. "O bunu biliyor mu?"

Ona göz kırpiyorum. Bu iyi bir soru. Hiçbir fikrim yok. Pantolonumun fermuarını kapattım ve onu kalçalarından aşağıya damlayan dölleriyle baş başa bırakarak uzaklaştım. Hoşuna gitti mi? Sikeyim. İyi olup olmadığını bile sormadım, korunmadığımız gerçeğini düşünmek için durmadım.

"Loz?"

"Ne?"

"O kadar kadın varken, neden o?"

"Neden olmasın?" Haklı olduğunu bildiğim halde tersliyorum. "O karımın kuzeni. O değil..."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Ne değil?"

"İyi bir yerde mi?" diye soruyor omuz silkerek.

"Mia tanıdığım en güçlü, en birlikte kadınlardan biri." Onu savunma içgüdüm ikimizi de şaşırtıyor.

"Aksini iddia etmiyorum ama siz ikiniz birlikte..." "Birlikte değiliz, D. Sana bir daha olmayacağını söyledim."

Bana bakıyor ve benimle tartışmasını istiyorum, çünkü belki ona öfkelenmek beni daha iyi hissettirir. Belki birkaç atış yaparım ve parmak eklemlerimdeki ağrı, içimde çalkalanan utançtan uzaklaşır. Ama o sadece başını sallıyor, tüm bu iktidarsız öfke için bana hiçbir çıkış yolu bırakmıyor.

Boynumdaki bir damar seğiriyor. Kafam çok karışık. Bırakın bir kadını becermeyi, başka bir kadına dokunmayı düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum. Ama ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamadan duramıyorum. Teni ne kadar yumuşaktı. Tatlı kokusunu. Onun sıkı, sıcak, ıslak amcığı bana içine gömülmenin verdiği inanılmaz rahatlamadan başka bir şey düşündürmüyordu. Birkaç dakikalığına nasıl da unutmuştum ...

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Loz," diye beni temin ediyor Dante. "Öyleyse neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum?"

"Çünkü karını seviyorsun."

Seviyorum.

"Bu asla değişmeyecek. Kaç kadınla yatarsan yat, bu onu ne kadar sevdiğini değiştirmez."

Çenemi gıcırdatıyorum. Biliyorum ki işler tersine dönseydi ve Kat'i kaybetseydi ben de aynı şeyi söylerdim. Ama kendimi buna inandıramıyorum. Anya ve ben farklıydık.

ChapTer
SeVenTeen

OceanofPDF.com

M Zihniniz cevapsız sorularla dolup taşıyor. Az önce kütüphanede ne oldu öyle? Mutfaktaki tahta banka oturuyorum ve kalçalarımın arasındaki hafif sızı bana, o gece hayal bile edemiyorum. Onca hafta bastırılmış cinsel gerilim ve şimdi bitti. Sanırım bir erkeğin kendi zevkini bulduğu sürece bir kadının zevkini umursamaması o kadar da alışılmadık bir durum değil - ne yazık ki, ama Lorenzo bana hiç de öyle bir erkek gibi gelmedi. Ama en kötüsü, iyi olup olmadığımı bile kontrol etmeden çekip gitmesiydi. Tanımaya başladığım adamla çok çelişkili görünüyor.

Başımı salladım. Oraya gitmemeliydik. Yani, harika bir seksti. -Beni bıraktığı noktaya kadar ateşli bir seks. Tam anlamıyla akıllara durgunluk veren bir orgazmın eşiğindeydim ve o birden durdu. Lorenzo Moretti'yle ilgili her şey seks sihribazı diye bağırıyor ama biriyle ilgili bu kadar uzun süre hayal kurduğunuzda sorun da bu oluyor; gerçeklik asla onu yakalayamıyor.

Kapının açılma sesi iç konuşmamı bölüyor ve Lorenzo odaya girerken yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor. Lanet olsun, bu çok garip.

"Mia," diyor huysuzca, kaşları çatık.

"Lorenzo." Kendimi bu odadan nasıl kurtarabileceğimi ve bu konuşmayı yapmaktan nasıl kaçınabileceğimi merak ederek ona zoraki bir gülümseme veriyorum.

Boğazını temizliyor. "Daha önce."

Elimi umursamazca sallıyorum. "Yapmak zorunda değiliz-"

"Olanlar hakkında konuşmamız gerek" diye ısrar ediyor ve karşımdaki banka oturuyor.

Boğazıma düğümlenen endişe yumağını yutuyorum.

"Özür dilerim," diyor, yüz ifadesi o kadar suçluluk, üzüntü ve acı dolu ki kollarımı ona dolamak istiyorum.

"Özür dilemek zorunda değilsin," diye onu temin ediyorum.

"İkimiz de yetişkiniz." "Koruma kullanmadık" -yine boğazını temizliyor- "koruma."

"O anın içindeydik," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu konuda bir şey yapmamız gerekiyor mu?" Gözleri yüzümü tarıyor, şimdi de endişe dolu.

"Hayır, RIA'm var. Ayrıca bilginiz olsun, Brad o kadar adi bir herifti ki düzenli olarak CYBE kontrolü yaptırıyordum. Sonuncusunun sonuçları Boston'dan ayrıldıktan hemen sonra geldi. Tertemiz."

Başını sallıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Ben de temizim. Anya'dan beri kimse olmadı."

Kutsal muzlar! Ölen karısından sonra birlikte olduğu ilk kadın ben miyim? Hiçbir fikrim yoktu. O şekilde aceleyle gitmesine şaşmamalı. Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım ve bir kaçış yolu bulmak için odanın etrafına bakındım. Bu bir işkence; tam bir aptalım. "O zaman hepimiz iyiyiz," diyorum, ses tonuma toplayabildiğim tüm cıvıltıyı ve kayıtsızlığı katarak, burada içimden onun döllerini damlarken otururken.

"Bir daha olamaz Mia," diyor, sesi derin ve ciddi. "Özür dilerim."

Vay canına! Kocaman aleti olan erkeklerin küstahlığı. Teknik olarak hala evliyim ve burada da tam olarak derin bir ilişki aramıyorum dostum.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Omuz silkiyorum. Kapa çeneni,
Mia. Sakın söyleme! "Mia?" diye
bastırıyor.

"Bunun tekrar olmasını istediğimi varsayman çok cesurca, hepsi bu," diye
geveliyorum.

Salak!

Kaşları çatılır ve kaşları çatılır. "Ben sadece..." Adem elması sallanıyor.

"Kütüphanedeki kısa bir ilişkiden sonra senin dev penisine bağımlı olacağımı mı düşündün?" Kaşımı kaldırdım. *Tanrı aşkına, kapa çeneni Mia!*

İrkildi. "Hayır. Ben sadece..."

"Kimyamız çok iyi değildi, değil mi?" Evet, doğru. Aramızdaki kimya kavurucu derecede sıcaktı, bu yüzden sonuç bu kadar hayal kırıklığı yarattı. Yalanımın durumu yatıştıracağını umuyordum ama şakağındaki o kocaman damar zonklamaya başladı ve bana durumu daha da kötüleştirdiğimi söyledi. "Yani, ben

Sanırım her seks iki tarafın da boşalmasıyla bitmek zorunda değil. Bu ille de kötü olduğu anlamına gelmiyor," diye geveliyorum. Göğsünden gelen alçak hırıltıya bakılırsa, az önce kendimizi içinde bulduğumuz bu küçük turşunun üzerine bir bidon benzin döktüğümünden oldukça eminim.

Dev ellerini masanın üzerine koyuyor, çenesi sımsıkı kapalı ve öfkesi gözle görülür bir şekilde derisinin altında kaynıyor. "O zaman anlaştık mı?" diye bağıyor. "Bir daha asla."

"Asla." Ona en içten gülümsememi sunuyorum, havayı yumuşatmaya ve daha önce olanlara rağmen hala arkadaş olabileceğimizi ifade etmeye çalışıyorum, ama bana ters ters bakıyor.

Lanet olsun, Mia! İstemedi başka bir düğmeye basıp onu patlatmadan önce bu odadan çıkmalıyım.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Hışımınla odadan çıkıyor ve ben alnımı masaya dayayıp serin ahşabın kızarmış tenimi yatıştırmasına izin veriyorum. Günüm nasıl bu kadar kötü bitmişti? Derin bir nefes alarak kendimi yukarı itiyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum. Yarın yeni bir gün ve bundan daha iyi bir gün olacak.

Lorenzo ve ben tekrar arkadaş olabiliriz. Lorenzo ve onun sert elleri ve günahkâr dili. Duman gibi sıcak bir öpücükle ağzımı almadan önce boynumun derisi üzerinde dans edişi. Hatırladıkça içimde bir sıcaklık oluşuyor. Beni ıslak ve muhtaç bırakması için çok fazla söz verdi.

Gah! Kes şunu, Mia. En iyi ihtimalle vasat bir seksti. Seni sikti ve öylece bıraktı.

Ama ya-

"Mia?" Kat kafasını mutfığa uzatarak, "Mia," dedi. "Konuştuğumuz film yakında vizyona girecek. Benimle izlemek ister misin?"

Kat'le film izlemek mükemmel bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyor. Onunla Lorenzo'yla olanlar hakkında konuşmayı ne kadar istesem de, hâlâ karısının yasını tuttuğu belli olan kayınbiraderiyle yatmak şimdiye kadar yaptığım en akıllıca hareket değil. Ve bu tekrar olacak gibi de değil. Bunu hiç bahsetmediğim diğer aptalca hatalarımla birlikte dosyalayıp orada bırakacağım.

CHAPTER
SEKİZİNCİ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

"H "Lanet olsun, Loz." Max karanlık bir kahkaha atıyor ve ayağımın dibinde inleyen adamın tişörtüyle ayakkabımdaki kanı silmemi izliyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Yerdeki adama bakar ve başını sallar. "O adamın yüzünü çizme kazıyıcı olarak kullandın."

"Yani? Yaşayacak. Zar zor çizildi."

Max bana göz kırpmıyor, yüzünde bir gülümseme ama gözlerinde şaşkınlık var. "Sana sadece lanet olası tuvaletlerin nerede olduğunu sordu."

"Böyle bok çukurlarındaki tuvaletleri kullanan insanlar dizanteri olabilir." Omuz silkiyorum. "Ona bir iyilik yaptım."

"Dizanteri mi? Ne bu, 1600'lerde mi yaşıyoruz? Sadece müfettiş yardımcısı hakkında soru sormamız gerekiyordu" diye hatırlatıyor.

Genelevin etrafına bakıyorum, burnum tiksintiyle kırışıyor. Burası fahişelerle ilgilenilen lüks bir yer değil; uyuşturucunun ucuz, fahişelerin daha ucuz olduğu boktan, eski bir ev. Burada olmak bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Bu lanet yerin kapatılmasını istiyorum, Max. Hiç hijyenik değil."

"Peki burada geçimini sağlayan kadınlar ve erkekler ne olacak?"

"Onlara çalışacakları daha güzel bir yer bulun," diye öneriyorum.

"Siktir et beni. Sanki zamanımı harcayacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi," diye homurdanıyor kapıdan çıkarken.

"Joey'den yapmasını isteyeyim mi? O burayı bir günde altüst eder," diye çıkışıyorum.

"Ne halt edersen et. Ben hallederim."

Boynumu kırdım. "Güzel."

Arabaya binerken Max bana ters ters bakıyor. "Sırf bir şeyi kanıtlamak için küçük kız kardeşini pezevenklerle uğraşmakla tehdit etmek hiç de komik değil, ahmak."

Ben de kavgaya hazır bir şekilde ters ters bakıyorum. "Hallet o zaman."

Max ellerini direksiyona vurur. "Senin derdin ne lan? Her zaman başımın belasısın ama bugün nadir görülen bir formdasın."

"Sadece sür, Max."

"Bana neler döndüğünü anlatmadan olmaz," diye karşılık veriyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bütün gün kışında eşek arısı yuvası olan bir ayı gibi davrandın."

"Yapmadım." Kahretsin, çocuk gibi konuşuyorum.

"Oradaki küçük taşkınlığının üstüne bir de çelik kapıyı yumrukladın ve neredeyse elini kırıyordun ve hiç pirzolası kalmadığı için kasabın camını satırla kırdın. Senin neyin var böyle?"

Uzun bir nefes aldım. Bu pislik peşimi bırakmayacak. "Mia'yla yattım."

Bana bakakaldı.

"Max?"

"Siktir, Loz." Başımı sallıyor. "Nasıldı?" "Ne oluyor lan, salak?"

"Ne?" Kaşlarını çatıyor, yüzü incinmiş bir maske gibi. "Anya'dan sonra ilk o, değil mi? Nasıl gittiğini sormam normal."

"Bu normal bir tepki değil, Max."

Sonunda arabayı çalıştırır. "Öyle. Kız kardeşinle yattığımı öğrendikten sonra bana bunu sormanı bekliyordum," dedi.

Koltuğumda dönüyorum, ona cehennemi yaşatmaya hazırım, ama direksiyonun üzerine eğilmiş, o kadar çok gülüyor ki, ben de gülmekten kendimi alamıyorum - sadece birazcık. "Bunun için senin boğazını kesmeliyim, biliyorsun."

Gözlerini silerek doğruluyor ve bana göz kırpmıyor. "Ama yapmayacaksın. Kız kardeşin seni uykunda öldürür, bunu sen de biliyorsun."

Başımı sallıyorum ve o trafiğe çıkarken camdan dışarı bakıyorum.

"Cidden, Loz. Nasıl geçti?"

"Ne oluyor, Max?"

"Gerçek seksin nasıl olduğunu kastetmiyorum, lanet olası. "Nasıldı" -elini sallıyor- "sonrası falan. Sen nasıldın? Devam eden bir şey mi?"

"Bir daha asla olmayacak."

"Peki bu konuda iyi mi?"

"İyiden de öte," diye çıkışıyorum.

"Oh?" Dikkatini tekrar yola vermeden önce bana bakıyor. "Sanırım o..." Yutkunuyorum.

"Onun ne olduğunu düşünmüyor musun?"

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hoşuma gitti," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki yaptı," diye ısrar ediyor. "Sen en iyi Dom gibi bir şeysin. Ne zaman senin gittiğin kulüplerden birinin yakınına gitsek o kadınların ağzının suyunun aktığını görüyorum." Bana bir kaşını kaldırıyor.

"Onu ben boşaltmadım, Max," diye ağzımdan kaçırıyorum ve hemen ardından keşke sözlerimi geri alabilseydim diyorum.

"Şey, uzun zaman oldu." Göz ucuyla bana garip bir bakış attıktan sonra boğazını temizliyor. "Anya'dan sonra kimsenin olmasını beklemiyordun. Bu sindirilmesi gereken derin bir şey."

Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Kendimi çok suçlu hissediyorum." "Anya hakkında mı?"

"Ve Mia. Kendime biraz hakim olmalıydım."

"O çok güzel bir kadın, Loz. İkiniz de yetişkin insanlarsınız. Ve bunu duymak istemediğini biliyorum ama-"

Lafını bitiremeden sözünü kestim. "Sakin bana Anya'nın hayatıma devam etmemi isteyeceğini söylemeye cüret etme."

"Tamam. O zaman sana söylemem. Kat biliyor mu?"

"Hiç sanmıyorum. Hiçbir anlamı yoktu. Dante'ye bunun bir daha olmayacağını söyledim ve Mia'nın da bundan bahsetmeyeceğinden eminim."

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kalıyor. "Yanlış bir şey yapmadın, Loz."

Cevap vermeyeceğim. Eğer bu doğruysa, neden bu konuda bu kadar üzgün hissediyorum?

Evlilik yeminime nasıl ihanet ettiğimi düşünmeyi neden bırakamıyorum?

Gerçekten hiçbir anlamı olmasaydı daha iyi hisseder miydim? Ya rastgele bir kadını becerseydim? Çünkü beni suçluluk duygumdan daha çok tüketen tek şey Mia'nın içine gömüldüğümün hatırası. Onun tadı. Kokusu. Yumuşak etinin parmak uçlarımin altında nasıl boyun eğdiği. Sıcak amcığı sanki benim için yapılmış gibi sikime nasıl da yapışmıştı. Neredeyse yırtılacaktı.

Bana kimyamızın uyuşmadığını söylediğinde kalbim yerinden çıkacaktı -
eğer hala bir kalbim olsaydı, onu söküp atacağını biliyordum.

OceanofPDF.com

ChapTer

NIneTeen

OceanofPDF.com

I sıcak papatya çayımı yudumlarken, Lorenzo'nun odada buzdolabına doğru ilerleyişine bakıyorum. Kaşları çatık, koyu renk gözleri kapüşonlu ve okunmuyor. Beyaz gömleğinin kolları vücuduna kadar kıvrılmış.

Dirsekleri sayesinde kollarındaki tüm o güzel sanat eserleri gözler önüne seriliyor. Bugün açık gri takım elbise pantolonunu giyiyor, muhteşem kışını sanki içine dökülmüş gibi saran pantolonunu. Yani, hiçbir erkeğin bu *kadar* güzel görünen bir kışa sahip olmaya hakkı yok. O buzdolabını karıştırırken ben de onun mükemmel kışına bakıyorum.

"Özellikle aradığın bir şey var mı?"

"Akşam yemeği," diye homurdanıyor.

Kupamı tezgâhın üzerine koyarak ona doğru ilerliyorum. "Sophia lazanya yaptı ve sana da biraz ayırdığını biliyorum." Yanına sokuluyorum, böylece ikimiz de kavernöz buzdolabına bakıyoruz.

"Kendim bulabilirim," diye homurdanıyor.

"Ve sen de çok iyi bir iş çıkarıyorsun," diyorum sırtarak, aynı yoğurt kabını üçüncü kez aldıktan sonra.

Yeşil kapaklı cam kabı almak için arka tarafa uzanıyorum. Kolum onunkine değiyor ve nefesim kesiliyor. Serin atmosfere rağmen sıcaklık tenime yayılıyor. Kızgın bir demirle yakılmış gibi geri çekiliyor. O da bunu hissetti mi?

"İşte burada." Ona yemeği uzatıyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor.

"Teşekkürler," diye huysuzca cevap veriyor ve kabı elimden kapıyor. Parmak eklemlerinin kanadığını ancak şimdi fark ediyorum. Tekrar.

"Yanına küçük bir salata hazırlamamı ister misin?"

Gözlerini bana dikti.

"Sen bunu mikrodalgaya atarken benim sadece bir dakikamı alır." Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı, acısını biraz olsun dindirmek, sadece bir salata bile olsa ona değer verildiğini hissettirecek bir şeyler yapmak istiyorum. "Salatalık hariç tüm sebzeleri seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor, yüzü biraz yumuşuyor.

"Çünkü bu şeytanın işi," diye takılıyorum.

Ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Kesinlikle."

Sebzelikten salatayı alıp mutfak tezgahının üzerine koyuyorum. Sonra yan yana duruyoruz, ben sebzeleri doğruyorum, o mikrodalgaya bakıyor.

Yan gözle ona bakıyorum. "Eline ne yaptın?" "İş," diyor umursamaz bir omuz silkmeye.

"Kat'ten bir göz atmasını istemelisin."

Başını sallıyor. "Sorun yok."

Birbirimize yaklaşıyoruz. Isı ondan bir fırın gibi yayılıyor. Çok güzel kokuyor -taze hava ve kolonya- ve ağzım sulanıyor. Dudağımı çiğniyorum, nefesimin gittikçe ağırlaştığının, nabzımın tenime çarptığının farkındayım.

Domates doğrarken, dilinin ağzımdaki ani hatırası beni bocalatıyor ve bıçak kayarak parmağımı kesiyor. "Ah!"

"İyi misin?" Elimi tutuyor ve içimde zevk dalgaları dolaşüyor. Parmağımın ucunu okşayarak hasar olup olmadığını kontrol ediyor.

"Sadece küçük bir sıyrık," diye ısrar ederek elimi çekiyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

Gözleri karararak siyah kürelere dönüşüyor. "Daha dikkatli olmalısın, güneşli günüm."

Güneş ışığı mı? Bana daha önce hiç böyle dememişti. Boğazım daralıyor. "Söyleyeceğim," diye fısıldıyorum kısık sesle, aramızdaki gerilim cızırdarken.

Başını sallıyor, bakışları benimkilere o kadar dikkatle sabitlenmiş ki düşüncelerimi okuyabildiğinden endişeleniyorum. Onunla ilgili düşüncelerimi ve beni tekrar öpmesinin nasıl bir his olacağını. Dili dışarı fırlıyor, alt dudağının üzerinde geziniyor ve yemin ederim onu kalçalarımın arasında hissediyorum.

Titrek bir nefes
çekiyorum. Koyu renk
gözleri kısıldı.

Lanet olası mikrodalganın sesi duyuldu ve büyü bozuldu. O lazanyasını almak için arkasını dönüyor, ben de salatasını düzenleyip önündeki tezgâha koyuyorum.

Zoraki bir gülümsemeyle "Afiyet olsun," diyorum ama bana dönmüyor. Paylaştığımız yakınlık çoktan yok olmuştu.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Boğazıma düğümlenen pişmanlığı yutkunarak bastırıyorum. Bu neden bu kadar garip?

Mutfaktan çıkmak için dönüyorum ama bileğimden tutup beni öne doğru çekiyor. Vücutlarımız birbirinden bir santim bile ayrılmıyor. Kalbim hızla çarpıyor. Kan güneye hücum ediyor. Ağzım o kadar kuru ki yutkunamıyorum bile. Sonra başını eğiyor, sıcak nefesi boynumun derisi üzerinde tozlanıyor ve beni titretiyor.

"Cidden kimyamızın uyuşmadığını mı düşünüyorsun Mia?" diye soruyor doğrudan kalçalarımın arasından geçen alçak bir hırıltıyla.

"Belki de kötü bir kelime seçimiydi." "Belki mi?"

"Evet. Belli ki elimizde bir şey var, ama..."

"Ama ne?"

"Aslında havai fişek gösterisi olmalıydı ama daha çok fiyasko gibiydi."

Çenesi titreyerek bana baktı. "Fiyasko mu?"

Konuşmayı kesmeliyim. Hemen şimdi. Ama ben Mia Stone'um ve çenemi kapatmam gerekirken konuşmak benim ömür boyu sürecek lanetim. "Sorun değil, her erkek her kadını boşaltamaz."

Kahretsin, Mia. Neden?

Lorenzo hırlıyor, kasları bastırılmış öfkeyle titreşiyor. Üzerimde yükselerek tabağını alıyor ve parmak eklemleri bembeyaz olacak şekilde sıkıca kavırıyor. Kendi aptallığımdan irkildim. Tanıdığım en tehlikeli adamı bir kadını tatmin edememekle suçlamıştım. "Kendimi kastetmedim. *Beni boşaltamadın*," diye geveleyerek kendimi daha da utandırıyorum. Benim neyim var böyle?

Derin bir nefes alırken burun delikleri alevlendi, muhtemelen beni boğazlamamak için kendini tutmaya çalışıyordu. Sonra İtalyanca bir şeyler mırıldanarak ve beni arkasından bakakalmış bir halde bırakarak mutfaktan fırlıyor.

ChapTer
TWenTY

OceanofPDF.com

LOREN OZ

M Son iki haftadır her sabah olduğu gibi gözlerimi açar açmaz sikim acı verici bir şekilde zonkluyor. Evin içinde sürekli bir yarı uyarılmışlık halinde dolaşıyorum, yırtılacakmışım gibi hissediyorum.

Birinin kafasını koparmak. Ama şimdi mastürbasyon yapamıyorum çünkü yaptığım da görebildiğim tek şey Mia. Onunla ilgili bitmek bilmeyen düşünceler zihnimi dolduruyor. Duygusal kıvrımları. Gülüşü. O kadar tatlı ve baştan çıkarıcı kokuyor ki. Sıcak, ıslak amının sikimi sıktığı anı. Onu boşaltamayacağımı söylediğinde bana bakışı.

Yorganı arkaya atıp yataktan fırlıyorum, banyoya doğru yürürken nefesimin altında küfrediyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Onu boşaltamıyordum! Onu öyle bir boşaltabilirdim ki, yüz yaşına geldiğinde bile hatırladıkça inlerdi.

Sürekli devam eden zonklamayı durdurmak için şakaklarımı ovarak kütüphaneye doğru ilerliyorum. O burada. Tabii ki öyle. Ondan kaçamam.

-Belki de ondan uzak duramıyorumdur.

Masama doğru yürüyorum ve yanımdan geçip gidiyor, mükemmel yuvarlak kıcı, giydiği o küçük sarı elbisenin içinde baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor - geldiği gece giydiği elbisenin aynısı. Onu görünce ve ona yapmak istediğim tüm pis, ahlaksız şeyleri düşününce sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

"Ah, muzlar," diye mırıldanıyor ve yere düşürdüğu kalemi almak için eğiliyor. Vay anasını! Bunu bana bilerek mi yapıyor? Biraz hasta ol

Beni sürekli ereksiyon halinde dolaştırmaktan nasıl bir heyecan duyuyor? Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama ona yapışmış durumdalar. Seksi vücudunun her bir kıvrımına, her bir hareketine sabitlenmiş.

Dik durup topuğunun üzerinde dönerek bana bakıyor ve ben de kıcına bakmıyormuşum gibi görünmek için neredeyse sırtımı dönüyorum. Dolgun pembe dudaklarının köşelerini çekiştiren sırtış bana yeterince hızlı olmadığını söylüyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor, aşağıya bakarak.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve takım elbise pantolonumdaki şişkinlikten değil, elimdeki kâğıtlardan bahsettiğini anlamam birkaç vuruşumu alıyor.

"Hayır, sorun değil."

"Eğer eminsen." Dişlerini alt dudağının yastık gibi yastığına gömüyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. Benimle taşak geçiyor, değil mi? Kimse normal haliyle bu kadar baştan çıkarıcı görünemez. Bu kadınla ilgili her şey beni deli ediyor. Saçını kulağının arkasına sıkıştırması. Kokusu. Sürekli gülümsemesi. Şımarık göğüsleri ve derin bir nefes aldığında nasıl kabarıp sallandıkları. Aklına gelen melodilere rastgele mırıldanması. Hatta çok fazla konuşması bile. "Sanırım o zaman yolundan çekileceğim," diye ekliyor odanın diğer ucundan bana doğru salınırken, kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor. Bir hipnozcuğun sarkacı gibi tüm dikkatimi üzerine çekiyor.

Evet, yolumdan çekilmeli. Benden kaçmalı daha önce-

Kokusu bana çarpıyor, yasemin ve limon, ve ağzım sulanıyor. Tek ihtiyacım olan küçük bir tat. Kendimi bundan vazgeçiremeden elim dışarı fırlıyor ve bileğini yakalıyor. Sıkıca sıkıyorum, ama o irkilmiyor ve aramızdaki boşluğu kapattığımda nefesi kesiliyor.

Başımı eğip dudaklarımı onun tatlı kokulu tenine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. "Seni boşaltabilirim, Mia."

Titriyor ama kara gözleri benimkilere sabitleniyor. Bugün daha kahverengiler, bana meydan okurcasına bakarken gözbebekleri kocaman açılmış. Alt dudağını yalıyor ve vücudumdaki her bir hücre onun için çılglık atıyor. Dolgun pembe dudakları aralanıyor ve iki kelime söylüyor. "Kanıtla."

ChapTer

TWenTY-One

OceanofPDF.com

I Lorenzo'nun gözlerini hiç bu kadar karanlık ve ısı dolu görmemiştim. Ateşle parlıyorlar, tenimi yakıyorlar ve bakışlarının yoğunluğu altında kıvranmama neden oluyorlar. Sertçe yutkundum. Gözlerini tamamen yanlış mı okumuştum? durum?

Ben yaptım. Elleri üzerimde olan ve beni boşaltabileceğini söyleyen oydu. Bileğimin etrafında dönen parmaklarının aşırı farkındayım. Bana dokunduğu yerden ısı yayılıyor, vücudumun her yerine sızıyor ve tenimi alev alev yakıyor. Ona bakmaya devam ediyorum. Ona meydan okuyarak. Çenesi kıpırdıyor. Şakağındaki o kalın damar nabız gibi atıyor ve ben her geçen milisaniyede daha da ıslanıyorum. Sonra gözlerini kapatıyor, bağlantımız bir anlığına kopuyor. Burnundan bir nefes çekiyor, eli hâlâ bileğimde ve boğazından hayvani bir hırıltı yükseliyor. Sonra beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve beni odanın öbür ucuna, piyanoya doğru taşıyor. Sert aleti amıma bastırıyor ve içgüdüsel olarak ona sürtünürken bir iniltiyi bastırıyorum.

Ağzının kenarları sırtıyor, ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. Tabureye oturmadan önce beni bir gümbürtüyle piyanonun üzerine bırakıyor. "Bundan emin misin?"

Onu biraz daha kızdırmadan edemeyerek bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni boşaltamayacağına emin misin? Evet."

Başını iki yana sallıyor, dudaklarını eğlenerek birbirine bastırıyor. Elleri çıplak baldırlarımda kayıyor, dokunuşu yumuşak ve sıcak. Beklentiyle ürperiyorum.

Sesim fısıltıya dönüşüyor, kabadayılığım azalıyor. "Ne yapacaksın?"

İfadesinde eğlence dans ediyor. O avcı ve ben de avım. Bahse girerim bu onun hoşuna gidiyordur. "Seni boşaltmak," diye cevap veriyor, soğukkanlılıkla. Elleri bacaklarıma doğru ilerliyor, dizlerimin üzerinden ve elbisemin altından geçerek dış uyluklarım boyunca kayıyor.

"Ama nasıl?"

Koyu renk gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Fark eder mi?"

Sertçe yutkunuyorum. "Sanırım hayır." Ama yalan söylüyorum. Pozisyonumuza bakılırsa amımı yiyecek gibi görünüyor ve benim için bu bir erkeğin yapabileceği en mahrem şey. Her şeyi oraya gömdükten sonra bir daha onun yüzüne nasıl bakacağım?

O kibirli sırtış yine geri döndü. "Eminim gergin değilsindir, gınışığım? O eldiveni indirdikten sonra değil mi?" Elleri külotumun bel bandına gidiyor.

Bakışlarımı sertleştirdim. "Hayır."

Külotumu kalçalarımın altına aşağı çekiyor ve içimde ıslaklık birikiyor. Aman Tanrım. Dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıyorum ve Lorenzo'nun güçlü elleri tenimin üzerinde kayarken nefesim ağırlaşıyor. İç çamaşırını ceketinin cebine koyuyor ve ben onun yırtıcı bakışlarını, burun deliklerinin arzuyla nasıl alevlendiğini görünce sertçe yutkunuyorum. Elbisemin kenarına uzanıyor ve onu kalçalarımın üzerine doğru itiyor. Açığa çıkardığı her santim çıplak etle kalp atışlarım hızlanıyor.

Göz temasını kesiyor ama sadece hınzırca lezzetli dudaklarını bacaklarımin iç kısmında gezdirmek için. Bacaklarım titriyor, tenim elektrikle cızırdıyor. Uyluklarımin tepesine yaklaşırken usulca inliyor ve elbisemi belime dolanana kadar yukarı itiyor. Tamamen ona maruz kalıyorum, nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor.

Göğsümden bir kızarıklık süzülüyor, boynumdan ve yanaklarımdan hızla yukarı çıkıyor. Bakışları kalçalarımin arasındaki boşluğa kilitleniyor ve gözleri daha da kararıyor. Yiyebildiğin kadar ye büfesine salınmış aç bir adam gibi amıma bakarken tüm vücudumdan bir titreme geçiyor. Yumuşak öpücükleri küçük ısırıklara dönüşüyor ve daha yukarılara doğru ilerliyor.

Kalıcı utancıma rağmen onu hissetmek için çaresiz kaldığım noktaya yaklaştığında bir nefes çekiyorum. Parmakları iç bacaklarımda geziniyor ve dokundukları her yerde ateşten izler bırakıyor. Sırtım dikleşiyor ve usulca inliyorum.

"Tatlı amının kokusunu alabiliyorum, gınışığım," diyor alçak sesle, hassas b e d e n i m d e titreşen gürleyen bir hırıltıyla. "Benim için çok ıslak,

huh?"

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, başımı kürek kemiklerimin arasından geriye doğru sarkıtıyorum.

"Mmhmm," diye mırıldanıyor, kalçalarımın en üst kısmındaki deriyi ısıyor. "Çok güzel amına koyayım."

"Lorenzo!" Ona yalvarıyorum ama o benimle alay etmeye devam ediyor, onu en çok hissetmek istediğim yerden kaçınıyor. Kalçalarımı sallıyorum ve o da beni karanlık bir kıkırdamayla ödüllendiriyor.

"Bu kadar sabırsız olma, Mia. Bu amcığı tatmak için uzun zamandır bekliyorum.

Her saniyenin tadını çıkaracağım."

Öyle mi? Ona tekrar bakıyorum ve bakışları benimkilerle buluşuyor, ıslak yarığımın üzerine serin bir hava üflüyor ve beni çığlık attırıyor. Bu çok samimi. Fazla samimi. Bunu yapmamalıyız, hele de burada, kütüphanedeki piyanonun üzerinde. Ama şimdi durursa ölebilirim. "Lütfen?" Daha fazlası için çaresizce inliyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Yalvarmak mı, günüşiği? Bundan ne kadar hoşlandığımı bilemezsin."

"Beni boşaltacağını sanıyordum?" Nefes nefese kaldım, bana eziyet ettikçe daha da ihtiyaç duyuyor ve ıslanıyordum.

Cevap vermiyor. Kalçalarımın üst kısımlarını yavaşça öpmeye ve parmaklarını tenimde gezdirmeye devam ederken, iğnelemelerimin onun üzerinde hiçbir etkisi yok gibi görünüyor. Piyanonun üzerinde kıvranıyorum ve benim çaresiz inlemelerim arttıkça o daha da yavaşlıyor. Lanet olsun ona.

"Lorenzo, lütfen?" Sızlanıyorum.

Ellerini ayak bileklerime kadar indiriyor ve ben sızlanıyorum. Neden onu istediğim yerden uzaklaştırarak bana işkence etmek zorunda? Ama sonra ayak bileklerimi kavırıyor ve bacaklarımı kaldırıyor. "Arkana yaslan," diye emrediyor ve ayaklarımı omuzlarına koyuyor.

Titreyen uzuvlarımla bana söylediği gibi yapıyorum, tamamen açıldığımın ve yüzünün benden sadece birkaç santim uzakta olduğunun aşırı farkındayım. Kendimi çok mahcup hissediyorum.

"Çok güzel bir amın var Mia," diyor takdir dolu bir iniltiyle. "Onu yemekten çok zevk alacağım."

O yaklaştıkça dudağımı ısıyorum, sıcak nefesi hassas tenimin üzerinde dans ediyor. Sonunda beni oradan öptüğünde, ağzı ıslak kıvrımlarıma bastırdığında, adını o kadar yüksek sesle ve arzuyla inliyorum ki bu onun inlemesine neden oluyor. Dudakları merkezim boyunca dans ediyor, içimdeki ısıyı yakıyor.

ve sonra dili dışarı fırlıyor, sıcak, ıslak ve yumuşak, giriş yerimden klitorisime kadar bir yol yalıyor.

"Kutsal Musa," diye nefes nefese kaldım.

"Çok. Lanet. İyi." Dili klitorisimin üzerinde ve etrafında dönüyor, sularımı yalayıp yutuyor, hayvani homurdanmalar ve hırıltılar boğazından gürliyor. Uyluklarımın arasından zevk dalgalarını dalga dalga çekerken, beceriyle ve ustalıklarla amıma ziyafet çekerken sıcaklık içime yayılıyor. Haklıydım. Lorenzo Moretti bir seks sihirbazı.

Klitorisimi emmeye devam ettikçe karnımda tanıdık bir çekme hissi ve uyluklarımda karıncalanma oluşuyor, diliyle çepeçevre sarıyor ama baskıyı tek bir noktada yoğunlaştırıyor. Sırtım piyanonun üzerinde yükseliyor ve kendimi onun yüzüne doğru çekiyorum.

"Oh, fu-oh," diye inliyorum. Doruk noktam bir kreşendoya dönüşüyor. Zirveye ulaşıyorum ve o sabit ama acımasız temposunu sürdürüyor ve kısa süre sonra bir rodeo boğası gibi çırpınıyor ve adını haykırıyorum. Kalçalarım durduktan ve orgazmımın gücüyle nefes nefese kaldıktan sonra bile emmeye ve yalamaya devam ediyor, benden aldığı zevkin son damlasına kadar alıyor. Gözlerimi kırıştıtarak tavana bakıyorum, vücudumdaki tüm kemikler jöleye dönmüş.

Lorenzo ancak ben sızlanmayı ve titremeyi bıraktığımda bırakıyor. Az önce bedenimden çıkardığı inanılmaz orgazma rağmen, onu kaybettiğim için inliyorum. Bu çok fazlaydı ama yeterli değildi. Başımı kaldırıyorum ve gözümü yakalayıp göz kırparak yanaklarımın pembeleşmesine neden oluyor. Sakalları benim uyarılmamla parlıyor. *Kutsal muz topları.*

O kazandı.

Kendimi titreyen dirseklerimin üzerine itiyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum, ama hiçbir kelime çıkmıyor. Ne diyebilirim ki? Devam etmesi için yalvarabilir miyim? Beni becermesi için yalvarabilir miyim? Çünkü hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğim şey bu.

Kukum onu içimde hissetmek için cinsel bir özlemle ağrıyor ve ona bakarken gözlerim yaşlarla doluyor, sessizce beni bu şekilde bırakmaması için yalvarıyorum. Az önce yaptıklarından sonra olmaz. Az önce paylaştıklarımızdan sonra.

Ayağa kalkıyor ve kalbim tekliyor ama ellerini piyanonun üzerine koyup kalçalarımı kavradığında ritmine devam ediyor. Koyu renk gözleri ruhumu yakıp kavuruyor. "Seni becermeme izin verecek misin, Mia?"

Muzların kutsal annesi. "Evet, lütfen."

CHAPTER
TWEnTY-TWO

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I Dudaklarımı yalıyorum, onun tatlı dölünü tekrar tadarken bir iniltiyi bastırıyorum. Bir elimi çenemde gezdirerek sakalımdaki sularını siliyorum ve tenimdeki kokusu sikimin daha sert zonklamasına neden oluyor. İnanılmaz kokuyor.

Tadı daha da güzel.

Ona bakıyorum, piyanonun üzerinde benim için açılmış, yanakları pembe pembe kızarmış. Aldığı her nefeste amının parıldamasına ve mükemmel göğüslerinin kabarmasına bayılıyorum. Sikimi içine sokma isteğiyle adeta çılgına dönmüş durumdayım ama onun rızasını almak benim için çok önemli. Tanrıya şükür evet dedi.

Bana bakıyor, dişlerini sulu alt dudağına gömüyor, onu becermemi beklerken gözleri yalvarıyor. Onun da benim için benim onun için olduğum kadar çaresiz olduğunu bilmek beni taş gibi sertleştiriyor. Pantolonumun fermuarını açıyorum, zonklayan sikime biraz daha yer açılınca rahatlayarak iç çekiyorum. Boxerımdan kurtararak, baskının bir kısmını hafifletmek için hızlıca çekiştiriyorum. Yarık boyunca Precum boncukları ve Mia'nın yüzünde aç bir bakışla ona baktığını görüyorum. Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor.

Bir kıkırdamayı geri alıyorum. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, günüşiğim?" "Evet," diyor yumuşak bir mırıltıyla.

Başparmağımı alt dudağının üzerine sürterek ağzını açması için aşağı çekiyorum. "Bu güzel dudaklar sikimin etrafına sarıldığında çok güzel görünecek."

Küçük sirenim başparmağımı ağzına alıyor, dilini üzerinde gezdiriyor ve usulca emiyor. "Eğer amın şu anda bu kadar davetkâr görünmeseydi, seni dizlerinin üzerine yatırır ve ağzını sikerdim."

Başparmağımı ıslak bir patlamayla bırakıyor ve bana hınzırca sırıtıyor. "Öğürme refleksim yok."

Vay anasını! Kaşlarımı kaldırıp benimle dalga mı geçiyor yoksa doğruyu mu söylüyor anlamaya çalışıyorum ama içgüdülerim ikincisi olduğunu söylüyor. "Bu teoriyi bir ara test edeceğimden emin olabilirsiniz."

Aletimi sırlıslam girişine bastırıyorum ve nefesi kesiliyor, ucu içine iterken göz kapakları titriyor.

Adımı inliyor, çenesi gevşek. "Bunu mu istiyorsun?" Ona biraz daha veriyorum, bunun tadını çıkarabilmeyi diliyor ama içine tamamen gömülmek için çaresiz kalıyorum. Sıcak amcığı beni sıkarken çok iyi hissettiriyor.

"Evet! Evet, lütfen!" Yalvarışının sesi beni ona sahip olmak için doyumsuz bir arzuyla dolduruyor. Kalçalarını kavrayarak onu sabit tutuyorum ve sıkı, ıslak kanalının her santimini dolduruyorum.

"Lanet olsun!"

"Oh, Tanrım," diye inliyor aynı anda, sırtı piyanonun üzerinden kalkıyor. "Bu his... Oh! Bu his-"

Yavaşça çekip tekrar içine giriyorum ve söyleyeceği her şeyi kesiyorum. Lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Amcığı sikimin etrafında dalgalanırken rahatlama vücudumun her yerine sızıyor.

Bana uzanıyor, derimi pençeliyor.

"Nuh-uh, küçük fişek." Bileklerini kavrayıp bir elimle başının üstünde tutuyorum. Onu bu şekilde seviyorum, altımda yatıyor ve ona verebileceğim her şeyi alıyor. "Bakalım seni sikimle ne kadar sert boşaltabileceğim."

Alt dudağını dişlerinin arasında emiyor ve ben içine girerken gözleri yuvalarından fırlıyor. Boştaki elimi göğüslerinin üzerinde gezdiriyor, her birini sertçe sıkıyor ve keskin bir nefes almasını sağlıyorum. Mırıldandığım bir küfürle önce elbisesini, sonra da sütyenini çekerek meme uçlarının sert tepelerini ortaya çıkarıyorum. Kalçalarını bana karşı gıcırdatıyor, miyavlıyor ve inliyor, ben yavaşça çekmeye devam ediyorum, sonra tekrar içeri giriyorum, amının her santiminin sikimi sağma şeklinin tadını çıkarıyorum.

Dudaklarımı çakıllı bir meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. "Becerilmeyi seviyorsun, değil mi günışığım?"

Isırarak onu ağılattım. "Y-uh."

Kalçalarımı yuvarlayarak sikimin tepesini G noktasının üzerine sürüyorum ve köprücük kemiğinin üzerinde öpücükler bırakırken bir nefes tıslıyor. "Ve sen de öyle

iyi bir sikiş," diye kulağına homurdanıyorum ve amı beni bir mengene gibi sıkarak sırtıtmama neden oluyor. Ondan harika bir köle olurdu.

Adımı mırıldanıyor, bir başka orgazmın peşinden koşarken altımdaki piyanonun üzerinde debeleniyor. Ona bunu hak ettirmeyi düşünüyorum ve içimi hastalıklı bir heyecan kaplıyor. Onu zevki için çalıştırmak, ben onu sınırdan tutarken tatlı vücudunun ter içinde kalmasını sağlamak ne kadar tatlı olurdu. Tanrım, bu muhteşem olurdu.

Ama artık bunu yapmıyorum. Onu tamamen merhametime bırakmam yeterli. Sıkıştırılmış ve çaresiz, boşalmasına izin vermem için o kadar çaresiz ki her şeyi yapabilir. Topuklarını kıcıma gömüyor, beni daha derine çekiyor ve kalçalarını sallıyor.

"Lütfen gelmeme izin ver Lorenzo." Sikim zonkluyor, taşaklarım ihtiyaçtan yanıyor ve sözleri beni mahvediyor. Omurgam karıncalanıyor, ona istediği her şeyi veriyorum.

"Oh, Tanrım," diye çığlık atıyor kenardan düşerken.

Dişlerimi kulağının kabuğunda gezdiriyorum. "Lorenzo iyi olacak." Bir homurtu ile kendimi onun içine boşaltıyorum, salıverilmem bir kasırğa gücüyle içimi yırtıyor.

Nefesimi tutmaya çalışarak bileklerini serbest bırakıyorum. Kolları boynuma dolanıyor ve coşkusu eriyip gidiyor.

"Bunu tekrar yapamayız Mia," diyorum sessizce, gözlerinin içine bakamadan.

Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken kalbi benimkine karşı hızla çarpıyor. "Biliyorum."

Yatağa gittiğimde neredeyse gece yarısı olmuştu. Mia'nın odasının önünden geçerken, kapısının altından bir lambanın zayıf parıltısını görüyorum. Uyanık mı, yoksa ışık açık mı uyuyor? Geçmişine bakılırsa bu şaşırtıcı olmazdı.

Kapısının önünde durakladım. Muhtemelen uyuyordur ama alnımı serin meşe ağacına dayayıp kapıyı olabildiğince yumuşak bir şekilde çalışıyorum.

Tam uzaklaşmak üzereydim ki kapı açıldı ve minicik bir atlet ve külotla karşımda duruyordu. Sanki burada olacağımı biliyormuş gibi bana gülümsedi. Belki ikimiz de biliyorduk.

"Her şey yolunda mı?" Kelimeleri mırıldanıyor ve beynimden geçip doğruca sikime gidiyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve çoktan sertleştim. "Düşündüm de..." Yüzünü inceleyerek çok ileri gidip gitmediğimi anlamaya çalışıyorum. Bunu tekrar yaparsak ikimiz de yürüyüp gidebilir miyiz? Mükemmel beyaz dişlerini o gür alt dudağına gömüyor ve tüm mantık pencereden dışarı çıkıyor. "Eğer hala aynı günse, bir kez sayılır, değil mi?"

En seksi kahkahasını atarken şımarık göğüsleri sallanıyor. "Sanırım bu doğru," diye kabul ediyor ve geri çekilip odasına girmeme izin veriyor. Ben de onu takip ediyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onu yatağına doğru sürüklüyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, ertesi gün Mia'yı becerirken, kendime bunun hâlâ tek seferlik olduğunu söylüyorum. Kesinlikle bir daha olmayacak.

OceanofPDF.com

CHapTer
TWenTY-THree

OceanofPDF.com

LOREN OZ

"Y "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?" Max gözlerinde hınzır bir parıltıyla soruyor. Max DiMarco son yıllarda, küçük kız kardeşimle evlendiğinden beri yumuşamış olabilir, ama yine de Benim gibi. Hatta bazı açılardan daha da fazla.

Gerginlik gözeneklerime sızıyor ve omuzlarımı yuvarlayıp boynumu kırarak biraz olsun hafifletmeye çalışıyorum. "Bu yüzden mi peşime takıldın? Dante seni bana bakıcılık yapman için mi gönderdi?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Sadece sana eşlik ediyorum, dostum."

Park yerinin karşısındaki motele bakıyorum, Başkomiser Yardımcısı Hayes'in her Perşembe sabahı metresini becerdiği motele. "Sanki buna inanıyorum."

"Yirmi altı numara, değil mi?" "Her hafta aynı."

Binaları taradıktan sonra bana yan gözle baktı. "Bunun akıllıca bir hareket olduğuna emin misin?"

"Onu öldürmeyeceğim. Ama Mulcahy'nin bu herifle ilgili bildiği her neyse, başka hiçbir sikiğin bilmediği bir şey, o yüzden doğrudan kaynağa gitmezsek başka nasıl öğrenebiliriz?"

Motel odasının dışında duruyoruz. "Ve Brad'e sormayız," diyor Max, bakışlarımı tutarken gözleri kısılmış.

"Hayır. Mia özellikle yapmamamızı istedi."

Ağzı bir sırtışla kıvrılıyor. "Ben de öyle dedim."

Kulağımı kapıya dayıyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum. Kes şunu."

Tekrar gülüyor. "Şimdi de zihin okuyorsun, ha?"

Onu görmezden gelerek odadan gelen sesleri dinliyorum. Bir erkek sesi ve tiz bir kıkırdama. "Şu anda Brad'in peşine düşmek için bir nedenimiz yok. İş yerlerimize yapılan baskınlar durdu ve Mia'yı rahat bırakıyor." Yine de o pisliği yeryüzünden silmememiz gerektiğine hâlâ ikna olmuş değilim. Ama Dante Mia'nın isteklerine saygı duymamız gerektiğini söyledi ve ben de isteksizce de olsa kabul ettim.

"Peki, neden Hayes'in motel odasına baskın yapmak üzereyiz?" Max sinsi bir sırıtışla soruyor.

"Çünkü hâlâ Mulcahy'nin bu sümüklü herifle ne alıp veremediği olduğunu bilmek istiyorum." Omzumu indirip kapıya vuruyorum, ucuz kış kilidini kırıyorum ve odaya dalıyorum.

Kadın, sanki göğüslerini görmekle ilgileniyormuşuz gibi, mütevazılığını korumak için çarşafı göğsüne doğru tutarak çılgık atıyor.

Max yerden bir elbise ve sütyene benzeyen bir şey alıp ona fırlatıyor. "Giyin ve defol git buradan." Çılgık atarak yataktan fırlar.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" Hayes yorgani üzerine çekerek bağırır.

"Özel dedektifler. Karınız bizi tuttu." Max bir sandalye çekip otururken kıkırdıyor.

"Pete?" Kadın kıyafetlerini giymek için çabalıyor.

"Kapa çeneni ve defol git, Candice," diye bağırıyor ona. "Seni sonra ararım."

Ona çeliği eritecek bir bakış fırlatıyor, ama sonra Max ve bana bakıp odadan aceleyle çıkıyor.

O gider gitmez, Pete Hayes yataktan çıkar, gevşek aleti bacaklarının arasında sallanır ve yerden aldığı boxer'ını çeker. "Sana kim olduğunu sandığımı sorduğumda, bu retorik bir soruydu." İç geçiriyor, yatağa tekrar otururken bir elini saçlarından geriye kalanlarda gezdiriyor. "Evet, Bay Moretti" - mavi gözlerini bana diyor

-"Belki de sormam gereken şey, az önce yaptığın gibi motel odama dalarak ne halt ettiğini düşündüğündü?"

Kalan sandalyeyi çekip oturuyorum. Kim olduğuma rağmen, ben bile Chicago polis departmanının komiser yardımcısını güpegündüz öldürmeyi iki kez düşündüm ve o da bunu biliyor. Chicago'nun en iyileriyle biraz gergin de olsa dostane bir ilişkimiz var - yani birbirimizin yolundan uzak duruyoruz.

"Sadece küçük bir bilgiye ihtiyacım var ve sonra sizi gününüzle baş başa bırakacağım, Şerif Yardımcısı."

Ses tonumdaki küçümsemeye sinirlendi, ama sıyrıldı. "Sen ve senin gibiler ne zamandan beri bilgi almak için bana geliyorsunuz?"

"Sizinle ilgili olduğu için."

Adem elması sallanıyor ve Max'in hemen önünde durduğu kapıya doğru bakıyor.

"İş yerlerimize yapılan baskınlara karşılık vereceğimizi bilmeliydiniz. Arkamıza yaslanıp bunu araştırmayacağımızı mı sandınız?"

"Birkaç baskın oldu. Hiçbir şey bulunamadı." Burun delikleri alevlendi ve yumrukları iki yanında sıkıştı. "Gerçekten bunun için mi üzerime geliyorsun?"

"Boston'dan gelen boktan bir polisin iplerinizi bu şekilde çekmesine neden izin verdiğinizi bilmek istiyorum."

Çenesinde bir kas titreyerek başını sallar.

"Sakin tavrımı yanlış anlamayın, Şerif Yardımcısı Hayes. Evet, aramızda huzursuz bir ateşkes var ama bilmem gerekenleri söylemezsen derini vücudundan ayırır, aletini ve taşaklarını mangalda kızartır ve yemeye zorlarım."

Yüzü solgunlaşıyor, irkiliyor. Görünüşe göre Hayes söylentileri duymuş ve benim böyle vahşi bir eylemi gerçekleştirebileceğime inanıyor. Ama korkunun tüm erkekleri motive etmediğini bilecek kadar uzun süredir bu mahalledeyim. "Bak, sana karşı bir ilgim yok. Ailem ve ben bu şehirde işlerin işleyişinden memnunuz ve bunu değiştirmek gibi bir arzumuz yok. Ama Mulcahy ile bir sorunum var."

"Peşimden gelmeyecek misin?" diye soruyor ve ben bir sırtışı bastırıyorum. Kendini korumanın onun çöküşü olacağını biliyordum. Mulcahy onu en başta bu şekilde kullanabilmişti.

"Ben sadece Mulcahy'yi istiyorum," diye onu temin ettim. "O zaman söyle bana, o şerefsizin sende ne işi var?"

Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Onun kız arkadaşıydı."

Kız arkadaş mı? Bu da ne? Olamaz. Bütün kaslar sertleşiyor.

Max bunu hissediyor ve bana doğru bir adım atıyor.

"Her şeyi o pislik ayarladı," diye devam ediyor Hayes. "Bana kızın rol yapmayı sevdiğini ve her şeyi planladıklarını söyledi. Kızın hayır demesi gerektiğini söyledi. Çılgılık atması da oyunun bir parçasıydı. Karşı koyması gerekiyordu."

Boğazımın arkası yanıyor.

Max güven verici bir elini omzuma koyuyor. "Karşılık mı vereceksin?"

Hayes ayaklarına bakarak başını sallar. "Bana bunların hepsinin fantezinin bir parçası olduğunu söyledi. Bana onun güvenli kelimesini bile söyledi ama o bunu hiç kullanmadı."

Hırıltım küçük odada yankılanıyor. "Bilmece gibi konuşmayı bırak Hayes ve bana o pisliğin sende ne bulunduğunu söyle."

Bana göz kırpmıyor, gözlerinde yaşlar oluşuyor. Kendisi için gözyaşları. "Her şeyi filme aldı. O sapık pislik her şeyi filme aldı."

"Neyi çektin?" Bağırıyorum.

"Ben onun kız arkadaşını becerdim. Bana onun tecavüz fetişi olduğunu söyledi. Onu tanıyordum. Bu fikri birkaç kez aklımdan geçirdiğini biliyordum. Bir gece ..." Sertçe yutkunuyor, gözleri benimle Max arasında gidip geliyor. Kanım damarlarımda kaynıyor. "Onunla seks yapmam için beni ayarladı. Bunun bir fantezi olduğunu söyledi." Alnındaki teri siliyor ve sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu yüzden bana bağırdı. Beni tırmaladı ve ağladı, ama ben bunu istediğini düşündüm." Tamamen utanmış görünüyor, olması gerektiği gibi. Ama bu yeterli değil. Tek düşünebildiğim, güzel Mia'mın bu bok çuvalı tarafından mıcıklanması. Onu defetmeye çalışırken attığı çığlıklar. Kim olduğu umurumda değil, ona yaptıkları yüzünden acı içinde ölecek.

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve yalvarırcasına. "Ben sevişirim ve kadınların karşılık vermesinden hoşlanırım, ama sadece kendi rızalarıyla. Buna inanmak zorundasın. Ben tecavüzcü değilim. Yemin ederim bunu istediğini sanıyordum." Başını ellerinin arasına aldı.

Öne doğru bir adım atıp ellerimi yumruk yapıyorum ama Max omzumu sıkıp beni geri çekiyor. "Boston'da ortaktınız, değil mi? On üç yıl önce?"

Hayes burnunu çekiyor. "Evet."

On üç yıl mı? Mia Brad'le on yıl önce tanıştı. Tuttuğum nefesi dışarı verdim.

"Adı neydi? Kız arkadaşının mı?" Max soruyor.

"Sherrie Jackson." İsim Hayes'in dilinden kolayca dökülüyor, sanki hiç unutmamış gibi. "Şu anda evli ve üç çocuğu var. Umarım o geceyi benim kadar düşünmüyordur."

Mia olmadığı için içimdeki rahatlama dalga dalga yayılıyor ama öfke tamamen dağılmıyor. Önemseydiğim biri olmayabilirdi ama hiçbir kadın bunu hak etmiyordu. "Her gün bunu düşündüğüne eminim," diye çıkışıyorum.

"Hoşuna gittiğini sanıyordum!" diye ısrar ediyor. "Yani, ne tür bir hayvan kız arkadaşına tecavüz edilmesine izin verir?"

Yüzüne yumruk atma dürtüsüne karşı savaşıırken, kesilmiş tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Eğer başlarsam, asla duramayacağım. "Ne tür bir hayvan tecavüz sahnesine girmeden önce coşkulu bir rıza göstermez?"

Elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor. Max bana uyarıcı bir bakış atıyor ve ben de başımı sallayarak Hayes'in yaşayacağına dair güvence veriyorum.

Chicago Polisi'yle bir savaş başlatmak üzere olmadığımın memnun görünen Max elini omzumdan çekip dikkatini tekrar Hayes'e çeviriyor. "Mulcahy'nin tüm bunları kaydettiğini mi söyledin?"

Birkaç dakika burnunu çekip yüzünü ovuşturduktan sonra Hayes nihayet cevap veriyor. "Evet. Her şeyi videoya çekmiş. Her şeyimi kaybederim. Kariyerimi. Karımı ve çocuklarımı. Her şeyimi."

Sandalyeme geri oturdum ve Max'e devam etmesini işaret ettim.

"Bunu sana neden yapsın ki? Siz ortak mıydınız? Dosttunuz, değil mi?"

"Öyleydik. Ama sanırım beni zirveye ulaşmanın bir yolu olarak gördü. Hep bir yerlere geliyordum. Bölgemdeki en genç çavuştum."

"Ya da belki senden çok Sherrie'yle ilgiliydi?" Brad Mulcahy'nin ne kadar sapkın bir pislik olduğunu bildiğim için öneriyorum. "Sonra ikisine ne oldu?"

"Ayrıldılar. Sonradan duyduğuma göre onu aldatırken yakalamış."

Hırladım. "Yani onu aldattığı için ceza olarak kız arkadaşına tecavüz mü ettirdi?" O hasta herifi bir daha görürsem öldüreceğim.

Hayes omuz silkiyor. "Sanırım."

"Peki, bu nasıl işliyor? Mulcahy bir iyilik istediğinde sadece sana mı geliyor?" Max soruyor, aklında bir şeyler dönerken kaşları çatılıyor.

"İşler böyle yürüyordu ama yıllardır ondan haber almamıştım. Ona da zarar verebilecek yeterli bilgiyi topladığımdan beri. Ona işimizin bittiğini söyledim." Hayes bir elini seyrek saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Sonra geçen hafta son bir istekle ortaya çıktı. Benden 'Moretti'nin tüylerini diken diken etmemi' istedi. Adamlarımı birkaç baskına göndermenin çok fazla sorun yaratmadan onu tatmin edeceğini düşündüm."

"İşinin bittiğini söylediğin halde neden ona teslim oldun?" Max soruyor.

"Farklı görünüyordu." Hayes birkaç dakika pencereye bakar. "Çılgınca. Sanki aklını kaçırmış gibiydi. Karımı ve müfettişi videoyu göstermekle tehdit etti, oysa onu sadece

benim kadar kolay." Koltuğumda öne doğru oturuyorum ama sözümü kesmiyorum. "Umurunda bile değildi. İkimizi de alt etmekten mutlu olacağını söyledi, ben de elimden geleni yaptım, bu arada ..."

Gözlerimi kısıyorum. "Bir süre mi?"

Boynunu döndürüyor. "Elimde onu polis teşkilatından sonsuza dek attıracak kadar bilgi var. Sadece o kaseti almam gerekiyor."

"Ama henüz yapmadın mı?" Ben soruyorum.

"Hayır. Prick up ve kayboldu. Boston'daki kaptanıyla konuştum ve üç haftadır hastalık izindeymiş. Görünüşe göre karısı onu terk etmiş ve o da tamamen raydan çıkmış."

"Ama sen onu arıyorsun?" Max öyle diyor.

Hayes başını sallar.

"Resmi olarak mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve bakışlarımı kaçırıyor.

Öne doğru eğildim, ilğim arttı. "Yani kaseti kurtarmayı planlıyorsun, sonra ne olacak?"

"Heyecanlanmayın Bay Moretti. Aklınızdan geçenler kadar heyecan verici bir şey değil. Onunla ilgili elimdeki kanıtları İçişlerine teslim edeceğim."

Ağzım bir sırtışa dönüşüyor. "Peki onun hakkında elinizde tam olarak ne kanıt var, Şerif Yardımcısı?"

"Tanıkların gözünü korkutmak. Soruşturmaları kötü idare etmek. Kanıtlarla oynamak. Bu tür şeyler. Tekrar ediyorum, sizin liginizde pek bir şey yok," diye yanıtıyor Hayes.

"Yazık," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Yani?" Hayes pantolonunu yerden alır ve havada tutar. "Kimse gittiğimi fark etmeden önce işime dönmeme izin verecek misin?"

"Pisliğin tekisin Hayes, ama çelik gibi taşakların var, hakkını vereyim. Mulcahy'den bir şey duyarsan bana haber ver."

"Karısı seninle, değil mi? Kuzeni kardeşinle mi evlendi?"

Ona ters ters bakıyorum. "Bayan Stone'un nerede olduğu sizi ilgilendirmez."

Cevap verirken göz temasını kesmiyor. "Tabii ki hayır." Herifte gerçekten çelik gibi taşaklar var.

"Bir sorumluluk haline gelmeden önce onunla ilgilenmeliyiz, D. Mia'nın onu terk etmesinden kısmen bizi sorumlu tutuyor. Kariyerini mahvetmeye hazır olduğunu çoktan kanıtladı. Onu geri alana kadar durmayacak. Mia'ya yönelik tehdit olmasa bile, yaşamasına izin vermek ne işimiz ne de itibarımız için iyi olur." Hayes'le konuşmak, Mulcahy'nin kendimizi kurtarmamız gereken bir sorun olduğuna dair ilk içgüdüsel hissimi doğruladı.

Dante'nin derin iç çekişi Mia'nın isteklerine karşı gelme konusundaki isteksizliğini gösterir. Kat kesinlikle kuzeninin tarafını tutuyor ve karısının hoşuna gitmeyecek bir şeyi yapmaya nadiren razı oluyor. Ama bu konuda haklı olduğumu biliyor.

Masamın kenarına yaslanıyorum. "İşleri kolaylaştıracaksa, bunu sessizce kendim yapmaya hazırım," diye öneriyorum.

"Karıma yalan söylemiyorum, Loz," diyor kaşlarını çatarak. "Ona öz kardeşini öldürdüğümü söyledim, sanırım bununla başa çıkabilir."

"Söyle ona o zaman. İkisine de söyle. Mia kızabilir ama bununla yaşamayı öğrenecektir." Nedenini anlamıyorum -ve nedenimi araştırmak da istemiyorum- ama onu mutsuz edecek herhangi bir şey yapma düşüncesinden nefret ediyorum. Yine de, onu o şerefsizden korumak anlamına geliyorsa, hoşnutsuzluğunu kabul edeceğim. Aile her şeydir ve Kat benim ailem. En azından Mia'nın iyiliğine olan bağlılığımı haklı çıkarmak için kendime böyle söylüyorum.

Dante Max ve benim aramda bir bakış atıyor. "İkinizin de ülkenin dört bir yanında bu bok çuvalını aramanızı istemiyorum," diyor başını sallayarak. "Mia burada güvende ve ayrılmak gibi bir planı yok. Mulcahy onu almak için Chicago'ya döndüğünde, ona ne halt etmek istiyorsan onu yap. Bu arada, bırak Hayes işini yapsın. Adam sümsüğün teki olabilir ama zeki ve acımasız. Şans bizden yanaysa, sorunu bizim için çözecektir. Eski bir polisle uğraşmak bir polisle uğraşmaktan daha kolaydır."

Hoşuma gitmek zorunda değil ama mantıklı bir gerekçesi var. Küçük kardeşim çok büyüdü, başka seçeneği yoktu. Dante hiçbir zaman Cosa Nostra'nın başı olmamalıydı ama dürtülerini dizginleme ve büyük resme bakma yeteneği onu bu iş için en iyi adam yapıyor ve ben de ona liderliğini takip edecek kadar saygı duyuyorum.

"Bu senin için sorun olur mu, Loz?"

"Tamam. Ama buraya döner dönmez ..." Göğsüm sıkışıyor.

Dante zalim bir gülümsemeyle, "O sümsüklü hıyarla ne istersen yap," diye bitiriyor.

ÇAPTER
YİRMİ DÖRT

OceanofPDF.com

I Küçük Kadınlar'ın yıpranmış nüshasını dikkatle karıştırırken, bu kitabı kimin bu kadar çok okuduğunu ve bazı baskıların solduğunu merak ediyorum. Elleri bu sayfaları kaç kez okşadı?

Başka bir dünyaya mı daldınız? Okumanın gerçek güzelliği de bu - olduğunuz yerde kalarak istediğiniz her yerde olabilmek.

Kapağı kapatıyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve kitabı raftaki uygun yerine kaydırıyorum. Kapı açılıyor ve sırtım dönük olsa bile gelenin o olduğunu anlıyorum. Beni bu odada piyanonun üstünde becermesinden bu yana bir hafta geçti ve bir daha olmayacağına dair anlaşılmamıza rağmen, günde en az bir kez oldu. Ve her gece tekrar. Lorenzo her akşam ben yattıktan sonra odama geliyor ama hiç kalmıyor, ben uyuyunca gidiyor.

Oda elektrik ve cinsel gerilimle doluyor. Vücudumdaki her hücre onun varlığına tepki veriyor ve o yaklaştıkça nefes alışım hızlanıyor, kalp atışlarım hızlanıyor.

Sıcak nefesini enseme hissediyorum ve beklentiyle titriyorum. Güçlü elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, arka tarafımı sert sikine doğru çekiyor.

"Dikkat dağıtıyorsun, günışığım," diyor gırtlaktan gelen bir hırıltıyla, dudakları kulağımın üzerinde geziniyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Öyle miyim?"

"Bağımlılık yapan bir dikkat dağıtıcı. Yemek için yeterince iyi görünüyorsun." "Öyleyse ye beni," diye teklif ediyorum, kıkırmı ona karşı oynatarak.

Dişlerini boynumun narin derisine batırıyor, ısırıyor ve acı ile zevkin birleşiminden inlememe neden oluyor. Parmakları

Dilini hassas etimin üzerinde gezdirerek ısırtığının acısını dindirirken kalçalarını okşuyor. Sonra ağzını kulağıma bastırıyor. "Ne dilediğine dikkat et, Mia."

Kalçalarının arasında ıslaklık birikiyor. "Vücudumun her santimini böyle ısırabilirsin ve benden tek bir şikayet bile duymazsın."

Derin iniltisi kemiklerimi gümbürdetiyor. "Öyle mi?"

"Lütfen?" Nefes nefese bu kelimeyi söylüyorum, bedenimi onunkine doğru itiyorum ve sıcaklığının beni içten ısıtmasına izin veriyorum. Böyle anlarda, ellerini ve ağzını her yerimde hissetmek için her şeyimi verirdim. Beni tamamen doldurması için.

İleriye doğru hamle yapıyor, kalın siki belime bastırıyor. "Siktir!" Dişlerini boğazımın sütunu boyunca sürükleyerek, her geçen saniye ona olan umutsuz ihtiyacımı besliyor. "Yalvarmanı duymanın bana ne yaptığını biliyorsun."

Biliyorum. Bu onu çılgına çeviriyor ve ben de buna bayılıyorum. "Lütfen Lorenzo," diye sızlanıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni döndürüyor ve yanımızdaki merdivenin üçüncü basamağına oturtuyor, sonra yüzünde hınzır bir ifadeyle dizlerinin üzerine çöküyor. Dili dolgun dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor ve ben neredeyse beklentiden bayılıyorum.

Kutsal muzlar!

Lorenzo ellerini ayak bileklerimin üzerinden kaydırıp baldırlarımdan yukarı ve dizlerimin üzerinden geçirirken titreyen bir tutuşla tırbazana tutunuyorum. Onları elbisemin altından geçiriyor, avuç içlerini uyluklarımdan iç kısmına bastırıyor ve onları iyice açarak beni parmak uçlarıma kadar zorluyor. Parmakları daha da yukarılara uzanıyor ve külotumun üzerinden geçip kumaşın arasından klitorisimi usulca okşarken inliyorum. Dudağıma ısırtıyorum, bacaklarımdan arasındaki o noktadan yayılan ılık zevk dalgalarıyla gözlerim kapanıyor.

"Benim için çok kolay, günışığım." Karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. Onu düzeltmiyorum, külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı çekerken titremekle meşgulüm.

Öne doğru eğilirken, "Eller arkaya," diye emrediyor.

Bana söyleneni yapıyorum ama küçük basamakta dengemi korumak için mücadele ediyorum. Neyse ki, kollarını merdivenin arkasına dolayarak bileklerimi tutuyor ve kendi külotumla birbirine bağlamadan önce basamaklardan geçiriyor. Malzemeyi gergin bir şekilde çekiyor ve derimi ısırtarak irkilmeme neden oluyor. Köprücük kemiğime yumuşak bir inilti çıkaran bir öpücük konduruyor. O çok haklı. Onun için kolay biriyim.

Sonra elleri tekrar kalçalarımın altına kayıyor ve ayak bileklerimi havaya kaldırarak dizlerimin göğsüme baskı yapmasına neden oluyor. Ayaklarımı kırımın iki yanındaki tırabzanlara yerleştirerek dar basamakta tünememi kolaylaştırıyor.

"Eğer o ayaklarını oynatırsan, gelmeyeceksin. Anladın mı?"

Beni simit gibi katladığına göre, zaten onları hareket ettirmekte zorlanırdım. Bunun şimdiye kadar bulunduğum en gurur verici pozisyon olmadığını tahmin ediyorum, ama Lorenzo'nun gözlerindeki ateşten, bundan zevk aldığı kesin. "Evet," diye inliyorum, elbisem belime dolanmış ve amım tam teşhirde, bağlı ve tamamen onun merhametine kalmış halde otururken bana dokunmasını bekliyorum. Ne kadar ıslak olduğumu ve bunu ne kadar net görebiliyor olması gerektiğini fark edince yüzüm kızarıyor.

İşaret parmağını sırlıklam merkezimde gezdiriyor ve ben nefesimi emiyorum, sırtım eğiliyor. "Benim için çok hazırsın." Hırıltısı içimde titreşiyor. "Parmaklarım." Birini içime sokuyor ve ben bir uyarılma dalgası salıyorum. "Ağzım." Dilini köprücük kemiğimden kulağıma kadar bir sıcaklık izi takip ediyor. "Sikim mi?" Bana bir kaşını kaldırıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, muhtaç ve çaresiz.

Bir elini sakalına sürüyor ve bana bakıyor. "Ama bir şeyler doğru değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ellerini elbisemin ön kısmındaki kumaşın içinde yumruk yapıyor. "Seninle oynarken bu güzel vücudu görmek istiyorum." Hızlı bir hareketle, güzel mavi elbisemi ortadan ikiye yırttı. "Çok daha iyi."

Kaşlarımı çatmış gibi yapıyorum. "Bana yeni bir elbise borçlusun." "Sana yirmi tane alırım."

Ona hızlı bir cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o beni öpüyor, günahkâr ve lezzetli diliyle kelimelerimi çalıyor. Elini kalçalarımın arasına kaydırıp şişmiş klitorisimle oynuyor ve karnımın derinliklerinde bir sıcaklık oluşuyor.

Ağzının içinde inliyorum, beni soktuğu pozisyon yüzünden kalçalarımı eline karşı sallayamıyorum. İnemelerim hayal kırıklığına uğramış sızlanmalara dönüşüyor ve o kıkırdıyor. "Acaba seni sadece parmaklarımla kaç kez boşaltabilirim?" İki kalın parmağını içime bastırırken gözleri benimkileri arıyor ve benden çaresiz bir inilti dökülmesine neden oluyor. "Daracık amına ne kadar kolay girdiklerini hissediyor musun? Benim için çok ıslak ve gevşek. Sanırım benimle olmaktan hoşlanıyorsun."

bağlı, ha?" Daha derine itiyor, parmaklarının uçlarını hassas etimin üzerinde gezdiriyor ve varlığından bile haberdar olmadığım sinir uçlarını buluyor.

Bacaklarım titriyor. Nefes nefese kalıyorum. Vücudumda dalgalanan titremeleri kontrol etmek için savaşıırken gözlerim kapanıyor.

Lorenzo dudaklarını kulağıma yaklaşıyor. "Ve eğer tam buraya bastırırsam..." Daha derine inerek orta parmağının ucunu içimde daha önce hiç dokunulmamış bir noktaya doğru kıvrıyor. Bir çayır köpeği gibi ulumak istiyorum. Bunun yerine, hayatım boyunca yaşadığım her şeyden daha yoğun bir orgazm nötron bombası gücüyle içimde fiçılar gibi patlarken onun adını haykırıyorum. "Oh, işte orada."

Vücudum artçı sarsıntılarla titriyor. "Az önce ne yaptın?" Sızlanıyorum.

İç duvarlarıma masaj yapmaya devam ederken hınzır bir sırıtışla "G noktayı buldum, günüşiğim" diyor.

"Hiçbir şey gibi değildi..." Yüzümden bir tutam saçı savuruyorum ve hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. "İnanılmazdı."

Bana eğlenerek bakıyor. "Seni fişkirtana kadar bekle." "Ne?"

Ona bakakaldım.

Parmakları nazikçe içime girip çıkıyor, vücuduma toparlanması için zaman tanıyor. "Beni duydun."

"Bunu yapamam. Vücudum bunu yapmaz." Yani ben bunu hiç yapmadım. İnternette görmüştüm ama bunun sadece çiş olmadığından emin değilim.

"Göreceğiz." Göz kırıyor ve sert, ağrıyan meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. Yavaşça ısırarak, elinin üzerine yeni bir uyarılma dalgası dökülmesini sağlıyor. Hızını artırıyor, daha hızlı itiyor. Becerikli parmakları tarafından becerilen ıslak amımın sesi sessiz kütüphanede yüksek sesle duyuluyor ve o kadar sıcak ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Amının parmaklarımı ne kadar sevdiğini duydun mu

Mia?" "Evet."

"Bizi döllerinle ıslatmaya hazır mısın,

günüşiğim?" "Yapamam," diye ısrar ediyorum.

Gözleri kısılıyor ve dudaklarını yalayarak İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor. Sonra boştaki elini karnımın alt kısmına, tam amımın üstüne koyuyor ve sıkıca bastırıyor.

Ağrıyan zevk nabızları içimi kavuruyor. "Oh!"

"Oh," diye şeytani bir sırıtışla papağan gibi tekrarlıyor ve parmağının ucunu tekrar G noktam boyunca kıvrıp sıkıca ovuyor. Bunu daha yoğun hissediyorum çünkü

Elinin baskısı. Vay anasını! Sanki bu beni bir döl birikintisi içinde erimenin eşiğinde bir enkaza dönüştürmeye yetmiyormuş gibi, karnıma bastırıldığı elinin başparmağını düzeltiyor ve yavaş, alaycı daireler çizerek klitorisimin üzerine sürüyor.

Ona karşı koyuyorum. Ayaklarım olduğum yerde sıkışmış ve ellerim merdivene bağılyken, gidecek hiçbir yerim yok. "Lorenzo, lütfen!"

"Benim için fişkirtacak mısın?" diye bana takılıyor.

"Sana yapamayacağımı söyledim." Sırtım neredeyse ikiye ayrılırken çığlık atıyorum.

Karanlık gözleri daralıyor ve içime daha sert ve daha hızlı giriyor, klitorisimi ovarken karnıma sabit, lezzetli bir baskı uyguluyor. "Bundan emin misin?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Yakında boşalmama izin vermezse vücudum patlayacak. "Bu çok f-feels ..." Keskin bir nefes alıyorum ve feryat ederek bırakıyorum. "Kendimi kontrol altında hissetmiyorum," diye inliyorum gözlerim kapanırken.

"Bana bak Mia," diye emrediyor, sesi o kadar derin ve otoriter ki vücudumdaki tüyler diken diken oluyor. İtaat etmekten başka çarem yok. Gözlerimi zorla açıyorum ve saçmalamamak için dudaklarımı bastırıyorum. Zevk tamamen kontrolü ele almak için savaşıyor. "Burada kontrolün sende olmasına gerek yok çünkü bende. Sen varsın, günüşiğim. Ellerim senin üzerindeyken kötü bir şey olmayacak. Anladın mı?" Sesi, yıpranmış tüm sinirlerimi ve aklımdaki tüm şüpheleri yatıştırıyor. Kendimi bildim bileli beni rahatsız eden şüpheler.

Neden ona hayatımda hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum? Lorenzo Moretti iyi bir adam değil. O bir katil. Hâlâ ölü karısına aşık, çökmüş bir adam. Ama kendimi başımı sallarken buluyorum.

Bakışları ateş ve özlemle yanıyor. "O yüzden rahatla ve bana sahip olduğun her şeyi ver, tesoro."

Tesoro. Bu kelimenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama dilinden dökölüş şekli sıcak ve tanıdık geliyor. Vücuduma dolan ezici hislerle savaşmayı bırakıyorum ve kendimi onlara teslim ediyorum. Lorenzo parmaklarını daha hızlı ve daha derin bir şekilde çalıştırıyor, basınç bir kreşendoya ulaşana kadar karnıma bastırıyor.

Kutsal muz sikiklerinin anası!

"Yapamam... dayan."

"Öyleyse bırak," diye emrediyor. "Bırak ve benim için gel."

Başımı merdivene yaslayıp sırtımı kamburlaştırıyorum ve bir öncekinden daha yoğun bir orgazmı ayaklarımın tabanlarını metal tırabzanlara bastırıyorum.

Dünyanın şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha yoğun olan bir yük treni gibi içimden geçiyor. O kadar çok boşalıyorum ki ikimizi de sıırıslıklam ettiğimden eminim. Vücudumdaki her hücre serbest bırakılmamın gücüyle titriyor ve o sihirli elleri olan kötü şeytan beni parmaklayarak beceriyor, bunu yaparken takdirini homurdanıyor.

"Ben ...?" Sesimi tekrar bulabildiğimde nefes nefese kalıyorum. "Kesinlikle yaptın. Lanet pantolonumu ıslattın."

"Vay canına!" Nefes nefese kaldım. Sıçradım. Ve kesinlikle çış değildi. Parmaklarını yavaşça içimden çıkardı. "Sana söylemiştim."

Ona gülümsüyorum, gözlerim hâlâ başımın içinde dönüyor ve bileklerimdeki bağları çekiştiriyorum. "Beni şimdi çözebilir misin?"

Pantolonunun fermuarını açarken dudaklarında bir sırıtma beliriyor.

"Hayır."

ÇAPTER
YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

Mİnliyor. Onu oturttuğum pozisyon amını mükemmel bir şekilde sergiliyor, ama kolları ve bacakları ağrımaya başlamış olmalı, bu çok kötü çünkü bir süre daha orada kalması gerekecek.

Bana bakarken ela gözleri arzuyla parlıyor. İçindeki ateş çok tahrik edici. O közleri körüklemeye ve kıvılcımı ateşlemeye bayılıyorum.

Şaftımın tabanını tutarak sertçe sıkıyorum ve anında rahatlayarak inliyorum. Bakışlarım, tam anlamıyla dölleriyle damlayan yayılmış uyluklarına düşüyor. Çok güzeldi. Başımı eğip amından damlayan bir damlayı yalıyorum ve o inliyor - ona yaptığım şeyden sonra bile daha fazlası için çaresiz. Onu çok iyi eğitebilirdim... Ama artık bunu yapmıyorum.

"Siktir!" Homurdanıyorum. Tadı o kadar güzel ki. Bir yanım kafamı bacaklarının arasına gömüp tekrar boşalana kadar onu yemek istiyor ama sikim o kadar sert ki muhtemelen bunu yaparken boşalırım. Başka bir yere boşalmaktansa onun içine boşalmayı tercih ederim.

Adımı söylüyor ve bu benim ağrıyan sikimi ağlatıyor. Patlamadan önce onun içine ihtiyacım var.

Sikimin ucunu damlayan girişine yerleştiriyorum ve o da güzel göğüslerini titreten bir nefes çekiyor. Vücudunun her mükemmel kıvrımını alıyorum. Çok çaresiz ve iyi bir sikişe ihtiyacı var. Taşaklarım, ıslak amının içine tamamen batma düşüncesiyle karnıma doğru çekiliyor. Ona biraz daha verdiğimde çığlık atıyor ve etrafımda genişlemiş görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

Bir elimle sulu kıcını avuçlarken, kalçalarını titreterek ona daha fazlasını veriyorum. Orta ve işaret parmaklarımın uçlarını şişmiş kalçalarının üzerinde gezdiriyorum.

klitorisi, ve o inliyor, vücudu merdivene çarpıyor ama yerinde sabitleniyor. Çok güzeldi. Sikim için o kadar çaresizdi ki.

"Lütfen?" diye yalvarıyor, ama ben onunla alay etmeye devam ediyorum, zevkimizi olabildiğince uzatıyorum. Ancak bir saniye daha onun daracık amcığının içinde taşaklarına kadar olamamanın nefis işkencesine dayanamadığımda, sonuna kadar girmeme izin veriyorum, onu sikimle dolduruyorum ve adımı öyle yüksek sesle haykırmasını sağlıyorum ki kütüphanede yankılanıyor.

Amcığı etrafımı sıkıyor, beni kaygan, ipeksi sularıyla kaplarken aletimi kucaklıyor. "Vay anasını!"

"Tanrım," diye inliyor, muhteşem göğüsleri her nefeste kabarıyor.

Boştaki elimi ince boğazına doluyorum, nefes borusundaki baskıyı hissedebileceği kadar sıkıyorum ama benimki kadar hızlı ve düzensiz olan nefes alışını engelleyecek kadar değil. Geri çekiliyorum ve tekrar içine gömülüyorum, içine gömülmenin tatlı rahatlığıyla üstesinden geliyorum.

Gözyaşları yüzünden akıyor ve amcığı sikimi bir mengene gibi kavıyor. Kendimi onun tatlı kokusunda ve sıkı, ıslak sıcaklığında kaybetmeye çok yakınım. Kendimi onun içinde kaybetmeye çok yakınım. Güneş ışığım beni içten dışa yakıyor.

"Oh, Loren-" İsmimin geri kalanı, başka bir orgazm dalgasının altına girerken zevk çılgınlıkları tarafından kesildi. Yüksek sesle ve sert bir şekilde boşalıyor, sikimi döleriyle ıslatıyor ve aç sıkmalarıyla beni öyle bir sağıyor ki, beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına getiriyor. Yüzümü boynuna gömüyorum, kalçalarımı yuvarlıyorum ve döllerimin her bir damlasını dışarı atıyorum. Hareket edemeyen bedenim onunkine yaslanıyor, ellerim hâlâ boğazında ve kıkırda.

Sonunda başımı kaldırdığımda yüzünde çok tatlı bir gülümseme vardı, sanki az önce onu bağlayıp acımasızca sikmemişim gibi. "İyi misin?" Ayaklarını tırabzanlardan kurtarmaya çalışıyorum. Bunu yaparken yüzünü buruşturuyor, bacaklarını uzatıyor ve bileklerini döndürüyor.

"Mia?" Yumuşakça soruyorum.

"Tamam, şu anda nasıl hissettiğimi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil Lorenzo," diyor yumuşak bir kahkaha atarak.

"Peki ne?" Bileklerini çözmek için arkasına uzandım.

"Umm." Dudaklarını birbirine bastırıyor, derin düşüncelere dalmış. "Ben bile..." Başını iki yana sallıyor. "Bu inanılmazdı. Sonsuza kadar uyuyabilir ve aynı anda bir maraton koşabilirmişim gibi hissediyorum."

Ellerini serbest bırakıyorum ve kan dolaşımına yardımcı olmak için benimkileri kollarına sürüyorum. "Hiç acı çekmiyor musun?"

"Ağrım var." Hülyalı hülyalı iç çekiyor. "Ama hayır, hiç ağrım yok."

Kollarını ve bacaklarını özgürce hareket ettiriyor ve yüzünde o aptal gülümseme var. Benim güneş ışığım ter bile dökmeden benim hoşlandığım türden bir sikişi kaldırabilir. Ama sanırım bunu zaten biliyordum. Mia Stone tanıdığım en güçlü kadın olabilir.

"Güzel." Dik duruyorum ve onu da kendimle birlikte yukarı çekiyorum.

"Ancak bu kütüphaneden çıkıp odama dönerken bir iki kaşımı kaldırmadan giyebileceğim hiçbir şeyim yok." Elbisesinin kalıntılarını havaya kaldırıyor. "Bu arada bu da en sevdiklerimden biriydi."

Onu kollarımla sarıyorum ve alnından öpüyorum. "Sana yirmi tane daha alacağımı söylemiştim."

Vücudu benimkine yaslanıyor, sanki oraya aitmiş gibi mükemmel bir şekilde oturuyor. "Sadece bir tane yeter."

"Sana yirmi tane alacağım, böylece bir sonrakini senden kopardığımda kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmayacağım." Kıkırdıyorum.

Nefes nefese kalıyor ama gözlerindeki hınzır parıltı bana bir dahaki sefere kadar bekleyemeyeceğini söylüyor. Kütüphanenin etrafına ve bana bakıyor. "Ama cidden. Ne giyeceğim ben?"

Kendimi ondan kurtarıyorum ve gömleğimin düğmelerini açıyorum.

"Bunu giyebilirsin." Beni izliyor, her bir düğmeyi açarken gözleri parmaklarımda.

"Peki sen ne giyeceksin?"

Ona gömleğimi uzatıyorum ve kendi kıyafetlerimi değerlendirmek için aşağı bakıyorum. "Pantolonum."

Yırtık elbisesini çıkarıp arkasındaki merdivene yerleştirdikten sonra gömleğimi kollarına geçiriyor. Benim kıyafetlerimi giymesiyle ilgili bir şey ilkel bir içgüdünün harekete geçmesine neden oluyor, ama ben bundan kurtuluyorum. O benim değil. Bu sadece seks. Akıllara durgunluk veren bir seks ama sadece seks.

Bir kaşını kaldırıyor. "Sen pantolonunun içinde, ben gömleğinin içinde mi? İnsanlar anlayacaktır."

"Önemli olan tek insanlar muhtemelen zaten biliyordur," diye hatırlatıyorum ona.

Daha geniş gülümsüyor. "Sanırım bu doğru. Ama aslında önce burada bitirmem gereken bazı işler var."

"Ben de öyle. Aslında sen bu kışla dikkatimi dağıtmadan önce buraya çalışmaya gelmişim." Vurgulamak için sıkıyorum.

"Arkamdan saldırıya uğradığımda sadece kitapları kaldırıyordum."

"Öyle mi?" Onu bir öpücükle susturuyorum. Tadı o kadar güzel ki. Sikim tekrar seçiriyor ve kendimi yerde sevişmeden önce ondan uzaklaşmaya zorluyorum. "Buradaki işini bitir, sonra da namusunu korumak için sana odana kadar eşlik edeceğim."

Bana kirpiklerini kırıştırıyor. "Tam bir centilmen."

"Yapacak işlerimiz var, günüşiğim. O yüzden uslu dur." Kıcına sert bir şaplak attım ve ciyaklamasına neden oldum.

MIA ne zaman yüksek bir rafa uzansa, gömleğim yukarı kalkıyor ve o beyaz pamuklu külotun içindeki mükemmel kıcı bir anlığına ortaya çıkıyor ve üzerinde çalıştığım şeyi bitirdiğimde, bir kez daha taş gibi sertleşiyorum. Kendimi onun içine gömmekten başka bir şey düşünemiyorum.

Bilgisayarımı kapatıyorum ve onun yerde bağdaş kurmuş oturduğu, büyük büyük anne ve babamın yazdığı bir yığın eski mektubu incelediği yere doğru ilerliyorum.

Ben yaklaşınca başını kaldırıyor, gözleri parlıyor. "Bu mektuplar gerçekten çok güzel. Onları hiç okudun mu?"

Elimi uzattım. "Hayır. Yatağa gel."

Dudağını ısıyor. "Bugün yapmayı planladığım şeyi bitirmedim. Bunlara takıldım." Kanıt olarak bir mektup uzatıyor.

"Böylece yarın arayı kapatabilirsin. Bize yardım ediyorsun Mia. Bu işler için son tarih yok."

"Bana ödeme yapmamanız iyi bir şey." Mektubu bir kenara bırakıyor ve elimi tutarak onu yukarı çekmeme izin veriyor. "Çünkü kesinlikle kovulurdum," diye ekliyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Bunların hepsi o kadar büyüleyici ki hepsini bitirmem sonsuza kadar sürecek."

Kollarımı beline dolayarak vücudunu kendime doğru çekiyorum. "Sana başka şekillerde ödeme yapmayı tercih ederim, günüşiğim." Dudaklarımı boynunda gezdiriyorum ve o titriyor.

"Ben de," diye mırıldanıyor, sıcak balmumu gibi bedenimde eriyor. "Bana orgazm olarak ödeme yapabilirsin."

"Hmm." Boynunu ısırp emiyorum, dilimle acısını yatıştırmadan önce nefes nefese kalmasına neden oluyorum. "Bugünkü iş için kaç tane borçlusun?"

"En az iki tane daha, sanırım," diye mırıldanıyor, kollarını boynuma doluyor ve parmaklarını saçlarımda kıvrıyor.

"Size daha önce verdiğim üç krediden sonra bir kredim olabileceğini düşündüm.

Hatırladın mı? Yerleri dölleriyle ıslattığın zamanı?"

Hâlâ boynunu öperken teninin ısındığını hissediyorum. "Şey, onlar geri ödemeydi." Kıkırdıyor.

Ağzımın kenarları kıvrıldı. "Geri ödeme mi?"

"Bütün gün beni sıcaklığına bakmaya zorladığın ama beni öpmediğin onca zaman için." Çenesini yukarı doğru eğerek boynuna daha iyi erişmemi sağlıyor.

"Bu durumda, bana en az yarım düzine oral seks borçlusun."

Bu onu yüksek sesle güldürüyor. Sonra o güzelim ela yeşili gözlerini yüzüme diyor. "Beni yatağa götürsen iyi olur, o zaman toplarsın."

BİRKAÇ SAAT SONRA, Mia'nın vücudu üzerime örtülmüş, tamamen tükenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde uzandım. Sakso sözünü yerine getirdi ve ben de ödül olarak onu iki kez becerdim. Kalkmak istemiyorum ama her zaman o uyuduktan sonra ayrılıyorum. Aynı yatakta uyumak bunu olduğundan daha fazla bir şeymiş gibi hissettirirdi. Seksten daha fazlası, ki zaten olabileceği tek şey bu.

Memnun bir şekilde iç geçiriyor ve omzumun kıvrımına sokuluyor. "Bana bir Dom olmaktan bahset," diyor, beni tamamen şaşırtarak.

"Ne?"

"Sen bir Dom'dun, değil mi? Dom musun?" "Öyleydim. Artık değilim."

Başını kaldırıyor, gözlerinin arasındaki nokta kaşlarını çatmış. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Ne nasıl çalışıyor?" İstemediğim sinirleniyorum ama bu konuşmanın nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yok ve bu konuşmayı yapmak da istemiyorum.

"Dom'dun ama şimdi değil misin? Eğer bu işle ilgileniyorsan, her zaman senin işin olacağını düşünmüştüm," diyor omuz silkerek.

"Ben Anya'nın Dom'uydum. Başka hiç kimsenin olamayacağım." Umarım bu konuşmayı bitirmek için yeterlidir.

"Yani ondan önce hiç başka itaatkârın olmadı mı?" diye soruyor.

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı yalayarak içimde kabaran kızgınlığı bastırmaya çalışıyorum. "Evet, başka itaatkârlarım da vardı."

Kaşları çatıldı. "Yani sen bir Dom'sun, sadece Anya'nın Dom'u değil."

"Asla başkasının Dom'u olmayacağım, Mia," diye bağıyorum ona. "O parçam onunla birlikte öldü."

Ses tonuma kızıyor ama acımasız. Çenesini elinin üzerine koyarak başını eğiyor. "Ama neden?"

Suçluluk, üzüntü ve pişmanlıktan oluşan kalın bir düğümü yutuyorum. "Çünkü bir daha kimse için öyle olmayacağıma yemin ettim. Ondan sonra olmaz. Hayatımın o kısmı sona erdi."

Cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor ama hemen kapatıyor. "Ne?" Daha iyi bir yargıya karşı talep ediyorum.

"Ben sadece... Sanırım artık ilgi duymadığınız bir şeye bu iyi bir şey, ancak yapmanız gereken doğru şeyin bu olduğunu düşündüğünüz için kendinizin o kısmını kapatıyorsanız..." Bana acıma dolu gözlerle bakıyor ve ben buna dayanamıyorum. "Bu beni senin için üzüyor."

Gerginlik kaslarımı sertleştiriyor. "Senin merhametine ihtiyacım yok." "Sana acıdığımı hiç söylemedim Lorenzo. Acımıyorum."

Ona ters ters bakıyorum. Tartışması bu kadar çileden çıkarıcı derecede zor olan birini daha önce hiç tanımamıştım. Yemi asla yutmuyor. Sanki durumları etkisiz hale getirmeye programlanmış gibi. Siktir, sanırım öyle.

"Neden bunu konuşuyoruz ki?" İç çekerek soruyorum.

"Çünkü ilgimi çekti. BDSM yaşam tarzı beni büyülüyor."

Öyle mi? Başını tekrar göğsüme yaslıyor, sanki onu azarlamamışım gibi tekrar bana sokuluyor. "Ama bu konuda konuşmak istemiyorsan, sorun değil. Anlıyorum." Yüksek sesle esniyor ve uykuya dalarken nefesleri eşitleniyor.

Hemen ayrılmak yerine ona tutunuyorum ve onun yaşam tarzına olan hayranlığını ve ne kadar iyi bir itaatkâr olacağını düşünüyorum. Anya'dan önce her biri diğerinden farklı yarım düzine itaatkârım olmuştu. Hepsi farklı türde bir Dom'a ihtiyaç duyuyordu, ama ilişkimizin doğası ne olursa olsun, hepsi içimdeki aynı ihtiyacı karşılıyordu - tam kontrol ihtiyacı.

Mia'nın uyuyan haline bakarken, keşke ona daha fazlasını verebilseydim diyorum. Onunla her gün sınırları zorluyorum. Her gün biraz daha içeri girmesine, paramparça ruhumu daha fazla görmesine izin veriyorum. Bir gün bunun sona ermesi gerekecek.

Yoksa onun kalbi de benimkine benzeyecek.

OceanofPDF.com

Chapter
YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

I Lorenzo'nun neye baktığımı görmesini istemediğim için Kat'in bana ödünç verdiği dizüstü bilgisayarı bir çırpıda kapatıyorum. Utanacak bir şeyim olduğundan değil -merakımı gidermeye hakkım var- ama son tepkisinden sonra

Gece, bütün günümü Dom/köle yaşam tarzını araştırarak geçirdiğimi öğrenince sinirlenebilir diye düşündüm. Her şeyi çok ilgi çekici buluyorum. Ve biraz da heyecan verici. Keşke onun bu yönünü tekrar ortaya çıkarabilsem.

Lorenzo doğruca piyanoya gitti ve oturdu. Hava kararıyor ve ışıkları açmadım ama beni burada otururken gördüğünden eminim. Kapağı kaldırıyor ve parmakları tuşların üzerinde saygıyla geziniyor ama çalmıyor.

Dizüstü bilgisayarı bir kenara bırakıp ona yaklaşıyorum. Kıpırdamadan duruyor, sanki kendiliğinden çalmaya başlayacaklarmış gibi tuşlara bakıyor. Bir elimi beyaz pamuklu gömleğinin altında esneyen güçlü sırt kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Kolları kıvrılmış ve yumruklarını sıkarken kalın damarlar ön kollarından aşağıya doğru kıvrılıyor.

Eğildim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "Lütfen benim için çalar mısın?" Fısıldıyorum.

Çenesi geriliyor, kollarındaki kaslar esniyor. Sonra elleri tuşların üzerinde dans ediyor ve tanımadığım bir şarkının birkaç notasını çalıyor. Vücudunun etrafında kıvrılıyorum, bacağımı kucağına kaydırıyorum ve ona sarılmama izin vermek için bir saniyeliğine çalmayı bırakıyor.

"Senin için çalmamı istediğini sanıyordum, günışığım?" diye soruyor, sesi derin bir hırıltıya dönüşüyor.

Kalçalarımı döndürüyorum, amımı doğrudan kalın sikinin yanına hizalıyorum ve dudaklarımla kulağının tozunu alıyorum. "İstiyorum ama ben de oynayacağım." Parmaklarım kulağının üzerinde

Elleri tuşların üzerinde hızlı ve zahmetsizce hareket ederken, gömleğinin düğmeleri güzel şarkıyı çalıyor. Dişlerimi boynunun taze kokulu derisinde gezdirirken kasları geriliyor ve ısırma ve emme dürtüsüne direniyorum. Şimdilik. Boğazına sokulup erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Göbeğimde sıcaklık birikiyor ve kalçalarımı sıkarak kalçalarına yaslıyorum.

Boğazının bir tarafından diğerine doğru ilerlerken, göğsünden gelen yumuşak bir inilti beni teşvik ediyor. Tek bir notayı bile kaçırmıyor, gömleğinin düğmelerini açtığımda bile, ama havaya maruz bıraktığım her santimlik teni ile daha da gerginleşiyor. Ellerim göğüs kaslarının üzerinde, yontulmuş karın kaslarının her bir kası ve oluşunda kayarak aşağıya, daha aşağıya iniyor.

Pantolonunun düğmesini açıyorum, homurdanıyor ve bir notayı kaçırıyor, tenine karşı gülümsememe neden oluyor. Şaşırtıcı bir şekilde, melodiyi mükemmel bir şekilde geri alıyor ve unutulmaz şarkı bir kez daha kütüphaneyi dolduruyor. Fermuarını indiriyorum ve elimi iç çamaşırının içine kaydırdığımda inliyor. Onu içimde hissetmek için içim derin bir acıyla kasılıyor. Beni becermesi için yanıp tutuşan çaresizlik yüzünden dikkatim dağılmış, doğru düzgün düşünemiyorum bile. Oynamaya bu kadar rahat devam edebilmesi beni çok etkiliyor. Bu kadar sağlam bir kontrolü nasıl sürdürüyor?

Boxerını aşağı çekiyorum ve parmak uçlarımı pürüzsüz, kaya gibi sert uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum. Bir nota daha kaçırıyor ve ben daha cesur oluyorum. Dilimi boynundaki bir noktaya dayayıp elimi shaftının dibine doluyor ve sıkıyorum.

"Lanet olsun!" diye homurdanıyor, kolları ve omuzları geriliyor ama müzik sabit kalıyor.

"Sikin çok güzel," diye mırıldanıyorum ona karşı.

Bir notayı daha kaçırıyor. "Öyleyse üzerine otur." Ve bir tane daha.

"Eğer istediğin buysa." Temel dürtümle savaşıyorum ve *efendim* kelimesini eklemekten duruyorum. Kalçalarımın arasındaki ıslak sıcaklık kayıyor ve onu pantolonundan çekip çıkarıyorum. Kalçalarımı kaldırarak külotumu kenara çekiyorum. Yatıştırıcı melodi odayı dolduruyor, ama ben kendimi onun tacının girişimi dürtmesi için mükemmel bir açığa kaydırırken tempo hızlanıyor.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve tüm vücudum titriyor. Çok acı çekiyor gibi görünüyor. Ama üzerine çöküp beni iyice germesine izin verdiğimde, ağzı gevşiyor ve göz kapakları kapanıyor. Birkaç nota daha kaçırıyor ve onları tekrar açtığında, farklı bir çaresizlikle dolu olduklarını görüyorum. Benimkini yansıtan bir tür.

"Mia." İsmimin ardından İtalyanca bir şeyler söylüyor ve bunların arzu ve özlem sözcükleri olduğunu hayal ediyorum çünkü bu duygular ondan dalga dalga dökülüyor. Çalmayı tamamen bırakmadan önce parmakları tuşların üzerinde çarpışıyor ve çınlıyor. Kollarını belime dolayarak beni sıkıca kendine çekiyor, ben ona binerken yüzünü boynuma gömüyor. Amımın duvarları onu sıkıştırıyor, daha derine çekmeye çalışıyor ama zaten o kadar içimde ki onu her yerde hissediyorum. Acının eşiğinde bir zevk bu. Bir elini saçlarıma atıp boynumdan ziyafet çekebilmesi için başımı geriye doğru çektiğinde inliyorum ve kontrolü tamamen ele almasına izin veriyorum. Kalçalarını yukarı doğru itiyor ve tenimi dişleri, dili ve dudaklarıyla yalayıp yutuyor.

Tenim sıcaklıkla kabarıyor. Zevk vücudumda şimşek gibi dolaşıyor. Çok yaklaştım. Aletini sıkıyorum ve yüksek sesle inliyor. Sonra benimle yine İtalyanca konuşuyor, ruhuma seslenen yatıştırıcı sözler fısıldıyor.

Kalçalarımı sallıyorum o pistonunu çevirirken, kendini içimde daha da derine itiyor ve göz kapaklarımdan ardında ışığın titremesine neden oluyor. Zevk bağırsaklarımda kıvrılıyor, uyluklarımdan göğüs kafesime doğru kıvrılıyor ve vücudumun her bir parçasından fışkırıyor. Çılgılık atıyorum, ona tutunuyorum ve serbest bırakıldığımı haykırıyorum. Beni sıkıca tutarken nefesimi tutamıyorum, adım sert bir homurtuyla söyleyerek boşalana kadar içime itiyor.

Başımı omzuna yaslıyorum. Nefeslerimiz zor ve ağır geliyor. "Ne diyordun sen?" Fısıldıyorum. "İtalyanca mı?"

"Hatırlamıyorum." Yalan dilinden kolayca dökülürdü.

Boğazımda düğümlenen hıçkırığı yutuyorum. "Yatağa gidelim mi?" *Lütfen.* Yakınlığımıza tutunmak istiyorum, ama çoktan gecenin içinde kaybolup gidiyor.

"Bu gece olmaz. Yapacak çok işim var." Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Bana yalan mı söylüyorsun, Lorenzo Moretti?" Diye soruyorum ama cevabı zaten biliyorum ve kendimi başka bir yalana hazırlıyorum.

"Hayır, günışığım. Sadece meşgulüm. Söz veriyorum. Yatağına git ve biraz uyu, kahvaltıda görüşürüz." Daha cümlesini bitirmeden kollarımdan çözülüp aletini içimden çıkarıyor.

Belki de benim için oynamasını isteyerek onu çok zorladım. Belki de çok erkendi? Üzerinden inip külotumu tekrar yerine çektiirdim. "En azından bana şarkının adını söyleyebilir misin?"

"Tchaikovsky'nin altıncı senfonisi."

Son senfoni.

"Tarihin en ünlü vedalarından biri," diyorum sessizce. Beni duyduysa bile cevap vermiyor.

OceanofPDF.com

ChapTer
TWenTY-SeVen

OceanofPDF.com

Lorenzo ben yaklaşırken bana bakıyor, işine dönmeden önce hafifçe başını sallayarak beni selamlıyor. Dün gece uykuya dalarken yanımda o olmadan uyuyabildim. Ben uyuduktan sonra gitmesine rağmen Ben bulana kadar onun orada olması beni rahatlatıyor. Arkasında duruyorum, elimi sırtında gezdiriyorum, beyaz pamuklu gömleğinin üzerinden güçlü omuzlarını okşuyorum. Kasları parmak uçlarımin altında esniyor. Ne kadar güçlü, heybetli bir adam. Beni korkutması gerekirdi ama bunun yerine ilgimi çekiyor. Ona gerçekten ait olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Onun itaatkârı olmak. Onun tasmaşını takmak ve bana sahip olmasını sağlamak.

"Çok dikkat dağıtıcısın, günışığım." Gırtlaktan gelen hırıltısı içimde yuvarlanıyor, beni ısıtıyor ve dokunuşuna muhtaç hale getiriyor.

Masasının önüne geçip oturuyorum, bacaklarımı çaprazlıyorum ve gözleri hemen kalçalarımın çıplak tenine kayınca gülümsüyorum. "Sizin dikkatinizi dağıtmak çok eğlenceli, efendim," diye mırıldanıyorum ve bunun onun son kısıtlama kırıntısını da parçalayacağını umuyorum.

Tam tersi bir etki yaratıyor. Tüm vücudu geriliyor. Çenesindeki bir kas kıpırdıyor ve kaşlarının arasında derin bir çatık beliriyor. "Az önce ne dedin sen?" Ses tonu saldırganlık dolu ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Ben sadece... Özür dilerim, oyun oynuyordum."

Dudağı bir hırıltıya dönüşüyor. "Önceki yaşam tarzımın bir tür şaka olduğunu mu düşünüyorsun Mia?"

"Ne? Hayır, hayır! Sadece kulağa nasıl geleceğini merak ettim."

Yüzünün ya da ses tonunun yumuşamasını bekliyorum ama ikisi de olmuyor. "Sana hayatımın o kısmının bittiğini söylemiştim. Sana kimsenin benim için o olamayacağını söylemiştim.

tekrar."

"Biliyorum. Sadece bu konuda bir şeyler okuyordum ve ..." Başımı salladım. Ne olmasını beklediğimden emin değilim ama kesinlikle bu değildi.

Ellerini masanın üzerine koyar. "Bana efendim demek hiç kimsenin bir daha kazanamayacağı bir ayrıcalıktır. Hiç kimsenin. Sen bile. Aramızdaki bu şey

-her ne olduğunu düşünüyorsanız- yakında sona erecek. Bunu biliyorsun, değil mi?" Alt dudağım titriyor ama ağlamayı reddediyorum.

"Anlatabildim mi?" diye bağılıyor.

Ayağa kalkıyorum. Boğazım duygularla şişiyor, ama yutkunuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Crystal." Topuğumun üzerinde dönerek odadan çıkıyorum.

Arkama bakmadım ve o da kalmamı istemedi. İşte böyle, hayatımın bir sonraki aşamasının ne olması gerektiğini tam olarak biliyorum.

BİRKAÇ SAAT SONRA, biraz araştırma yaptıktan sonra Kat ve Dante'yi çalışma odasında televizyon açıkken buluyorum. Kat, Dante'ye doğru kıvrılmıştı ve Dante de koluyla Kat'ın etrafını sarmıştı. Gülümseyerek birkaç saniye onları izliyorum. Çok mutlular ve birbirlerine aşıklar. Eminim bu benim için de bir yerlerde vardır, değil mi?

"İyi misin Mia?" Kat kapıda beni fark ettiğinde soruyor.

"Evet, sadece ikinizle de bir şey konuşmak istiyordum. Ama eğer kötü bir zamansa-"

"Hayır, hiç de değil," diyor Kat, sesi endişeyle karışık. Dante televizyonu kapatıyor ve ben kanepenin karşısındaki koltuğa otururken ikisi de bana bakıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım gitme vaktim geldi."

"Ne? Hayır!" Kat, yapacağını bildiğim gibi itiraz ediyor.

"Evet. Burada olmayı ve sizlerle vakit geçirmeyi çok sevdim ama hayatımın bir sonraki bölümüne başlamaya hazırım. Seni ve Dante'yi bu kadar mutlu ve aşık görmek kendim için de bunu istememe neden oluyor. Ve eğer böyle bir şansım olacaksa kendi başıma bir şeyler yapmalıyım."

Kat kocasına bakar, o da omuz silkerek karşılık verir. İkisi de az önce söylediklerime nasıl karşı çıkabilir ki? "Ama nereye gideceksin? Brad seni bulacaktır."

"İşte bu noktada bana yardım edebileceğinizi umuyordum." Dante'ye beceriksizce bir işaret yapıyorum. "Bana sahte bir kimlik bulabilirsin, değil mi? Yeni bir yerden başlamama izin ver

farklı bir insan olarak?"

"Elbette," diye başını sallayarak cevap veriyor. "Birkaç gün sürer." "Ama Mia..." Kat üzgün bir yüz ifadesi takınır.

"Bunu yapmak zorundayım Kat. Seni çok özleyeceğim ama sonsuza kadar burada kalamam. Gitmem gerek yoksa asla ayrılmak istemeyebilirim." Gülüyorum, doğru olmasına rağmen şaka yapıyorum. Dante bana ihtiyatla bakıyor ve daha fazla ayrıntı için beni zorlamaması için dua ediyorum.

"Bu Lorenzo'yla mı ilgili?" Tabii ki bunu soracak kişi Kat'tir.

"Bu benim hayatımı yaşamak istememle ilgili," diyorum ona, kayınbiraderinin kararındaki rolünden bahsetmekten kaçınarak.

"Sen her zaman özgür bir ruh oldun Mia Melon," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

Gözyaşlarım boğazımı tıkıyor ve temizlemek için öksürüyorum. "Her zaman bir telefon uzağınızda olacağım."

"Özellikle gitmek istediğin bir yer ya da olmak istediğin biri var mı?" Dante sorar.

"Mümkünse Chicago'ya birkaç saatlik mesafede olmak istiyorum. Iowa'da birkaç iş buldum. Ama bana bir kimlik bulabilirseniz, gerisini ben halledebilirim. Gerektiğinde oldukça becerikliyimdir."

Dante bana hafta sonuna kadar her şeyi halledeceğine söz verdi. Kat ayağa kalkıyor ve beni kollarına çekiyor. Kuzenimi kucaklarken yalnızlıktan bunalıyorum ve boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Burada doğru şeyi mi yapıyorum? Lorenzo'nun sert sözlerini, benden nasıl geri çekildiğini hatırlıyorum. Evet, bu doğru seçim. Beni tamamen kırmadan önce ondan uzaklaşmalıyım.

CHAPTER
YİRMİ SEKİZ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

M Ağızım kurudu, göğsüm ağırlaştı ve gerildi. Dün gece piyanoda büyük bir hata yaptım. Mia için çalmamalıydım ama beni bir tür büyüünün etkisi altına aldı. Çok yaklaştı. Onu hissediyorum.

derimin altında, damarlarımda sürünüyor ve kalbime girmeye zorluyor. Ona İtalyanca söylediğim buydu. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu. Onu düşünmeden tek bir dakika bile geçiremediğimi. Ve bana ne dediğimi sorduğunda - ona gerçeği nasıl söyleyebilirdim? Aramızda her ne varsa, daha fazla ilerlemeden sona ermeli. Lanet olası aklımın kalanını da kaybetmeden önce.

Ve sonra bu sabah bana efendim dedi. Bu kelime beni yaktı, ruhumu dağladı. İçimde pek çok duygu kaynadı, hepsi de nahoş değildi.

Ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin ya da dudaklarından dökülen kelime ne kadar doğal olursa olsun, ben onun için o olamam. Ona bu konuda açtım ama yine de beni zorladı. Benden ne yapmamı bekliyordu ki?

Boynum ve omuzlarım gerginlikten ağrıyor. Dün gece yine kanepede uyudum, üst kata çıkamayacak kadar inatçı ve muhtemelen çok korkaktım çünkü o zaman onun odasının önünden geçmek zorunda kalacaktım ve geçip gidecek gücüm olmayabilirdi. Belki de göğsüme kıvrılmasına izin verir ve hemen yanında uyuyakalırdım.

Telefonum çalışıyor ve dikkatimi dağıttığı için şükrederek ekrana odaklanıyorum. Umarım Lionel'ın benim için yararlı bir şeyi vardır - koridorun sonundaki siren sesini aklımdan çıkaracak bir şey.

Telefona cevap verip iyi bir haber bekliyorum.

Lionel iç çekerek, "Hâlâ o kayıtlara ulaşamıyorum Lorenzo," diyor. "Bürodaki eski dostumu bile denedim."

"Beni hiçbir şeyin olmadığını söylemek için mi aradın?" Hayal kırıklığımı ona yöneltme fırsatını değerlendirerek tersliyorum.

"Sizi seçeneklerimin tükendiğini söylemek için aradım. Ve eğer bürodaki bağlantım yardımcı olamazsa, bu karışıklık derin cepleri ve çekecek çok fazla ipi olan yüksek birisini içeriyor."

"Siktir!" Brad hakkındaki bilgi benim için çok önemli değil ama yine de neyle uğraştığımı bilmek istiyorum. Kesinlikle dışarıda olan ama benim ulaşamayacağım bilgilere ulaşamamaktan nefret ediyorum. Bu sık karşılaştığım bir durum değil.

Lionel aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "İşlerin genelde böyle yürümediğini biliyorum," diyor, "ama burası Birleşik Devletler hükümeti. İhtiyacın olanı almak için benden çok daha fazla ateş gücüne sahip biri gerekecek. Belki de o kızın bulunamaması iyi bir şeydir, ha? Kim bilir ne cehennemlerden geçti de bu hale geldi?"

Tavana bakıp sözlerini değerlendiriyorum. Kahretsin, haksız değil. Onun için geçmişi kurcalamaktan hayır gelmez. Ama umurumda değil. Bu beni düşündüğümünden daha da aşağılık biri yapabilir ama Mia'nın güvenliği her şeyden önemli. "Onun hayatını zorlaştırmak gibi bir niyetim yok Li, ama o hasta herifin ne sakladığını bilmek istiyorum."

"Seni anlıyorum, gerçekten. Ama elim kolum bağlı. Yine de sana iyi haberlerim var. Adamınız ülkeyi terk etti."

"Nereye gitmek için?"

"Kendine Panama'ya tek yön bilet almış. Bir arkadaşım onu takip ediyordu ve pasaportu dün gece sinyal verdi."

Omzumdaki düğüm zonklıyor ve onu esnetmek için başımı eğiyorum. "Bu geri dönmeyeceği anlamına gelmiyor."

"Geri döndüğünde sana haber veririm."

Görüşmeyi sonlandırırken, mühürlü kayıtları ele geçirmek için kimin gerekli güce sahip olduğunu merak ederek bağlantı listemi zihinsel olarak gözden geçiriyorum. Bariz seçeneklerden herhangi birini kullanırsam, Dante'ye ne yaptığımı açıklamak zorunda kalacağım. Sanırım artık Mia ve beni bildiğine göre bu o kadar da önemli değil.

Dante odaya girdiğinde telefonumu masama geri koyuyorum ve yüzündeki ifade keşke burada olmasaydım dedirtiyor. Daha kaç sorun günümü mahvetmek istiyor?

"Ne oldu?" İç çekerek sordum.

"Mia'nın ayrılmak istediğini biliyor muydun?"

Yoğun bir öfkeyle karışık taze bir suçluluk dalgası üzerime çöküyor ve ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Sandalyemde daha dik oturuyorum ve küçük kardeşimin verdiği haberin beni ne kadar etkilediğini görmemesini umarak kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırıyorum. "O ne?"

Karşıma otururken gözleri şüpheyle kısıldı. "Hayatına devam etme zamanının geldiğini söyledi. Yeni bir başlangıç için yeni bir kimlik istedi."

Ellerim yanlarımda yumruk oluyor ve dişlerimi o kadar sıkıyorum ki toza dönüşmek üzere olduklarını düşünüyorum.

"Onunla bu kadar yakın olduğunuza göre" -bir kaşını kaldırdı- "bu konuda bir şeyler biliyor olmalısın diye düşündüm."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum," diye itiraf ediyorum dişlerimi sıkarak. "Ona bunu yapamayacağımı söylememi mi istiyorsun?"

Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için kendime telkinde bulunuyorum. Kulaklarımdan akan kan o kadar yüksek ki düşüncelerimi duyamıyorum. Panik içindeyken Dante'nin sözleri aklıma geliyor ve kardeşime duyduğum sevgiyle dolup taşıyorum. Bunu benim için gerçekten yapardı; karısını ne kadar kızdırırsa kızdırırsın, ben istesem onu burada tutsak tutardı.

Ama hayır. Onu tutamam. Bunu başından beri biliyordum, değil mi? Bensiz daha iyi. Bunu hepimiz biliyoruz. Yine de benimle bu konuda konuşacak cesareti olmadığına inanamıyorum. Bunu onun yerine Dante'den duyuyor olmam, onu takip edip cevaplar talep etmek istememe neden oluyor ama derin bir nefes alıp konuşmaya yeniden odaklanıyorum. "Bırak ben halledeyim."

Ayağa kalkıp omuz silkiyor. "Sen nasıl istersen, kardeşim."

ChapTer
iKi-NiNe

OceanofPDF.com

LOREN OZ

M Kütüphaneye girip kapıyı arkamdan çarparak kapattığımda kanım neredeyse kaynıyordu. Arkasını döndü, yüzünde şok ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Sanki bunun olacağını bilmiyormuş gibi.

Bu

tam olarak istediği şeydi, değil mi? Kalması için ona yalvarmamı sağlayacak kadar beni kışkırtmak mı?

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben ona bu nezaketi göstermiyorum. "Bu bir tür ceza mı?" Hırlayarak soruyorum, odayı birkaç adımda geçip ona o kadar yakın duruyorum ki o lanet tatlı kokusunu alabiliyorum. Yasemin ve limon.

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Ne dedin?" "Ne dediğimi duydun, Mia."

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Seni duydum ama neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Bu oldukça basit bir soru. Dante'den sana sahte bir kimlik bulmasını istiyorsun. Dün olanların intikamı mı bu?"

"Saçmalama," diye homurdanıyor.

Ellerimi ona değdirmemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Eğer ona dokunursam, muhtemelen tek bir şekilde bitecek. "Peki ne halt etmeye çalışıyorsun? Çünkü bunu bir şeyi kanıtlamak için yapıyormuşsun gibi geliyor. Senden kalmanı isteyeceğimi mi umuyordun?"

Geri çekilip kaşlarını çatıyor. "Gitmem gerekiyor. Bu yüzden Dante'ye gittim." "Eğer bu gerçekten gitmenle ilgiliyse, neden benden sana sahte bir

kağıtlar?"

"Cidden bunu bana sormak zorunda mısınız?" Mia alay ediyor. "Az önce sordum, değil mi?"

"Bu kadar sezgisel bir adam için inanılmaz derecede körsün."

Ne sikimden bahsediyor bu?

"Sana sormadım çünkü bunu yapmam mümkün olmazdı. Bana o şekilde bakardın ve ben de cesaretimi tamamen kaybederdim. Dante'ye sormak zorundaydım yoksa asla yapmazdım. Gitmek için cesaretimi toplayamazdım ve buna ihtiyacım var."

"Neden? Seni terslediğim için mi?"

"Muzların anası, bana güç ver," diye mırıldanıyor burnunun kenarını sıkarak.

Neden bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum? "Mia!" Hayal kırıklığıyla bağıriyorum.

Kollarını iki yana açıyor ve "Gidiyorum çünkü sana aşığım Lorenzo" diye bağıriyor.

Enayi yumruğu yemiş gibi hissederek geriye doğru sendeledim.

Ses tonunu yumuşatıyor. "Ve beni asla böyle sevmeyeceğini biliyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatarak elini yanağıma koyuyor ve dokunuşu beni başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde rahatlatıyor. İki yıldır ilk kez, sürekli kaynayan öfke çözülüyor, sanki ışığı parmak uçlarından geçip içime sızmış gibi, parçalanmış kalbimin ve ruhumun kenarlarını yumuşatmaya yetiyor. "Ve senden asla bunu istemem. Ama burada kalırsam, bana göstereceğin sevgi kırıntılarıyla hayatta kalabileceğime kendimi ikna edeceğim. Bundan daha fazlasını hak etmiyor muyum Lorenzo?"

Ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor. Her şeyi hak ediyor. "Evet." Bu kelime ağzımı asit gibi yakıyor.

"Ben her şeyi istiyorum. Çocuk istiyorum ve hatta belki bir gün tekrar evlenmek istiyorum. Bana, istesem ayı asacakmış gibi bakan bir adam istiyorum. Ve eğer burada daha fazla kalırsam, buradan ayrılıp bunu kendim için bulacak gücü asla toplayamayacağım."

Ona bakıyorum, kalmasını istiyorum ama gitmesine izin vermem gerektiğini de biliyorum. O benim gibi öfkeli, kara kalpli bir canavar için fazla iyi. Bu dünyaya sunabileceği çok şey var, sevgisinin bir kısmını bana harcayamaz. "Özür dilerim, günışığım."

Bana öyle bir gülümsüyor ki, eğer bir gülümsemem olsaydı kalbim erirdi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Seni sevdiğim için asla üzülmeyeceğim Lorenzo Moretti. Seni tanıdığım tek bir saniyeden bile pişmanlık duymayacağım. Bunun hikâyemizin sonu olması, her şeyin gözyaşı ve hüznle geçeceği anlamına gelmiyor. Bunu yeni bir maceranın başlangıcı olarak görüyorum. Benim için bir şans.

Kendimi daha iyi anlayarak ve istediğimi keşfettiğim türden bir sevgiyle yeniden başlamak için."

Göğsümde derin, açık bir yara var. İtaatkâr yaşam tarzından mı bahsediyor? Vücuduna yaptığım ve şimdi zevk aldığını fark ettiği şeylerden mi? Bunu bir başkasında bulduğu düşüncesi neden her bir parçamı cam kırıkları gibi parçalıyor?

"Peki ya Brad? O hâlâ dışarıda," diye hatırlatıyorum.

"Her zaman öyle olacak." Omuz silkiyor. "Sonsuza dek onun korkusuyla yaşamayı reddediyorum. Yepyeni bir kimlikle yeni bir hayata başlayacağım ve kendimi güvende tutmak için elimden geleni yapacağım ama bu dört duvar arasında dehşet içinde yaşamak istediğim şey değil. Burada bir mahkum olmak Boston'da bıraktığım hayattan çok da farklı olmayacaktır."

O haklı. Zapt edilemeyecek kadar özgür ruhlu. Son birkaç haftadır, egzotik bir kuş yakalayan ve güzelliğine hayran olmak için onu kafeste tutan meraklı bir çocuk gibiydim. Artık onu bırakmanın ve uçarken izlemenin zamanı geldi. "Ayrıca," diye ekliyor kütüphanede etrafına bakınırken, "annenin eşyalarını ayırmayı bitirdim. Hayatıma devam etmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor. Umarım artık burada çalışırken daha az dağınık hissedersin... ve umarım bazen beni düşünürsün."

Kütüphaneye şöyle bir bakıyorum ve göğsümden bir duygu yumağı kabarıp boğazıma yapışıyor. Bu odaya her adım attığımda mutlaka onu düşüneceğim. Ondan kalmasını isteyecek kadar bencilim. Ve eğer isteseydim, onu bu yaldızlı kafese kapatmama izin verirdi.

Ama onun kanatlarını kırıp uçmasını sağlayacak hayatı ondan esirgersem kendimle yaşayabilir miyim? Ona ihtiyacı olanı ya da hak ettiğini asla sunamam-

Mia'nın ağzı açılıyor ve hemen kapanıyor ve aklından geçenleri söylemekten korkuyormuş gibi yere bakıyor. Ama Mia bu; söyleyecek bir şeyi olduğunda düşüncelerini kendine saklamak onun güçlü yanı değil. "İnşa ettiğin duvarlarla kendini sert bir adam sandığını biliyorum ama korkunun seni geride tutmasına izin veriyorsun. Kalbini açmak ve yeniden başlamak gerçek cesaret ister."

"Sence korkuyor muyum? Neyden? Senden mi?"

"Bence birine karşı bir şey hissetmekten korkuyorsun Lorenzo. Tekrar sevmekten. Ama aşk her zaman risk almaya değer. Bu süreçte kalbin kırılabilir. Kalbinin uçmasına izin vermeyeceksen yaşamının ne anlamı var?"

"Onu sevdiğim gibi kimseyi sevemezdim."
Ela gözlerini hüzün kaplıyor, başını sallıyor. "Buna inandığını biliyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ

OceanofPDF.com

M AI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİ HAFTA SONRA

D Ante bana yeni pasaportumu ve ehliyetimi uzattı. "Sen kimsin?"
I Cevap olmadan bakıyor Aşağı. "Amelia Donovan
itibaren
Phoenix, Arizona."

Başıyla onaylıyor. "Evin tüm masrafları ödendi-"

"Keşke en azından kira ödememe izin verseydin."

"Bunu konuşmuştuk Mia. Bir sürü mülkümüz var. Bu ev bizim için bir yatırım ve ihtiyacın olduğu sürece senin." Boğazımda düğümlenen duyguları yutuyorum ve ona sarılıp vedalaşıyorum. Bana şans dileyip içeri giriyor ve beni garaj yolunda yalnız bırakıyor.

Kat ve ben evde vedalaştık; beni giderken görmeye dayanamadığını söyledi. Dün gece çok geç saatlere kadar oturduk, film izledik ve gençlik dramlarımızı yeniden yaşadık. Ağladık, güldük, sonra biraz daha ağladık. Ama o, çocukları ve koruma ordusuyla birlikte önümüzdeki ay beni ziyarete geliyor.

Bunu yapabilirim. Şimdi kuracağım hayat Boston'da bıraktığımdan daha kötü olamaz. Çantamı yolcu koltuğuna atıp, Boston'dan kaçarken kullandığımın neredeyse aynısı olan mavi Mustang'e bakıp sırtıyorum. Bu jesti takdir ediyorum ve bunu Lorenzo'nun yaptığından eminim.

Ayrılacağımı açıkladığımdan beri onu neredeyse hiç görmedim ve dürüst olmak gerekirse bundan memnunum. Ayrı kaldığım süre beni doğru kararı verdiğime ikna etti. Ayrılmak ne kadar acı verse de, Kat'i, çocukları ve buradaki herkesi -özellikle *de onu*- ne kadar özleyecek olsam da, *bu* benim için en iyisi.

Brad'i bir kez sevdim ve o bunu mahvetti. Neredeyse beni de mahvediyordu. Ama onun için hissettiklerim Lorenzo için hissettiklerimin yanında sönük kalıyor. Burada kalmak ve karşılığında asla böyle sevilmememe riskini almak kalbimi sızlatıyor. Onu ne kadar sevsem de, onunla umutsuz bir hayat yaşamaktansa umutla yalnız yaşamayı tercih ederim.

Veda etmek için burada olacağını düşünmüştüm ama sanırım onun için o kadar da önemli değilmişim.

Görünüşe göre burada benim için hiçbir şey kalmadı. İçim burkularak arabanın kapısını açtım ve en azından ona bir not yazmış olmayı diledim.

Evin ön kapısı açılıyor ve o dışarıya adımını atıyor, üzerinde özenle dikilmiş takım elbiselerinden biri var. Hiç düşünmeden ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım. Çünkü her ne kadar bitmiş olsa da, yaşadığımız şey onun için yeterli olmasa da bir anlam ifade ediyordu.

"Seni özleyeceğim, günışığım. Kendine iyi bak, tamam mı?" diyor, sesi kısık ve titrek.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu içime çekiyorum, kucaklamasının tanıdık sıcaklığının tadını çıkarıyorum-hepsi son kez. Gitmesine izin vermek acı veriyor ama zaten hiçbir zaman benim olmamıştı. Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Her şey için çok teşekkür ederim Lorenzo Moretti, ama en çok da bana hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattığın için."

Vücudumdaki tüm irade ve güçle kendimi onun kollarından kurtarıyorum ve arkama bile bakmadan arabaya doğru yürüyorum. Şu anda ilgilendiğim tek yön ileriye doğru.

Müzik setinin düğmesine basıyorum ve "Bright Side of the Road "un ilk notaları arabayı dolduruyor. Şarkıya eşlik ederek Moretti malikânesinin kapısından çıkıyorum ve aptalca bir şekilde sonsuza dek benim olmasını umduğum adamı arkamda bırakarak yeni hayatıma doğru yol alıyorum.

CHapTer
ÜÇ-BİR

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I Çalışma odasına doğru yürürken üzerime çöken his hiç de yabancı değil. Ev öncekinden daha sessiz ve karanlık görünüyor, ancak tamamen aynı olduğunun farkındayım.

Başımı sallıyorum, kendi mutsuzluğumun içinde debelendiğim için sinirleniyorum.

Yapıyorum. Bu yüzden onu özlüyorum. Bunun hiçbir anlamı yok. Buraya geldiği andan itibaren hayatımın içine girdi - elbette onu özlüyorum. Kendimi Iowa'daki yeni kimliğiyle ilgili düzenlemelere verdim çünkü bu mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı ve güvende olacağını bilirim gitmesine izin vermem daha kolay olacaktı. Lionel'a göre Brad hâlâ Panama'daymış ve Mia'nın artık sakın bir mahallede, kimsenin Arizona'dan değişiklik olsun diye taşınan bir kadın hakkında soru sormayacağı güvenli bir evi varmış. Ben de ondan kaçtım. Onun etrafında olmamanın yokluğuna katlanmayı daha az zorlaştıracığı gibi yanlış bir düşünceyle.

Bunların hiçbiri bugün hissettiğim kayba yardımcı olmadı. Sanki son saniyesine kadar onu kollarımda tutmuşum gibi acı veriyor. Ben ondan kaçarken bile o hala buradaydı. Kahkahaları bu duvarlarda yankılandı, kokusu bıraktığı her odayı doldurdu. Bu evi benim için yeniden bir yuva yaptı.

Ama hepsi bir yanılsamaydı. Anya'nın hayatımdaki ya da bu evdeki yerini dolduramaz. Hiç kimse olamaz.

MAX OFİSİME GİRDİ, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Oh, lanet olsun. "Sorun nedir? Joey mi?"

"Hayır, herkes iyi" diye beni temin ediyor ve içimi bir rahatlama dalgası Be kaplıyor.

n.

"Peki senin yüzünün nesi var, compagno?"

Adem elması sallanıyor. Onu yakaladığımda bu kadar gergin değildi. onu kız kardeşimle kulübesinde gördüm. "Özür dilerim, Loz." Sesi duygusallıktan çatlıyor ve adrenalın vücudumda fırtınalar koparıyor. "Bunu görmeliydim." Büyük ellerini gözlerinin üzerine koyuyor, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi.

"Sen neden bahsediyorsun Max?" Hırlayarak soruyorum, aklımdan milyonlarca farklı senaryo geçiyor.

"Bu." Takım elbisesinin iç cebinden beyaz bir zarf çıkarıyor. "Doğru zaman geldiğinde bunu sana vermemi istedi ama doğru zaman olduğunu bilmiyordum. Bana bunun sadece seks olduğunu söylemiştin. O ilk kadındı..." Başını tekrar sallıyor, gergin bir enerji yayılıyor. "O gittiğinden beri ne kadar mutsuz olduğunu görene kadar onun senin için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Sanki-" Öksürüyor.

"Mia'dan mı bahsediyorsun?" O gideli bir hafta oldu ve ben neredeyse hiç uyumadım ya da ondan başka bir şey düşünmedim. Bunu atlatacağım. Anya'yla kıyaslanamaz bile.

Elindeki zarfa baktım. Mia'dan bir mektup mu? Bu hiç mantıklı değil. Kalbim hızla çarpıyor ve nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Nedir bu? Bunu bana vermeni kim istedi?"

Beyaz zarfı uzatıyor ve onun kendine özgü yazısını görüyorum. Gözlerimden yaşlar boşanıyor. Ellerimi masaya vuruyorum ve masadaki her şey şiddetle sallanıyor. "Karımdan bir mektup aldın ve bunu iki yıldan fazla bir süre kendine sakladın öyle mi?" Sesim sessiz. Sakin. Ölümcül.

"Bana söz verdirdi, Loz." Zarfı masamın üzerine koydu. "Bunu senden saklamaktan nefret ediyordum ama o beni..."

Onun güzel el yazısıyla yazılmış ismime bakıyorum. *Karımdan* bir mektup almış ve benden saklamış. Öfke bir yanardağ gibi kabarıyor ve kafasını omuzlarından ayırmaya hazır bir şekilde ona bakıyorum. "Benden sakladın."

"O beni-"

"Umurumda değil!"

"Oku ve nedenini anla," diyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Senden sakladığım için üzgün değilim Loz, ama haftalar önce sana vermediğim için üzgünüm. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, ama bunu senin için berbat edersem kendimden nefret edeceğim kadar benden asla nefret edemezsin."

"Defol git!" Bana
göz kırptıyor.

Hırlıyorum, dudaklarım kıvrılıyor ve tarif edilemez bir öfke içimden geçerken burun deliklerim açılıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve beni hareketsiz hale getiriyor.

"Şimdi." Onu öldürmeme çabasıyla göğsüm kabarıyor.

"Başka kimse bilmiyordu, Loz. Joey'e bile söylemedim." Bununla birlikte, beni yalnız bırakarak çıkıp gitti. Masama, az önce tüm dünyamı alt üst eden zararsız görünümlü beyaz zarfa bakıyorum. Titreyen parmaklarımla zarfı alıp burnuma götürdüm ve derin derin içime çektim. Onun kokusunu almayı umuyordum ama Max'in kolonyası kokuyordu.

Tekrar yerine koyup oturuyorum ve ona bakıyorum. Onu açıp sözlerini okuduğumda, hepsi gitmiş olacak. Onları tanıyacağım ve ondan geriye yeni bir şey kalmayacak.

Oturup o lanet şeye bakarken, neden onu bana değil de Max'e, hatta Dante'ye verdiğini düşünürken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. O bunu benden asla saklayamazdı. Bu yüzden mi Max'i seçti?

Çekip açarken ellerim titriyor. Mühürlü değildi ve Max'in sözlerini hatırladım. *Oku ve nedenini anla.* Onun son sözlerini bana okumaya nasıl cüret eder!

Öfkem, zarftan dökülen soluk pembe sayfaları gördüğümde kemiklerimi ezen bir hüznün dalgasıyla yıkanıyor. Bunları da burnuma tutuyorum ve onun tatlı vanilya kokusunu bulduğumda hıçkırarak ağlıyorum.

Sayfaları yavaşça açıyorum, narin kâğıdı yırtmamaya ya da lekelememeye dikkat ederek okuyorum.

SEVGİLİ LORENZO.

Sürprizlerden nefret ettiğini biliyorum, sevgilim. Bu benden gelen son sürpriz, söz veriyorum. Eğer Max sana bu mektubu verdiyse, zamanı gelmiş olmalı. Bunu senden sakladığı için ona kızmamanı istemek güneşin batmamasını istemek gibi bir şey, ama lütfen onu seçtiğimi bil çünkü seni bir kardeş gibi seviyor, yine de senin acı çektiğini görüp senin için en iyi olanı yapacak kadar güçlü. Sadece benim istediğimi yaptığı için onu cezalandırarak fazla zaman harcama. Doğru zamanı bildiğine güveniyorum. İkimizi de hayal kırıklığına uğratmayacaktır.

Biriyle tanıştın, değil mi? Umarım ihtiyacın olan ve istediğin her şey ondadır. Umarım seni tekrar gülümsetir, sevgili aşkım. Bildiğim bir şey varsa, o da duygularınla savaşağın ve onu kendinden uzaklaştıracağındır.

ve sadece beni seveceğine söz verdikten sonra onu sevdiğin için suçluluk duyuyorsun.

Lorenzo'm, sevgilim. Benim her şeyim. Aşkımız zamansızdı. Mükemmel. Asla kopyalanamayacak veya tekrarlanamayacak.

Bu, yepyeni bir aşk bulamayacağınız anlamına gelmez. Bana tıpatıp benzeyebilir ya da hiç benzemeyebilir; önemli olan tek şey sizi mutlu etmesi.

Seni terk etmekten duyduğum en büyük pişmanlık, hayatının geri kalanını karanlıkta geçireceğin korkusundan kaynaklanıyor. Lütfen yapma, sevgilim. Hayatın sunduğu tüm neşeyi bir daha asla yaşayamayacağını düşünmek kalbimi milyonlarca kez kırar. Başkasına olan sevgin bana olan sevgini azaltmaz ve kalbinin bir başkası için atmasına izin vererek anımı onurlandırırın.

Keşke daha fazla yazabilseydim ama ellerimin ne kadar çabuk yorulduğunu biliyorsunuz. Ayrıca, siz az konuşan birisiniz.

Bu yüzden sizi şununla baş başa bırakıyorum: Keder, aşk için ödediğimiz bedeldir. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile kaybetmemiz anlamına gelseydi, acının herhangi birini takas eder miydin? Cevabını bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Bir öpücük daha, bir dans daha, bir şey daha için bin yıllık eziyete katlanırdın. Kaybetme korkusunun seni yaşamaktan alıkoymasına izin verme Lorenzo. Ve bil ki, ne yaparsan yap, seninle her zaman gurur duyacağım.

O yüzden git ikimize yetecek kadar yaşa, bana verdiğin kalbinin bir parçasının sonsuza dek ellerimde güvende olduğunu bilerek mutlu ol.

Tekrar görüşene dek, biricik aşkım,
Anyax

CHAPTER
OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

M AI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRT HAFTA SONRA

I kapı açıldığında sırtım kapıya dönüktü. Gülümsüyorum, dönüp yeni müşterimle tanışmaya hazırım.

"Hey, günışığı." Aman Tanrım. O ses. Derin gırtlak hırıltısı çok iyi biliyorum. Bacaklarım titriyor. Dizlerim neredeyse bükülüyor

Etrafımda dönerek ona bakıyorum ve onu içime çekiyorum. Ve kahretsin, çok iyi görünüyor. Sakalları düzgünce kesilmiş, gür saçları yana taranmış. Koyu gri takım elbise pantolonu ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giyiyor. O ön kollar benim kriptonitim. Bacaklarımın arasında donuk bir ağrı oluşuyor ve uyluklarımı birbirine kenetliyorum. Varlığına tepki vermeyi bırakacak kadar ondan uzak zaman geçirmedim. Acaba bu adamın vücudunun benimkinden alabileceği zevki unutmam için yeterli zaman geçmesi mümkün mü?

Gergin bir şekilde gülüyor. "Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Sonunda sesimi buldum. Ve omurgamı. Haklısın, onu gördüğüme şaşırdım. Iowa'da yeni bir hayata başlamak için çok çalıştım. The Relaxation Rooms'daki işimi seviyorum ve eğer buraya öylece girebileceğini düşünüyorsa... "Burada ne halt ediyorsun Lorenzo?"

Başını omuzdan omuza sallıyor. "Boynumda yine o sancı var."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve ona en sert bakışlarımı yöneltiyorum. "Chicago'da bir sürü iyi masör var."

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Ne halt ediyor bu? "Bana masaj yapman için beş saat yol geldim. Başlasak iyi olmaz mı? Saat başı ücret alıyorsun, değil mi?"

Saat başına ücret al. Ahmak!

"Evet ve elli sekiz dakikanız kaldı."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve gömleğini omuz silkerek çıkarıp köşedeki sandalyeye bırakıyor. "Pantolon da mı?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

İç çektim. "Sadece gömleğin yeterli." Gerçekten bunu yapacak mı?

"Beni nerede istiyorsun, günışığım?"

Chicago'ya mı? Yoksa kafan kalçalarımın arasındayken mi? Karar veremiyorum. Yine de bu iki cevabı da kabul etmiyorum. "Yatağa. Yüz üstü ,

Lütfen."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve yatağa uzanıyor, kolları başının üstünde ve yüzü banktaki küçük deliğin içinde. O beni izlemeden, ellerime masaj yağı sürerken bir anlığına vücudunu kontrol ediyorum. Güçlü sırtı göz alıcı dövmelemlerle kaplı. Her kası gergin ve sıkı ve dokunmam için yalvarıyor. Ve sonra o kış var. Yeni hayatıma burnunu soktuğu için ona kızgın olduğumda bile dişlerimi geçirebilirim, özellikle de hayatıma devam etmek ve onu unutmak için elimden geleni yaptığımda. Şu anda tek düşünebildiğim onun *altına girmeyi* ne kadar çok istediğim.

Kes şunu, Mia. O bir müşteri. Başka bir şey değil. *Bunu yapabilirsin.*

Yağlı ellerimi sırtında gezdiriyorum ve kasları avuçlarımla altında esniyor. "Sadece boynunda mı sorun var?" İçimdeki sıcaklık yayılırken dudakımı ısırarak soruyorum.

"Sırtım ve omuzlarım da." Parmaklarımı kürek kemikleri arasındaki kaslarda gezdirirken derin bir inilti çıkarıyor.

"Hâlâ kanepede mi uyuyorsun?" Soruyorum ve hemen pişman oluyorum. Nerede uyuduğunu bilmeme gerek yok. Hayatı hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok.

"Uh-huh." Gerçekten çok güzel bir vücudu var. Çok büyük ve güçlü. Sert ve tonlanmış ve ...

"İyi misin?" İç konuşmalarımı yarıda kesiyor ve acaba bunlardan herhangi birini yüksek sesle söyledim mi diye merak ediyorum. Yoksa vücudunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünürken ona masaj yapmayı bıraktım mı?

"Evet. Özür dilerim, durdum mu?"

"Hayır. Bu mükemmel." Yine inliyor. "Ama burada iyi misin? Iowa'da?"

Bu ne biçim bir soru böyle? "Neden buradasın, Lorenzo?" "Sana söyledim, boynum."

"Evet, doğru." Ona masaj yapmayı bıraktım. "Bana neden burada olduğunu söyle ya da şimdi gidebilirsin."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "İyi olduğundan emin olmak istedim, hepsi bu. Sadece seni görmem gerekiyordu ve ..."

"Ben iyiyim." Masajına devam ediyorum. "Burası çok güzel. Yeni işimi seviyorum. Evim çok güzel ve sakın bir mahallede. Dante harika bir seçim yaptı," diyorum ama Lorenzo'nun da bu işte parmağı olduğundan şüpheleniyorum.

"Sevindim."

"Bütün bunları bana telefonda da sorabilirdin. Seni bir yolculuktan kurtarırdı."

"Sana söyledim, seni görmem gerekiyordu."

İçimdeki hüznün yumrusunu yutuyorum. "Keşke yapmasaydın," diye itiraf ediyorum, ellerimi iki yanıma bırakarak.

Dönüp yatağa oturuyor ve şu anda sahip olduğu devasa ereksiyonu fark etmemek mümkün değil. Sanırım hatırlayan sadece benim vücudum değil, ha? "Sana daha önce bu tür hizmetler sunmadığımı söylemiştim," diyorum kasıklarının işaret ederek, artan gerginliği yatıştırmak için biraz mizah katmaya çalışarak.

Bacaklarını yatağın kenarından sallıyor. "Yemin ederim buraya bunun için gelmedim, Mia."

Başımı sallayıp yere bakıyorum. Bundan memnun olmalıyım ama nedense canım acıyor.

"Bu, şu anda seni duvara yaslayıp bayıltacak kadar sert sikmeyi düşünmediğim anlamına gelmiyor," diye omuz silkerek ekliyor. "Ama buraya seninle konuşmaya geldim."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve karanlık, acı dolu gözlerinin yüzüme sabitlendiğini görüyorum.

"Ayrılacağını söylediğinde böyle bir pislik gibi davrandığımı için üzgün olduğumu söylemek istedim. Yapman gereken doğru şey buydu ve sen yokmuşsun gibi davranmak yerine seni desteklemeliydim."

"Yapmalıydın," diye katılıyorum.

"Neden öyle davrandığımı bilmeni istiyorum," diyor, sesi duygu yüklü.

Gözlerim yaşıyor. "Tamam. Neden?"

"Çünkü seni kaybetmek çok acı veriyor. Her şeyin tek taraflı olmadığını bilmeni istiyorum. Bana beni sevdiğini söyledin ve ben senin için hiçbir şey ifade etmediğine inanmana izin verdim, oysa benim için bir daha kimsenin ifade edemeyeceğini düşündüğüm kadar çok şey ifade ediyordun."

Elimi tutuyor ve uzun bir nefes veriyor. Piç herif kalbimi tekrar kırmak üzere, değil mi?

"Ama?"

Yüzü geriliyor, acı, ıstırap ve kalp kırıklığıyla dolu. "Sana değer veriyorum Mia. Gerçekten önemsiyorum. Ama gitmesine izin veremem."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı akıyor. Gözyaşımı silme zahmetine girmiyorum. "İşte bu yüzden asla çalışamayız Lorenzo. Karını hâlâ sevdiğin için değil -tabii ki seviyorsun- ama benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin olmadığı için. Bir adam için

Duygularıma ve fiziksel ihtiyaçlarıma sezgisel olarak yaklaştığın için aslında beni hiç tanı mıyorsun."

Kaşları çatıldı. "Seni tanıyorum Mia."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Beni tanısaydın, sevdiğimiz her insanın kalplerimizde iz bıraktığına, bizi olduğumuz insan haline getirdiğine inandığımı bilirdin. Sen Anya sayesinde şu an olduğun adamsın. Ondan önceki halini sevip sevmeyeceğimi kim bilebilir? Ama şimdi olduğun adamı seviyorum. Ve eğer beni *gerçekten* tanısaydın, senden *asla* onu bırakmanı istemeyeceğimi bilirdin."

Elimi onunkinden çektim. "Ben markete gidiyorum. Döndüğümde burada olmamanı istiyorum." Odadan ıkıyorum.

Arkana bakma. Bir bakışını bile riske atarsam, kırılabilirim. Bana sunduğu sevgi kırıntılarını kabul edebilirim. Ama ben daha fazlasını hak ediyorum ve bunu anlamama yardım eden de oydu. Kapıyı arkamdan kapatıyorum. Onun üzerine kapatıyorum. Bizim üzerimize.

Titreyen ellerle tedavi odamın kapısını açıyorum. Bir yanım hâlâ burada olduğunu, bensiz yaşayamayacağını söylemek için beklediğini ummuyor desem yalan olur. Derin bir nefes alıyorum ve odayı boş bulduğumda hem rahatlama hem de kederle doluyorum. Kokusu ve özü hâlâ duruyor. Onun anısı. Ve onun el yazısıyla yazılmış bir not.

Hak ettiğin adam olamadığım için üzü nüm, g ü n ü ř i ř ğ i m . A m a b a n a i h t i y a c ı n o l u r s a h e r z a m a n b u r a d a o l a c a đ ı m . N e , n e z a m a n v e n e d e n o l u r s a o l s u n , b e n i a r a y ı n , g e l e y i m . X

Cep telefonu numarası en alta karalanmış.

Gözyaşlarıım yanaklarımdan süzölürken notu elimde buruşturuyorum. Lanet olsun o adama!

CHAPTER
OTUZ ÜÇ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

OceanofPDF.com

BİR AY SONRA

M Parmaklarım piyanonun tuşları üzerinde kayarak şarkının son notalarını çalıyor. Ustalaşmam sadece bir haftamı aldı ve şimdi ezberden çalabiliyorum. Sanırım Van Morrison'ı öğrenmek o kadar da zor değil.

Tchaikovsky-ya da belki o lanet melodi zihnime kalıcı olarak kazınmıştır. Onun güneş ışığı şarkısı derdi. Sürekli mırıldanırdı ve o gittikten sonra bu lanet melodiye beynimden atamadım. Kimin günışığı şarkısı var ki zaten?

İçim burkularak kapağı kapattım. Bunu Mia hâlâ buradayken öğrenmeli ve onun için çalmalıydım. O buradayken pek çok şey yapmalıydım. Gitmesine asla izin vermemek gibi.

Telefonumu cebimden çıkardım ve her gün yaptığım gibi, ondan bir mesaj ya da arama umuduyla kontrol ettim. Ve tıpkı geçen her gün gibi, hiçbir şey yok. Tabii ki yok. O kendi hayatını yaşıyor ve bensiz yoluna devam ediyor.

Henüz bir erkekle tanışmadı. Bunu biliyorum çünkü onu cep telefonundan ve iş yerinin yakınında çalışan güvenlik görevlisinden takip ediyorum. Tanıştığında ne yapacağımı bilmiyorum. Muhtemelen onu bir keskin nişancıya öldürtürüm, böylece kimse kimin sorumlu olduğunu bilmez. O zaman Mia'nın başka biriyle birlikte olma fikrinin içimi yakan bir kıskançlıkla doldurduğunu itiraf etmek zorunda kalmayacağım.

Rehberimde geziniyorum ve onun numarasını buluyorum. Ekrandaki yeşil daireye basıp onun sesini duyma düşüncesiyle kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Görünüşe göre, her şeye rağmen hâlâ bir kalbim var. Görünüşe göre Mia Stone onu o kadar sessiz ve dikkatli bir şekilde tekrar bir araya getirmiş ki tekrar kırıldığını hissedene kadar fark etmemiştim bile.

Ekranı kilitliyorum ve cebime geri koyuyorum. Onu son gördüğümde benden haber almak istemediğini açıkça belirtmişti. Onu suçladığımdan değil. Oraya onu ne kadar özlediğimi ve Chicago'ya dönmesini istediğimi söylemek için gitmiştim ama bir kez daha şüphelerimin -Any'a karşı duyduğum suçluluk ve Mia'nın hayatını daha fazla mahvetme korkusu- beni bunları söylemekten alıkoymasına izin verdim.

Numarasını silmem gerekiyor. Eski kocasından kurtulduğundan emin olmak dışında onu kontrol etmeyi bırakmalıyım. Mia'ya izin vermeliyim.

Stone git. Başından beri benim değildi.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ DÖRT

OceanofPDF.com

LOREN OZ

OceanofPDF.com

ÜÇ AY SONRA

T Komodinin üzerinde titreyen cep telefonumun sesi beni uykumdan uyandırıyor.

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum, karanlıkta el yordamıyla rahatsız edici madde. Sabahın köründe beni uyandıran her kimse, iyi bir mazereti olsa iyi olur.

Ekranda onun adını gördüğümde vücudumdaki öfkenin her zerresi yerini dehşete bırakıyor. Eğer beni arıyorsa, özellikle de bu kadar erken bir saatte, bir şeyler ters gidiyor demektir. Bu anı en az bir milyon kez hayal ettim, bana geri dönmesi için ona söyleyeceğim her şeyi, ama şimdi sadece panikle doluyum.

"Mia? Neyin var?"

Yüksek sesli, gırtlaktan gelen bir hıçkırık kulağımda yankılanıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. Boştaki elimi çarşafın içine sokuyorum ama sesimi sakın tutuyorum. "Ne oldu, güneşim?"

"BEN..." Yine hıçkırıyor. "Onu ben öldürdüm."

Adrenalin vücudumda dolaşıyor. "Brad?"

"Evet," diye kekeliyor.

Ülkede bile olmaması gerekiyordu. Lionel'ı elime geçirdiğimde öldüreceğim. Derin bir nefes alıyorum. "Yaralandın mı?"

"Ben öyle düşünmüyorum."

Yorganı geriye atıp yataktan fırlıyorum ve giyinirken onunla konuşmaya devam edebilmek için hoparlörü açıyorum. "Neredesin Mia?"

"H-ev."

"Yanınızda başka biri var mı?"

"Hayır. Ben..." Daha yüksek sesle ağlıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Evden ayrılmayın. Kimseyi arama.

Beni bekle, tamam mı?"

İçini burkan hıçkırıkları tek tepkisiydi. Hassiktir!

"Birkaç arama yapmam gerekiyor. Sonra seni tekrar arayacağım ve sana ulaşana kadar hoparlörü açık tutacağım, tamam mı?"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra yüksek sesle burnunu çekiyor. "Evet. Tamam." "Şimdi kapatıyorum, tesoro. En kısa zamanda seni tekrar arayacağım."

Cevap vermiyor ve ben de isteksizce aramayı sonlandırıyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bir çift eşofman, spor ayakkabı ve temiz bir tişört giyiyorum. Evime gider gitmez

Max'in numarasını çeviriyorum.

Altıncı zilde cevap veriyor, sesi kalın ve uykudan ağırlaşmış. "Sorun ne, Loz?"

"Dikkatini vermeni istiyorum, Max."

"Buradayım dostum. Ne oldu?" diye soruyor, ses tonu endişe dolu.

Bu adam benim arkamı kollamakta asla başarısız olmuyor ve bu yüzden Anya'nın mektubunu benden sakladığı için ona kızgın kalamadım. Kafamı toparlamam birkaç günümü aldı ama toparladığımda onun haklı olduğunu anladım. Mia'yla tanışana kadar hazır değildim. Ona aşık olana kadar. Ve şimdi bana ihtiyacı var ve- siktir!

Alabama doğru giderken olanları hızlıca anlatıyorum. Arka planda Joey'e uyumaya devam etmesini söylediğini duyuyorum, ardından ahizenin üzerinden hışırdayan giysi sesleri geliyor.

"Neye ihtiyacın var?" Max sorar.

"En iyi dört adamımızı ve bir nakliye kamyonunu Iowa'daki evine götürmeni istiyorum."

"Hallediyorum." İç çekiyor. "O iyi mi?"

"Olacak. Şimdi oraya doğru yola çıkıyorum. Sana ve adamlarına olabildiğince çabuk ihtiyacım var."

"Şimdi telefon edeceğim. Sizden bir saat sonra orada oluruz. En iyisi."

"Dante'yi de arayabilir misin? Tatilde olduklarını biliyorum ama o ve Kat bilmek isteyecektir. Eğer onu duysaydın... o..." Mia'nın kırık dökük ve yalnız görüntüsü damarlarımda öfke ve dehşete yol açıyor. Ayağımı gaza basıyorum. Ona ulaşmam gerekiyor.

"Ben onu ararım. Sen olman gereken yere gitmeye odaklan. Ben her şeyi hallettim."

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Teşekkürler, compagno."

CHAPTER
OTUZ BEŞ

OceanofPDF.com

M A I

I Brad'in cansız bedenine bakıyorum. Soğuk, ölü gözleri ona bakıyor. Gözlerini kırpmadan. Suçlayıcı. Etrafında koyu kırmızı kan birikiyor. Karo zemin üzerine güneşte bırakılmış ahududu şerbeti gibi yayılıyor. Onun

Bakırımsı bir tat burnumu ve boğazımı dolduruyor. Yutkunurken tadını alabiliyorum.

Dizlerimi göğsüme yaklaştırıyorum ve ayak parmaklarımı ayaklarımın içine kısıyorum, böylece büyüyen kan birikintisi bana dokunmuyor. Bana ulaşmaya devam ediyor, sanki özü beni de kendisiyle birlikte cehenneme sürüklemek istiyor. Ölümlük bile beni yalnız bırakamıyor. Derin bir hıçkırık sesi kulaklarımda yankılanıyor ve benden geldiğini anlamam birkaç saniye alıyor.

Elimdeki ani bir titreşim beni sarsıyor. Gözlerimi Brad'inkilerden ayırıp kanlı parmak izleriyle kaplı telefonuma bakıyorum. Ekranda bilinmeyen bir numara yanıp sönüyor. Evet, onu aradım, değil mi?

Telefon çalmaya devam ediyor ve durana kadar ekrana göz kırpmıyorum. Bir saniye sonra tekrar başlıyor. Israrlı titreşimler avucuma ve ön koluma doğru ilerliyor. Aramayı cevaplamak için uğraşırken başparmağım kaymaya devam ediyor ama sonunda başarıyorum.

"Mia?" Derin, yatıştırıcı sesi kulağımı dolduruyor. "Konuş benimle, günışığım." "Ben buradayım." Bakışlarım tekrar Brad'e kayarken kelimeleri hıçkırarak söylüyorum.

"İyi misin?"

Hayatımı cehenneme çeviren adamın cesedine bakıyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Gözlerimi ondan uzun süre ayıramıyorum. Ya sadece benimle dalga geçiyorsa? Ya gerçekten ölmediyse? "Onu bıçakladım."

"İyi iş çıkardın Mia. Hâlâ yalnız mısın?"

"Evet."

"Orada seninle olduğunu bilen var mı? Yalnız mı geldi?"

Brad bana göz mü kırptı? Gözü hareket etti mi?

"Mia?" Lorenzo'nun sesinin yatıştırıcı tınısı, bedenimi kontrol etmek için savaşılan titremeleri yatıştırıyor.

Bir yudum hava alıyorum. "Yalnız geldi. Burada olduğunu kimsenin bildiğini sanmıyorum."

"Sana zarar verdi mi?"

Yırtık kıyafetlerime bakıyorum ve kalçalarımın üst kısmındaki derinin altında parmak ucu şeklinde morlukların oluştuğunu fark ediyorum. "Pek sayılmaz."

"Yoldayım, günüşiğim. En kısa zamanda orada olacağım."

"Ya gerçekten ölmediyse?" Brad beni duyarsa, saldırmak için bu anı seçeceğinden korkarak fısıldıyorum. Artık elimde bıçak yok; tek silahım bu cep telefonu.

"Hareket ediyor mu? Nefes

alıyor mu?" "Hayır."

"Gözleri açık mı kapalı mı?"

Titriyorum. "Aç. Bana bakıyor."

"Gözleri hareket etti mi? Hiç göz kırptı mı?"

"Sanmıyorum... Sanmıyorum."

"O öldü, Mia."

"Ölü gibi görünüyor, ama ya ...?"

"Nabzını kontrol ettiniz mi?"

"Hayır. Ona dokunmak istemiyorum."

"Mia, beni dinle." Yavaş ve yumuşak konuşuyor. "Nabzını kontrol etmelisin."

Onun bedenine dokunma düşüncesi beni dehşete düşürüyor. "Yapamam."

"Her şeyi yapabilirsin, günüşiğim. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Nabız için boynunun neresini kontrol edeceğini biliyor musun?"

"Uh-huh."

"Devam et, günüşiğim. Ben senin yanındayım."

Derin bir nefes alarak ilerliyorum ve herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını dikkatle izliyorum. Parmaklarım Brad'in boynundaki noktanın üzerinde geziniyor. "Ya ona dokunursam ve bu onu uyandırırsa?"

"Uyumuyor ya da bilinci yerinde değil. Öyle olsaydı gözleri kapalı olurdu. Ama adamın nabızı atmıyorsa, kesinlikle ölmüştür. Kontrol edin ve o zaman siz de emin olabilirsiniz."

Başımı salladım. Mantıken haklı olduğunu biliyorum ama korku buz gibi pençesini kalbime geçirmiş durumda. Tüm rasyonel düşünce ve mantık beni terk etmiş gibi görünüyor. I

Yakasını karıştırıp dokunmam gereken deriyi ortaya çıkarıyor ve iki parmağımı boğazına bastırıyorum. Hâlâ sıcak, hâlâ canlı hissediyor. Ama vücudu hareketsiz kalıyor. Daha fazla baskı uygulayarak Brad'in yüzüne bakıyorum ve bekliyorum. Hiçbir şey yok.

"İyi misin, güneşğim?" Lorenzo usulca soruyor.

"Evet." Parmak uçlarımda belli belirsiz bir nabzın atmasını bekliyorum. Hâlâ bir şey yok.

"Bir şey hissediyor musun?"

İçime bir rahatlama doluyor ve sonunda gözlerimi kapatıyorum. "Hayır. Hiçbir şey yok."

"İşte benim iyi kızım."

Kalbim nihayet sakinleşmeye başlıyor. Dolaba yaslanıp dizlerimi bir kez daha göğsüme çekiyorum, artık gittiğini bildiğim için kendimi güvende hissediyorum ama yine de kalkıp onu burada yalnız bırakacak cesareti bulamıyorum.

"Birkaç telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor. Ben sana doğru gelirken iyi olacak mısın?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

"Yakında orada olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ben aramadıkça telefonuna cevap verme. Ben gelene kadar da kapıyı açma. Bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum.

Telefonu kapatıyor ve ben de telefonu göğsüme bastırıyorum. Şu anda bu benim yaşam çizgim gibi geliyor. Mutfağımdaki bu kâbusun dışındaki gerçek dünyayla tek bağlantım. Brad soğuk, ölü gözleriyle bana bakmaya devam ediyor. Bu ondan alışık olduğum bir bakış.

Daha önceki görüntülerden oluşan bir slayt gösterisi zihnimde titreşiyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. *Lütfen acele et Lorenzo.*

Ellerimi papatya çayı bardağımın etrafına sararak, pencereden küçük bahçeme bakan manzaraya gülümsüyorum. İçime bir hoşnutluk duygusu yerleşiyor. Burayı seviyorum. Dışarısı hala karanlık, ama bir dizi peri ışığı, önceki sahibi tarafından yetiştirilen enfes gül fidanı kümesini aydınlatıyor. Buraya taşındıktan bir hafta sonra diktiğim yaseminlerin yanında çiçek açmaya başladılar.

Telefonum yanımda yanıyor, yanıp sönen pil göstergesi bana dün gece şarj etmeyi unuttuğumu hatırlatıyor. Duş alıp iş için giyinirken şarja takmayı aklıma getirerek cebime koyuyorum ve arka kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Hafif sabah esintisi tenimin üzerinde dans ediyor ve yaseminin tatlı kokusu havada süzülüyor. Midem gurulduyor, bu yüzden mutfağa dönüp çekmecedен büyük bir bıçak alıyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum. Buzdolabını açıp dün aldığım çilekleri arıyorum. Lanet olsun! Eve geç geldim ve o kadar yorgundum ki akşam yemeğinde onları yedim. O zaman muz olsun.

Buzdolabının kapağını

kapattım. Kalbim durdu.

O burada. Yüzü.

Penceremin hemen dışında.

Çılgılık atıyorum.

Gülümsüyor.

Kalbim yeniden atmaya başladı. Hayır, dörtlüye atıyor.

Arka kapıya benden daha yakın. Asla başaramayacağım. Yine de koşuyorum, o içeri girmeden önce çaresizce kapıyı kapatmaya çalışıyorum. Sanki kışın pekmezin içinde koşuyor gibiyim. Ben daha kapıya ulaşmadan o içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı. Sürgünün yerine oturma sesi küçük mutfağımda bir ölüm çanı gibi yankılanıyor.

Geriye doğru çabaladım ve mutfak tezgahına çarptım.

"Hey, tatlım, ben geldim," diye şarkı söylüyor, sanki vardiyadan yeni gelmiş gibi.

"B-Brad?" Kanım damarlarımda donuyor ve kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyor.

Dudaklarını yalıyor, bana son yemeğiymişim gibi bakıyor. Gözlerinde çılgın bir bakış var. "Gerçekten benden saklanabileceğini mi sandın Mia?"

"BEN-BEN-" Kelimelerim, nefes boruma yerleşen dehşetin kalın düğümü tarafından çalınıyor.

Yaklaşıyor, bana yaklaştıkça ifadesi daha da çılgınlaşıyor. Yüzü tıraşsız, görünüşü dağınık. Ekşi bir koku aramızdaki boşluğu dolduruyor ve öğürmemeneden oluyor. Hızla atan kalbimin baskısından göğsüm ağrıyor.

O daha elini bile sürmeden ben burada öleceğim.

Ben.

"Yine panik atak numarası yapıyoruz, değil mi?" diyor zalim bir kahkahayla, benimle alay ederek.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, boşuna olduğunu bilmeme rağmen. Bana daha önce hiç merhamet göstermemişti ve şimdi ...

Yüzü nefretle buruşuyor. "Lütfen?" Hırlıyor. "Artık seni umursadığımı mı sanıyorsun Mia?" Adımı bir küfür gibi tükürüyor. "Sekiz aydır seni arıyorum. Aklını başına toplayıp bana dönmeni bekledim. Beni affetmen için yalvarma şansın vardı ama çoktan geçti tatlım."

Bir adım daha yaklaşıyor, ellerim ve bacaklarım şiddetle titriyor. Beni izlerken, haince bir kahkaha attı.

Lanet olası pislik.

Havayı içime çekip destek almak için tezgâha yaslanıyorum, nefesimi düzenlemeye ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Söylediğim hiçbir şeyin onun üzerinde bir etkisi olmayacak. Brad Mulcahy'nin vücudunda bir tane bile düzgün kemik yok. Neden bu fil pisliği çuvalına beni korku içinde sinmiş görme zevkini tattırayım ki? Bir daha asla. Bu benim sonum olabilir ama bunu onun için kolaylaştırmayacağım.

"Af mı dileyeyim?" Sesimi buluyorum ve bir vıraklamadan biraz daha fazlası olsa da, bocalıyor. Bana bakarken burun delikleri alevlendi. "Bana ilk vurduğunda seni terk etmeliydim." Sesim daha da güçleniyor. "Bana ilk tecavüz ettiğinde. Bana kendi akıl sağlığımı sorgulattığın ilk seferde."

"Nankör kaltak," diye tükürüyor ve elinin tersiyle yüzüme vuruyor. Bu onun imza hareketi. Başım geriye düşüyor ve elmacık kemiğimde acı çiçekleri açıyor ama dik durup ona ters ters bakıyorum.

"Sen bir korkak ve zorbasın, Brad Mulcahy."

Kuduz bir hayvan gibi dişlerini gösteriyor. "Bunu sana o mu söyledi?" Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Chicago'da düzüştüğün adam mı?"

Onu hatırlamak bana taze bir adrenalın veriyor. Kesin ölüm karşısında bile Lorenzo Moretti son nefesine kadar güçlü kalırdı. "Lorenzo senin olabileceğinden çok daha iyi bir adam, Brad."

Vücudu öfkeyle titriyor. "Siktiğimin orospusu." Bana doğru hamle yapıyor ve ben onu savuşturacak kadar hızlı değilim. Hain eller kıyafetlerimi yırtıyor. Ona karşı mücadele ediyorum. Gömleğim ortadan yırtılıyor ve göğüslerim ortaya çıkıyor. Bu onu daha da çılgına çeviriyor.

Bana öfkeleniyor. Kıyafetlerimin geri kalanını yırtmaya çalışırken bana sürük ve fahişe diyor. Onu tırmalıyorum ve pençeliyorum, ama o daha büyük ve daha güçlü.

Ve istediğini alma konusundaki kararlılığı, ona izin vermeme konusundaki kararlılığımla yarışıyor. Hayatta kalma içgüdüğü devreye giriyor ve dizine tekme atarak saldırıyorum. Uluyor ama yılmıyor. Beni tekrar tezgâha yaslayarak pijama şortumu çekiştiriyor ve bacaklarımdan çekip çıkarırken neredeyse devrilmeme neden oluyor.

"Seni istemiyorum, seni lanet hayvan!" Çığlık atıyorum ama o sadece gülüyor. "Zor iş tatlım. Seni öyle bir sikeceğim ki bacaklarının arasında başka bir erkeğin olmasını asla istemem." Bir elini boğazıma doluyor, acımasızca kavıyor. Kalın, çirkin parmakları kalçalarımın üst kısımlarını yokluyor, dokunduğu her yerde morluklar bırakıyor. Bir silaha ihtiyacım var. Bir şeye. Herhangi bir şeye. Külotumun kenarına dokunuyor ve midemden safra fişkırıyor, yutmak zorunda kaldığımda yemek borumu yakıyor.

Çilek!

Lavabodaki bıçağı bulmak için arkama uzanıyorum. Elim pürüzsüz sapın etrafında kıvrılıyor ve içim adrenaline doluyor. Brad'in iğrenç parmakları külotumun içine giriyor ve sol kolumu savurarak bıçağı boğazının sütununa saplıyorum. Gri gözleri açılıyor; eli gevşiyor. Dudaklarından kan fişkırıyor ve sendeleyerek boynuna saplanmış bıçağı uzanıyor. Bıçağı çekip çıkarıyor ve yarısından kan fişkırıyor, üzerime sıçırıyor ve öne doğru hamle yapıp kıyafetlerime tutunuyor.

Bu sefer yalvaran o. Gözleri merhamet için yalvarıyor, dehşet dolu ve ölmek üzere olduğunu biliyor. Tutuşundan kurtuluyorum ve geriye doğru sendeleyip yere yığılıyor, kendi kanında boğuluyor.

Nefes almak için yutkunuyorum. *Ne yaptım ben böyle?*

Bir polis öldürdüm. Vay anasını! Cep telefonum cebimde titriyor ve onu çıkarıyorum. Kırmızı gösterge yanıp sönerek bana şarjının azaldığını hatırlatıyor. Histerik bir kahkaha fokurduyor ve dudaklarıma götürdüğümde ellerimden yuvarlanıyor. Pil sembolü yerden bana göz kırpmaya devam ediyor, sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi ...

Aklıma on rakam geliyor. Sayamayacağım kadar çok kez okuduğum buruşuk kağıt parçasından ezberlediğim bir telefon numarası. Yere çöküp telefonu açması için dua ediyorum ve titreyen, kana bulanmış parmaklarımla Lorenzo'yu arıyorum.

CHAPTER
OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

LOREN OZ

T Motoru kapatma zahmetine katlanmadan sürücü tarafındaki kapıyı açarak arabadan fırladım ve Mia'nın özellikle seçtiğim bu pastoral mahalledeki küçük evine giden küçük patikadan hızla yukarı çıktım. Onun için. Max'le konuşmam bittikten sonra onu geri aradım ama doğrudan telesekretere düştü. Son dört saatimi olası en kötü senaryoları düşünerek ve telefonunun kapanmış olması için dua ederek geçirdim.

Ön kapı kilitli ama bu beni durdurmayacak. Omzumu bir koçbaşı gibi kullanarak çerçevenin etrafındaki ahşabı parçalıyorum ve tökezleyerek girişe giriyorum. Yasemin ve limon kokusu havayı dolduruyor.

"Mia?" Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki, önümüzdeki on saniye içinde onun iyi olduğunu öğrenemezsem patlayacağından eminim. Küçük koridoru iki adımda geçerek mutfaka yöneliyorum ve önce onun boktan kocasını görüyorum. Yüzüstü yatıyordu, vücudu doğal olmayan bir açıyla kan gölüne yayılmıştı.

Gözlerim mutfakta geziniyor, kalbim küt küt atıyor ve kulaklarımda kan çınlıyor, ta ki onu görene kadar, adamın birkaç adım ötesinde top gibi kıvrılmış, dikkati adamın cesedine sabitlenmiş.

Adını tekrar söylüyorum ama cevap vermiyor. Adamın üzerinden geçerek önünde çömeliyorum. İyi olduğundan emin olmak için onu kontrol ederken, ellerimi kollarında gezdirip hasar olup olmadığını kontrol etmek için vücudundan ayırırken bana doğru bakıyor ve hiçbir direnç göstermiyor. Gözünün üstünde küçük bir kesik ve boynunda kırmızı izler var ve kanla kaplı, ama hiçbirisi ona ait gibi görünmüyor.

Tişörtü yırtık, şortu köşede. Vücudumdaki tüm sinirler bastırılmış öfkeyle patlamakla tehdit ediyor. Bu benim hatam. Yapmalıydım

fırsatım varken o sapık herifi öldürdüm.

Gitmesine asla izin vermemeliydim.

"Mia," diyorum sakince, içimden çıkmak için köpüren tüm öfkeyi yutarak. Parmaklarımı yüzünün önünde şaklatıyorum ve gözlerini kırıştırıyor, ben de çenesini yumuşakça kavrayıp başını eğiyorum. Ela gözleri benimkilere sabitleniyor. "Buradayım, günüşiğim."

"Lorenzo?" diye mırıldanıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. Gözleri şaşkınlık, dehşet ve panikle dolu ve kalbim ikiye bölünüyor. Bunun başına gelmesine nasıl izin verebildim? Daha iyisini yapmalıydım. Ona göz kulak olmalı ve benim olanı korumalıydım.

Benimkini.

Onu kollarıma çekiyorum, dudaklarımı saçlarına bastırırken kollarımı etrafına sarıyorum. "Ben buradayım, günüşiğim. Yanındayım."

Hıçkırıklar vücudunu sarıyor ve hıçkırıklar onunla konuşabileceğim kadar azalana kadar ona sarılıyorum. Gür saçlarını yüzünden geriye doğru fırçalayarak alnından öpüyorum ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Hadi seni temizleyelim ve buradan çıkaralım. Tamam mı?"

Uysalca başını sallıyor. Bunu daha önce de görmüştüm. Yaptığı şeyin şokundan ve önce onu öldürmeseydi neler olabileceğinin farkına varmaktan uyuşmuş durumda. Onu kollarıma alıp ayağa kalkıyorum, kalçalarının üstündeki taze morluklara dikkat ediyorum. Yutkundum ve onu mutfaktan çıkardım, eski kocasının cesedinin kokusu gelmesin diye kapıyı arkamızdan kapattım.

Onu banyoda ayağa kaldırıyorum ve o dengesizce sallanıyor. Onu sabitlemek için belinden tutarken, ellerimi onun üzerinde tuttuğum diğer tüm zamanları düşünmemeye çalışıyorum. Ve o iğrenç herifin ellerini yine onun üzerinde nasıl gezdirdiğini -ki bunun olmasına izin verdim.

Bir elimi belinde tutarak arkasına uzanıyorum ve duşu açıyorum. "Soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını salladıktan sonra yırtık tişörtünü üzerinden sıyrıyor ve sadece külotuyla karşımda duruyor. Külotunu bacaklarından aşağı çekip ayaklarından çıkarırken bakışlarımı kaçırıyorum. Soyunduktan sonra, bugün yeşilden çok kahverengi olan ela gözlerine bakıyorum. "Seni dışarıda beklememi ister misin?"

Yine başını sallıyor ama sonra ne yapacağını unutmuş gibi öylece duruyor. "Duşa girip kanı yıkayacaksın," diyorum onu nazikçe ikna ederek.

"Evet," diyor dalgınca, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla. Yavaş adımlarla duşakabine giriyor ve akan sıcak suyun altında duruyor. O şerefsizin kanından arınmasını bekliyorum, ama hareketsiz kalıyor, tek hareketi ağlamaya başlarken omuzlarının hafifçe titremesi.

Siktir!

Spor ayakkabılarımı çıkarıp arkasından duşa giriyorum, onu çevirip kollarıma çekiyorum. Yüzünü tişörtüme gömüyor, su ikimizin de üzerinden akarken usulca hıçkırıyor. Ne kadar süre yanında durup, her şeyini dökerken ona sarıldığımı bilmiyorum ama eğer ihtiyacı olan buysa, hayatımın sonuna kadar ona sarılacağımı biliyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

I Saçıma şampuan sürerken Lorenzo'nun güçlü göğsüne yaslanıyorum. Bu kadar güçlü elleri olan bir adam için şaşırtıcı derecede nazik. Tenini tenimde hissetmeyi seviyorum. Onu ne kadar özlediğimi unutmuşum.

Bu. Buraya benimle birlikte giyinik olarak geldi, ama şimdi tişörtü ve eşofman altı banyo zeminimin köşesinde sırlıklam bir yığın halinde yatıyor.

"İyi misin, güneşliğin?" Dudakları boynumdaki hassas derinin üzerinde geziniyor. Koşullara rağmen, vücudumdaki dudaklarını hatırlayınca içim ısınıyor.

"Eskisinden daha iyiyim," diye dürüstçe cevap veriyorum. En azından artık panik ve korku sersemliği içinde olmadığım için daha net düşünebiliyorum. Lorenzo burada. Lorenzo tüm bunları ortadan kaldırabilir, değil mi? Belki de Iowa'da kurduğum küçük, güzel hayatıma geri dönebilirim. Saçımdaki şampuanı durulayıp saç kremi ekledikten sonra avuçlarına vücut yıkama suyu sıkıyor.

Kollarımı yıkamaya başlarken o derin, yatıştırıcı sesiyle "Bir yerin acıdı mı?" diye soruyor.

"Yüzüm biraz hassas ama sorun değil."

Boğazını temizliyor. "Peki ya başka bir yer? Sana dokunmamı istemediğin bir yer var mı?"

Kollarında dönüyorum ve yakışıklı yüzüne bakıyorum.

"Kalçada bazı morluklar var," diyor açıklama olarak ve gözlerindeki korku kalbimin onun için acımasına neden oluyor.

"Acıtmazlar. Ve o yapamadan önce onu bıçakladım..." Yanaklarım öfke ve mantıksız bir utançla yanıyor.

"Onu senin için kendim öldürmediğim için üzgünüm. Öldürmeliydim." Sabunlu elleri karnımın üzerinde kayıyor.

"Senden yapmamamı istemiştim," diye hatırlatıyorum ona. "Gerçekten gitmeme izin vereceğini düşünmüştüm. Ben gittiğimde, birlikte hiçbir şeyimiz kalmadığını görecekti." Kendi saflığıma karşı başımı sallıyorum.

Alnımdan öpüyor ve göğsümden sıçrayan kanı yıkıyor. "Bırakması çok zor bir kadınsın, Mia."

O kadar da zor değil. Senin için değil. Bunu söylemiyorum, çünkü küçük ve çocukça. Lorenzo aradığımda geldi. Benimle ilgileniyor ve gitmesi gereken noktaya kadar da bunu yapacak. Gözlerimi kapatıyorum ve onun güçlü, rahatlatıcı ellerinin beni temizlemesine odaklanıyorum. Üst tarafımla işi bitince dizlerinin üzerine çöküyor ve ayak bileklerimi yıkıyor, baldırlarımdan kalçalarıma doğru yılan gibi kıvrılıyor. Bacaklarımın üst kısımlarını sabunlarken ekstra nazik davranıyor, morarmış cildime çok fazla baskı uygulamamaya dikkat ediyor.

Parmak eklemleri amımın dudaklarına değiyor ve dizlerim onun dokunuşu ve çağrıştırdığı anılar karşısında neredeyse bükülüyor. Hızla ilerliyor ve kendime bunun bununla ilgili olmadığını hatırlatıyorum. Bu sadece önemseydiği için bana yardım etmesi. Daha fazlası için umutlanmayı bırakmalıyım.

Saçlarımı havluyla kurutarak yatak odamdan çıkıyorum. Lorenzo beline sardığı havluyla koridorunda bir aşağı bir yukarı yürüyor ve telefonuyla İtalyanca konuşuyor. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum. Ancak ses tonundan ve yüzündeki çatık kaşlardan sinirli olduğunu anlayabiliyorum. Beni görünce volta atmaya bırakıyor ve aramayı hızla sonlandırıyor.

"Daha iyi hissediyor musun, güneşğim?" diye soruyor, gözleri endişeyle kısılmış.

"Biraz, ama..." Göğsümle boğazım arasındaki boşlukta kalıcı bir yuva yapmış olan endişe yumağını yutuyorum.

"Bütün bunlarla ben ilgileneceğim." Bana doğru bir adım attı. "Sanki hiç burada olmamışsın gibi olacak. Brad de."

"Ben mi?" Burada kalacağımı varsaymıştım, ancak bu sabah olanlardan sonra bu evde yaşamak beni pek de mutlu etmedi.

"Evet, sen. Artık burada kalamazsın. Max bir ekiple yola çıktı. Tüm eşyalarını Chicago'ya geri taşıyacaklar. Amelia Donovan Phoenix'teki eski hayatına geri döndü ve Mia Stone da sen Boston'dan ayrıldığından beri Chicago'da benimle birlikte."

Başım dönüyor. Hâlâ şokta olmalıyım. "Beni Chicago'ya geri mi götürüyorsun?" Bunun nedenini ya da ne anlama geldiğini sormadan ön kapım çalındı.

"Max ve çocuklar olacak. Endişelenecek bir şey yok, günüşiğim. Onlar her şeyi halledecek ve ben de bizi eve bırakacağım."

Kapıyı açtı ve Max içeri girdi, Lorenzo'nun üzerinde sadece bir havlu olmasına gözünü bile kırpmadı. "Kamyonette yedek kıyafetlerim var." Arkadaşına hızlıca sarılır ve etrafından dolanır.

Max sempatik bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor. "Selam Mia. Nasılsın?"

Önünde *Tommy's Removals* yazan tulumlar giymiş dört adam küçük koridoruma giriyor ve her biri Lorenzo'yu selamlıyor. Hiçbiri onun kıyafetsizliğine şaşırılmış görünmüyordu.

Max'e dönüp bakıyorum. "Sanırım daha iyiydim."

Max bir kolunu omzuma doluyor ve beni kısa bir süre sıkıyor. "Sen doğru olanı yaptın."

"Tommy, o herifin arabasını al ve Michigan'daki barınağa götür. Leroy gün bitmeden onu bir hurda metal yığınınına çevirecek." Gri gözlü ve gri keçi sakallı uzun boylu bir adam başını sallıyor.

"Yapacağım."

"Mobilyalarından özellikle hoşlandığın bir şey var mı Mia?" Lorenzo bana soruyor.

Başımı sallıyorum. Maddi varlıklara çok fazla bağlılığım yok.

Lorenzo, "O zaman kişisel eşyalarını topla ve geri kalan her şeyi yak," diye emrediyor.

"Ne? O eşyaların bazıları güzel. En azından iyi niyete verin," diye ısrar ediyorum. "Yak onu," diye tekrarladı Lorenzo. "Mia'nın ne kadar az kanıt varsa

burada, daha iyi."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama o Max ve diğer adamlara emirler yağdırmaya devam ediyor. Bu olayı Amelia Donovan hiç var olmamış gibi gösterecekler. Max, kapı zili kameraları da dahil olmak üzere yakınlardaki güvenlik görüntülerini kontrol edecek ve Brad'in arabasını gösteren her şeyi silecek. Evim ve eşyalarım ile ilgili planı tartışmayı bitirdiklerinde cesede geçecekler.

"Yani onu parçalara ayırıp birkaç bavula dolduracağız ve sonra Chicago'ya götürüp küle mi çevireceğiz?" Max hınzır bir sırıtişla, sanki işinin en sevdiği kısmı buymuş gibi konuşuyor. Sanki bir cinayetten bahsetmiyorlarmış gibi.

Birkaç saat önce kalbi göğsünde sabit atan adam. Aşağılık bir adam ama yine de bir adam. Midem bulanıyor ve hasta olma isteğimle savaşıyorum.

Rahatsızlığımı hisseden Lorenzo yanıma yaklaşıp kolunu belime doladı ve güven verici bir şekilde sıktıktan sonra ekledi, "Sonra da onu nehre atarsın."

Max ve diğer çocuklar işe koyulurken ben koridorda donup kalıyorum. Kafamda milyonlarca düşünce ve soru uçuşuyor. İşim ne olacak? Müşterilerim? Edinmeye başladığım arkadaşlarım? Iowa'daki hayatım?

"Mia?" Lorenzo'nun derin sesi iç konuşmalarımı kesiyor ve benimle konuştuğunu fark ediyorum.

Ona bakakaldım. "Bu..." Bir hıçkırığı yuttum. Ne bekliyordum ki? Polis eski kocamı mutfağında öldürdü. "Çok fazla."

Beni kendine çekiyor ve kollarıyla sarıyor. Evim gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. Onun buraya gelmesinden bir saat sonra bile rahatlamak için ona bu kadar bağımlı olmaktan nefret ediyorum. "Biliyorum, günüşiğim. Yakında evde olacağız ve tüm bunları geride bırakabilirsin."

Evin mi? Chicago benim evim değil. "Peki ya işim ne olacak?"

"Patronunu arayıp geri dönemeyeceğini söylemen gerekecek. Annenin hasta olduğunu ve ona bakmak için Phoenix'e gitmek zorunda kaldığını söyle. Söylemen gereken tek şey bu."

Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyor. Sanki burada olan her şeyi silebilirmişiz gibi. Aramızda olan her şeyi sildiği gibi mi? Boğazımda bir hıçkırık daha düğümleniyor. Aşırı duygusalım ama o haklı. Buradan gitmem gerek. Moretti malikanesinde güvende olduktan sonra nereye gideceğime karar verebilirim. Geriye kalan tek ailem olan Kat'in yanına döndüğümde.

Onaylarcasına başımı sallayarak omuzlarımı geriye atıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Gina'yı arayıp ona söyleyeceğim."

"Aferin kızıma."

Bu iki kelimenin tüylerimi diken diken etmesini görmezden geliyorum ve Lorenzo'nun da bunu fark etmemesini umuyorum.

CHAPTER
OTUZ SEKİZ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I Max'i aramayı bitirip sandalyemde arkama yaslandım. Görünüşe göre Lionel Hart iki cumartesi önce kalp krizinden ölmüş. Dairesinde tek başına, bira içip sigara tütürüyordu. Adamın neden Brad'in Amerika'ya döndüğünü öğrendim. Umarım en azından yüzünde bir gülümsemeyle gitmiştir.

Brad'in külleri nehre savruldu, arabası parçalandı ve Mia ile ona ait her iz Iowa'daki küçük evinden adli olarak kaldırıldı - onu güvende tutacağını düşünerek onun için bulduğum ev. Asla taşınmaması gereken bir evdi çünkü onun bu duvarların korumasından ayrılmasına asla izin vermemeliydim.

Çalışma odasının kapısı açık ve bugün yardım eden adamlardan biri olan Ed içeri giriyor. "Ben gitmeden önce istediğin başka bir şey var mı patron?"

Kaçınılmaz baş ağrısını engellemeye çalışarak şakaklarımı ovuyorum. "Mia'nın tüm eşyaları burada mı?"

"Evet. Hepsini kendim taşıdım."

"O zaman evet, gidebilirsin. Dante'yi aramam gerek. Muhafızlara rahatsız edilmek istemediğimi söyle."

"Yapacağım, Patron." Kapıyı arkasından kapatır.

Dante sanki benim aramamı bekliyormuş gibi ikinci çalışta cevap veriyor. "Hey, Loz. O nasıl?"

"O iyi. Sarsılmış. Birkaç çürüğü var ama şu anda burada ve güvende."

Bu bilgiyi Kat'e iletir. Mia Chicago'ya dönerken kuzenini kendisi arar ama kuzeni Mia'nın eve sağ salim vardığını teyit etmek için bekliyordur.

"Peki sen nasılsın?" Dante sorar, sesi endişeyle doludur. "İyiim."

Hafif bir kahkaha atıyor.

"Onun gitmesine asla izin vermemeliydim, D." Beni düzeltmeye ya da onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmıyor ki bunu takdir ediyorum. "Yapmalıydım..." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve tavana bakıyorum.

Dante sessiz kalır.

"Eğer kalmasını sağlarsam... O lanet bir güneş ışığı gibi, bense kocaman bir kara delik. Onu karanlığımla tüketeceğim D. Anya'nın hayatını mahvettiğim gibi onun da hayatını mahvedeceğim."

"Anya'nın hastalanmasının nedeni sen değilsin, Loz," diye tersliyor Dante. "Seninle geçirdiği her saniyeyi çok sevdi. *Seni* seviyordu. Kendine acıdığı için tarihi yeniden yazmaya başlama."

Alt dudağımı emiyorum, ölmüş karımı ve sanki benim bir parçam olmak için doğmuş gibi ruhuma seslenen kadını düşünüyorum. Dante haklı ama bunu ona söylememe gerek yok.

"Mia da seni seviyor. Yanlış yaptığını düşündüğün şeyi düzeltmek için çok geç değil."

"Evet," diye mırıldanıyorum dalgın dalgın.

"Her neyse, bana ne olduğunu anlat. Her şey halledildi mi?" Konuşmayı tekrar iş konusuna getirdi ve ben de ona günün olaylarını özetledim.

CHAPTER
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

M A I

I Eski odanın kapısını açtığımda yığınla kutu görmeyi bekliyordum ama dört ay önce bıraktığım gibiydi; zevkli mobilyalarla doluydu ama eşyalarımın hiçbirisi burada değildi. Kaşlarımı çatarak dolaba doğru yürüdüm. Belki de

Biri her şeyi kaldırmış mı? Hayır, birkaç battaniye ve yedek yastık dışında burası da boş.

Eşyalarım hangi cehennemde? Uzun ve sıcak bir banyo yapmak istiyorum ve temiz kıyafetlerimle banyo malzemelerime ihtiyacım var. Koridora geri dönüp etrafta temizlikçilerden birini arıyorum.

Aşağıdaki koridorda ayak sesleri duyunca parmaklığın üzerinden eğilip bugün Max'le birlikte gelen adamlardan birini tanıyorum.

"Hey?" Adını bilmeden sesleniyorum.

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Öyle mi?"

"Eşyalarımın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Elbette. Her şeyi patronun odasına koyduk."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?" İlişkimizi yanlış anlamış olmalılar. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Dante ile telefon görüşmesi yapıyor. Rahatsız edilmemeli." "Oh. Tamam. Um, teşekkürler."

"Rica ederim, hanımefendi."

Ne yapmam gerekiyor? Eşyalarımın ihtiyacım var ama konuşmasını bölmek istemiyorum. Belki odasına gizlice girip ihtiyacım olanları hızlıca alabilirim. Sonra ona bir karışıklık olduğunu söyleyip her şeyi doğru yere koydurabilirim.

Kendisi kadar heybetli olan büyük meşe kapıyı iterek açtığımda kalbim hızla çarpıyor. İçeri girerken titrek bir nefes alıyorum. Daha önce hiç

mahremiyetinin ihlali gibi geliyor.

Mekan tam *ona göre*. Karanlık, erkeksi ve taze kokulu. Lacivert nevresimli dört direkli süper kral yatak odaya hâkim. Büyük meşe şifonyerin önüne yığılmış kutularına doğru ilerlerken ahşap zemin ayaklarımın altında sıcacık.

Üzerinde kalın siyah kalemle *tuvalet malzemeleri* yazan kutuyu buluyorum. İçindeki her şey özenle paketlenmiş ve gözlerim yaşıyor. Lorenzo, Max ve adamları bugün bana çok iyi baktılar. Makyaj çantasını yığının en üstünden alıp köpük banyomu arıyorum.

"Hangi cehennemdesin sen?" Daha derine inerken mırıldandım.

Kapı arkamdan kapanıyor ve omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor. Oh, kahretsin!

Lorenzo'nun özel alanında yakalandığım için kalbim deli gibi çarparak dönüyorum. Bana bakıyor, ellerini ceplerine sokmuş, kalın kalçalarının üzerindeki kumaşları geriyor.

Kelimeler boğazıma takılıyor ve korkunç bir an için konuşma yeteneğimi kaybedip kaybetmediğimi merak ediyorum. "Özür dilerim." Dilimi dışarı çıkarıp kuru dudaklarımı ıslatıyorum. "Adamlarınız eşyalarımı yanlışlıkla buraya koymuş."

Odayı üç dev adımda geçiyor. Vay canına, çok güzel kokuyor. Vücudum içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyor, daha önce onun kollarında bulduğum rahatlığın anısı düşüncelerime hükmediyor. Onun yanında olmak her şeyi daha iyi yapıyordu; bana kendimi güvende ve şefkatli hissettiriyordu.

"Yanlışlıkla değil, Mia. Onlardan ben istedim."

Hızla çarpan kalbim cam kavanozda hapsolmuş bir kelebek gibi çırpınıyor. "Ama neden?" Kelimeler o kadar sessiz çıkıyor ki, duyup duymadığımı merak ediyorum.

Parmak uçlarını morarmış yanağımda gezdiriyor. "Çünkü burada benimle olmanı istiyorum."

Başım dönüyor. Kafam hâlâ çok karışık. "Bu gece için mi?"

"Her gece için." Çenemi avucunun içine aldı. "Ama sormam gerekirdi. İstersen kendi odanı alabilirsin."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Bu gerçekleşiyor olamaz. Bu tam olarak istediğim ama onun bana asla veremeyeceği bir şeydi. Peki, ne değişti? Çünkü onun acımasını istemiyorum. Benim için üzülmesindense her geceyi yalnız geçirmeyi tercih ederim. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim," diye onu temin ederim.

"Senin için her zaman endişeleneceğim günışığım, ama seni burada, odamda istememin nedeni bu değil." Bedenlerimizi birbirine bastıracak şekilde yaklaşıyor. "Benim yatağımda," diye homurdanıyor.

Sıcaklık omurgamı sarıyor, derin sesi içime işliyor. "Ama neden daha önce istemediğin halde şimdi beni burada istiyorsun?"

Elini boynumun arkasına kaydırıyor ve sahiplenici bir şekilde avuçluyor. "Çünkü aptalın tekiydim ve sen burada olmayana kadar sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ve şimdi evde olduğuna göre, sensiz bir gece daha geçirmek istemiyorum Mia."

"Ben de sensiz bir gece daha geçirmek istemiyorum."

"Tesoro'm," diyor yumuşak bir iniltiyle, eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatırken. Boştaki kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve ben de ona doğru eriyorum, ağzımı açıp dilini içeri kaydırmasına ve öpüşmeyi derinleştirmesine izin veriyorum. Nabzım hızla atıyor ve vücudumu sıcaklık kaplıyor. Elleri kıcımı kavıyor ve beni kolaylıkla kaldırıyor, bacaklarımı kalçalarına doluyor ve beni yatağına taşıyor. Açık kalçalarımın arasına yerleşiyor, kıyafetlerimizin arasından sert aletini amıma bastırıyor. Kalçalarını salladıkça içim ıslak bir sıcaklıkla kasılıyor. Ellerimi tutarak parmaklarımızı birbirine bağlıyor ve kollarımı başımın iki yanına sabitliyor.

"Lorenzo," diye inliyorum, onun için çaresizce. Tüm günün duygusal karmaşası beni bunaltmakla tehdit ediyor ve o mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Geri çekildi ve bana ters ters baktı. "Benim yatağında Mia, bana efendim diyeceksin.

Anladın mı?"

Nefesim kesiliyor ve hızla atan kalbim aşırı hızlanıyor. Vücudumdaki her sinir ucundan zevk fişkırıyor. *Efendim?* "Ama asla yapmayacağınızı söylemiştiniz..."

"Yanılmışım. Bunu hâlâ benimle yapmak istiyor musun?" Derin bir nefes daha alıyorum. "Evet, efendim."

"Aferin kızıma," diye homurdandıktan sonra burnunu boğazımın sütununa sürüyor ve derin derin içine çekiyor. "Çok lezzetli kokuyorsun. Sensiz nasıl yaşadığımı bilmiyorum."

Beni yavaşça soyarken elleri tenimi okşuyor. Hayal kırıklığıyla inliyor, acele etmesi için yalvarıyorum ama ben yalvardıkça o daha da yavaşlıyor. Parmaklarımı saçlarında kıvırıyorum, başını aşağıya doğru yönlendiriyorum, böylece en azından ağzı istediğim yere gelebilir.

Sarsılarak uzaklaşıyor ve bana hınzırca sırtıyor. "Seninle oynarken çok eğleneceğimi görebiliyorum, günüşiğim." Külotumu çekiştirerek çıkarıyor ve kalçalarımın arasındaki ıslaklık kayıyor. "Ellerini uzat," diye emrediyor.

İstedikini yapıyorum, bir zamanlar kütüphanede yaptığı gibi bileklerimi iç çamaşırla birbirine bağlamasını hayranlıkla izliyorum.

"Şimdi onları başının üstüne koy," diye derin bir gırtlak hırıltısıyla emrediyor ve ben de onu memnun etmek için çaresizce hemen itaat ediyorum.

Birkaç saniye sonra yumuşak bir klik sesi duyuyorum ve bileklerimi çekiyorum. Kımıldamıyorlar. Başımı çevirip ne yaptığını görmeye çalışıyorum.

"Bu bir tasarım özelliği," diyor hınzır bir sırıtışla.

İçimden bir heyecan fişkırıyor. "Beni yatağına mı bağladın?"

Kollarımı hareket ettiremediğimden emin olmak için bağlarımı çekiştirirken gözlerinde hınzır bir parıltı var. "Daha çok kelepçeli gibi."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Kelepçeli ve külotla bağlı mı?"

"O ellerini çok fazla hareket ettirmek isteyeceksin, günüşiğim," diyor karanlık bir kahkaha atarak, erimiş ıslak ısının kalçalarımın arasında yanmasına neden oluyor.

"Bunları başka biriyle kullandın mı?" Havayı bozsa da kendimi durduramayarak soruyorum.

"Hayır. Satın aldığımda yatağın bir parçasıydı. Onları daha önce hiç kullanmadım."

"Peki başka biri var mıydı?"

"Hayır." Beni usulca öpüyor. "Senden başka kimse yok." "Benim için de kimse olmadı," diye onu temin ediyorum.

"Bunu biliyorum, günüşiğim," diyor derin bir hırıltıyla ve ben ona nasıl olduğunu sormuyorum. Onun yerine yastığa yaslanıp tüm vücudumda yumuşak öpücükler ve keskin ısırlıklar bırakmasını izliyorum.

LORENZO kollarımı hareket ettirmek istemem konusunda yanılmamıştı. Ağzıyla, parmaklarıyla ve o güzel büyük sikiyle beni acımasızca tahrik ederken, beni tekrar yavaşça aşağı indirmeden önce orgazmımın zirvesine çıkarırken, bağlarımı çekiştiriyorum. Bunu defalarca yapıyor, beni titreyen, terli bir karmaşaya dönüştürüyor. Gelmemeye izin vermesi için ona yalvarıyorum.

"Ne kadar muhtaç küçük bir denizaltı," diye alay ediyor, sikini bir kez daha içime batırıyor. Nasıl bu kadar dayanıklı olabiliyor? Zaten içimde iki kez bitirdi ve tekrar gitmeye hazır.

Bu arada sinirlerim bastırılmış gerginlikle dolu; tüm vücudum çılgın bir cinsel enerjiyle cızırıyor ve beni bir Dört Temmuz gösterisi gibi patlatmak için tek gereken küçük bir kıvılcım. Her hücrem boşalma isteğiyle titriyor. Terler tenimi ıslatıyor. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, Lorenzo ona yeterince dikkat etmeye devam ederken klitorisimdeki zonklama ile yansıtılıyor.

beni sonsuz coşkunun uçurumunda tutuyor. Zevk içimden geçiyor, kıvrılıyor ve dönüyor ama asla geręekten ele geğirmiyor.

"ęok kőtősün." Sanki öbür dőnyaya g ö ç m e k üzereymişim gibi hissederek kelimeleri soluk soluğa söylüyorum.

Yumuřakęa kıkırdıyor, meme ucumu ağzına alıyor ve sertęe ısırıyor.

"Lütfen, efendim?" Son bir kez yalvarıyorum, muhtaç ve çaresizliğin ötesinde. "Yapacağım.

herhangi bir şey."

"Herhangi bir şey, ha?"

"Evet," diye çığlık atıyorum başka bir dalga beni ele geçirirken. Bu sefer sonuna kadar gitmeme izin verecek mi?

Aletini içime sokuyor, G noktama çarpıyor. "O zaman benim için gel, tesoro," diye emrediyor ve ben onun etrafında patlıyorum, sanki vücudumda aynı anda milyarlarca küçük ateş patlaması olmuş gibi, her biri zincirleme bir reaksiyonda bir sonrakini tetikliyor, hepsi içimde olduğu uyluklarımın arasındaki o tatlı noktada birleşene kadar.

Onun adını haykırıyorum. Tüm vücudum sarsılıyor. Onu ıslatıyorum. Zihnim boşalıyor, tek hissedebildiğimin memnuniyet, zevk ve sıcaklık olduğu yarı bilinçli bir duruma sürükleniyorum. Lorenzo beni geręeklięe bağlıyor, beni yavaşça unutulana kadar sikerken kulağıma pis kelimeler homurdanıyor.

Bir süre sonra Lorenzo'nun kollarında yatarken kedi gibi mırıldanmak istiyorum. En son ne zaman şu anki kadar mutlu ve el üstünde tutulduğumu hissettiğimi hatırlamıyorum. Belki de hiç hissetmedim. Brad tanıştıktan sonra ayaklarımı yerden kesti. Bana dőnyaları vaat etti. Ama onunla bu mutluluğu yaşadığımı hiç sanmıyorum; her şeyin iyi olduğu en başlarda bile.

Yüzümü göğsüne bastırıyorum. "Bu inanılmazdı, efendim."

Dudaklarını saçlarımın üzerinde gezdirerek onayladığını mırıldanıyor.

"Size efendim demek hoşuma gitti. Yani, yaşam tarzı hakkında çok şey okuduğum için ilgimi çekeceğini düşünmüştüm ama *bu kadar* ilgimi çekeceğini düşünmemiştim, anlıyor musun? ęok sıcaktı. Ve sen o şeyi yaptığında-"

"Sessizlikle ilgili geręekten bir sorunun var, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Evet, üzgünüm. Yine de çok fazla sorum var."

Esniyor. "Ayrıca çok fazla özür diliyorsun. Bunların hepsini senden çıkaracağım."

Beni eğitmek mi? Bu beni neden heyecanlandırıyor? "Öylesin, ha?"

"Hmm. Ama şu anda sadece burada seninle yatmak istiyorum."

O kadar geniş gülümsemekten yanaklarım acıyor. Berbat günümün böyle bittiğine inanamıyorum. "Burada seninle yatmayı seviyorum."

Kavrayışını sıkılaştırıyor, beni daha yakına çekiyor, böylece neredeyse onun üstünde yatıyorum. "Biraz uyu, güneşliğin."

OceanofPDF.com

CHAPTER
KIRK

OceanofPDF.com

LOREN OZ

M Yatağında yatarken o kadar huzurlu görünüyordu ki onu uyumaya bıraktım. Son birkaç gündür yaşadıklarından sonra buna ihtiyacı var.

Ofisimde otururken, zihnimin ona kaydığını fark ettim. işime odaklanıyordum. Onunla kollarımda uykuya dalmak ve sulu kıcını bana yaslayarak uyanmak çok iyi hissettirdi. Sikimi içine sokarak onu u y a n d ı r m a k istedim ama henüz rıza konusunda herhangi bir tartışma yapmadık.

Kapıya vurulan yumuşak bir tıkırtı beni yatağımdaki Mia'nın düşüncelerinden uzaklaştırıyor. Odanın dışındakinin muhtemelen o olduğunu fark edince sikim sertleşiyor. Adamlarım kapıyı öyle sessizce çalmazlar.

"Lorenzo?" diye seslenerek şüphelerimi doğruladı.

"İçeri gel."

Kapıdan içeri giriyor, yüzünde kocaman bir gülümseme ve saçları uykudan hâlâ dağınık - ona taktığım ismin vücut bulmuş hali. Üzerinde bana ait bir tişört vardı ve yumuşak kumaşın üzerindeki sert meme uçlarının hatlarından başka bir şey görünmüyordu. Takdirimi homurdanarak ifade ediyorum.

Kıyafetlerine baktığımı görünce, "Tüm kıyafetlerim hâlâ kutularda duruyor," diyor. "Bu senin çamaşır sepetinin üstündeydi. Umarım sakıncası yoktur."

"Azıcık bile değil. Buraya gel." Sandalyemi geriye itiyorum ve bana doğru yürümesini izliyorum. Bana değil yere bakıyor.

Dokunma mesafesine gelir gelmez ona uzanıyorum, çenesini kavrayabileceğim ve başını yukarı eğebileceğim kadar yakınına çekiyorum. "Neden bana bakmıyorsun, günışığım?"

Burnunu kırıştırıyor. "Kurallardan emin değilim."

"Kural yok. *Henüz yok*. Onları kabul etmedik." Daha geniş gülümsüyor. "Onları birlikte mi kabul ediyoruz?"

"Tabii ki."

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacım olacak mı?" "Evet."

"Bence muz olmalı."

Gülerek tek kaşımı kaldırıyorum. "Muz olamaz."

"Neden olamaz?"

"Çünkü normalde söylemeyeceğin bir kelime olmalı. Çok sık muz diyorsun."

Ela gözleri genişliyor. "Öyle mi?"

"Mia." Bir elimi saçlarında gezdiriyorum ve başını mükemmel bir açıyla geriye doğru çekiyorum. "Tanıdığım insanlar arasında gerçekten s.ktir demek istediğinde muz diyen tek kişinin." Yumuşak dudaklarını öpüyorum, sonra masamın kenarına tünemesi için onu serbest bırakıyorum.

"Diğer kelimeyi kastettiğimde *her zaman* muz demiyorum," diye hatırlatıyor bana, burnunun köprüsünden pembe bir kızarıklık süzülürken.

"Başka bir tane seç."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerini tavana diyor. "Kavuna ne dersin?"

"Neden meyve takıntınız var?"

Omuz silkerek masamın üzerindeki kâsedan ağzına bir üzüm attı. "Sanırım ben meyveli bir insanım."

O kesinlikle bir şey. Gözlerim yüzünde geziniyor. Kelime seçimi konusunda tamamen ciddi.

"Kavun o zaman? Bu benim güvenli kelimem olabilir mi? Genelde bunu asla söylemem. Sadece kavun derdim."

"Kavun iyidir."

Masamın kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Mia, dokunma mesafesinde olmanın, bir parçamın onun bir parçasının içinde kalacağı anlamına geldiğini yakında öğrenecek. Tırnağını gömleğimin yakasında gezdiriyor. "Güvenli bir kelimen var mı?"

"Hayır."

"Bazı Domların yaptığını okumuştum."

"Yapmam. İkimiz için de çok fazla olduğunu düşünürsem bir sahneyi durdururum." "Tamam. Peki, sınırları konuşmamız gerekiyor mu?" Onu

kucağıma çekiyorum ve

Onu kısa bir öpücükle susturdum, ama hava almasına izin verdiğim anda konuşmaya başladı.

Tekrar. "Özür dilerim, çok fazla sorum var," diye fısıldıyor.

"Biliyorum, günışığı. Bu konuda daha fazla konuşmadan önce gidip kahvaltı etmeye ne dersin?" Burnumu boğazında gezdiriyorum ve yemin ederim, memnun bir kedi gibi mırlıyor. "Çünkü sen burada yarı çıplak otururken sana yapmak istediğim tüm o iğrenç şeyleri düşünmek beni fena halde sertleştiriyor."

Kıkırdıyor, ince parmaklarını ensemde gezdirirken dudağını ısıyor. "Sanırım bu konuşmaya pek elverişli değil o zaman?"

Mükemmel kışını avuçluyorum. "Hayır. Eğer burada kalırsak, yapacağın tek konuşma benim adımı inletmek olacak."

Ela gözleri daha da kararıyor ve boğazını temizliyor. "Kulağa çok ateşli geliyor ama bence önce konuşmalıyız."

Geri çekilmesine seviniyorum, çünkü konuyu zorlayacak iradem yok ve daha başlamadan bu işi berbat etmek istemiyorum.

MIA karşımda oturmuş, kreplerinden bir lokma çiğniyor ve dikkatle beni izliyor. Beyninin çalıştığını, sorularla dolup taşıdığını neredeyse duyabiliyorum.

"Bunun nasıl işleyebileceği hakkında konuşmak ister misin?"

Başını sallıyor, konuşmadan önce yemeğini yutuyor.

"Lütfen." "Önce ne konuşmak istiyorsunuz?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Dom/ub ilişkilerini araştırdım ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Peki bana hangi kurallara sahip olmak istediğini söyleyen ve ben de bu kurallardan memnun olup olmadığımı söylesem nasıl olur? Sorun olur mu?"

"Sadece bir kuralım

var." "Neymiş o?"

"Vücudunun kontrolünü tamamen bana veriyorsun."

Bana aval aval bakıyor. "Tam kontrol mü?"

"Evet."

"Ama bu nasıl işe yarayacak ki? Bana her zaman ne yapıp ne yapamayacağımı mı söyleyeceksin? Özgür iradem olmayacak mı?"

Elimi sakalımın üzerinde gezdiriyorum. "Her zaman özgür iradeye sahipsin. Ama sana bir şey yapmanı söylediğimde, onu yapmanı beklerim. Nerede olursak olalım ya da ne yapıyor olursak olalım. Senden hiçbir şey yapmanı istemediğim günler olabilir. Diğer günler gününüzün her yönünü kontrol etmek isteyebilirim. Ya da

Karar vermek istemediğiniz zamanlar olabilir ve benden sizin için karar vermemi isteyebilirsiniz."

Derin düşüncelere dalmış bir halde çatalını dudaklarına dayıyor. "Peki karşılığında ben bu anlaşımdan ne elde edeceğim?"

"Kontrolün her zaman başkasında olduğunu bilmenin özgürlüğünü yaşarsınız. Ben her zaman seninle ilgileneceğim. Domunuz olarak rolümün bir parçası da neye ihtiyacınız olduğunu bilmek ve bunu size vermek çok ciddiye aldığım bir şey. Sana gerçekten zarar verecek hiçbir şey yapmam."

"Hmm." Kaşları çatıldı. "Bu kontrolü ne tür yollarla uygulayacağınız konusunda bana bir fikir verebilir misiniz?"

"Beni ilgilendiren senin boyun eğme eylemin. Sizin üzerinizde kontrol sahibi olduğumu bilmek beni heyecanlandırıyor. Ne yediğinizi ya da ne giydiğinizden denetlemek gibi bir arzum yok." Hayatında bunlardan yeterince var. "Ama bu, dışarıda yemek yediğimizde bazen senin için sipariş vermeyeceğim ya da ara sıra kıyafetlerini seçmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Başını sallayarak sandalyesinde öne doğru eğilir.

"Bir yere gideceksek ve nasıl davranman gerektiğine dair beklentilerim varsa, gitmeden önce bunları ana hatlarıyla belirteceğim. Eğer herhangi bir oyun oynayacaksak, sınırları ve beklentileri her zaman açıkça belirteceğim."

"Net beklentileri severim."

"Ve seninle birlikte üzerinde çalışmak istediğim bazı şeyler var." Kaşlarını çatı. "Üzerinde çalışmak mı?"

"Evet. Gergin gevezeliklerinizden biri."

Gözlerinde acı parlıyor. "Çok konuşmamdan hoşlandığını sanıyordum?"

"Biliyorum, günışığım. Çok konuşmandan bahsetmiyorum, gergin olduğunda yaptığın gevezelikten bahsediyorum." Şimdi ben de öne doğru eğildim. "Sanırım bu bir travma tepkisi ama Brad'den kaynaklandığını sanmıyorum çünkü çok konuştuğun için seni azarladığını söylemiştin. Yani ondan önce olan bir şey olduğunu düşünüyorum?"

Ağzı açık kalıyor ve birkaç saniye boyunca bana göz kırpmıyor.

"Eğer senin Dom'un olacaksam, olaylara bu şekilde tepki vermene neyin sebep olduğunu bilmek benim için faydalı olacaktır."

"Gevezelik konusunda haklısın. Babam ayyaşın tekiydi. Ben onun küçük prensesiydim. Annemi dövmeye çalışırken dikkatini dağıtmak için ona şakalar ve hikayeler anlatırdım. Bazen işe yarardı, bazen yaramazdı." Omuz silkiyor.

Tacizci bir ailede büyümüş olması onun hakkında çok şey açıklıyor.
Ama bu başka bir gün konuşulacak bir konu.

"Ayrıca düşük özsaygınız üzerinde de çalışmak istiyorum." "Benim özgüvenim düşük değil," diye karşılık veriyor.

"Hayır mı?" Tek kaşımı kaldırıyorum. "Sana üç tane yapmışken neden kahvaltıda sadece yarım krep yedin?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve "Touché" diye mırıldanıyor. "Devam etmek ister misin, günışığı?"

Bana dik dik bakıyor. Gözlerindeki meydan okuma sikimi sertleştiriyor. "Evet." "Bana sadece yatak odasında ya da talimat verdiğimde efendim diye hitap etmelisin.

Bunu yapman için. Ancak her zaman itaat ve saygı bekliyorum. Kurallara uyulmaması halinde cezalandırılacaksınız."

Sulu alt dudağını çiğniyor. "Yani itaat ve tam kontrol? Ve buna seks de dahil, tabii ki?"

"Seks bunun büyük bir parçası, evet. İşte bu yüzden sınırlarınızı konuşmamız gerekiyor. Sert sınırlar, hiç denemek istemediğiniz şeylerdir ve yumuşak sınır, emin olmadığınız bir şeydir, ancak dikkatli ve düşünceli bir şekilde ele alınırsa keşfetmeye açık olursunuz."

"Peki, sana zor sınırlarımın ne olduğunu söyleyeyim mi, çünkü onları zaten biliyorum." Krepinden bir ısırık daha alıyor.

"Araştırmanı yapıyormuşsun." Başını sallayarak çiğnemeye devam ediyor.

"Evet, bana zor sınırlarınızın ne olduğunu söyleyin." "Aslında çok fazla olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Hayır mı?"

"Hayır. Çünkü güvenli kelimeler bunun için değil mi? Bir şeyden hoşlanmazsam duracak mısınız?"

"Evet, güvenli kelimemiz bunun için var, ama denemeyi bile düşünmediğiniz şeyler olmalı."

Dudakları hınzır bir gülümsemeyle seğiriyor. "Top tıkaçları."

Kesinlikle oradan başlayacağını düşünmemiştim. "Top tıkaçları mı?"

"Evet, sürekli gevezelik etmemle ilgili bir sorunun olduğunu biliyorum, bu yüzden eğitiminde yer alacaklarsa özür dilerim, ama yapamam." Başını sallıyor ve saçları yumuşak karamel dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor.

Çenesini kavrayarak başparmağımın ucuyla dolgun dudaklarına dokunuyorum. "Seni konuşturmamak için çok daha ilginç yöntemlerim var,

güneş ışığı."

Yutkunurken boğazı daralıyor ama gözleri benimkileri tutuyor ve alev alev yanıyor.

"Başka bir şey var mı?" Arkama yaslanırken sordum.

"Aşağılayıcı ya da küçük düşürücü bir şey değil. Tasmayla gezdirilmek ya da üzerime işenmesini istemem gibi. Gerçi bunların sana göre olduğunu da sanmıyorum."

Haklı olduğunu onaylamıyorum. Birazdan sınırlarıma geleceğiz. "Başka bir şey var mı?"

"Anal fisting," diyor, deadpan.

"Anal fisting yok," diye kabul ediyorum, sırtımayı yüzümden uzak tutmak için savaşıyorum. "O zaman genel olarak fisting tamam mı?"

Masanın üzerinde duran kocaman ellerime bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Tamam, belki de hiç yumruk yok."

Uzun bir süre sessiz kalır.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Sanırım öyle."

Bunu yeterince düşünmedi. Onun için kötü anıları canlandırmak istemiyorum ama bunu burada, mutfağın güvenli ortamında yapmak, elim boğazına dolanmışken ya da onu dizlerimin üzerine çöktürmüşken yapmaktan daha iyi. "Peki ya ceza, Mia?"

Birkaç kez göz kırpmıyor ve birden gözleri yaşlarla doluyor. "Dayak gibi mi?"

Başımı sallayarak kaşlarımı çatıyorum. "Cezanın pek çok farklı biçimi var, sadece fiziksel değil."

"Beni görmezden gelme. Bundan nefret ederim." "Bu benim kullanacağım bir ceza değil." "Dayak mı?"

Dudağımı emiyorum. Dürüst olmazsam bu iş yürümez, değil mi? "Dayak değil. Ben sadist değilim. Fiziksel acı çektirmek beni azdırmıyor ama..."

"Ama?"

"Zevk ve acı arasında çok ince bir çizgi var ve ben bu çizgide yürümeyi seviyorum. Şaplak atmak beni çok sertleştiriyor. Senin üzerinde tam bir hâkimiyet kurmak beni daha da sertleştiriyor. Ama zevk almak için şaplak atmanın ve fiziksel acı vermenin birini dövmekten farklı olduğunu anlıyorsun değil mi?"

Dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanmış kirpikleri çırpınıyor. "Evet." "Bu senin için zor bir sınır mı?"

"Sadece elini mi kullanıyorsun?"

"Sadece elim değil," diye itiraf ediyorum. "Birçok şey var. Bir baston. Bir kırbaç. Bir kürek.

Kemerim."

Bronzlaşmış yüzü soluyor. "Sadece kemer kullanma."

"Bu zor bir sınır mı?" Umarım değildir. Onun kıcını kemerimle çizmek isterdim.

Düşünürken yaptığı gibi burnunu tekrar kırıştırıyor. "Eğer bu yumuşak bir sınırsa, her zaman önce bir tane kullanmayı tartışırız, değil mi?"

"Her zaman."

"O zaman bu yumuşak bir sınır, sanırım." "Yani genel olarak şaplak mı?"

Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Şaplak iyidir."

Masanın etrafından dolaşıp yanına oturuyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Tüm bunlara şimdi karar vermek zorunda değiliz. Ağırdan alabilir ve ilerledikçe neyi sevdiğine karar verebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Bana güveniyor musun, günışığım?"

"Evet," diyor, en ufak bir tereddüt göstermeden.

"O zaman bil ki seni asla incitmeyeceğim. Kızgın olduğumda seni asla cezalandırmayacağım. Sana itaat etmeyi bir ayrıcalık ve onur olarak görüyorum ve eğer bunu yaparsak, güvenliğin benim önceliğimdir. Her zaman."

"Eğer bunu yaparsak?"

"Sadece biz olabiliriz. Dom yok, sub yok. Sadece sen ve ben. Eğer istediğin buysa."

Başını sallıyor. "Senin itaatkârın olmak istiyorum Lorenzo."

"Neden?"

Yüzünde acı ve kafa karışıklığı belirliyor.

"Bu önemli Mia. Bunu neden istiyorsun?" Bunun onun başkalarıyla rekabet etmeye çalışmasıyla ya da beni memnun etmek için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle ilgili olmadığını bilmem gerekiyor. Eğer bunu gerçekten istediği için yapmıyorsa, bu iş yürümez ve başarısız bir ilişki yerine daha geleneksel bir ilişkimiz olmasını tercih ederim.

Başını yana eğerek derin bir nefes alıyor. "Bu konu hakkında çok düşündüm," diyor kaşları çatılmış bir halde. "Iowa'dayken bu yaşam tarzını epey araştırmıştım. Seninle olmasa bile keşfetmeye açık olduğum bir şeydi."

Onun başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesi dişlerimi gıcırdatıyor ama kendimi sessiz kalmaya ve devam etmesine izin vermeye zorluyorum.

"Brad ile evliyken hayatımın çoğu onun kontrolündeydi. Ne giyebileceğim. Ne yemem gerektiği. Kaç kilo olmam gerektiği. Kiminle konuşabileceğim. Yeni bir ilişkide bunun tam tersini istemem gerekmez mi?"

Sorunun retorik olduğu açık, bu yüzden sessiz kalıyorum ama devam etmesini işaret ediyorum.

"Ama benim istediğim bu değil. Yani, kontrol istiyorum ama bu da öyle değil mi? Burada da kontrol bende değil mi? Sanırım Brad'le tanıştığımda beni ona çeken şey buydu. Her zaman durumları kontrol altına alırdı ve bu yönünü severdim. Sanırım o zamanlar bunu tam olarak anlamamış olsam da onun baskınlığı beni cezbetmişti. Ve evlenene kadar göremediğim pek çok tehlike işareti vardı. *Bu*" -ellerini aramızda sallıyor- "başka türlü bir ilişkinin olabileceğinden çok daha fazla eşit bir ortaklık gibi hissettiriyor. Ben sana özerkliğini vermeyi seçiyorum ve karşılığında sen de benim isteklerime ve duygularıma saygı gösteriyorsun. Senden ne zaman istesem duruyorsun. Beni kontrol ediyorsun. Beni ve iyiliğimi önemsiyorsun. İşte bu yüzden bunu istiyorum."

Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. Onun için kendim yazmış olsaydım, bana bundan daha mükemmel bir cevap veremezdi.

"Peki bunu neden istiyorsun Lorenzo?" diye soruyor usulca, ela gözleri benimkilere bakarken yeşil yeşil parlıyor. O kadar açık ve güven dolu ki. Benim karanlık ve aldatma dolu dünyamda, o gerçek bir güneş ışığı gibi.

"Bu sınırlar benim için pek bir şey ifade etmiyor Mia." İfadem kaşlarını çatarak karşılandı. "Sınırların var elbette. Onlara saygı duyacağım ama senin için ya da sana karşı yapmaya hazır olmadığım çok az şey var. Bu tür bir ilişkiye hafife alarak girmiyorum ve bunu seni cezalandırmak, övmek ya da şaplak atmak için yapmıyorum. Bunları geleneksel bir ilişkide de yapabiliriz. Sana daha önce de söyledim, istediğim şey sadece senin boyun eğmen. Benim için önemli olan senin kontrolünü bırakman."

Kucağıma tırmanıyor ve kollarını boynuma dolayarak bana sarılıyor. "Eğer bana boyun eğmemi istiyorsan, bunu yapabilirsin. Seninim."

O kalçalarını yuvarlarken sikim pantolonumun içinde zonkluyor. Aramızda iki ince kumaş parçası var ve amından gelen sıcaklık çok dikkat dağıtıcı.

"Aferin kızıma," diye hırlayarak burnumu köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum.

"Sadece sen öyle olmamı istiyorsan." Yumuşakça gülüyor. "Ama bazı sınırların olmalı. Yapmayacağın çok az şey olduğunu söylemiştin, hiçbir şey değil."

"İki tane var." Başımı kaldırıp onun güzel ve güven dolu yüzüne bakıyorum. "Sadakatsizlik affedilemez. Kendilerini birbirlerine adanmış iki insan arasındaki en büyük güven ihlalidir. Beni aldatırsan ilişkimiz biter."

Başını iki yana sallar. "Asla yapmam."

"Bu, paylaşmadığım anlamına geliyor. Koşullar ne olursa olsun. Sen sadece bana aitsin."

"Paylaşmanı istemiyorum." Kızın kaşları çatıldı. "Bunu neden yapasın ki?"

"Bazı insanlar bunu yapıyor, özellikle de toplum içinde. Bazen bir cezalandırma biçimi olarak, bazen de bu bir çiftin dinamiği olduğu için, ama benim değil."

"Benimki de değil. Sanırım bu benim için de zor bir sınır," diyor. "Peki ya diğer sınırın?"

"Küçük kıskançlıklara tahammül edemem. Şunu bil ki, eğer sana bağlıysam, sen ne kadar benimsen ben de o kadar seninim. Bir kadınla konuşursam, hoş sohbet edersem, bu onu becermek istediğim anlamına gelmez." Anya'nın en çok zorlandığı şey buydu ve onu bu konuda şartlandırmam yıllarımı aldı. Sadakatimi sorgulamak benim için büyük bir mesele.

Mia gülümsüyor. "Başka bir kadınla konuşursan kıskançlık yapmak yok. Söz veriyorum.

Hile yapmak ya da paylaşmak yok."

Bir elimi ensesine götürüp sahiplenici bir şekilde avuçlarken diğer kolumu beline doluyor ve onu kendime çekiyorum. "Aldatmak ya da paylaşmak sadece bir sınır değil Mia. Kıskançlık yapmam ama bu benim olanı korumayacağım anlamına gelmez. Sen benimsin. Eğer başka bir erkek benim iznim olmadan sana dokunursa, sen istesen de istemesen de ölür."

"Yani... onu öldürecek misin?" "Evet."

Dilini çıkarıyor, dudaklarını ıslatıyor. Benim küçük pasifistim bu kavramla mücadele ediyor.

"İşte ben böyle bir adamım, genişliğim. Benimle birlikte olmak istediğine emin misin?" Sanki gerçekten bir seçeneği varmış gibi. O zaten benim ve gitmesine izin verme şansım yok.

Gözleri yüzümde geziniyor ve daha da yaklaşıyor. "Hepsini istiyorum."

Yani bunu yapıyoruz. Ayağa kalkıyorum, onu kendimle birlikte kaldırıyorum ve bacaklarını belime doluyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor bana gülümseyerek.

"Şartlarımız üzerinde çalışmaya devam etmek için yatağa dönüyoruz." Boynunda bir kızarıklık belirir.

"Hâlâ çözmemiz gereken bazı sorunlar var, sence de öyle değil mi?"
Cevap vermesine fırsat vermeden ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum ve onu yukarı taşıyorum.

OceanofPDF.com

ChapTer
İLK-BİR

OceanofPDF.com

I Başparmağımın tırnağını ç i ğ n i y o r ve heyecandan ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum. Lorenzo elimi tutuyor ve ağızından çekiyor.

"Heyecanlıyım," diyorum nefes nefese ve pencereden bakıyorum Ben arabanın ön kapıya yanaşmasını beklerken.

"Kuralları hatırlıyor musun, günüşiğim?"

"Gergin gevezelik yok. Kendim hakkında olumsuz konuşmak ve iltifatları geri çevirmek yok." Bir çift olarak ilk seferimiz için bana verdiği tek kurallar bunlar. Bana soracak olursanız, kurallarına uymakta zorlanacağımı düşündüğü için bana fazla yükleniyor. Ona da söylediğim gibi, gergin olmaktan ziyade heyecanlıyım ve birkaç saat boyunca gevezeliğimi kontrol altında tutabilirim. Kendim hakkında kötü konuşmaya gelince, zaman zaman şişman popomla ilgili şakalar yaptığımı biliyorum ama ben kendine güvenen bir kadınıam. Bunu yapabilirim. Bu itaatkârlık işi çocuk oyuncağı. İlk sınavımı geçeceğim.

Araba yanaşıyor ve Lorenzo elini sırtıma koyuyor, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana hınzırca sırıtıyor. "Hazır mısın?" Joey ve Max ile çifte randevuya çıkıyoruz ve heyecandan başım dönüyor. "Diğer kuralı hatırlıyorsun, değil mi? Her zaman geçerli olan kuralı?" diye soruyor, dudaklarını boynumda gezdiriyor ve beni ürpertiyor.

"Ne dersen sorgusuz sualsiz yap." "Aferin kızıma."

JOEY yüksek sesle inleyerek tabağını itiyor. "Çok doydum," diye inliyor, bir eliyle karnını ovuşturuyor. "Çok fazla makarna vardı."

Max karısına sırtıyor. "Tatlı için hâlâ yeriniz olduğuna eminim, bebeğim."

"Tatlı için her zaman yer vardır, DiMarco." Kadın ona sırtıyor ve adam dudaklarını yalıyor.

"Siz ikiniz bunu gerçekten benim önümde yapmak zorunda mısınız?" Lorenzo inleyerek soruyor. "Cinsel imalar olmadan bir yemek yiyemez miyiz?"

"Bunu bütün gece masanın altında sevgilisini okşayan adam mı söylüyor?" Joey kaşını kaldırarak karşılık verir. "Seni göremediğimizi sanma."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum çünkü haklı, bunu yapıyordu.

Lorenzo gözlerini ona diyor. "Saklamaya çalışmıyordum. Ama Mia, Max'in küçük kız kardeşi değil, değil mi?"

Joey gözlerini devirir ama Max güler. Lorenzo ona bir bakış attığında Max, "İyi olacağız dostum," diye ekliyor.

Sezar salatamdaki tavukları tabağında gezdiriyorum. "Yeterince yedin mi Mia?" Joey sordu. Makarnası lezzetli görünüyordu ama Lorenzo'nun bana aldığı yeni ve güzel elbiseden -bir yılda kazandığımdan daha pahalıya mal oldu- fırlamak istemediğim için ve ayrıca bu Lorenzo'yla dışarıdaki ilk akşam yemeğim olduğu için daha hafif bir seçenek tercih ettim. İyi bir izlenim bırakmak istiyorum.

"Evet." Tam olarak yalan sayılmaz. Çok daha fazla yiyebilecek olmama rağmen *yeterince* yedim.

Lorenzo'nun gözlerini üzerimde hissediyorum. O ve Max antrikot biftek sipariş ettiler, çok büyüktü ve tabaklarını neredeyse silip süpürdüler.

Joey kolunu uzatıp bana ver işareti yapıyor. "Şu tatlı menüsünü uzatsana."

Max gözlerini deviriyor ve yanımızdaki boş masadan bir menü alıyor. Bir tane daha alıp bana uzatıyor ama ben başımı sallıyorum. "Oh, bana yok, teşekkürler."

"Tatlı istemiyor musun?" Joey inanamayarak soruyor. "Otobüs kadar büyük bir tatlıya yer açmak için değilse o küçücük salatayı almanın ne anlamı vardı?"

"Evet, kıçım zaten bir otobüs büyüklüğünde, bu yüzden şeker ve yağdan uzak durmam gerekiyor," diyorum gülerek.

Joey gözlerini deviriyor ama beni daha fazla sorgulamıyor. "Loz, benimle tatlı sipariş edeceksin, değil mi?"

Uzattığı elinden menüyü alıyor. "Elbette, evlat."

Restorandan çıkarken gülmekten ve gülümsemekten yanaklarım acıyor. Joey ve Max'e sarılıp vedalaşıyorum, sonra Lorenzo ve ben bekleyen arabaya biniyoruz. Araba trafiğe girdiğinde, şoförle konuşmak için bir düğmeye basıyor.

"Eve en hızlı yoldan git, Tommy," diye emretti.

"Elbette, Patron."

Eve döndüğümüzde benim için ne hazırladığını merak ederek alt dudağımı ısırıyorum. Eminim ilk alt görevimde başarılı olmuşumdur. Elimi ceketinin yakasında gezdiriyorum. "Bu gece çok güzeldi. Teşekkür ederim."

Başını hafifçe sallıyor. "Öyleydi, günüşiğim." "Ve tüm kurallara uydum, değil mi?"

Yakışıklı yüzü çatlıyor ve bana öyle bir bakış atıyor ki içimde huzursuz bir his beliriyor.

"Gecenin henüz bitmediğini biliyorum, ama-" Kalçalarını sıvazlıyor. "Buraya gel."

Kollarımı boynuna dolayarak ona sarılıyorum. Kalın saçlarımı kenara çekiyor ve köprücük kemiğimin üzerinde yumuşak öpücükler bırakıyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor. Parmak uçlarını kalçamda gezdiriyor, elbisemi yavaşça yukarı itiyor.

Nefesim kesiliyor. Boynumu öpmeye devam ediyor, dişleri hafifçe tenimi kazıyor.

"Lorenzo," diye sızlanıyorum, kalçalarımı düşürüyorum ve uyluklarımın arasındaki sürtünmeyi kovalıyorum.

Elleri daha yukarılara uzanırken dili dışarı fırlıyor, boğazımın uzunluğunu yalıyor. Kalçalarımın tepesine ulaştığında külotumu yana çekiyor ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Kalçalarım titriyor ve nefesim kesiliyor.

Başını kaldırıyor, kara gözleri benimkilere dikiliyor. "İki kuralın vardı Mia. Hangisini çiğnediğini bana söyleyebilir misin?"

Klitorisimi yumuşakça ovalamaya devam ederken ağzımı bir Japon balığı gibi açıp kapatıyorum, gerçekten kafam karışıyor. "Çok konuştuğumu biliyorum ama Joey ile kumarhane hakkında sohbet ediyordum. Gevezelik etmedim."

"Çok konuştuğunu hiç söylemedim," diye yanıtlıyor soğukkanlılıkla.

"BEN-BEN-" Yanaklarımda bir sıcaklık beliriyor. Olumsuzluklardan bahsediyor. "Ben yapmadım... Joey harika göründüğümü söyledi, ben de sadece teşekkür ettim..." Şimdi gevezelik ediyorum ve o da kalçalarımın arasındaki lezzetli alaylarıyla düşünmemi zorlaştırıyor. Joey'nin ve Max'in iltifatlarını kabul ettim, her ne kadar onları fırçalamamak garip gelse de.

Gözleri kısıldı. "Ne yedin?" "Sezar salatası."

Başparmağıyla baskıyı artırıyor ve ben inliyorum. "Neden?" "Çünkü ben-"

"Bana yalan söyleme Mia," diye uyarıyor.

Dilimden dökülmek üzere olan kelimeleri yutuyorum, bu bir yalandan çok alışkanlıktan kaynaklanıyor. "Çünkü açgözlü görünmek istemedim," diye fısıltıyla itiraf ederken, içimin derinliklerinde sıcaklık ve ihtiyaç sarmalları dolaşiyor.

"Masada istediklerini yedikleri için açgözlü görünen başka biri var mıydı?"

"Hayır, ama ben..." Dudağımı ısırıyorum, ona kaşlarımı çatmak istiyorum ama sihirli parmağıyla yaptığı şey dikkatimi dağıttığı için bunu yapamıyorum. "Yani sağlıklı beslenmek istiyorum. Bunun nasıl kötü bir şey olduğunu anlamıyorum."

"Değil, ama şişman olduğun gibi boktan bir fikir yüzünden kendini ara sıra zevk almaktan mahrum bırakırsan, bu sağlıklı olmaz." Daha sert ovuyor, başparmağını bir yandan diğer yana kaydırıyor.

"Ben kendimi inkâr etmedim." Ona çıkışmaya çalışıyorum ama kelimelerim iniltiyle çıkıyor.

"Tatlı mı istedin? Ben kendiminkini yerken karnının gurultusunu duymadığımı mı sanıyorsun? Eğer seni yemeğe çıkarırsam Mia, bundan zevk almanı beklerim."

"Akşam yemeğinden keyif aldım. Sadece tatlı yemediğim için-" Doruk noktam bir kreşendoya ulaşıyor ve bir iniltiyle başımı arkaya atıyorum. Sadece başparmağını kullanarak beni nasıl bu kadar yakınına getirebiliyor? Sihirbaz! "Bunun kuralların bir parçası olduğunu bile bilmiyordum," diye inliyorum.

"Değildi. Ama Joey neden tatlı yemediğini sorduğunda ne dedin?"

Oh muzlar! Ben de sınavı geçtiğimi düşünüyordum. Yanaklarım utançtan yanıyor. "Kıçımın şişman olduğunu," diye fısıldadım.

Başparmağının açısını değiştiriyor, şimdi ileri geri hareket ediyor. "Bir otobüs büyüklüğünde olduğunu mu?"

"Ben... Ben şaka yapıyordum. Bu refleks bir şey-" Nefesim kesiliyor, kalçalarım ve göbeğim yaklaşan orgazmımla geriliyor. Tam vurmadan önce Lorenzo durdu, elini çekti ve çenemi kavradı, başımı yerinde tuttu, böylece gözlerinden başka bakacak yerim kalmadı.

"Bu bir şaka değil Mia. Seni kurtaracağım, kökleşmiş, berbat bir inanç." Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Beni cezalandıracak mısın?"

Ağzı bir sırtışla kıvrılıyor. "Evet, cezalandıracağım."

Beni kucağından kaldırıp yerime oturtuyor ve başparmağını ağzına götürüp emerek temizliyor. Başımı arkaya yaslıyorum ve boğazımdaki endişe yumağını yutuyorum. Eve dönüş yolunun geri kalanını sessizlik içinde geçiriyoruz.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
KIRK İKİ

OceanofPDF.com

M Topuklularımı tekmeleyip elbisemi çıkarmak için dolaba doğru yürürken bacaklarım gerçekten titriyor. Lorenzo yatağın kenarında oturmuş, her hareketimi izliyor. Keşke o odada neler olduğunu bilseydim.

onun sinsi beyninde. Sadece iç çamaşırlarımla dururken, sonunda konuştu. "Buraya gel."

Derin bir nefes alıyorum ve titrek bacaklarımla ona yaklaşıyorum. Aklında ne var acaba? Dizine vuruyor ve gözlerim yüzü ile sanki üzerine uzanmamı istiyormuş gibi açılmış kaslı kalçaları arasında gidip geliyor.

"Bana şaplak mı atacaksın?" Fısıldıyorum.

"Şu anda aklıma gelen en hızlı cezalandırma şekli bu ve o elbisenin içindeki kışın seni becermek için can atmamı sağlıyor, yani evet." Dizine tekrar vuruyor.

Zor yutkunuyorum.

"Bana tekrar sordurtma Mia," diye uyarıyor.

Her şeyim titreyerek kendimi kucağının üzerinde konumlandırıyorum, dirseklerim yatağa dayanıyor ve kışım havada. Kendimi yaramaz bir genç kız gibi hissediyorum.

Lorenzo sert elini kışıma sürüyor ve zevk içimde cızırdıyor. Belki bu o kadar da kötü olmaz. Daha önce de birçok kez kışımı tokatlamıştı.

Elini yanağımın etli kısmına indirmeden hemen önce, "Bu çok güzel bir kış," diyor.

O kadar da acımamasına rağmen ciyakladım.

"Isınma bile değil, günüşiği." Bu sefer beni daha sert tokatlayarak devam ediyor. "Külotun hâlâ üzerinde. Bu kış" -bana tekrar vuruyor- "çıplak olana kadar şaplak atmaya başlamayacaksın."

"O zaman başlasın, lütfen." Ceza gerçekten başlamadan önce bana kaç kez şaplak atacak?

"Önce bu kıcı ısıtarak sana bir iyilik yapıyorum." Bana tekrar tokat atıyor ve beklenmedik zevk dalgaları içimden geçiyor. Dudaklarımdan dökülen iniltiyi durduramıyorum.

"Isındın mı?" Külotumu sıyrıyor ve canımı acıtacağını bilmeme rağmen dokunuşu için çaresizce kıcımlı ellerine bastırıyorum.

"Cezanı sayacaksın, Mia. Tamam mı?"

"Kaç tane efendim?" Uyluklarımdan arasından ıslaklık damlarken nefes alıyorum.

"Bu senin ilk cezan, o yüzden sadece sekiz. Zamanla alıştıkça sayıyı artıracacağız. Hazır mısın?"

"Evet, efendim."

Bana sertçe şaplak atıyor ve ben haykırıyorum, ihtiyacım içimi yakıp kavuruyor. "Kaç tane?" diye bağıyorum.

"Bir!"

Beni tekrar tokatlıyor, daha sert. "T-two," diye nefes alıyorum.

"İyi kız," diye homurdanıyor ve beni tekrar tokatlıyor. Yedi numaraya geldiğinde kıcımlı yanıyor, amım bozuk bir musluk gibi akıyor ve başım dönüyor. Bu yanma hissi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Tek bir yerde yoğunlaşıyor, acıyor ve zonkluyor, beni ona muhtaç hale getiriyor. Ama daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Dengenin zevk ve acıdan sadece acıya dönmesi uzun sürmeyecek.

Beni son bir kez, diğerlerinden daha sert bir şekilde tokatlıyor ve göz kapaklarımdan arkasında yıldızlar titreşiyor. "Sekiz," diye bağıyorum, nefes nefese. Yatıştırıcı elini zavallı iltihaplı kıcıma sürüyor ve ben de dokunuşunu özleyerek avucunun içine bastırıyorum.

Elleri kayboluyor ve beni onun için çaresiz bırakıyor. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Beni tokatladığı süre boyunca siki kaburgalarımın battı, bu yüzden bitirir bitirmez sırtüstü atılıp sikilmeyi bekliyordum.

"Efendim?" Sızlanıyorum.

"Yatağa uzan. Yüzüstü yat," diye emrediyor.

Üzerinden sürünerek kalkıyorum ve bana söyleneni yapıyorum. Gidiyor ama birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıkıyor ve kıcı yanaklarıma serinletici ve yatıştırıcı bir şey sürüyor. İyi hissettirmesine rağmen hala ağrıyor ve ona kızgıyım. Yorgunum ama aynı zamanda onun için çaresizim.

"İyi iş çıkardın, günışığım," diyor usulca. "Kıcın bir şaplaktan sonra daha da güzel görünüyor."

Cevap vermiyorum.

"Küreğimi ve kırbaçımı kullanmak için sabırsızlanıyorum," diyor inleyerek, kıcımlı avuçlayarak. "Seni sıyrıklar içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Beklenmedik gözyaşları gözlerime batıyor ve arkamı dönüyorum, ama o beni tekrar kendisine döndürüyor.

"Surat asma."

"Kıçım acıyor!"

Bir kaşını kaldırıyor ve dudaklarında bir sırtmanın titreşimini gördüğüme eminim. *Ahmak!* "Bu bir cezaydı. Acıtması gerekiyordu."

"Bana daha önce de şaplak atmıştın ve hiç böyle acımamıştı."

"Seni ilk kez cezalandırıyorum, değil mi? Bir daha kendin hakkında kötü konuşmadan önce iki kez düşünecek misin?"

Bu kadar kolay teslim olmayı reddederek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Cevap ver bana, Mia." Eli hassas bedenimi sıkıyor. "Evet, efendim," diye nefes alıyorum.

"Demek düzeltme işe yaradı." Şimdi sırtıyor.

"Düzeltme mi?" Ona ters ters bakıyorum, kızgınlığım derimin altına işliyor. "Beni köpek gibi gösteriyorsun."

Yüzündeki tüm mizah kayboluyor, yerini her yerinde titreşen, kaynayan bir öfke alıyor. Sertçe yutkunuyorum ve kalp atışlarım en az yarım düzine vites yükseltiyor. Lorenzo Moretti vahşi ve tehlikeli bir adam ve ben onun son siniriyle oynadım. Kendimi başka bir cezaya hazırlarken kanım damarlarımda donuyor.

Ama kendini yataktan itiyor ve dolaba doğru yürüyor. İki büyük battaniye çıkarıp birini yatağın yanında yere sererken onu dikkatle izliyorum.

"Sana bir köpek gibi davrandığımı mı düşünüyorsun?" Sesi sakın ve derli toplu ama o kadar soğuk ki içim ürperiyor.

"Ben asla ..." demedim. Tekrar yutkunuyorum. Kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Yerdeki battaniyeye doğru başını sallıyor. "Burası köpeğimin uyuyacağı yer."

Ona göz kırpmıyorum. "Ne demek istiyorsun...?"

"Köpekler benim yatağımda uyumaz. Beni sana evcil hayvanım gibi davranmakla suçlamak istiyorsun, o zaman sana bunun nasıl bir his olduğunu göstereceğim. Yerde. Şimdi!"

Ona bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Adam ciddi. Ona cehenneme gitmesini söylemeliyim. Belki de güvenli kelimemi kullanmalıyım? Bu iş çok ileri gitti. Peki neden yataktan çıkıp yerdeki battaniyenin üzerine uzanıyorum? Çünkü bu

bir sınav gibi hissettiriyor. Onunla her şey bir sınav gibi geliyor ve bu kadar çabuk başarısız olmak istemiyorum.

Gözlerim yaşıyor ve boğazımı düğümleyen duyguyu yutuyorum. "Bir yastığım bile yok mu?"

İkinci battaniyeyi üzerime örtüyor ve kızgın olmasına ve bunun bir ceza olmasına rağmen bunu o kadar şefkatle yapıyor ki bu beni daha da duygulandırıyor. "Köpeğim bir battaniye bile alamazdı." Sonra başka bir şey söylemeden yatağa tırmanıyor.

Ellerimi başımın arkasına koyup tavana bakıyorum. Battaniyeler kalın ve yumuşak, ama altımdaki ahşabın sertliğini yok etmek için çok az şey yapıyorlar. Burası şimdiye kadar uyuduğum en kötü yer değil, ama yerde uyumak bunun en zor kısmı değil, en azından benim için değil. Acı veren ona yakın olamamak. Uykuya dalarken ona hiç dokunamamak, işte gerçek ceza bu. Ve eminim o ahmak da bunu biliyordur.

Karanlıkta uzanırken onun sabit nefes alışını dinliyorum. Dokunuşuna muhtacım. Arabadaki sataşmalarından ve hatta şaplaklarından ıslanmışım. Vücudumun herhangi bir yerindeki elleri onu arzulamama neden oluyor. Uyanık mı? Bahse girerim kafasını yastığa koyar koymaz uykuya dalmıştır. *Düzeltilme: kibirli ahmak!* Sırtım ağrımaya başlıyor ve yanıma kayıyorum.

"Efendim?" Fısıldıyorum.

"Evet?" Derin ve yatıştırıcı sesi yoğun gerilimi bir bıçak gibi kesiyor.

Gülümsüyorum çünkü o da benim gibi uyanık. Benim onunkini özlediğim kadar o da benim dokunuşumu özleyiyor mu? "Ben kötü bir köle miyim?"

Nefesini içine çekiyor ve cevabını beklerken kalbim duracak gibi oluyor. "Hayır, sadece yeni bir tane."

Daha geniş

gülümsüyorum.

"Efendim?" "Evet."

"Özür dilerim."

"Biliyorum. Biraz uyu."

AYAK SESLERİ beni uykumdan uyandırdı. Sonunda bu lanet yerde uyuyakalmam saatlerimi aldı. Gözlerimi açtığımda Lorenzo'yu görüyorum.

takım elbise ve kravat. Yanımda çömeldi. Yemin ederim beni bir köpekmişim gibi okşarsa, ben de onu bir köpek gibi ısırırım.

Ama yapmıyor. Beni kollarının arasına alıyor ve yavaşça yatağa yatırıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kötü köpekler bile bazen yatakta uyuyabilir," diyor usulca. Dilimin ucunda bir karşılık hissediyorum ama gözlerinde eğlence dans ediyor ve başka bir kavga istemiyorum. Battaniyemi alıyor ve yatağın kenarına oturmadan önce yorganı üzerime örtüyor.

"Bütün gün dışarıda olacağım. Akşam yemeğine kadar evde olmayacağım."

"Tamam," diye fısıldıyorum. Bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum; bana şaplak attıktan ve beni yerde uyuttuktan sonra ona karşı nasıl normal davranacağımı. Gerginlik ve anlaşmazlıkların bağırışlar ve yumruklarla çözülmesine alışkınım. En azından Brad'le yaşadığım bir kabus olsa da onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Lorenzo ile bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum.

"Seni özledim," diye itiraf ediyorum.

Parmak eklemlerini çenemin üzerinde gezdiriyor, ben de şefkatine muhtaç bir halde yanağımı eline bastırıyorum. "Ben de seni özledim."

"İlk buluşmamızda her şeyi berbat mı ettim?" Kaşları derin bir şekilde çatılır.

"Hayır." "Bana hâlâ kızgın değil misin?"

Üstüme yuvarlanıyor, kollarını başımın iki yanına koyuyor ve vücudunun ağırlığı beni yatağa bastırıyor. "Hayır, günüşiğim. Cezanın amacı sadece davranışı düzeltmek değil, aynı zamanda sorun her neyse onu aşmamızı sağlamaktır. Ceza sona erdiğinde, biter ve yolumuza devam ederiz. Olumsuz şeylere takılıp kalmak yok ve eğer takılıp kalıyorsan, bunu benimle konuş."

"Yerde uyumayı sevmiyordum."

Burnunu çene çizgimde gezdiriyor ve kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oluyor. "Biliyorum. Orada uyumandan ben de hoşlanmadım."

"Özür dilerim."

"Zaten özür dilemiştin." "Hmm.

Bu eski bir alışkanlık." Omuz silkiyorum.

"Kıracağım bir tane daha," diyor boynuma yumuşak öpücükler kondurmadan önce.

Beni dönüştürdüğü çaresiz küçük bir köle gibi inliyorum. "Çok güzel kokuyorsun, günüşiğim."

"Siz de öyle, efendim." Pahalı şampuanının ve kolonyasının kokusunu alarak inliyorum.

Boğazında derin, gırtlaktan gelen bir hırıltı gümbürdüyor. "Gitmek zorundayım."

Kollarımı boynuna doluyorum ve kalçalarımı kaldırarak kaya gibi sert boyuna sürtünüyorum. "On dakika daha kalamaz mısın?"

"Hayır." Boynumu ısırıyor ve kendini yukarı itiyor. "Ayrıca, on dakika sana yapacağım onca şey için yeterli bir süre değil."

Omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor.

"Bu akşam yemekten sonra doğruca yatağa gelmeni ve beni beklemeni istiyorum."

"Çıplak mı?" Dudağımı ısırdım.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Tabii ki." "Elbette."

"Bugün kalktığında duş alabilirsin, ama o kadar. Yatmadan önce duş alma."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Gözlerinde hınzır bir parıltı belirliyor. "Ve kendine dokunmak yok."

"Ne?" Kekeliyorum. "Bu hiç adil değil. Ben burada sınırdaki bir kadınıyım."

"Peki bu kimin hatası?"

Kahretsin! İç çektim. "Benim."

"Bugün uslu dur, ben de bu gece seninle ilgileneyim." Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve ceketini düzelterek ayağa kalkıyor.

"Seni ne kadar beklemem gerekecek?" Beş dakika çok uzun olacak. Onu hemen yatağında istiyorum.

"Ne kadar sürerse."

Alt dudağım dışarı fırlıyor ama somurttuğum için başımın belaya girmesini istemiyorum, bu yüzden onu geri çekiyorum. "Beklerken yatakta kitap okuyabilir miyim?"

"Evet."

"Teşekkür ederim, efendim."

Anlaşılmaz bir homurtuyla eğilip beni öpüyor, diliyle dudaklarımı ayırıyor ve ağzının içinde usulca inlememi sağlıyor. Çok geçmeden tekrar çekiliyor ve beni arzulu bir halde bırakıyor. "İyi ol, günışığım."

"Yapacağım, söz veriyorum." Belki de bu itaatkâr şeyi yapabilirim.

CHapTer
İLK ÜÇ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kalbim güm güm atıyor ve sikim ağrıyor. Mia aşağıda değil, yani ondan istediğim şeyi yapıyor olmalı. Restorana gittiğimizden beri onu becermek için yanıp tutuşuyordum. ve eğer onun dar amını sikimin etrafında hissetmezsem patlayabilirim.

Odaya girdiğimde, yatakta oturmuş kitap okuyordu, battaniyeyi göğüslerinin üzerine çekmişti. Altının çıplak olup olmadığını anlayamıyorum. Kitabın kapağına bakılırsa, Kat'le birlikte okumayı sevdikleri iğrenç kitaplardan biri.

Başını kaldırıyor ve kitabını yatağın üzerine koyuyor. "Selam," diyor tatlı bir gülümsemeyle.

"Hey." Kravatımı çıkardım. "Günün nasıl geçti?" "İyiydi."

"Yemek yedin mi?" Çoraplarım ve ayakkabılarım kravatımla birlikte yerde.

"Evet. Ispanak ve ricotta cannelloni." Beni soyunurken izlerken dudaklarını yalıyor. "Çok lezzetliydi."

"Peki ya tatlı?" Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp sandalyenin arkasına katlıyorum.

"Bende hiç yoktu."

Yatağa doğru yürüyorum. Onu şimdi hissetmeliyim. "Neden olmasın, günışığım?" Yanakları biraz pembeleşti. "Çünkü aç değildim."

Gözlerimi ona dikiyorum, yatağa sürünürken yüzündeki her bir duyguyu okuyorum.

"Değildim. Yemin ederim," diye fısıldar.

"Sana inanıyorum." Elimi yorgana sokup yorganı aşağı çekiyorum ve güzel vücudunu santim santim ortaya çıkarıyorum. Nefesi boğazında düğümleniyor ve ben onları havaya açtıkça göğüsleri titriyor. Öne doğru eğilip sert bir meme ucunu ağzıma alıyorum ve inleyerek parmaklarını saçlarıma geçirip sırtını kamburlaştırıyor. Diğerine de aynı ilgiyi göstermek için hareket etmeden önce onu hafifçe ısıyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor, efendim."

Yorganı daha aşağıya, karnının üzerine çekip kalçalarına dayıyorum. Onun kokusu havayı dolduruyor. "Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu buradan alabiliyorum. Söyle bana, o senin kirli kitabın mıydı?" Elimi kalçalarına doğru kaydırıyorum ve onu benim için çıplak bulduğuma memnun oluyorum. Tereddüt etmeden bacaklarını açıyor ve iki parmağımı am dudaklarının arasına sokmama izin veriyor. "Ya da bunlardan herhangi biri benim için mi?"

Gözlerimin içine bakıyor, dudağını ısıyor ve yumuşak inlemelerini bastırıyor. "Kitabımdan bir parçaydı." Boynunda bir kızarıklık belirliyor. "Ama çoğunlukla senin için."

"Öyle mi?" Başımı aşağıya eğiyorum, parmaklarımı ıslak kıvrımlarında gezdirirken göğüslerinin üzerinden karnına doğru yumuşak öpücükler bırakıyorum.

"Evet. Bütün gün seni düşündüm."

"Ben de seni düşünüyordum, günışığım. Sana bir şey getirdim." "Getirdin mi?" Sesi sevinçle yükseliyor.

Yataktan kalkıp sandalyeye gidiyorum ve ceketimin cebinden gümüş göğüs ucu kelepçelerini çıkarıyorum. Tekrar yanına uzanıyorum ve onları birbirine bağlayan kalın zincirden tutuyorum. "Bunların ne olduğunu biliyor musun Mia?"

Dili dışarı fırlıyor, sulu alt dudağını ıslatıyor. "Meme ucu kelepçeleri," diye nefes alıyor.

"Daha önce hiç üzerinizde kullandınız mı?"

Başını sallıyor, bakışları elimdeki oyuncaktan hiç ayrılmıyor.

Başımı eğiyorum ve dilimi sert meme uçlarından birinin üzerinde gezdiriyorum. "Onları bu sabah aldım ve bütün gün bu mükemmel memelerde kullanmak için bekledim."

"Acıyorlar mı?" diye fısıldıyor, gözleri kocaman.

"Sadece iyi anlamda," diyorum ona göz kırparak, zinciri sallayarak gevşetiyorum, böylece her iki ucundan birer kıskaç sarkıyor. "Denemeye hazır mısın?"

Hevesle başını sallıyor.

"Evet, efendim." "İşte benim güzel kızım."

Övgülerim karşısında yüzünün aydınlanmasını özlemiyorum. Dün geceden sonra buna ihtiyacı var. İkimiz de yapıyoruz. İlk kısıkaç açıyorum ve ona

yaklaştırıyorum.

sertleşmiş tomurcuk. Nefesini içine çekiyor, dikkatle onu meme ucuna tutturmamı izliyor ve en yumuşak, en seksi inleme sesini çıkarıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

Nefes nefese kalıyor, boynu sıcaktan kızarıyor.

Biraz sıkıyorum ve kısaça onun sert tepesini ısıtıyor. İnliyor ama birkaç saniye sonra tekrar inlemeye başlıyor. "Hâlâ iyi misin, günışığım?"

Dudaklarını yalayarak, "Evet," diye mırıldanıyor.

"Ellerinizi yanlarınızda tutun. Kendine dokunmak yok. Tamam mı?" Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Mmhmm."

Diğer meme ucunu sıkıştırıyorum ve baskıyı artırdığımda kıvranıyor. Şimdi dişlerini dudağına gömüyor, parmakları yorganın üzerinde seğiriyor.

Hızırca sırtıyorum ve parmağımı zincire takıyorum. Yavaşça çekiştirerek, sırtının yataktan kalkışını memnuniyetle izliyorum.

"Efendim," diye inliyor.

"Acaba seni böyle boşaltabilir miyim, tesoro?" Zinciri biraz daha sert çekiyorum ve o da inliyor, sırtı daha yukarı kalkıyor ve bacakları iyice açılıyor.

"Hassasız, değil mi?" Çakıllı meme ucuna dilimle fiske vuruyorum, dikkatimi ona veriyorum. Elleri yumruk oluyor ve onları yataktan kaldırıyor. "Eller," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum efendim," diye sızlanıyor.

Elimi yumuşak karnının üzerinde kaydırarak diğer göğsünü avuçluyorum, kısılcı orta ve işaret parmaklarımla boğumları arasına sıkıştırıyorum. Yavaşça sıkıyorum ve gözleri yuvalarından fırlıyor. "İstediğin bu muydu?"

"Evet!"

Kalçalarının arasına yerleştim, sertleşmiş sikim takım elbise pantolonumun içindeydi ve amina doğru bastırıyordu. Kelepçeleri seveceğini biliyordum ama onu bu kadar vahşileştireceklerini hiç düşünmemiştim.

Kalçalarımı döndürüyorum, fermuarımın dikişini klitorisinin üzerine sürüyorum. "Oh, kutsal inek!" diye inliyor.

"Bakalım seni bu şekilde boşaltabilecek miyiz?" Göğüslerini daha sert sıkarak öneriyorum. "Ben bu güzel memelerle oynarken sen de o amcığı bana sür."

"Evet, efendim."

ÇAPTER
KIRK DÖRT

OceanofPDF.com

M Göğüslerim lezzetli, ağır bir ağrıya zonkluyor. Zar zor doğru dürüst görebiliyorum. Kalçalarımındaki ıslaklık kayıyor ve utanmadan inleyerek kendimi Lorenzo'nun sert sikine sürüyorum.

"Bunlar çok güzel, tesoro," diyor, göğüslerimden birini sertçe sıkıyor, dili diğerinin üzerinde geziniyor, oyuncak tenimi ısırırken çakıllı meme ucumla alay ediyor. Zevkin daha fazla yoğunlaşamayacağını hissettiğim her an Lorenzo iki kısıkaç arasındaki zinciri çekiyor ve ben yepyeni bir coşku alanına giriyorum.

Göbeğimde basınç oluşuyor, kalçalarımı sallıyorum, hassas klitorisimi onun sert uzunluğuna sürüyorum. Daha önce hiç meme uçlarımla oynandığı için boşalmamıştım ve ona karşı azgın bir dişi kedi gibi sürtünmeme rağmen, aklımda derin kasılmalara neden olan göğüslerimdeki tatlı acı. O benimle oynamaya devam ettikçe, bir kukla ustası gibi tam anlamıyla iplerimi çekmeye devam ediyor.

Bir meme ucunu sıcak ağzına alıyor ve hafifçe ısırıyor, bu da nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Efendim, bu çok iyi hissettiriyor."

"Mmhmm," diye mırıldanıyor, etimle ziyafet çekiyor ve zinciri başparmağı ile işaret parmağı arasında döndürüyor, böylece tekrar tekrar çekip bırakıyor.

"Lütfen size dokunabilir miyim, efendim?" Parmak uçlarımla altında onun herhangi bir parçasını hissetmek için çaresizce yalvarıyorum ama ellerimi yanlarımda tutma talimatının da farkındayım.

"Sadece bana dokun."

Kalın saçlarını kavrayıp başını yerinde tutarken ve uzman ağzının verdiği zevke bastırırken rahatlayarak iç çekiyorum. Kalçalarını döndürerek

Klitorisime mükemmel miktarda sürtünme uyguluyor ve ben ona doğru eğilip içimden geçen hislere teslim olurken, zinciri son bir kez çekerek kelepçeleri tamamen çıkarıyor. Kan meme uçlarıma geri akıyor ve yoğun bir coşku üzerime çöküyor.

"Oh, fu-" Orgazmım kelimeleri ağzımdan koparıyor, içime işlerken oksijenimi kesiyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama Lorenzo bir eliyle boğazımı sarıyor. "İçinde tut ve hepsini hisset."

Ağzımı kapatıyorum ve vücudum titremeye başlıyor. Ve bayılmak üzere olduğumu hissettiğimde Lorenzo elini bırakıyor. Yanan ciğerlerimi oksijenle doldurarak havayı yutuyorum.

Birkaç dakika sonra "Vay canına," diye nefes aldım. "Bu inanılmazdı."

Lorenzo kaşlarını kaldırarak zinciri kelepçelerin etrafına doluyor. "Bunları kesinlikle oyun zamanımıza ekleyeceğim, günışığım."

"Bu çok hoş olurdu efendim," diye mırıldanıyorum, kirpiklerimi ona doğru kırıştırarak. Gözleri kısılıyor. "Bugün çok uslu bir uşak oluyorsun." "Öyleyim," diye kabul ediyorum.

"Yine de seni kurtaramayacak." Hınzır bir sırıtışla yataktan atlar ve soyunur.

Onu görünce hayret ediyorum. Tüm sert çıkıntılar ve derisine oyulmuş güzel sanat eserleri. "Beni neyden kurtaracaksın?"

"Bir sonraki dersin."

"Bir sonraki dersim mi, efendim?"

Başını sallar ve boksörünü ve pantolonunu çıkarır, kalın ve uzun duran inanılmaz horozunu ortaya çıkarır, precum ile ağlar.

"Peki bu nedir?" Heyecan ve biraz da korkuyla soruyorum.

Yatağa sürünüyor, bacaklarıma, ayak bileklerimden kalçalarımın üst kısmına kadar vahşi öpücükler bırakıyor. "Göreceksin."

Yarım saat sonra, dersin orgazm inkârı olup olmadığını merak ediyorum. Lorenzo bacaklarımı omuzlarına atmış, onu her zaman tanıdığım dahi seks sihirbazının tüm beceri ve ustalığıyla amımı yiyor, ama ne kadar yaklaşırsam yaklaşıyım, ne kadar yalvarıp yakarsam yakarsam ve iyi olacağıma söz versem de boşalmama izin vermiyor.

"Lütfen, efendim!" Tüm vücudum arzuyla alev alev yanıyor.

"Henüz değil," diye hırlıyor etime karşı. "Sabırlı olmayı öğrenmelisin." Sabır mı? Dersim bu mu?

"Amin çok tatlı amına koyayım," diyor Lorenzo inleyerek, ayağa kalkıp bacaklarımı yatağa bıraktıktan sonra ağzını benimkilerden arındırıyor.

Meyve suları.

Nefes nefese kalıyorum ve bir başka akıllara durgunluk veren orgazm uzaklaşırken surat asmamaya çalışıyorum. Lorenzo üzerime eğiliyor ve saçlarımı yüzümden fırçalıyor ve başka bir uyarı yapmadan, horozunu içime tamamen batırıyor.

"Denizaltılarımı komutla gelmeleri için nasıl eğittiğimi biliyor musun, Mia?"

Onun tarafından doldurulmanın verdiği tatlı rahatlamayla cevap veremeyecek kadar tükendim.

"Onları öyle bir yere getiriyorum ki, boşalmak için o kadar sıkılıyorlar ve çaresizler ki, sadece doğru noktaya en ufak bir baskı uygulamak yeterli oluyor" -kalçalarını döndürüyor, sikinin tepesini söz konusu noktanın üzerinde gezdiriyor ve ne demek istediğini kanıtlıyor- "benim söylememle dağılmaları için. Ve sonunda kelimelerle orgazm arasında o kadar güçlü bir bağ oluşuyor ki, çok az bir uyarımla neredeyse sadece kelimelerle orgazm oluyorlar."

"Pavlov'un köpekleri gibi mi?"

"Yine yerde mi yatacaksın?"

"Ne?" Kalçalarını tekrar sallıyor, ben de sırtımı eğerek uyandırdığı zevke teslim oluyorum. "Ünlü bir deney demek istemedim," diye itiraz ediyorum.

"Ne olduğunu biliyorum," diyor hınzır bir sırıtişla ve benimle dalga geçtiğini fark ediyorum.

"Sen bir ahmaksın-"

Bana çarparak sözümü kesiyor ve endorfinler vücudumda yarışırken nefesimi kesiyor. "Benim için gel, Mia."

Bedenim coşkunun uçurumunda sallanıyor ve onun sözleri beni uçurumdan aşağı yuvarlıyor. Sertçe düşünüyorum, doruk noktam içime öyle bir güçle çarpıyor ki titriyorum. Her saniyesinde beni beceriyor, kendi orgazmını yaşarken içime giriyor.

Beni de yanına çekerek sırt üstü yuvarlandı.

"Yani emirle gelmek benim dersim miydi, efendim?" Yüzümü omzunun kıvrımına yaslıyorum.

"Şey, zemini hazırladık." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "İnsanların düşündüğü kadar kolay değil."

"Bunun kolay olacağını hiç düşünmemiştim. Bunun sadece kitaplarımda olduğunu sanıyordum."

Saçlarımı yüzümden çekip enseme avuçluyor. "Pratik yaparak yapılabilir."

"Pratik yapmak için sabırsızlanıyorum." Kıkırdıyorum ve bacağıma kalçasının üzerine atıyorum.

Elini dizimin altından geçirip beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "İyi geceler, günışığım."

OceanofPDF.com

ÇAPTER
KIRK BEŞ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I Boynumu esnetiyorum ve çatlıyor. İşler yoğun ve bu da beni gerginleştiriyor ama şanslıyım ki dikkatimi dağıtacak mükemmel bir şeyim var. Mia'ya basitçe "*Kütüphane*" yazan bir mesaj yazıyorum. *On dakika sonra.*

On dakika sonra, onu eğittiğim iyi bir küçük denizaltı gibi odaya giriyor.

"Buraya gel." Kalçalarımın arasındaki boşluğu göstererek başımı sallıyorum.

Yaklaştıkça nefes alış veriş hızlanıyor. Ne istediğimi biliyor. Son zamanlarda hep istediğim şey buydu ve her zaman ve her yerde seks yapmanın doğuştan gelen zevkini ve gücünü unuttuğuma inanamıyorum. Mia içimde karımla birlikte gömdüğümü sandığım bir şeyi yeniden uyandırdı.

Kalçalarımın arasına girerken, "Masanın üzerine eğil," diye emrediyorum. Onu buraya sadece sikkemek için çağırdığım gerçeğinden rahatsız olduysa da bunu belli etmiyor. Bunun yerine arkasını dönüyor ve tam olarak ona söylediğim şeyi yapıyor, yüzünü tahtaya yaslıyor. Ellerimi sulu kıcının kıvrımlarında gezdirirken, bir iniltiyi bastırmak için dişlerimi dudağıma gömüyorum ve elbisesini kalçalarının üzerinden yukarı doğru çekiyorum.

"Benim için bacaklarını aç."

Bunu hiç tereddüt etmeden yapıyor ve soluk pembe külotundaki belirgin nemli noktayı ortaya çıkarıyor. Ağrıyan sikim onun için ağlıyor.

Parmak ucumu yarığında gezdirerek onu ürpertiyorum. "Bir şey seni ıslattı mı, günüşiğim?"

"Evet," diye inliyor, kıvranıyor.

"Kendine dokunuyor muydun?" "Hayır, efendim."

Pamuğu kenara çekerek işaret parmağını damlayan kıvrımlarında gezdiriyorum. "O zaman neden bu kadar ıslaksın?"

"Bu sabahı düşünüyordum." Bir kıkırdamayı bastırıyor. "Ve sonra bana buraya gelmemi emrettin ve biliyordum-" Bir parmağını sıcak kanalının içine sokuyorum ve nefesi kesiliyor.

"Tek istediğimin seni becermek olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, efendim." Yüzünü masama dayayarak kıcını elime doğru itiyor ve parmağını daha fazla içine alıyor.

Daha derine itiyorum, amının beni sıkma hissinin tadını çıkarıyorum ve yakında onun nabzını aletimin etrafında hissedeceğimi biliyorum. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Nefes nefese bir inilti çıkarıyor. "Hiç de değil, efendim."

"Aferin kızıma." Parmağını içinden kaydırıyorum ve her santimi onun uyarılmasıyla kalınlaşıyor.

Adımı mırıldanıyor ve taşaklarını onu sahiplenmek için çaresizlikle çarpıyor. Vücudumdaki her damla kan güneye akarken sikim zonkluyor ve başım dönüyor. Çığlıkları ve inlemeleri kütüphaneyi doldurana kadar onu becermek için doyumsuz bir arzuyla kör olmuş bir şekilde kemerimi karıştırıyorum. Uysal küçük itaatkârıma bakıyorum, sabırla efendisinin onu becermesini bekliyor. Kemerimin tokası, onu deri sınırlarından kurtardığımda şingirdiyor.

Mia'nın nefesi kesiliyor. Vücudundaki her kas kaskatı kesildi. "K-kavun."

Donup kalıyorum, sikim fermuarımdan kurtulmak için zorlanıyor, onun içinde olmak için can atıyor. Arkamdaki sandalyeme gömülürken, pervasızlığıma sessizce lanet okuyorum. Onu becermek için o kadar çaresizdim ki, onunla ilgilenmeyi unutmuştum.

Tamamen hareketsiz, olduğu yerde kilitli kalıyor. Kalçalarından tutarak onu nazıkçe kendime doğru çekiyorum ve onu kucağıma çektiğimde hiçbir direnç göstermiyor. "Buraya gel, tesoro." Titreyen bedenini bana doğru kıvrıyor, dizlerini göğsüne doğru çekip yakınıma sokuluyor.

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum ve dudaklarımı başının yan tarafına bastırıyorum. "Seni yakaladım, günışığım." Nefesim saçlarının arasında tozlanıyor, yasemin ve narenciye notaları saçıyor. Tanrım, o bile güneş ışığı ve yaz gibi kokuyor.

Konuşmuyor ama gözyaşları çenesinden göğsünün ipeksi tenine damlarken yüzünü kapatıyor. Ellerini nazıkçe iki elimin arasına alıp kucağıma çekiyorum. "Kendini benden saklamana gerek yok."

Tüm vücudunu dev bir hıçkırık kaplamadan hemen önce derin, kemiklerini titreten bir nefes çekiyor. Onu daha sıkı çekiyorum ve yüzünü yüzüme bastırıyor

Gömleğinin ince kumaşını gözyaşlarıyla ıslattı. Teselli sözcükleri mırıldanarak tüm acısını göğsüne dökmesine izin verdim ve keşke tüm acı anılarını yok edebilseydim dedim.

Hiçbir erkek onu bir daha incitemeyecek. Ve bunu deneyen her erkek ...

Çenem ağrıyor, öfke ve adaletsizlik damarlarımda yanıyor ama kemiklerime daha güçlü bir şey yerleşiyor. Onun acısı içime sızıyor ve daha derin bir duyguyu uyandırıyor. Uzun zamandır bastırdığım bir içgüdü yüzeye çıkıyor ve olmak için doğduğum adamı hatırlamamı istiyor. Onu korumak, şeytanlarını kovalamak benim görevim. İçindeki bu savaşla mücadele ederken onu tutacağım ve gerçek gücünü fark etmesine yardım edeceğim.

Mia sayesinde, bir zamanlar olduğum ve bir daha asla olamayacağımı düşündüğüm adamı geri kazanıyorum. Gözyaşları tişörtümden göğsüme süzülürken ve fırtınasındaki tek dayanak noktası benmişim gibi bana sarılırken, içime yeni bir huzur yerleşiyor. Burası, tam burası, olmam gereken yer.

MIA kollarımda tam yarım saat boyunca ağladı, sonra onu yatağa taşıma riskini göze alacak kadar durdu. Onu yatağa yatırdım ve yüksek sesle burnunu çekerek yanaklarını kabaca sıvazladı. Yanına uzanıp başparmağımın ucuyla gözyaşlarını sildim.

"Özür dilerim. Ağlamaktan
nefret ediyorum."
Gözlerimi kısıyorum.
"Neden?"

"Eskiden onu çok deli ederdi..." Derin bir nefes çekiyor. "Nefret etti. Onu manipüle ettiğimi söyledi."

Öfke içimde yuvarlanıyor ve keşke o bok parçası çoktan ölmemiş olsaydı diyorum. "Ağlamak, duyguları ve gerilimi boşaltmanın tamamen güvenli ve doğal bir yoludur, Mia."

"Hmm." Gözlerini kırıştırıyor, tavana bakıyor. Sonra yan dönüyor ve bana bakıyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Neye ihtiyacım olduğunu anladığın için. Kızmadığın için."

Yanağını avucumun içine alıyorum. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok, günışığım."

Dişlerini gür alt dudağına gömüyor ve ben hâlâ sızlayan sikime bunun zamanı olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum. "Sadece i s t e d i ğ i n i z i biliyorum... ofisinizde... Sanırım bu itaatkâr şeyde pek iyi değilim."

Göğsümden bir iç çekiş yükseliyor. Yeni bir denizaltıyı eğitmenin ne kadar yorucu ve karmaşık olabileceğini unutmuşum. "Beni dinle Mia. İlişkimizde bir güç alışverişi var ama bu bir güç dengesizliği olduğu anlamına gelmez. Aradaki farkı anlıyor musun?"

Yanakları pembeleşti. "Evet."

"Benim ihtiyaçlarımın seninkilerden daha ağır bastığı hiçbir durum yok. Üzerinde kontrolün olmayan bir şeyi hissettiğin için, seks istemediğin için, güvenli kelimeni kullandığın için sana kızacağım bir zaman asla olmayacak. Asla."

Şaşkınlık kaşlarının arasındaki o noktayı sıkıştırıyor.

"İhtiyaç duyduğunuzda güvenli kelimenizi kullanmak iyi bir şeydir." "Öyle mi?"

"Onlar bunun için var."

"Sanırım. Ben sadece... Sürekli başarısız oluyormuşum gibi hissediyorum."

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Hayır, tesoro, seni hayal kırıklığına uğrattım. Kemerini unuttum. Olan buydu, değil mi?"

"Evet." Kelimeyi rahat bir nefes gibi içine çekiyor. "Kullanmayacağını biliyordum, sadece... sesi... beni..."

"Biliyorum."

"Kemerini bana vurmak için en sevdiği şeydi. Kocaman bir tokası vardı. Açtığını duyduğumda ..." Tekrar ağlamaya başlıyor ve onu kollarımla sarıyorum, kemerimi bu şekilde çıkarmanın onu korkutabileceğini fark etmediğim için kendime kızıyorum.

"Kemer korkunu düzelteceğiz, günışığı."

Bana bakıyor, gözleri o kadar güven dolu ki kalbim daha hızlı atıyor. "Nasıl?"

"Göreceksin," diyorum ona göz kırparak.

Ceketimin cebindeki telefonum titreyerek o anı böldü. Elime alıp ekrana bakıyorum ve cevaplamam gereken bir arama olduğunu görüyorum ama şu anda onu terk etmeye hiç niyetim yok.

CHAPTER
KIRK ALTI

OceanofPDF.com

Lorenzo'nun araması çok uzun sürmedi ve şimdi ben kitabımda ana karakterin üç vampir tarafından saldırıya uğradığı bir sahneyi okurken o cep telefonunda geziniyor.

Göbeğimde derin bir sızı oluşuyor ve Ophelia Hart'ı ve şu anda sikle dolu olduğu gerçeğini kıskanarak kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Yanımda kendi ateşli, düşünceli alfa deliğim varken neden bunu okuyorum ki?

Yaklaşıyorum ve kokusunu içime çekiyorum; o kadar erkeksi, taze ve sarhoş edici ki. Alnımdaki bir saç telini fırçalıyor. "İyi bir kısma mı geldin, günışığım?" diye soruyor alçak bir hırıltıyla.

"Bunu neden soruyorsun?" Fısıldıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

"Çünkü kızıışmış bir sürtük gibi bana sürtünüyorsun."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama yalan söylemek istemediğim için tekrar kapatıyorum.

Bacaklarımı jöleye çeviren o alçak, yumuşak ses tonuyla, "Oku bana," diye emrediyor.

"Yapamam.

"Neden

yapamazsın

?"

Bir kadının aynı anda üç erkek tarafından elde edilmesini okuduğum için beni yargılayacak mı? Gizliden gizliye istediğimin bu olduğunu mu düşünecek? Yanaklarım daha çok yanıyor. "Çok baharatlı gibi."

"Öyleyse okuyun."

Dudaklarımı yalıyorum. Vay anasını! Benim tam bir sapık olduğumu anlayacak ve o zaman tıpkı Brad'e yaptığım gibi müstehcen kitaplarımı ondan saklamaya başlamak zorunda kalacağım. Ve bundan nefret ederdim. Lorenzo'nun, Brad'e karşı en ufak bir

Okuduklarımdan dolayı tehdit edildi - gerçi bu tam olarak ne olduğunu bilmeden önceydi.

"Mia?"

Derin bir nefes alıyorum. Kutsal muzlar. İşte hiçbir şey olmuyor. "Xavier'in siki kıcımlı gererken b- sırtımı kamburlaştırıyorum. 'Beni de alabilirsin bebeğim,' diye kulağıma usulca inliyor. Axl göğsümü kavırıyor ve diğer elinin parmaklarını damlayan seksimde gezdiriyor. 'Seni onunla becermek için sabırsızlanıyorum, Ophelia.' Lorenzo'ya bakıyorum ama ifadesi okunmuyor ve her saniye daha da ısılırken, sahiplenici, cehennemden daha ateşli erkek arkadaşına tüm kitaptaki en baharatlı sahneyi okumaya devam ediyorum. Üçüncü adamın aksiyona katıldığı bölüme geldiğimde Lorenzo homurtu ile hırıltı arası bir ses çıkarıyor ve beni sırtüstü çevirerek kitabı elimden alıp komodine doğru fırlatıyor.

"Okuma tercihlerinin bu kadar iğrenç olduğunu bilmiyordum," diyor gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

"Şey," diye kekeliyorum. "Hepsi öyle değil ama..." "Bu lanet bir pornoydu."

Kızdı mı? "Değil," diye ısrar ediyorum. "Bunun da bir konusu var." Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Ayrıca dünyayı mutant bir vampir ırkından kurtarıyorlar."

"Gerçekten mi?" Ellerimi yatağa sabitleyor ve çene çizgimin üzerinde yumuşak öpücükler bırakıyor.

"Gerçekten," diye nefes alıyorum, kalçalarımı kaldırıp onun sert sikine sürtünüyorum.

"Bu kitapların seni bu kadar heyecanlandırması hoşuma gidiyor," diyor, aşağı inip dudakları ve dişleriyle boynumu sıyrıyor.

"Öyle mi?"

"Hmm," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Seni bu kadar muhtaç eden bir şeyden nasıl hoşlanmam, günışığım?"

"Muhtaç demezdim," diye itiraz ediyorum, her ne kadar tam olarak öyle olsam da. "Hayır mı?" Sırıttırıyor. "Şu anda neye ihtiyacın var, Mia?"

"Sen," diye yenilgiyi kabul ediyorum.

"Ağzım mı? Parmaklarım mı? Sikim mi?"

"H e p i n i z ," diye inliyorum, sert uzunluğunu amıma sürterken sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Benim açgözlü küçük denizaltımın daha fazlasına mı ihtiyacı var?" Koyu bir kahkaha atıyor ve bir parmağını içime sokuyor.

"Y-yuh," diye inliyorum.

İkinci bir parmağını sokup beni daha da geriyor. Sıcak zevk omurgamdan yukarı sığıyor. Ağzını aşağıya doğru kaydırarak göğüslerimin ve karnımın üzerinde gezdiriyor ve kalçalarımın arasına girdiğinde burnundan derin bir nefes alıyor. "Şimdiden çok ıslak kokuyorsun." Parmaklarıyla beni yavaşça sikerken klitorisimin üzerine soğuk bir hava üflüyor ve ben yıldızları görüyorum.

"Efendim, lütfen?"

"Bana ne istediğini söyle Mia," diye emrediyor.

"Ağzın üzerimde," diye soluyorum, kalçalarımı sallıyorum ve dilinin klitorisimdeki tatlı rahatlamasını kovalıyorum.

"Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu seviyorum," diye inliyor bana karşı ve ses klitorisimi titreterek vücudumu sarsıyor. "Çok yakınsın."

"Evet!"

Lezzetli dilini klitorisimin üzerinde dolaştırıyor, amımı yerken ve parmaklarını içimde daha derine sokarken takdir edici hırıltı sesleri çıkarıyor.

G noktamı çabucak buluyor ve mükemmel miktarda baskı uyguluyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Her an kontrolümü kaybedebilirim ve o da bunu biliyor. Zevk ve panik vücudumda dolaşıyor. Ama bırakabilirim. Beni yakaladı.

Merkezimde derin, zonklayıcı bir ağrı büyüyor ve orgazmım bir kreşendoya dönüşürken kalçalarımı başının etrafına sıkıştırıyorum. Boştaki eliyle bacaklarımı yatağa doğru iterek beni yemesi ve parmaklarıyla sikmesi için daha fazla alan açıyor.

"Efendim, ben gidiyorum-" Çılgılık atıyorum. Doruk noktam, Lorenzo'yu ve yatağı ıslatan tam ölçekli bir tsunami gibi üzerime yıkıyor. Şeytani Dom'um başını kaldırıp gözlerinde hınzır bir parıltıyla yeryüzüne inişimi izlerken nefes nefese kalıyorum.

Kendini dizlerinin üzerine iter. "Parmaklarımı ve ağzımı aldın, günüşiğim. Sırada ne var?" Dudaklarındaki uyarılmışlığı yalıyor.

Kendimi dirseklerimin üzerine iterken göğsüm kabarıyor, bakışlarım takım elbisesinin pantolonundaki şişkinliğe düşüyor. Ben de dudaklarımı yalıyorum. Onun her şeyini istiyorum. "Aletin," diye fısıldıyorum yüzüme sıcaklık hücum ederken.

Diz çöküp üzerime çıktı. "Sikimi istiyorsan Mia, önce kemerimi açman gerekecek."

Ona bakarken yutkunuyorum.

Eğlenerek tek kaşını kaldırıyor. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye inliyorum. Beni becermesini hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Tüm vücudum ağrıyor ve ona olan bu her zaman var olan ihtiyacı doyurması için çığlık atıyor.

"Kemerimi aç," diye emrediyor ve sesinin derin, yatıştırıcı tınısı içimi eritiyor.

Titreyen parmaklarımla kemerine uzanıyor ve esnek deriyi çekiştiriyorum. Tokanın metalik şingirtısı sarsıcı ve beni eski bir anının içine çekmeye çalışıyor.

"Çok iyi gidiyorsun." Lorenzo beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Ona. Bize. Deriyi tokadan geçiriyorum ve derin bir nefes daha alıyorum. "Tamamen kapalı, Mia," diye ekliyor, güçlü parmaklarını titreyen parmaklarımın üzerinde gezdirerek.

Sarsılarak başımı sallıyorum ve takım elbise pantolonunun ilmeklerinden geçiriyorum. Kumaşın üzerinde kayarken çıkardığı ses beni tekrar boğmakla tehdit ediyor ama o ne kadar iyi bir iş çıkardığımı söyleyerek beni su üstünde tutuyor. Sonunda serbest bıraktığımda, zaferle ona gülümsüyorum.

"Çok iyiydin, günışığım." Kemer benden alıyor ve kemeri tuttuğunu görünce kanım donuyor ama bu sefer benim için hazır. Sıcak elini kalbimin üzerine koyuyor. "Rahatla, Mia."

Başımı sallıyorum. Ona güveniyorum. Lorenzo Chicago'daki en tehlikeli adam olabilir ama zalim değil ve bana asla zarar vermez. Vücut ısıyla ısınan derinin ucunu karnımın üzerinde gezdiriyor ve ben ürperiyorum.

"Bir gün sana bunun teninde ne kadar iyi hissettirebileceğini göstereceğim, tesoro." Kemer yere atıyor, dizleriyle kalçalarımı daha da ayırıyor, fermuarını açıyor ve kalın sikini serbest bırakmak için pantolonunun içine uzanıyor. Dudaklarından rahatlamış bir inilti dökülüyor. Sanırım ofisinde sabahdan beri sertleşmiş durumda ama yine de sabırlı ve anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmadı. Tanrım, onu seviyorum.

Aletini hızlıca çekiştiriyor, ucundan precum sızarken inliyor. Oh, muzlar. Onu çok seviyorum.

"Beni ne kadar sertleştirdiğini görüyorsun, Mia," diyor gırtlaktan gelen bir hırıltıyla, sikini girişime doğru iterken. Bacaklarımı onun etrafına doluyorum, ellerimi gömleğine sokuyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Beni ne kadar ıslattığınızı hissedin, efendim." İçime giriyor, sert ve şiddetli ve her şeyi tüketiyor. Duvarlarım onun etrafında sıkışıyor. Onunla dolu olmanın verdiği rahatlama için çaresizim. Sadece daha büyük bir ihtiyaçla tekrar içeri itmek için dışarı çekiyor. Bana tekrar tekrar çarparken inliyorum.

yatak başlığı duvara çarpıyor. Ona tutunarak, zaten oluşmakta olan orgazmın dalgalarına biniyorum. Kalçalarını döndürüyor, sikinin tepesini G noktamın üzerinde gezdiriyor ve vücudumda titreşimlere neden oluyor.

"Kutsal ... Efendim," diye inleyerek kollarımı boynuna doluyorum. Yüzünü yüzüme gömüyor, dişleri ve dudakları tenimin üzerinde geziniyor. Bu kez içimin derinliklerinden gelen başka bir doruk noktasını ikna ederken, sıcak enerji darbeleri içimde yuvarlanıyor. Dibe vurduğumda çığlık atıyorum ve bu onu daha da vahşileştiriyor gibi görünüyor.

Beni çılgın bir hayvan gibi beceriyor, sanki yeterince derine inemiyormuş gibi. Yüksek sesle homurdanırken nefesi ağırlaşıyor, kalçaları durmadan önce son bir kez daha içime giriyor. "Lanet olsun," diye inliyor, başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. Bana öyle dikkatle bakıyor ki tüm vücudum titrerken nemli bir saç telini kenara fırçalıyorum. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama kendini tutuyor, ben de öyle.

"Beklediğine değdi mi?" Bunun yerine ağzımın kenarlarında muzip bir sırıtışla soruyorum.

"Sen" -alнімından öpüyor- "her zaman beklemeye değersin."

ChapTer

FIRMA-SeVen

OceanofPDF.com

"Y Kat, Dante, Joey ve Max ile birlikte katılacağı yardım galası için kıyafetini denerken yumuşak bir iç çekişle "elbisemiz göz kamaştırıcı" diyorum. Lorenzo ve ben bebek bakıcılığı görevindeyiz ve ben biraz

Bir balo elbisesi giyip kocasıyla dansa gideceği için onu kıskanıyorum ama aynı zamanda böyle halka açık bir etkinliğe birlikte gitmenin Lorenzo için büyük bir olay olacağını da anlıyorum. Ayrıca, onunla birlikte kanepeye uzanmayı ve onu tüm zamanların en sevdiğim filmi *Melekler Şehri*'ni izlemeye zorlamayı dört gözle bekliyorum.

"Teşekkürler, tatlım." Kocaman gülümsüyor. "Dante böyle şeylerden nefret eder ama ben çok heyecanlıyım. *The Vampire Journals* adlı dizinin oyuncularından bazılarının katılacağını biliyor musun? İçlerinden biri hayır kurumunun hamisi gibi bir şey."

Gözlerimi deviriyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. "Tamam. Bunu yüzüme vurmana gerek yok, zaten kıskançlıktan yeşile döndüm."

Yumuşakça gülüyor. "Sende hiç kıskançlık yok, Mia Melon."

"Bu, seksi vampir aktörlerle tanışabileceğini fark etmeden önceydi."

"Gidip çocukları kontrol etmem gerek."

"Tamam... Ben de bebek bakıcılığı görevine gitmeden önce banyoda uzun süre ıslanacağım."

Kat kolunu benimkine doladı. "Merak etme Cinders, bir gün baloya gidebileceksin."

Kat ve ben mermer merdivenin başında ayrılıyoruz ve Lorenzo'nun yatak odasına giriyorum. Gözlerim hemen altın balo elbisesine takıldı.

Yatağa uzandım ve etrafıma bakındım. *Burası Joey'in mi? Burada mı hazırlanıyor? Biri yanlışlıkla mı koydu?*

Yatağın yanına gidip onu elime alıyorum. Işığın vuruş şekline göre değişen rengi çok güzel. Çok lüks ama Joey'e büyük geliyor ve ten rengine uygun değil. Bunun burada ne işi var?

"Hoşuna gitti mi, günışığım?" Lorenzo'nun derin sesi odanın içinde gürlüyor, ardından kapının kapanma sesi geliyor.

Dönüyorum, hâlâ elbiseyi tutuyorum. "Ne? Evet, ama..." Kaşlarımı çattım.

"Kat ve Dante ile konuştum. Sophia ve Maria'nın bu gece çocuklara göz kulak olmasından ve ekstra silahlı korumalardan memnunlar."

Odayı geçip tam önümde durduğunda ağzım bir karış açık, ona göz kırpıyorum. Pahalı parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakın. "Bu şu anlama mı geliyor..."

Bir kaşını kaldırıyor. "Benimle baloya gelmek ister misin?"

Elbiseyi yatağın üzerine fırlatıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Evet, evet, evet," diye bağıryorum.

"Saç ve makyaj görevlisi otuz dakika içinde burada olacak, bu yüzden bana böyle sürtünmeyi bırakmanı öneririm."

Yanaklarım pembeleşiyor ve bir adım geri çekiliyorum.

"Özür dilerim." Gözleri kısıldı.

"Hayır, değilim," diye ekliyorum gülümseyerek. "Seni böyle hissettirdiğim için mutluyum."

Ağzının kenarı kıvrılıyor ve takım elbise ceketinin iç cebine uzanıyor. "Senin için başka bir şeyim daha var." Kadife kaplı uzun siyah bir kutu çıkarır.

Ağzım kurudu. Çıt diye açıyor ve ayçiçeği kolyesi olan güzel, kalın bir altın zincir ortaya çıkıyor. Yaprakları altından yapılmış ve ortasında kocaman sarı bir değerli taş var. "Bu bir ..." Ona bakakaldım.

"İki karatlık bir kanarya elması mı? Evet." Kolyeyi kutudan çıkarıyor.

"Lorenzo, bu çok fazla."

Başını sallayarak kutuyu yatağın üzerine fırlatıyor ve zincirin tokasını açıyor. Boynuma doladıktan sonra yerine sabitliyor. "Bu yeterli değil, günışığım."

Parmak uçlarımı ayçiçeğinin üzerinde gezdiriyorum. Daha önce taktığım tüm kolyelerden çok daha sıkı. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve o

dudaklarını kulağımın üzerinde gezdiriyor. "Bu bir tasma değil, Mia," diyor, dile getirmedığım soruyu yanıtlayarak.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Tamam."

Bir adım geri çekiliyor, gözleri boynuma sabitlenmeden önce vücudumda geziniyor. Tasma olmayan kolyeye.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Kolye ve elbise için. İkisi de çok güzel. Olağanüstü bir zevkiniz var."

Bakışlarında açlıkla bana bakıyor. "Katılıyorum."

Kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor ve hava cinsel gerilimle doluyor. Boğazımı temizliyorum. "Makyöz birazdan burada olacaksa duş almalıyım."

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce alt dudağını yalıyor, çok karanlık ve özlem dolu. "Seni bununla baş başa bırakmalıyım çünkü çok fazla dikkat dağıtıyorsun."

Ona gülümsüyorum. Bu adamın dikkatini dağıtmayı dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Kafamı Kat ve Dante'nin yatak odasına sokuyorum ve kuzenim ismimi haykırıyor, sandalyesinden fırlayıp ellerini çırpıyor.

Heyecanım onunkiyle eşleşiyor ve odanın diğer ucuna doğru koşuyorum. Ortada buluşuyoruz ve beni kucaklıyor.

"Daha önce benimle alay ederken bunu planladığını biliyor muydun?" Suçlayıcı bir şekilde sordum.

"Evet!" Kıkırdıyor. "Sana söylemeyi çok istiyordum ama sürprizi bozmak istemedim. Birlikte hazırlanacağımız için çok heyecanlıyım."

"Lisedeyken olduğu gibi," diye ekliyorum, mutluluk ve memnuniyet dalgası üzerime ç ö k e r k e n gözlerim doluyor.

"Birbirimizin göz kalemini çekmek yerine artık bizi güzel gösterecek gerçek profesyonellerimiz olması dışında." Yüksek sesle gülüyor. "O konuda çok kötüydün."

Homurdanıyorum. "Sanki çok daha iyiydin."

Gülerek elimi tutuyor ve saç ve makyaj görevlilerinin işe koyulabilmesi için beni yanındaki sandalyeye oturtuyor.

Arkama yaslanıyorum ve kendini Lucy olarak tanıtan bayanın saçlarımı taramasına izin veriyorum. Midemde kelebekler uçuşuyor. Burada Kat'le birlikte oturmuş şımartılıyorum ve üzerimde güzel bir elmas var. Bu bir tasma olmayabilir ama özel bir şeyin başlangıcı gibi hissettiriyor. Ve en heyecan verici kısmı, hayallerimin erkeğiyle bir baloya gidiyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER
KIRK SEKİZ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

T Mia'nın yüzündeki gülümseme tüm Illinois eyaletini aydınlatabilir. Kat ve Dante'nin yatak odasından dışarı adımını attığı andan itibaren, kulaktan kulağa sırtıyor, her şey karşısında hayrete düşüyordu. Limuzin.

Limuzinde şampanya. Limuzinin mini buzdolabında eve dönüş yolculuğu için Milky Ways, Three Musketeers ve Snickers çikolataları bulunuyor.

Limuzin bir Fransız şatosunu andıracak şekilde inşa edilmiş, yürüme yolu altı metrelik pirinç şamdanlarla aydınlatılmış bir otele yanaştığında Mia'nın şaşkınlığı daha az değil. Büyüleyici bir manzara ama Mia'nın Kat'in seçmeme yardım ettiği elbisenin içindeki görüntüsüyle kıyaslandığında sönük kalıyor: Göğüslerini yukarı iten ve mutlak mükemmellikte sergileyen dar korse üst kısmı ve güzel kıvrımlarını sergileyecek kadar kalçalarına ve sulu kıkına yapışmayı başaran tam etek. Nefesimi kesiyor ve onu ilk gördüğümde doğruca yatak odama götürmemek için tüm çabamı harcadım.

Kolumu tutuyor ve ben ona kırmızı halıda eşlik ederken o da sürekli etrafına bakıyor. Gözleri kocaman ve ağzı açık, Disney World'e ilk kez giden bir çocuk gibi.

Gülümsememi bastırarak ona etrafının tadını çıkarması için birkaç dakika veriyorum, sonra onu kendime çekip dudaklarımı kimsenin duymayacağı şekilde kulağına bastırıyorum. "Bu gece bazı kurallar var, Mia."

Titriyor ve bu beni sapkın bir tatmin duygusuyla dolduruyor.

"Evet?" diye fısıldıyor.

"Sana doğrudan bir soru sorulmadıkça ya da ben izin vermedikçe konuşmayacaksın." Dudaklarını birbirine bastırıyor. Bu benim küçük gevezem için uyması zor bir kural ama başını sallıyor.

"Benim iznim olmadan kimseyle göz teması kurmayacaksın."

Bakışları yere düşüyor ve ben sırtıyorum. Bu kural deneyimsiz denizaltılar için kaba görünmeden uyulması zor bir kural olabilir ve Mia'nın özünde insanları memnun eden biri olduğunu biliyorum. Bununla nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum ve kuralı çiğnediği için ona şaplak atma düşüncesi sikimi zonklatıyor, ki kesinlikle atacak.

"Ve sana ne söylersem tereddüt etmeden yapacaksın. Beni anladın mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor, güven dolu bir ifadeyle.

"Güzel." Kendimi kaçınılmaz bakışlara ve sorulara hazırlayarak bir nefes veriyorum. Anya öldüğünden beri ilk kez bir kadınla bir davete katılıyorum ve bu bizim bir çift olduğumuzun aleni bir ifadesi. Burada yaşam tarzından insanlar olacak ve yeni bir denizaltı alıp almadığıma dair fısıltıları ve dedikoduları şimdiden duyabiliyorum. Son iki buçuk yıldır hiç teklif sıkıntısı çekmedim. Eskiden içinde hareket ettiğim çevrelerde deneyimli her Dom yüksek talep görür ve ben de bir istisna değilim. Ama hepsine bir daha asla köle almayacağımı söyledim. Bunu söylediğimde ciddiydim.

Kaslarım gerildi. Mia güven verici bir şekilde kolumu sıkıyor ve ben de ona bakıyorum. "Bana bak," diye emrediyorum. Başını çevirip ela gözlerini benimkilere diyor. "Hazır mısınız?"

"Evet, efendim." Yumuşak mırıltısı vücudumda yuvarlanıyor ve doğrudan sikime gidiyor. Lanet olası siren.

MIA bu gece kusursuzdan başka bir şey değildi. Beklediğim gibi, onunla tanışmak isteyen pek çok insan vardı ve hepsini hoş ve saygılı bir şekilde selamladı, her biriyle göz temasından kaçınmayı başardı. Kat ve Joey ile dans ederken, şampanya içerken ve gülerken bile kurallarına harfiyen uydu.

Ona masamıza kadar eşlik ediyordum ki tanıdık bir ses beni durdurdu.

"Lorenzo Moretti," diyor, sesi boğucu bir mırıltıya dönüşüyor. "Seni görmek çok güzel." Oh, lanet olsun! Bu gece burada olmamasını umuyordum.

Kolumu Mia'nın beline dolayarak dönüyorum ve o da benimle birlikte dönmek zorunda kalıyor. "Dahlia," diyorum zayıf bir gülümsemeyle. "Seni görmek de güzel."

Mia bakışlarını Dahlia'dan kaçırıyor ama onun diğer kadını değerlendirdiğini, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş siyah saçlarını, zarif siyah elbisesini ve boynundan damlayan elmasları incelediğini görüyorum.

Dahlia kaşlarını beklentiyle kaldırıyor. Eski kız arkadaşımı görmekten duyduğum rahatsızlık, görgü kurallarını unutmam için bir mazeret olamaz. Sağ kolumu Mia'nın belinden çekip Dahlia'yı omuzlarından kavıyorum ve her iki yanağına birer öpücük konduruyorum. "İyi görünüyorsun."

Manikürlü tırnaklarını takım elbise ceketimin yakasında gezdiriyor. "Ve sen de her zamanki gibi yakışıklısın. O yüzün neye benzediğini neredeyse unutmuştum."

Gülmeye zorluyorum ve elimi Mia'nın kalçasına götürerek onu tekrar kendime doğru çekiyorum. "Bu Mia."

"Mia?" Dahlia elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Mia elini uzatıyor ve göz temasından kaçınmaya dikkat ederek genişçe gülümsüyor. Dahlia bana bilmiş bir bakış atıyor ve koluma dokunuyor. "Seni tekrar burada görmek gerçekten harika." Yanağına bir öpücük konduruyor ve kalabalığın arasında kaybolmadan önce hem Mia'ya hem de bana veda ediyor.

Elimi Mia'nın sırtına koyarak kalabalığın arasında ona rehberlik ediyorum ve masamıza doğru ilerlerken yüzünü inceliyorum. Gülümsemeye devam ediyor, üç saattir burada olmasına rağmen devasa balo salonuna merakla bakarken gözleri keyifle parlıyor. Ama sonra bana bakıyor ve dişlerini alt dudağına gömüyor.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" Ona soruyorum. Bakışlarımı kaçırarak başını sallıyor.

İçimden iç çektim. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Dahlia'yla konuşmamdan şikâyet edecek. "O zaman söyle."

"Sana bakabilir miyim?" "Evet."

OnunHazel gözlergörünür yeşil Bu gece, köpüklü altında ve parlak avizeler. "Arkadaşın çok sevimliydi. Anya'yı da tanıyor muydu?"

Yüzünü tarıyorum ve en ufak bir kıskançlık ya da haset izine rastlamıyorum, sadece gerçek bir merak var. "Bunu neden soruyorsun?"

"Konuşma tarzından öyle olduğu anlaşıyordu."

Kalbim sıkışıyor. "Evet, o da Anya'yı tanıyordu. Gerçi arkadaş olmaları uzun zaman aldı."

Başını yana eğip merakla bana bakıyor. "Neden?"

"Dahlia ve ben eskiden çıkıyorduk. O benim ilk denizaltımdı." Gözlerimi kısıyorum, tavrındaki kaçınılmaz değişikliği bekliyorum.

Mia'nın gözleri genişliyor, zevk ve merakla parlıyor. "Bu... vay canına, buna bayıldım," diyor kalabalığı tararken son kısmı usulca.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Sanki cevap belliymiş gibi bana göz kırpmıyor. "Çok hoş biriydi. Senin hakkında biraz daha fazla şey biliyormuşum gibi hissettirdi."

Benimle dalga geçtiğine dair bir işaret var mı diye onu izlemeye devam ediyorum ama o her zamanki mutlu, yüreği kollarında halini koruyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Onunla sadece birkaç dakika görüştün, iyi biri olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bütün havası iyiydi." Omuz silkiyor ama sonra bana hınzırca sırtarak elini gömleğimin düğmelerinde gezdiriyor. "Bana onun iyi biri olmadığını mı söylüyorsun? Örümcek hislerim mi köreldi?"

"Hayır." Ağzımın kenarları beklenmedik bir sırtışa dönüşüyor. "O iyi bir insan."

"Onu daha yakından tanımayı çok isterim, eğer mümkünse? Sanırım burada benimleyken eski arkadaşlarını görmek zor olmalı."

Lanet olsun, bu kadın kelimelerle anlatılamayacak kadar mükemmel. Cevabımı bekliyor, her nefes alışında göğüsleri kabarıyor ve sikim pantolonumun içinde seğiriyor. "Tuvalete git ve külotunu çıkar."

Bana bakıyor, gözlerini kaçırmadan önce yanakları pembeleşiyor. Çenesini elimle kavıyorum ve başını yukarı kaldırıyorum. "Bana bak." Bakışları benimkinde sabitleniyor. "Tekrar sormama gerek var mı?"

"Hayır," diye fısıldıyor.

"O zaman git yap ve doğruca buraya, bana gel."

Başını sallıyor ve itaat etmek için dönüyor. Kalabalığın arasından toz odasına doğru gözden kaybolurken attığı her adımı izliyorum.

ChapTer

FIRTY-Nine

OceanofPDF.com

I Tuvaletten çıkıyorum, külotumu çantama tıktırıyorum, koridorda Lorenzo'yu ararken kalbim deli gibi çarpıyor. Bana kızgın olup olmadığından emin değilim. Bir saniye önce konuşuyorduk ve sonra patronluk taslamaya başladı.

alfa-delik.

Birkaç dakika önce onu bıraktığım yere doğru birkaç adım atmıştım ki önüme geçti.

Yakınıma eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Külotun nerede?" "Çantamda."

"Güzel." Dirseğimi tutuyor, adamlarından biri olan Tito'ya bizi takip etmesini işaret ediyor ve sonra beni odanın arka tarafında, üzerinde *kapalı* işareti olan kalın kadife iplerle *kapatılmış* bir merdivene götürüyor. Lorenzo ipleri kaldırıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor, Tito arkasından gelirken beni de peşinden sürüklüyor.

Kalbim daha hızlı atıyor ve beni neden buraya getirdiğini, Tito'nun neden geldiğini ve yakalanırsak ne olacağını merak ederek etrafıma bakıyorum. Tepeye ulaştığımızda Lorenzo korumasına döndü. "Buraya kimsenin gelmediğinden emin ol."

Tito başını sallıyor ve merdivenlere doğru dönüyor. Lorenzo elimi tutuyor ve balo salonuna bakan bir balkona ulaşana kadar beni dar koridor boyunca çekiyor.

Kalabalığa bakınca nefesim kesildi. Bu noktadan manzara inanılmaz. Birkaç kişi yukarı bakıp bizi görüyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum, burada olmamamız gerektiğinin farkındayım, ama Lorenzo tam arkamda, vücudunu benimkine bastırıyor, böylece bel yüksekliğindeki duvara sabitleniyorum ve hareket edemiyorum.

Saçlarımı kenara çekiyor ve dudaklarını boynumda gezdiriyor. "Burada olmak hoşuna gitmiyor mu?"

"Evet," diye nefes alıyorum, sıcaklık omurgamı sararken. "Ama burada olmaya izniniz var mı?"

"Biz bu hayır kurumunun en büyük bağışçılarıyız, istediğimiz her yerde olabiliriz."

"O zaman bayılıyorum. Herkesi izleyebilmeyi seviyorum."

"Peki seni izlemeleri hakkında ne hissediyorsun?" diye soruyor, sesi bir oktav düşüyor. Karanlık, baştan çıkarıcı ve günah kadar kötü.

Sonra eteklerimi kaldırıyor, kumaş katmanlarını çekiştiriyor, çıplak bacaklarımı santim santim ortaya çıkarıyor. "Beni mi izliyorsun?"

Elbisemi yukarı çekip kalçalarımın üst kısmını ortaya çıkarırken dişlerini enseme gezdiriyor. "Sen benim sikime boşalırken seni izliyorum."

Onu yanlış duyduğuma emin olarak sertçe nefes alıyorum. Aşağıda en az iki yüz kişi olmalı.

Parmak uçları çıplak kıkımın yanaklarına değiyor ve ürperiyorum. "Bizi izlemelerini mi istiyorsun?"

"Buraya bakmalarını ve seni becerdiğimi bilmemelerini istiyorum," diyor karanlık bir kıkırdamayla. "Tüm bu insanların önüne çıkmayı istiyorum, günüşiğim, ama bu konuda hiçbir şey bilmelerini istemiyorum."

"Nasıl?" Kekeliyorum. Duvar ikimizin de belden aşağısını gizliyor ama yine de anlayabilecekleri kesin. İçime girdiğini görecekler. Bedenimi orgazma zorladığında yüzümün değiştiğini görecekler.

Elini kalçamın üzerinden geçirip uyluklarımın arasına indiriyor. "Aç," diye emrediyor ve bacaklarımı daha geniş açarak klitorisimi yavaş, alaycı dairelerle ovmasına izin veriyorum. "Sikimi dar amının içine sokacağım ve tam burayı ovacağım" - hassas et tomurcuğuna sıkıca bastırıyor ve gözlerim neredeyse kafamın içinde geri dönüyor - "benim için boşalana kadar. Ve ben bunu yaparken, senin de beni sadece aç küçük sıkımlarınla boşaltıp boşaltamayacağını göreceğiz."

Aşağıdaki insan denizine bakarken tüm vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Gerçekten ne yaptığımız hakkında hiçbir fikirleri olmayacak mı? Yoksa onlar dans edip şampanya içerken benim becerildiğim tamamen belli mi olacak?

"Kemerimi açacağım," diyor Lorenzo usulca, eski anılardan tekrar korkmamam için beni hazırlıyor.

Kemerini açarken dudağımı ısıyorum, diğer eli hâlâ kalçalarımın arasında.

"Senin için çok sertleştim," diyor derin bir iniltiyle. "Benim için ıslandın mı?"

"Evet, efendim," diye inliyorum, yalnızken bu unvanı kullanabileceğimi hissediyorum.

Dişleri kulağımın kabuğunu sıyrıyor. "Çok iyi bir küçük uşağa dönüşüyorsun, Mia."

Aletin ucunu açıklığıma bastırıyor ve nefesim kesiliyor. "Ben içine girerken duvara tutun," diye emrediyor.

Kendimi serin tuğlaya yaslıyorum, kalın sikini içime iterken parmaklarım kenarı sıkıca kavırıyor. Altı inçlik topuklu ayakkabılarımla boy farkımız çok daha az belirgin ve aşağıdaki kalabalığa belli etmeden beni doldurabiliyor. Tamamen içeri girdiğinde homurdanıyor ve kalçalarımın arasına ıslak bir sıcaklık hücum ediyor.

Aman Tanrım. İnsanların bizi görebileceğini bilmek çok ateşli.

"Tanrım, ıslanmışsın, günüşiğim. Benim için sırılsıklamsın." Kulağıma yüksek sesle inliyor, beni tamamen doldururken kalçaları hareketsizleştiriyor. Klitorisimi tekrar ovmaya başlıyor, parmaklarının uçlarını kullanarak sıcak zevk dalgalarının içime ve kalçalarımın hücum etmesini sağlıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, o izin vermedikçe konuşmamaya dikkat ediyorum. Ama siki içimde zonklarken onun adını inlemek istiyorum.

"Sikimi sık. Seni döllerimle doldurmamı sağla."

Sıkıp bırakıyorum, amımın duvarları onu daha derine çekiyor ve boğazından gırtlaktan hırıltılar çıkarıyor. Tekrar tekrar, iç kaslarımla sikini kavırıyorum.

Klitorisimin üzerindeki baskıyı artırıyor. "Lanet olsun, tesoro."

Aşağıdaki manzaraya baktığımda, artık kimsenin bize pek dikkat etmediğini görüyorum ve ağzımın yumuşak bir iniltiyle açılmasına izin veriyorum.

"Çok iyi gidiyorsun Mia. Benim için çok iyi bir kız oluyorsun."

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve daha fazla ses çıkmasını engellemek için yanağımı ısıyorum.

Boynuma sokuluyor, hassas etimi ısıyor, sonra diliyle acıyı dindiriyor. Kukum onun etrafında dalgalanıyor ve o takdirle homurdanıyor. "İşte bu, günüşiğim. Tüm bu insanların önünde benim için gel."

Verdiği izinle orgazm bedenimi sular altında bırakıyor, uzun, dalgalı dalgalar halinde beni yıkayıp geçiyor. Dudaklarımı birbirine kenetledim ve

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum, sırtım onun sert göğsüne dayanıyor. Bir kolunu belime doluyor, ben onu daha derinden sıkarken beni kendine çekiyor. İtalyanca bir küfürle beni döllerile dolduruyor. "Kutsal orospu çocuğu," diye inliyor, içimden kayıyor ve ıslaklığın kalçalarımı kayganlaştırmasına neden oluyor.

O elbisemi indirip pantolonunu bağlarken ben duvara tutunarak kekeleyerek nefes alıyorum. Yüksekten inerken başım dönüyor ama kalabalığa odaklanmayı başarıyorum. Kimse bakmıyor. Lorenzo'nun arkadaşı Dahlia dışında kimse. Gözüme takılıyor ve sessiz bir kadeh kaldırarak şampanya kadehini kaldırıyor. Sertçe yutkunuyorum. Görmüş müydü? Biliyor muydu?

Tekrar Lorenzo'ya bakıyorum. O da Dahlia'ya bakıyor ve ondaki değişim anlık. Elimi tutuyor. "Gidiyoruz," diye homurdanıyor.

Çenesi kasılıyor, kasları geriliyor. Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama onu daha fazla üzme istemiyorum. Dahlia ne yaptığımızı bildiği için mi kızgın? Yanlış bir şey mi yaptım? Çok mu dikkat çektim? Merdivenlerden inerken sessizliğini koruyor, elim hâlâ onun kinde sıkılı. Merdiven boşluğunun dibinde itaatkâr bir şekilde bekleyen Tito'ya neredeyse çarpıyorduk.

"Dante ve Max'e arabayı benim aldığımı söyle. Onlar için hemen geri göndereceğim," diye tersledi.

Tito başını sallayıp kalabalığın arasından sıvışıyor ve Lorenzo beni sanki yanıyormuşum gibi binadan çıkarırken boğazıma düğümlenen endişeyi yutuyorum. Benden istediği her şeyi yaptım. Bu benimle ilgili olamaz, değil mi? Anya'nın arkadaşının bizi o şekilde birlikte görmesine mi kızdı?

Arabanın arkasında yalnız kaldığımız anda Lorenzo koltuğa yaslanıyor ve bir kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekiyor. Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve ben de ona doğru eğilerek vücudunun rahatlığını ve sıcaklığını seviyorum. Bana kızgın görünmüyor ama çenesi hala sıkılı ve gerginlikten kaskatı kesilmiş durumda. Keşke içeri girmeme izin verse ve bana neler olduğunu anlatsa.

"İyi misin?" Şans eseri bir soru sordum. Kurallar top içindi, değil mi? O ve ben arabada yalnızken değil.

"Ben iyiyim, günışığım," diye beni temin ediyor. Ama başka bir şey söylemiyor ve yolculuğun geri kalanını neyin yanlış gittiğini merak ederek geçiriyorum.

CHAPTER
ELLI

OceanofPDF.com

LOREN OZ

Araba durur durmaz kapıyı açıyorum, şoförü bekleyemeyecek kadar sabırsızım. Mia'nın eli benimkine kenetlenmişti ve onu da kendimle birlikte dışarı çekip aceleyle yola çıkıp eve girdim.

Çenem ağrıyor. Oradaki gerginliği hafifletmeye çalışarak boynumu geriyorum ve onu odama götürmek için çaresizce adımlarımı hızlandırıyorum. Mia bana yetişmek için hafif bir koşuya başladığında topukları mermer zeminde tıkırdıyor. Tökezliyor ve onu kucağıma almadan önce yüksek sesle küfrediyorum. Onu göğsümde tutarak merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, dengesini korumak için kollarını bana dolaması için onu zorluyorum. Nefes alış veriş ağır ve kesik kesikti, bu da o mükemmel göğüslerinin sallanmasına neden oluyordu.

"Efendim?" diye fısıldıyor, sesi belirsiz. Yatak odama giriyorum ve yatağa doğru yürüyüp onu ayağa kaldırmadan önce kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum. Nabzım hızla atıyor, ödüllü bir aygır gibi gürliyor. Sikim acı verici bir şekilde sertleşmiş, boxer'ımın içine precum sızdırıyordu. Bu gece mükemmeldi. O mükemmel.

Ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

Bal sarısı saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve derin bir nefes çekerken çenesini ellerimle kavıyorum. Dolgun pembe dudakları bana neler olduğunu soracakmış gibi aralanıyor ama ben ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum, dilimi içeri kaydırıyorum ve tatlılığının tadına bakıyorum. Onunla ilgili her şey iyi ve hafif. O benim sefil karanlığım için mükemmel bir merhem.

İnliyor ve ben sesleri yutuyorum, onu o kadar sert öpüyorum ki nefes alamıyor, ama bırakmıyorum. Bırakmıyorum. Ellerimi sırtına doğru kaydırıyorum ve elbisesinin gizli fermuarını buluyorum. Elbise düşüyor, her lezzetli kıvrımı serin havaya maruz bırakıyor ve parıltılı kumaş bir

Ayaklarının dibindeki havuz, onu topukları dışında çıplak bırakıyor. Onu daha yakına çekiyorum, vücut ısımla ısıtıyorum. Göğüsleri bana doğru bastırıyor, meme uçları çakıllı.

Onu kaldırarak bacaklarını belime doluyorum ve yatağa sürünüyorum. Ancak onu altıma aldığımda öpüşmemize ara verip güzel vücuduna bakma fırsatını yakalıyorum.

"Efendim?" diyor nefes nefese bir iniltiyle, sırtını eğiyor ve pantolonumun üzerinden amını sikime sürüyor.

"Çok güzelsin, tesoro," diye inliyorum tenine karşı, dudaklarım boynunda ve köprücük kemiğinde tozlanırken, lezzetli göğüslerine doğru ilerliyorum. Meme ucunu ağzıma alıyorum ve o haykırana kadar kabarık tepesini ısıtıyorum. Dilimi ucunda gezdirerek ısırtımın acısını dindiriyorum, sonra diğerine geçip aynısını yapıyorum. Parmaklarını saçlarımda kıvrıyor ve kendini aç ağzıma bastırıyor. Kontrol için kendimle savaşıyorum. Eğer dikkatli olmazsam, onu bütünüyle yiyip bitireceğim ve mükemmel vücudunu sonsuza kadar kalıcı olarak işaretleyeceğim.

Karnının yumuşak kıvrımları üzerinde aşağı doğru ilerlerken miyavlıyor ve inliyor. Dudaklarım hala döllerimizle yapış yapış olan kalçalarını sıyrıyor, ama duyularımı sele boğan onun özü, ağzımı sulandıran onun uyarılma kokusu.

Ağrıyan sikim onun içinde olmak için ağlıyor. Dilimi klitorisinin üzerinde döndürerek sularının tadını emiyorum. Hassas etine karşı hırladığımda, vücudunda bir ürperti dalgalanıyor. Kalçalarını kasıp amını bekleyen ağzıma bastırıyor ve ben de onun ıslaklığını emip yalayarak, taşaklarım onu doldurma ihtiyacıyla yanana kadar dölleriyile ziyafet çekiyorum.

Bir kolumla kendimi tutarken, diğer kolumla kemerimi açıyorum. Elleri gömleğimin yakasını yumrukluyor. "Sizi hissetmek istiyorum, efendim," diye pantolonunu indiriyor. "Teninizi hissetmek. Lütfen?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum. Becerikli parmakları kısa sürede benimkilere katılıyor ve benimkileri yansıtan bir çaresizlikle düğmeleri çekiştiriyor. O da aradan çıktıktan sonra pantolonumun fermuarını açıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan elini boxer'ımın içine sokup sikimi dibinden sıkıyor.

"Siktir!" Çoraplarımla birlikte pantolonumdan ve boxerımdan da kurtuluyorum. Onun üstünde durmak bunu çok daha zorlaştırıyor, ama kendimi onun nefis muhtaç bedeninden ayıramıyorum.

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ince bacaklarını belime doluyor ve beni daha yakına çekiyor, ben de aletimin tepesini sırlıslam olmuş dudaklarına bastırıyorum.

açılıyor. Nefes nefese tıslıyor, beni içine çekmeye çalışırken sırtımı ve omuzlarımı tırmalıyor.

Kendimi tutuyorum, acil ihtiyacımıza rağmen ikimizle de alay ediyorum. Acele etmek istemiyorum, onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

"Lütfen, efendim?" Yalvarışının sesi içimde bir zevk şimşeği çaktırıyor. Köprücük kemiğinin üzerinde öpücükler bırakıyorum, tatlı teninin kokusunu içime çekerken kalçalarımı döndürüyorum ve içine o kadar lezzetli bir şekilde batıyorum ki neredeyse boşalıyorum.

Haykırıyor, sesi o kadar rahatlama dolu ki ruhumda hissediyorum. Boynundaki hassas bir noktayı emiyorum ve tekrar içine gömülmeden önce yavaşça çekiyorum.

"Tanrım," diye inliyor. Tırnakları sırtımı tırmalıyor ve derimi parçalıyor ama çiziklerinin acısını hissetmiyorum. Bu kadının içinde olmanın derin, ruhumu temizleyen coşkusundan başka bir şey hissetmiyorum. İkimizin dışında hiçbir şey yok. O her şeyim. Başladığım ve bittiğim yer.

Ve dudaklarımı onunkilere çarpıp, bedenini ele geçirirken nefesini aldığımda -kalbimi ve lanet olası ruhumu ele geçirirken- kalçalarımı yavaşça sallıyorum. Sıcak, ıslak kanalı, beni asla bırakmaya niyetli değilmiş gibi sikimi sıkıyor.

"Siktir, tesoro," diye inliyorum kulağına. "Sei fottutamente perfetto." Umutsuzca bana yapışarak haykırdı. "Sizi seviyorum, efendim!"

Sözleri ciğerlerimdeki nefesi alıyor. Benim için sertçe boşalırken sulu dudakları bir inilti ile açılıyor, beni tüm değeri için sağlıyor. İçine dalıyorum, kendi orgazmımı yaşarken onunkini de çekiyorum. Başım bunun gücüyle dönüyor. Kalçalarımı ona doğru yuvarlayarak taşaklarımdaki son damlayı da onun tatlı amına akıtıyorum.

Tamamen tükenmiş, bu kadının aşkıyla yok olmuş bir halde onun üzerine yığılıyorum, başım boynunun kıvrımlarına gömülüyor. Yükseklik azalmaya başlıyor ve az önce karım olmayan bir kadınla *seviştiğimin* farkına varıyorum.

CHAPTER
FIFTY-OnE

OceanofPDF.com

M A I

A Soğuk hava akımı beni titretiyor ve Lorenzo'nun sıcaklığını aramak için yatağın ortasına yuvarlanıyorum. Kafam karışmış bir halde gözlerimi açıyorum ve onu yatağın kenarına tünemiş, başı ellerinin arasında görüyorum. Dalgalar

Acı ondan yayılıyor ve kalbim mideme iniyor.

Yorganın altından çıkıp yatağın üzerinden ona doğru sürünüyorum ve ellerimi omuzlarında gezdiriyorum.

"Yapma." Beni omuz silkme şekli ve sert tonu kalbime bir ok gibi saplandı.

"Sorun nedir?" Cevabından korkarak usulca soruyorum.

"Bu," diyor hırlayarak. "Bu tamamen yanlış." "Lorenzo, yapma..."

Yataktan fırlayarak dönüp bana baktı. "Bana ne hissedeceğimi söyleme, Mia."

Ses tonundaki düşmanlık karşısında irkildim. "Yapmayacaktım."

Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Özür dilerim. Ama bu- biz. Bu iş yürümez."

"Ama işe yarıyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Ama yapamaz!" diye bağırıyor, tanımadığım bir adama dönüşüyor ve ben irkiliyorum. "Bunu yapamam Mia. Üzgünüm." Sesi artık daha yumuşak, başı yenik bir şekilde öne eğik.

Yataktan kalkıp yanına gidiyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Sen

bunu yapabilirsin. Bir şeyler hissettiğini biliyorum ama sadece konuş benimle-"

"Bu iyi değil." Geri adım atar ve dudak büker. "Buradan defolup gitmen gerek. Benden uzak dur. Sana sunabileceğimden daha fazlasını hak ettiğini söylediğinde haklıydın."

Gözyaşlarımla savaşıarak, utanç ve keder dolu gözlerine bakıyorum. "Bu senin yapabileceklerini bilmeden önceydi-"

Alay ediyor. "Ne yapabilirim? Seni sevmeye mi?"

Lanet olsun bu inatçı pislığe. "Evet!" Ben de bağırıyorum.

Ağzı zalim bir alaycıyla kıvrılıyor. "Seni onu sevdiğim kadar sevebileceğimi mi sanıyorsun Mia? Asla onun gibi olamayacaksın. Asla yeterince iyi olamayacaksın. Hayatını böyle mi yaşamak istiyorsun? Hep ikinci en iyi olarak mı?"

Geri çekildim, yüzüme yumruk atmış olmasından daha az yaralanmamıştım. Aslında suratıma bir yumruk atsa bu kadar acıtmazdı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Az önce söylediği şeyden geri dönüş olduğunu sanmıyorum.

Lorenzo da bunu biliyor. Arkasını döner ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıkar.

ÇAPTER
ELLİ İKİ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

S Piyanonun başına geçip tuşlara bakıyorum. Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor, çalmaya hazırlanıyor ama sanki nasıl çalacaklarını unutmuş gibiler. Kapağı kapatıyorum ve alnımı serin cilalı ahşaba dayıyorum.

Düşünmeye ihtiyacım var. Nefes almaya. Duvarların etrafımı sarmasını engellemek için.

Ama hak ettiğimden daha azı değil.

Yüzünün görüntüsü bana işkence ediyor. Mia Stone, ona ihtiyacı olanı veremeyen bencil bir pislik olduğum için paramparça ettiğim kadın. Ona hak ettiğini veremiyorum. Mia kalbinin istediği her şeye sahip olmalı, yeter ki o şey ben olmayayım.

Ama ona istediği her şeyi verebilirim, değil mi? Evlilik, çocuklar ve sonsuza dek mutlu olmak - dün gece onunla ruhumun diğer yarısıymış gibi seviştikten sonra hayalini kurduğum tüm o güzel gelecek. Her şeye birlikte sahip olabilirdik. Ama Anya kendi mutluluğuna sahip olamazken ben neden sonsuza dek mutlu olayım ki? Karıma ölüm döşeğindeyken bir daha kimseyi sevmeyeceğime dair söz vermişken Mia'yla mutlu bir gelecek kurma hakkını bana kim veriyor?

Anya'nın mektubu beni hiç beklemediğim şekilde iyileştirdi, ancak kendime devam etme izni veremem. Karıma sağlayamadığım geleceği başka bir kadına sunamam...

Ve bunu Mia için yapamam.

Dün gece o kadar mükemmeldi ki. İnsanların bizi izlediğini gördüm ve onların da bunu gördüğünü biliyorum - birlikte ne kadar doğru göründüğümüzü, kolumda ne kadar inanılmaz göründüğünü. Sanki herkes o yeri bir zamanlar başka bir kadının işgal ettiğini unutmuş gibiydi. Benim güzel Anya'mı unuttular. Ama daha da kötüsü.

Onu da. Dün gece bir kez bile karımı d   nmedim ve bu su lulu un ağırlığı beni ezecek kadar ağır.

Ya onu düşünmeyi tamamen bırakırsam? O zaman ona ne olur? Ya teninin bana verdiği hissi unutursam? Sa ının kokusunu. Sesini. Yoruldu unda g   s me nasıl kıvrıldı ını. Ben unutmazsam onunla ilgili tüm bu şeyleri kim hatırlayacak? Eğer onu her gün düşünmeyi bırakırsam, sonsuza dek kaybolabilir.

Elimi yumruk yapıp Mia Stone'la tanıştığım güne lanet ediyorum.   ke, nasıl ba a  ıkaca ımı bildiğim bir duygu. Şu an tek iyi olduğum şey   ke. Onunla hiç tanışmamı  olsaydım, dün gece onunla sevi mezdim. Kalbini kırmazdım.

Sevdiğim iki kadına ihanet etmezdim.

Ve kendi kalbimin ikinci kez paramparça olduğunu asla hissetmezdim.

OceanofPDF.com

CHAPTER
ELLİ ÜÇ

OceanofPDF.com

K güven verici bir elini omzuma koyuyor. "Kendine gelecektir, Mia," diyor usulca. "Balo gecesi birlikte çok mutlu görünüyordunuz."

Öyle olduğunu biliyorum. Çünkü mutluyduk. Sevdığım adamı dünyanın en büyük ahmağına dönüştüren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Hiç sanmıyorum Kat," diye burnumu çekiyorum. "Çok kötü şeyler söyledi." Onun sözlerinin anısı kalbimde taze bir yara açıyor. Kat'e tam olarak ne söylediğini anlatmadım. Onları tekrarlamamanın acısına dayanamadım ve beni bu şekilde gören bir adamla bir geleceğim olabileceğini düşünmekten çok utandım.

"Ayrıca, zaten çok uzun süre bekledim. Dün gelip benimle konuşmak için bütün günü vardı." Yanaklarım, aptalca saatlerce onun odasında oturup, hemen geri dönüp benden af dilemesini umduğum için kızarıyor. Bana tüm bunların korkunç bir hata olduğunu, söylediği o korkunç şeylerin hiçbirini kastetmediğini söylesin. "Ama onu hiç görmedim. Sanki artık yokmuşum gibi. Benden bu kadar Kat." Bana uzattığı kutudan bir mendille yüzümü kuruluyorum.

Lorenzo'nun ihanetinin acısı o kadar şiddetli ki, affedilemez sözlerini yeniden yaşamak beni neredeyse uyuşturuyor. Sanki beynim bu sözlerin acısını hissetmeme izin vermenin bir anda katlanamayacağım kadar ağır olacağını biliyor ve buna izin vermiyor. Bunun yerine, koparılan parçaları ve acıyı hatırlıyorum. Kalbimi tekrar tekrar deşmesinin ruhumu parçalayan acısını.

Olaydan sonraki birkaç saat boyunca kendimi bana geleceğine ve bir şekilde söylediği o korkunç şeyleri geri alacağına bile inandırdım. Ama tabii ki yapmadı. Lorenzo Moretti tanıdığım en hasarlı ve inatçı adam olabilir. Ya kefareтини ödeyemeyecek durumda ya da ben ona acıyorum.

Sonunda acısını atlatmasına yardım edecek kadar uzun süre yanında kalmaya karar veren bir kadın. Çünkü o bencil bir orospu çocuğu ve haklı olduğu bir şey varsa o da benim çok daha iyisini hak ettiğimdir.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve yeni bir keder dalgasını yutuyorum. "Yakınlarda birkaç daire buldum. Benimle birkaç tanesine bakmaya gelir misin? Biraz birikimim var ve ..."

Kat beni kucakladı. "Neye ihtiyacın varsa, tatlım. Senin için buradayım."

OceanofPDF.com

ÇAPTER
ELLİ DÖRT

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I hiçbir şey görmeden pencereden dışarı bakıyorum. Balo gecesinden beri kendimi bir boşlukta gibi hissediyorum. Bana ait olmayan bir bedende dolaşıyorum.

O konuşana kadar yalnız olmadığımı fark etmiyorum. "Sen devasa bir pislik, bunu biliyor musun?"

Etrafımda dönüyorum. "Ne?"

Kat masamın önünde duruyor, yeğenimi kalçasında tutuyor ve bana küçümseyerek bakıyor. "Sana pisliğin tekisin dedim."

Dudaklarımı yalıyorum ve iç çekiyorum. Onunla tartışmaya girmeye hiç niyetim yok, özellikle de o haklıyken.

"Eğer seni bu kadar çok sevmeseydim..." Ona boş boş bakmaktan başka bir yanıt vermeyince başını sallıyor. "Bununla birlikte, Micah'ya benim için göz kulak olabilir misin? Dante, Gabriella ve Marco'yu Toni'yi görmeye götürdü."

Üvey kız kardeşimin adını duyunca kaşlarımı çatıyorum. Babamız öldüğünden beri kesinlikle iyileşmiş olsa da, hiçbir zaman harika bir ilişkimiz olmadı.

"Birkaç saat içinde döneceğim, ama ihtiyacı olursa buzdolabında biraz sağılmış süt var."

"Nereye gidiyorsun?"

"Mia'ya daire aramasında yardım etmek için. Onu da götürürdüm ama hava sıcak ve son zamanlarda arabada biraz huysuzlanıyor."

Mia daire mi arıyor? Soruyu sormadan yutuyorum. En iyisi bu. Ben onun hayatını daha fazla mahvetmeden önce benden uzakta olması gerekiyor.

"Peki sen?" diye tekrar soruyor ve ona cevap vermediğimi fark ediyorum.

"Elbette." Micah'yı kollarından alıyorum, tombul parmaklarını sakalıma doluyor ve kıkırdıyor.

"Teşekkürler," diyor usulca, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Onu uyarmak için ters ters bakıyorum. "Yapma, Kat."

"Ben bir şey demedim." Oğlunu yanağından öpüyor. "Loz Amca için iyi ol, bebeğim."

Sonra odadan çıkıp gidiyor ve eminim ki bana nefesinin altında yine pislik diyor.

Yeğenimin çenesinden aşağı salya akıyor ve ağzına almaya çalıştığı başparmağımın pediyle siliyorum. Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Benim bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Dada," diye cevap veriyor.

Koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. Çok masum ve güven dolu. Bir mengene kalbimin etrafını sarıyor ve sıkıyor.

Tombul yumruğunu ağzına götürerek tekrar "Baba," diyor.

Ve her şeyi tekrar görüyorum. Mia baloda. Geçen geceki rüyam. Bacaklarım bükülüyor ve Micah kollarımdayken yere çöküyorum, sanki biri odadaki tüm havayı emmiş gibi nefes almak için savaşıyorum.

"Dada. Dada," diye bağıyor Micah, ellerini çırpıyor ve ciyaklıyor. Aklımdan görüntüler geçiyor. Mia topuklu ayakkabılarının içinde çok seksi. Mia mükemmel bir itaatkâr. Tasmamı takıyor. Yüzüğümü takıyorum. Mia'nın bal sarısı saçları ve ışıltılı ela gözleri olan çocuklar...

"Baba," diye mırıldanıyor Micah, tombul yanağını göğsüme yaslayarak. "Hayır, bebeğim." Başının tepesini öpüyorum. "Ben değil."

Bunun ben *olabileceğim* farkına varmam kırk tonluk bir kamyon gibi çarptı.

Kalbim güm güm atıyor, göğüs kafesimi patlatmakla tehdit ediyor. Kat haklı, ben devasa bir pislğim. Mia'yı mahvettim çünkü suçluluk duygumun beni tüketmesine izin verdim.

Yeğenimin gülümseyen yüzüne bakıyorum. Küçük kardeşimin sahip olduklarına asla sahip olamayacağımı düşündüm. Asla kendi aileme sahip olamayacağımı. Ama neden bana gerçekten Dada ya da Daddy denemiyor?

Beni durduran tek şey ruhumu ezen bu suçluluk duygusu. Yerden kalkacak gücü bulup masama gidiyorum ve karımın mektubunun bulunduğu zarfı alıyorum. Okumak benim için ne kadar acı verici olsa da, bu kelimeleri yazarken hissettiği acıyı hayal bile edemiyorum. Kıskançlık Anya'nın tek büyük kusuruydu. Ona olan bağlılığımı ve sadakatimi kanıtlamak için tonlarca çaba sarf ettikten sonra, sonunda sadaketime güvendi.

Yine de içimde küçük bir kıskançlık duygusu kaldı. Ondan başka birini sevdiğim fikrini düşünmek onun için ne kadar zor olmalıydı? İnanılmaz karım kederinin, korkusunun ve hatta kıskançlığının üzerine çıkarak beni yaşamaya devam etmeye teşvik etti ve zaten doğru olduğunu bildiğim şeyi kanıtladı. Anya'nın iyi kalbi ve şefkati diğer tüm kusurlarının toplamından daha ağır basıyordu. Ve benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyordu.

Yeğenimi göğsüme yaslayarak kütüphaneden çıkıyorum ve Kat'i koridorda çantasını omzuna atmış halde buluyorum. Kuzeninin yanında duran Mia başını kaldırıp bakıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve yüzündeki ifade beni neredeyse parçalıyor. Hiç ışık kalmamış, bir titreşim bile yok. Onu ondan çaldım. Dikkatimi Mia'dan ayırmadan Micah'yı Kat'e doğru tutuyorum ve ona bakamayacağımı söylüyorum.

Göz ucuyla kaşlarını çatıldığını görüyorum. "Ne oldu? Neden? Sana pislik dediğim için mi?"

Mia bana bakıyor, çenesi gergin.

"Hayır. Çünkü sen gitmiyorsun."

"Tanrı aşkına," diyor Kat iç çekerek.

Gözlerimi bir saniyeliğine Mia'dan ayırıyorum. "Bize biraz izin verir misin?"

"Hayır," diye tersledi Mia.

"Lütfen?" Kat'e söyledim.

Gözlerini devirerek tekrar iç geçirdi. "Bana ihtiyacın olursa çalışma odasında olacağım," diyor Mia'ya ve bana sert bir bakış atıp uzaklaşıyor.

"Kat?" Mia arkasından bağılıyor ama baldızım onu duymazdan geliyor. "Tamam." Oflayıp puflayarak ön kapıya doğru yürüdü.

Yakınlarda silahlı bir muhafız duruyor ve yol göstermem için bana bakıyor. Başımı sallıyorum. "Üzgünüm. Gitmene izin veremem," diyor ve Mia'nın önüne geçip yolunu kesiyor. Topuklarının üzerinde dönüyor, ela gözleri öfkeyle parlıyor.

"Ben senin tutsağın değilim, Lorenzo. Beni hemen bu evden çıkar."

"Hayır."

"Bu da ne..." Dudaklarını birbirine bastırarak burnundan derin bir nefes çekiyor. "Şu anda seninle uğraşamam bile."

"Bizi yalnız bırakın." Gardiyan kibarca başını sallıyor ve dışarı çıkar. En azından Mia onun peşinden kaçmaya çalışmıyor. Kollarını göğsünde kavuşturup ayağını mermer zemine vuruyor ve bana bakmayı reddediyor.

"Mia?"

Dudaklarını bükerek başını tavana doğru eğiyor. "Bana bak."

Yutkunurken boğazı daralıyor. "Şimdi."

Bakışlarını yere indiriyor ama başını bana doğru çeviriyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, eminim duyuyordur. Bunun ne kadar acımasızca olduğunu göremiyor mu? "Lütfen, günışığım. Lütfen bana bak."

Başını kaldırıyor, gözleri yüzümde geziniyor, sonra benimkine takılıyor. "Benden ne istiyorsun Lorenzo?"

"Kal."

Homurdanıyor.

"Kalacak mısın?"

"Evet."

Gözleri kısılıyor, şaşkınlık ve öfke güzel yüzünü kaşlarını çatmaya zorluyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü sana ihtiyacım var."

"Hayır." Başını sallayarak bana ters ters baktı. "Bunu yapamazsın. Şimdi olmaz. Benimle konuşman için sana yalvardıktan sonra olmaz. Söylediğin o şeylerden sonra olmaz. İki gün boyunca bana öyle demek istemediğini söylemeni bekledim. İki gün boyunca kalbim parçalanıyormuş gibi hissettim. İki gün, Lorenzo! İstedtiğin zaman kalmamı isteyebilirdin. Bana ihtiyacın olduğunu söyleyebilirdin. Ama bunun yerine beni görmezden geldin ve *sana ihtiyacım* olduğunda beni yalnız bıraktın."

Kalın bir pişmanlık düğümü beni boğmakla tehdit ediyor, ama onu yutmayı başarıyorum. "Zamana ihtiyacım vardı. Süreç için."

"Saçmalık!" diye bağıyor, onu hiç görmediğim kadar öfkeli. "Kendi sefaletin içinde debelenmek için zamana ihtiyacın vardı. Suçluluk duygusuyla kendini paramparça etmeni izlemekten bıktım. Uyanmanı ve başka birini sevmenin onu daha az sevdiğin anlamına gelmediğini fark etmeni beklemekten bıktım." Yanaklarından süzülen gözyaşlarını siliyor. "Bıktım artık."

Göğsümdeki acı beni neredeyse ayaklarının dibinde diz çöktürüyor. "Mia, lütfen?" Bunu yapamaz. "Buradan çıkıp gitmene izin veremem."

Başını sallar. "Yapabilirsin. Başka seçeneğin yok. Benden kalmamı istemenin zamanı iki gece önceydi Lorenzo. Çok geç kaldın."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Hoşça kal Lorenzo."

Bu sefer onu durdurmadım.

ÇAPTER
ELLİ BEŞ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

W O burada ve nasıl olur da buradan öylece çıkıp gitmesine izin verebilirim? En son gitmesine izin verdiğimde olanlardan hiçbir şey öğrenmedim mi? Ama sakinleşmesi birkaç saat sürer sanmıştım. ve gece olmadan bu duvarların arkasına geri dönün.

Onu geri kazanmak için zamanım var sanıyordum.

Elimi duvara koyarak nefes alıyorum ama ciğerlerimdeki yangını durduracak kadar oksijen alamıyorum. Göğsümde kalbimin olması gereken yerde bir delik var. Ben farkına bile varmadan onu parça parça bir araya getirmiş ve şimdi onu da yanında götürüyor.

Yumruğumu duvara vuruyorum. Başka nereye gitmesi gerekiyor ki? Kimin bileceğini biliyorum. Kütüphaneden ayrılıp Kat'i çalışma odasında televizyon izlerken bulana kadar evin içinde dolanıyorum.

Dante elinde iki kadeh şarapla arkamdan odaya giriyor. Bana bakıyor, yüzümdeki ölümcül ifadeyi görünce gözleri endişeyle kısılıyor.

Onu görmezden geliyorum ve baldızıma odaklanıyorum.

"Mia nerede?" Bana bakmıyor. "Sana söylemeyeceğim."

Bir elimi saçlarımın arasından geçirip ona ters ters bakıyorum. "Nerede o, Kat?"

"Senin bilmeni istemediği bir yerde," diyor rahat bir omuz silkmeye, gözlerini televizyondan ayırmadan.

Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor ama dilimin ucuna gelen öfkeli karşılığı geri püskürtüyorum. Birinin kafasını koparmam lazım. Şimdi.

Bana uyarıcı bir bakış atan Dante, kanepede onun yanına oturuyor ve şarap bardaklarını masaya koyuyor. Dante televizyonu kapattığında sinirli bir şekilde iç geçiriyor.

"Kat." Çenesini avucunun içine alarak onu kendisine bakmaya zorlar.

"Onu görmek istemiyor, Dante," diye ısrar ediyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bunun gerçekten doğru olduğunu mu düşünüyorsun, kedicik?" Gözlerini deviriyor.

"Kat?" Sesi bir oktav düşer.

Bana baktı. "Neden onu rahat bırakmıyorsun? Kalbini tekrar kırmadan önce biraz rahat bıraksan olmaz mı?" diye çıkışıyor ve kuzenini ne kadar incittiğini hatırlamak beni bir cerrah bıçağı gibi delip geçiyor.

"Onun kalbini kırmak istemiyorum, Kat. Ona söylemem gerek ..." Kelimeleri yutuyorum. Onları önce Mia duymalı.

Yüzümdeki acı dolu ifade beni ele veriyor olmalı ki, bana hafifçe güven verici bir gülümseme sunuyor. "Oteldeki başkanlık süitinde."

"Otelimiz
mi?" "Tabii
ki."

Bunun için şükürler olsun. Güvende ve bulunması kolay. "Teşekkür ederim, Kat." "Eğer onu tekrar incitirsen..." Kaşlarını çatıyor.

"Yapmayacağım."

Bana ters ters bakmaya devam ediyor ve gözlerindeki buz gibi bakış beni biraz geriyor. Bu kadın neşter kullanmasını biliyor.

"Ona zarar vermeyeceğini söyledi, kedicik." Dante karısını kanepenin minderlerine doğru itiyor ve bir öpücükle onun başka endişelerini susturuyor. Dikkatini dağıttığı için ona daha sonra teşekkür etmem gerekecek. Şu anda yapmam gereken daha önemli şeyler var. Sevdiğim kadına beni affetmesi için yalvarmak gibi.

CHAPTER
ELLI ALTI

OceanofPDF.com

"S "Daire avı fiyaskoyla sonuçlandı, ha?" Joey otel odamdaki kanepenin kenarına tünedi. Aslında bir oda değil, bir gecesi bir otelde kazandığımdan daha pahalı olduğuna emin olduğum kocaman bir süit. Ay. Bugün dört yer gördüm ve hiçbirisi uygun değildi. Kat "eve", malikaneye dönmem gerektiğini söyledi ama onunla yüzleşmeye dayanamayacağımı söylediğimde burada kalmam konusunda ısrar etti.

"Evet. Bütçeme uygun pek bir şey yok." Iowa'da geçirdiğim zamanlardan biriktirdiğim para var ama bu beni çok uzağa götürmez. "Yine de yakında bir yer bulacağım. Söz veriyorum."

Kaşlarını çatarak başını sallar. "İhtiyacın olduğu sürece burada kalabilirsin. için."

"Yapamam. Gecede bin dolar falan kaybediyor olmalısın. Burada mı kalayım? Herhangi bir odada mutlu olurum."

"Aslında burası bu gece boş olan birkaç odadan biri. Bu gibi süitleri özel ünlü müşterilerimiz ve yüksek bahis oynayanlar için açık tutuyoruz ve bu hafta şehirde kimse yok. Ayrıca, siz ailedensiniz. Sadece en iyisini alırsınız." Sıcaklığı ve cömertliği beni neredeyse gözyaşlarına boğacaktı.

"Mümkün olan en kısa sürede buradan gideceğim. Yarın da görmek için sıraya girdiğim bir sürü daire var. Eminim içlerinden biri bana uygun olacaktır..." Sadece birkaç gün önce benim olduğunu düşündüğüm hayatla nasıl kıyaslanabilir ki? Kardeşiyle hayal ettiğim gelecekle. Tanrım, ona çok benziyor.

"Lorenzo tam bir ahmak." Ayağa kalktı ve omzumu nazikçe sıktı. Onu düşündüğüm o kadar belli miydi? Bana saygı duyuyor.

merakla bana baktı. "Ama geçen gece sana nasıl baktığını gördüm. Eğer onu istiyorsan, Mia..."

"Ne?" Ona göz kırpıyorum.

"Eğer onu istiyorsan, senindir. Kardeşim sık sık düşmez ama düştüğünde de sert düşer. Sadece bir kadına sana baktığı gibi baktığını gördüm." Eğiliyor ve başımın üstüne yumuşak bir öpücük konduruyor. "Eve gitmeliyim yoksa Max bir arama ekibi gönderecek. İhtiyacın olan her şey için masayı ara."

"Teşekkürler,
Joey." "Benim
için zevkti."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde geniş süitte volta atıyorum. Daha önce meditasyon yapmayı denedim ama zihnimi temizleyemedim. Gözlerimi her kapattığımda tek gördüğüm Lorenzo'nun yüzüydü. Pislik herif.

Kapının çalınması beni zıplattı. Kat biraz önce aradı ve birinin eşyalarını almaya geldiğini söyledi.

Gülümseyerek kapıyı açıyorum ve tanıdık yüzü muzaffer bir alaycılığa dönüşüyor.

Kalbim karnıma doğru düşüyor. Aman Tanrım. "Benden sonsuza dek saklanabileceğini mi sandın Mia?"

Adrenalin vücudumda fırtınalar koparıyor. Nefes alamıyorum. *Kafamın* içinde çılgılık atan mesajla vücudumun işbirliği yapmasını sağlayamıyorum-siktiğimin *kapısını* kapat! Bu fırsatı değerlendirip otel odama girmeye çalışıyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum, ama bileğimi yakalıyor, acımasızca kavrayışı ön koluma keskin bir acı gönderiyor. Dokunuşunun anısı tenimi ürpertiyor, sanki milyonlarca karınca oraya yerleşmiş gibi.

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. "Çek ellerini üzerimden."

Beni kendine doğru çekerek daha sıkı tutuyor. Sigara kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. "Ne? Eskiden sana dokunuşumu severdin." Parmak ucunu yanağımda gezdiriyor ve ürperiyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Güvendeyim. Oteldeyim. Burada güvenlik var.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzüne odaklanıyorum. "Burada ne halt ediyorsun, Jake?" Adını tükürüyorum çünkü bu adamdan da en az kardeşi kadar nefret ediyorum.

Yüzünde kibirli bir gülümseme, kemerinden bir çift kelepçe çıkarıyor. "Seni cinayet şüphesiyle içeri alıyorum, hayatım." Bileklerimi arkamdan büküyor ve kelepçeleri kabaca tokatlıyor.

Başım dönüyor. Brad'e ne yaptığımı biliyor mu? Bir polisi öldürdüğüm için hapse mi gireceğim?

"Sen neden bahsediyorsun?" Kekeliyorum, suçluluğumun yüzümden okunmasından korkuyorum.

Saçlarımı ensemden tutup sertçe çekiyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun, seni hilekâr fahişe." Tükürüğünden bir küre yanağıma çarpıyor. İğrenç maddeyi omzuma silmeye çalışıyorum ama başımı sıkıca tutuyor ve yüzünü yüzüme yaklaştırıyor, iğrenç nefesi öğürmememe neden oluyor. "Brad seni aramaya gitti ve bir daha geri dönmedi. Dünyanın geri kalanını küçük tatlı bir melek olduğuna inandırmış olabilirsin ama sen ve ben gerçeği biliyoruz, değil mi Mia?" Beni koridora doğru itti. "İkimiz de senin bir yalancı ve sırf kendini kurtarmak için herkese kazık atan bir kaltak olduğunu biliyoruz."

"Hayır, Jake, lütfen." Benim öyle biri olmadığımı biliyor. Beni tanıyor.

"Jake, lütfen?" diye sızlanıyor, kendi sözlerimle benimle alay ediyor. "Bunu karakola sakla tatlım, çünkü gece bitmeden kardeşimin cinayetini itiraf ediyor olacaksın."

Saçımdaki tutuşunu bırakıp dirseğimi kavırıyor, beni koridor boyunca asansöre doğru sürüklerken kalın parmakları derimi kazıyor. Moretti korumalarından birinin orada olmasını umarak etrafıma bakıyorum ama yalnızız.

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Sanırım hak ettiğim şey buydu. Brad'i ben öldürdüm. O bıçağı boynuna sapladım ve bunu yine yaparım. Asansörün kapıları açıldı. Lorenzo'nun adamlarından biri dışarı çıkıp kaşlarını çatarak bize bakıyor ve kalbim umutla çarpıyor.

"Tommy!" Adı dudaklarımdan göklere yükselen bir dua gibi dökülüyor.

Gözlerini Jake'e dikmiş, koruyucu bir köpek gibi dişlerini gösteriyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Jake cebinden rozetini çıkarır. "Geri çekil, pislik. Bayan Mulcahy burada tutuklu."

Tommy silahını kılıfında tuttuğu sırtına doğru uzanır. Aman Tanrım. "Tommy, yapma! O gerçekten bir polis. Kat'e bana ne olduğunu anlatabilir misin? Lütfen?"

Gözleri ben ve Jake arasında gidip geliyor.

"Aynen öyle, sikik, hanımefendinin istediğini yap ve geri çekil."

Dişlerini gıcırdatıyor, muhtemelen beni koruma isteği ile beni bu durumdan kurtarmaya yönelik herhangi bir girişimin bir sürü soruna yol açacağını bilmek arasında kalmış. "Lütfen, Tommy. Ben iyi olacağım, Kat ve..." Yutkunarak Lorenzo'nun adını söylememek için kendimi zor tutuyorum. "Kat'e neler olduğunu anlatabilir misin?"

Başını sallar ama Jake'e dik dik bakmaya devam eder.

"Aferin oğluma." Jake sinsi bir kahkaha attı ve beni asansöre doğru itti.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
ELLİ YEDİ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I Neredeyse otele varmıştım ki kız kardeşimden bir telefon geldi. "Hey, Joey."

"Arabayı sen mi kullanıyorsun?" "Evet."

"Siktir," diye mırıldanıyor, neredeyse duyulmayacak şekilde.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne oldu?" Cevap vermeden önce boğazını temizliyor. "Mia tutuklandı."

Yanılıyor olmalı. Mia'm mı? Tutuklandın mı? "Sen ne sikimsin? ne hakkında konuşuyorsun?"

"Tommy az önce Max'i aradı. Mia on dakika önce tutuklanmış. Polisin rozeti varmış. Yasalmış."

Aldığım her nefes ciğerlerimden çekiliyormuş gibi geliyor. "Tutuklandı mı?"

Damarlarımda kan dolaşıyor. "Ne sikim için? Kimdi bu polis?"

"Bilmiyorum, Loz. Tommy onun bir pislik olduğunu söyledi. Onu kelepçeleyerek dışarı çıkarmış ve otel müdürü onu bir arabaya bindirirken görmüş."

"Ve kimse onu durdurmadı mı?" Bağırıyorum.

"Ne yapabilirlerdi ki? Adam polisti." "Siktir, Joey!"

"Biliyorum. Max zaten Dante ve Kat ile telefonda konuşuyor. Nerede olduğunu öğreneceğiz. Drake'i arayacağım. O-"

"Siktir et Drake'i. Nathan James'i Chicago'ya giden ilk uçakta istiyorum."

"Tamam. Max'e onu aramasını söyleyeceğim."

"Onu kendim arayacağım." Herkes için bir çırpıda uçağa atlamaz ama benim için atlar.

"Tamam. Konağa geri dön, Max ve ben seninle orada buluşacağız."

"Nerede olduğunu bilmem gerek," diye homurdanıyorum, öfkem her hücreme yayılıyor

Vücudumda.

"Biliyorum Loz, ama hangi karakola götürüldüğünü öğrenene kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Bunun üzerinde birlikte çalışmalıyız. Burada polislerden bahsediyoruz. Bunu her zamanki yöntemlerle çözemeyiz."

"Siktir!" Ellerimi direksiyona vurdum. Lanet evden çıkmasına asla izin vermemeliydim.

"Yakında görüşürüz, Loz. Bunu düzelteceğiz, tamam mı?" Joey güven verici bir şekilde. "Kızımızı geri alacağız."

Ne kadar korkmuş olabileceğini düşünemiyorum bile. Onunla birlikte olmalıydım. O zaman en azından şu anda yanında oturan seksi bir avukatı olurdu.

Arabamın eller serbest sistemine Nathan James'i aramasını emrediyorum. Bana cevap vermesi tam yedi kez çaldı.

"Lorenzo?"

"Sana Chicago'da ihtiyacım var.

Hemen." "Neler oluyor?"

"Kız arkadaşım..." Bu kelime kulağa çok yanlış geliyor, onun benim için ne olduğunu anlatmaya yetmiyor. Boğazımı temizliyorum. "Tutuklandı."

"Ne için?"

"Emin değilim. Muhtemelen bir polisi öldürmekten."

"Siktir, Lorenzo. Drake nerede?"

"Lanet kardeşini istemiyorum, Nate. Seni istiyorum."

İç geçiriyor ve beynindeki çarkların tıkırtılarını neredeyse duyabiliyorum. "Jet JFK'de. Bana birkaç saat ver, orada olurum. Ama ben oraya varana kadar Drake'in yerini doldur. O zamana kadar yapılması gerekenleri yapabilir."

"Onu şimdi arayacağım,"

diyorum. "Birkaç saat

sonra görüşürüz."

CHAPTER
ELLİ SEKİZ

OceanofPDF.com

M A I

J Ake beni ite kaka küçük bir odaya soktu ve bir sandalyeye oturttu.
"Bir telefon alacağım, değil mi?"

"Yürüdüğün için bile şanslısın, sürtük. Neyi sevdiğimizi biliyorsun. polis katillerine ne yapacaksınız?"

"Ve avukatımın bana telefonumu vermediğini öğrendiğinde ne yapacağını biliyor musun?" Kabadayılıkla ve hissetmediğim bir güvenle karşılık verdim. Ama bir polisle dokuz yıl evli kaldım. Haklarımı biliyorum, en azından bazılarını. Vücudumdaki her sinir inanılmayacak kadar yıpranmış durumda. Göz kapaklarım bile korkudan titriyor. Brad'i öldürdüm ve hayatımın geri kalanını hapiste geçireceğim.

"Avukatın var mı?" diyor alaycı bir tavırla.

Ben bilmiyorum. Ama Moretti'ler biliyor ve Kat ile Dante'nin bana yardım edeceğini biliyorum. "Eminim kuzenimin Dante Moretti ile evli olduğunun farkındasınızdır. Eğer bu isme aşına değilseniz, eminim buradaki arkadaşınız size bilgi verebilir." Jake beni getirdiğinde bizi karşılayan gri saçlı ve aynı ruh bandına sahip polise başımla selam veriyorum.

Jake'e bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Muhtemelen ona o telefon görüşmesini yapmalısın."

Jake dudaklarını birbirine bastırıyor, yüzünde öfke parlıyor. "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Ruh Yaması Jake'e doğru adım atar. "Sana yardım edeceğimi söylemiştim dostum. Morettilerin bu işe karıştığını bilmiyordum. Ona telefonu ver ve avukatlarından biri gelene kadar onu tutabilirsin." Jake ve beni yalnız bırakarak çıkıp gitti.

"Onu öldürdüğünü biliyorum Mia."

"Benim telefonum mu?" diye cevap veriyorum.

Jake kelepçelerimi çözdü ve bana bir telefon verdi. Ama başımda durup beni izliyor. Plastik ahizeyi yüzüme tutup Kat'ın cevap vermesi için dua ediyorum.

"Alo?" Sesi beni neredeyse ağlatacak. "Kat," diye ağzımdan kaçırdım. "Tutuklandım."

"Mia, tatlım," diyor kocaman bir iç çekerek. "Sen olduğunu umuyorduk. İyi misin?"

"Hayır," diye burnumu çekiyorum.

"Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır, sadece beni cinayet şüphesiyle tutukladılar Kat," diye fısıldıyorum.

"Seni yakında oradan çıkaracağız, tamam mı? Ama seni hemen Dante'nin avukatına teslim edeceğim. Adı Drake James."

Bir avukatla konuşmak istemiyorum; Kat'le bile konuşmak istemiyorum. Onun sesini duymaya ihtiyacım var. "Lorenzo orada mı?"

"Buradayım, Mia." Derin ve sakın sesi içimdeki gevezeliği kesiyor, tüm o yıpranmış sınırları yatıştırıyor. Her şeyden sonra bile, sadece onun sesi bile beni rahatlatıyor. Kat beni hoparlöre almış olmalı. "Drake'i dinle. Seni çok yakında oradan çıkaracak."

"Mia, ben Drake," diyor tanıdık olmayan bir ses. "Bir şey söyleme. Birazdan orada olacağım. Tamam mı?"

"Tamam."

"Biz var Sen, güneş ışığı," Lorenzo diyor ki Yumuşakça.
Güneş ışığı. Bu kelimenin çağrıştırdığı anılar

gözyaşlarımla savaşmama neden oluyor.

"Bana nerede olduğunu ve seni götüren polisin tam olarak ne dediğini söyle." "Dördüncü ve Beacon karakolundayım. Beni buraya getireceğini söyledi.

cinayet şüphesiyle." Jake'in bakışlarındaki güç, son kelimeyi tekrar fısıldamama neden oldu.

"Polisin adı ne?" Lorenzo homurdanıyor.

"J-Jake Mulcahy."

"Brad'in kardeşi mi?"

Jake'e bakıyorum ve keşke bakmasaydım diyorum çünkü bakışlarındaki saf zehir kusma isteği uyandırıyor. "Evet."

"Lanet olası orospu çocuğu!"

"Jake Boston polisi mi?" Drake soruyor.

"Evet."

Lorenzo ve başka birinden, belki Max ya da Dante'den bir küfür ve homurtu daha gelir.

"Sıkı dur, en kısa zamanda orada olacağım. Tutuklanamazsın Mia, çünkü Boston polisinin Chicago'da yargı yetkisi yok," diye beni temin ediyor Drake. "Hiçbir şey söyleme. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyorum ama ne dediğini tam olarak anlayamıyorum. Tutuklu değil miyim?

"Her şey yoluna girecek, tatlım. Söz veriyorum," diye güvence veriyor Kat.

"Tamam," diye kabul ediyorum ama öyle olmayacak. Brad'i ben öldürdüm ve Jake bunu öğrenmiş olmalı. Ondan ne kadar nefret etsem de, o iyi bir polis. Kardeşinin kayboluşunun çözümsüz kalmasına asla izin vermez. Beni gerçekten suçlaması an meselesi.

Neredeyse bir saattir bana aynı soruları soruyor. Tek bir tanesine bile cevap vermeyi reddettim ve devam eden sessizliğim giderek artan bir tedirginlikle karşılanıyor. Jake yumruklarını masaya vuruyor. Saçını çekiyor. Yüzüme doğru hırlıyor, o kadar yakın ki tükürükleri yanaklarıma sıçırıyor. Telefon görüşmemden sonra beni masaya kelepçeledi, bu yüzden hareket edemiyorum ve konuşmak istemiyorum. Küçük bir Mulcahy öfkesinin beni korkutmayacağını bilmeli, ben on yıl boyunca bununla yaşadım.

Başım çok ağrıyor.

Güneş ışığı. Derin, eşit nefesler alarak kelimeyi kendi kendime tekrarlıyorum. "Bir içki alabilir miyim lütfen?" Soruyorum. Boğazım kupkuru ve kendimi

Hasta.

"Lanet olası sorularıma cevap vermeye başladığında," diyor hırlayarak.

Ona ters ters bakıyorum. "Mahkumlara bir bardak su vermemenin yaygın bir uygulama olmadığından eminim."

"Genel uygulama," diye tükürüyor. "Lanet olsun-"

Kapı aniden açıldı ve uzun boylu, yakışıklı, saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş ve hayatımda gördüğüm en iyi takım elbiselerden birine sahip bir adam odaya girdi.

"Kelepçelerini çıkar. Hemen," diye emrediyor, sesi düzgün ve sakin ama otorite dolu, sanki insanların onun dediklerini aynen yapmasına alışmış gibi.

Jake ona ters ters bakıyor.

"Sorgulanmak üzere getirdiğiniz masum vatandaşları genellikle zapt eder misiniz, Dedektif?" diye soruyor. "Kendinizi adam kaçırma suçlamasıyla karşı karşıya bulmak istemiyorsanız, kelepçeleri hemen çıkarmanızı ve onu serbest bırakmanızı öneririm."

"Siktiğimin avukatları," diye homurdanıyor Jake, ama kelepçeleri açıyor ve ben de bileklerimde bıraktıkları kırmızı izleri ovuşturuyorum.

"Adam kaçırma mı?" Takım elbiseli adama şaşkınlıkla göz kırpyorum.

"Bayan Stone? Ben Drake James." Bana göz kırptı. "Dedektif Mulcahy'nin sizi Chicago'da tutuklama yetkisi yok. Arama emri yok. Sizi burada isteğiniz dışında alıkoymak için hiçbir gerekçe yok." Dikkatini tekrar Jake'e verir. "Ve Boston'daki üstlerinin bunu duyacağından emin olabilirsiniz."

Jake hırlayarak, "Her türlü gerekçeye sahibim," diyor. "Ve bir arama emri olacak. Yakında." Sesindeki tehdit beni ürpertiyor. "Yapabiliyorken özgürlüğünüzün tadını çıkarın."

Drake elimi tutuyor ve yerimden kalkmama yardım ediyor. Koruyucu bir kolla etrafımı sararak bana kapıya kadar eşlik etti, sonra durup Jake'e baktı. "Müvekkilimi bir daha tehdit edersen Dedektif, seni tacizle suçlarım. Yapabiliyorken rozetin tadını çıkar."

Jake ona ters ters bakıyor, alnındaki damarlar zonkluyor. Ağabeyi gibi kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesine alışık değildir.

İstasyonun koridorunda yürürken bacaklarım titriyor. Bittiğine inanamıyorum... ama aslında bitmedi. Jake'in bu işin peşini bırakma ihtimali yok.

"İyi misin?" Drake sokağa açılan kapıyı açarken sorar.

"Evet. Bunun için teşekkür ederim." Jake'in tutuklama emriyle peşimden gelmeyeceğinden emin olmak için arkama bakıyorum. "Orada çok iyiydin."

Omuz silkiyor. "O bir şey değildi. Bir de ağabeyimi iş başında görmelisin."

"Hayır, çok etkileyiciydin. Teşekkür ederim."

"Sadece işimi yapıyorum, Bayan Stone."

"Lütfen bana Mia de."

"Mia." Gülümseyerek bana caddede rehberlik ediyor. "Bay Moretti sizi arabada bekliyor."

Her şeye rağmen kalbim sevinçle doluyor. Lorenzo geldi! Drake arabanın kapısını açıyor ve ben hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum.

Dante elime uzandı ve beni rölantideki arabaya çekti. "Hadi gel. Eve gidelim," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Acıma duygusu. Gerçekten bu kadar zavallı mıyım? Ben arka koltuğa yerleşiyorum ve Drake de ön koltuğa, şoförün yanına tırmanıyor.

"Herhangi bir sorunla karşılaştın mı?" Dante ona sorar.

"Hayır. Yok," diye cevap verir, gözleri ileriye sabitlenmiştir. "Yani hiç tutuklanmadım mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor Drake.

"Yakında evde olacağız. Bütün bu çileyi ikinci kez yaşamamanın bir anlamı yok." Dante omzumu okşadı. "Tabii şu anda konuşmak istemiyorsan?"

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Az önce olanlar hakkında konuşmak istemiyorum ama korkak ağabeyinin neden burada olmadığını bilmek istiyorum. Onun için asla o kadar önemli olmayacağımı söylerken gerçekten şaka yapıyordu.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

Dante iç geçirir. "Lorenzo'nun seni almaya gelmesine izin veremeyeceğimi biliyorsun." Dönüp ona göz kırpyorum. "Ne? Neden olmasın?"

"Çünkü o karakola dalar ve muhtemelen sizi tutuklayan polisi ve yoluna çıkan diğer herkesi vururdu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallayarak kara bir kahkaha attı. "Onunla tanıştın mı?"

Lorenzo gelmemeyi tercih etmediği için rahatlamış bir şekilde arkama yaslanıyorum ve yolculuğun geri kalanında gözlerimi kapatıyorum.

Araba Moretti malikanesinin önüne yanaştığında evden ilk çıkan ve beni karşılayan Kat oluyor. Beni kollarının arasına alıp sertçe kucaklıyor, sonra geri çekilip beni kontrol ediyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

Bana tekrar sarıldı. "Senin için çok endişelendim."

"Ben de." Joey kollarını ikimize de doluyor. Bir boğaz temizleniyor.

Joey ve Kat geri çekilip birbirlerine garip garip bakıyorlar ve Dante ile Drake'i eve kadar takip edip beni Lorenzo ile dışarıda bırakıyorlar. Ayaklarıma baktım.

"Mia?" Sesi emredici ve derin; kendime rağmen ona bakıyorum. Koyu renk gözleri duygularla parlıyor. Bunu yapamam. Bir daha yapamam. "Sana zarar verdiler mi?"

Bilinçsizce bileklerimi ovuyorum. "Hayır."

Bizi ayıran iki basamağı iniyor ve tam önümde duruyor, o kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını hissediyorum. Elim tutuyor ve ben geri çekiyorum. Parmaklarının tenimdeki anısı çok fazla.

Ama beni sıkı sıkı tutuyor, bileklerimdeki kırmızı deriyi inceliyor. "Bunu sana kim yaptı? Jake mi?"

"Sorun yok. Sadece kelepçelerdi."

"Seni kelepçeledi mi?"

"İnsanları tutukladıklarında böyle yaparlar Lorenzo." "Ama seni tutuklamadı ki. Arama emri yoktu."

Başımı sallıyorum. Her şey çok kafa karıştırıcı. Her parçası. Jake'le olanlar ve şimdi de Lorenzo'yla olanlar. Onun tesellisini aramaktan nefret ediyorum, söylediği o korkunç şeylerden sonra bile bana ne kadar değer verdiğini hissetmekten nefret ediyorum. Geçen geceki umursamaz pislik gibi davransaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Bana bakmaya ve bileğimi tutmaya devam ederken boynunda kalın bir damar atıyor. "Onu öldüreceğim."

Elimi geri çekiyorum. "Her şeye cevabın bu mu? Yok etmek mi?" Boğazımda düğümlenen hıçkırığı yutuyorum. İkimiz de artık Jake hakkında konuşmadığımızı biliyoruz.

Gözleri acıyla parlıyor. "Mia." Adım bir yalvarış gibi söyleniyor ama ne için yalvardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Birlikte sahip olduğumuz her şeyi yok etti.

"Jake'i öldürmen bana yardım etmeyecek Lorenzo. Aslında, bana yardım edebilmenin tek yolu benden uzak durman." Onu geçip eve girdim.

Bir fincan papatya çayı ellerimi ısıtırken, otelde olanları ve Jake'in sorgu odasında bana söylediği her şeyi tam olarak anlatıyorum.

Drake'in kardeşi Nathan, Lorenzo kaşlarını çattıktan sonra bile vazgeçmeyerek bana sorular soruyor ve daha fazla bilgi edinmeye çalışıyor. Nathan James zorlu bir karakter. Uzun boylu, esmer ve kaslı ama Moretti kardeşlerden daha zayıf. Rahat bir pantolon ve beyaz bir polo tişört giyiyor ama her santimi güç ve kontrolü haykırıyor.

Hesabımı en az üç kez gözden geçirdikten ve Nathan bana düzinelerce soru sorduktan sonra Lorenzo ayağa kalkıyor ve boğazını temizliyor. "Geç oldu," diyor Nathan ve Drake'e işaret ederek. "Mia dinlenmeye fırsat bulduktan sonra bir iki gün içinde konuşulamayacak bir şey yok."

Yan gözle ona bakıyorum, müdahalesi için minnettarım.

"Elbette." Nathan ayağa kalkar ve Drake de onu takip eder. "Yarın bir duruşma için New York'a geri dönmem gerekiyor ama Çarşamba günü Chicago'da olacağım. Mia'nın gelmesini istiyorum, o zaman her şeyi daha detaylı konuşabiliriz." Bana baktı ve ben yutkundum. Sanırım bu, kocamı gerçekten öldürdüğüm gerçeğini konuşacağımız anlamına geliyor. Eminim Lorenzo ikisine de bunu zaten söylemiştir ama muhtemelen hikayenin tamamını benden duymaları gerekiyor. Bu işler böyle yürümüyor mu?

Lorenzo kabul eder ve Nathan'ı kısa bir kucaklaşmaya çeker. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Bu gece bana ihtiyaç duyulmadığı için mutluyum," diyor Nathan ve Lorenzo'nun sırtını sıvazlıyor.

Diğer herkes gittikten ve Dante sonunda endişeli Kat'i biraz uyuması gerektiğine ikna ettikten sonra kendimi Lorenzo ile yalnız buluyorum. Bunun bir tuzak olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tüm gece boyunca gözlerini üzerimde hissettim. Hâlâ onun varlığında başkalarıyla olduğumdan daha fazla rahatlık bulduğum için nefret ediyorum ama söylediği şeyi geri alamaz.

Esniyormuş gibi yapıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sanırım ben de yatmaya gideceğim. İyi geceler." Lorenzo da ayağa kalkıyor ve ben kapıyı açar açmaz hemen arkamda bitiveriyor. Onun yakınlığı tüylerimi diken diken ediyor.

Bir elini başımın üzerine koyarak kapıyı kapatıyor ve çıkışımı engelliyor, vücut ısısı sırtımı ısıtıyor.

"Lorenzo. Çok yorgunum. Lütfen bırak da yatayım," diyorum derin bir iç çekerek.

Boştaki eliyle ensemdeki saçları okşuyor ve dokunuşuyla tenim titriyor. "Konuşabilir miyiz?"

Bacaklarım titriyor ama derin bir nefes alıyorum. *Güçlü ol, Mia. Bunu başarabilirsin.* "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Sıcak nefesi üzerimde dans edene kadar yaklaşıyor. Çekirdeğim nabız gibi atan bir ihtiyaçla kasılıyor. "O zaman dinle."

Dinlemek mi?! Bu ne cüret! Yüzüm ona dönük olacak şekilde dönüyorum. "İstemiyorum-"

Bir eli saçımda, diğeri kığımda beni tutuyor ve ağzını ağzımın üzerine kapatarak beni kapıya doğru itiyor. Hain bedenim onun karşısında erimek istiyor ama yumruklarımı göğsüne indiriyorum. Hiçbir etkisi olmadı. O hareketsiz bir duvar. İrkilmedi bile. Bunun yerine öpücüğünü derinleştiriyor, beni daha sıkı çekiyor ve ona olan kızgınlığıma rağmen kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikiyor.

Ama bu olamaz. Beni öpemez ya da beceremez.

Mücadele ederek onu geri itmeye çalışıyorum ama o yenilmez gücüyle beni yerimde tutuyor. Dudağını ısıtıyor, kan akıyor, ama o sadece yalayarak temizliyor ve beni öpmeye devam ediyor. Göğsüne vurarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama vücudunun ağırlığıyla beni sabitliyor ve ellerimi bir eliyle tutarak başımın üzerinde sabitliyor. Güvenli kelimemi söyleyebilirdim, bu onu durdururdu. Bu güveni asla bozmaz, değil mi? Peki neden o tek kelimeyi mırıldanamıyorum?

Neden gözlerim kapalı ve bacaklarım titriyor? Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onu istiyorum, ama o benim değil. Benim olmasına asla izin vermeyecek. Dudaklarımı ayırıyorum ve "Kavun" diye mırıldanıyorum.

Nefes nefese beni bırakıyor, yüzünü acı dolu bir ifade kaplıyor. "Mia. Lütfen?"

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve kalbimin haykırmamı istediği kelimeleri yutuyorum. Bu adamın ruhumu tekrar parçalamasına izin veremem. Üçüncü kez toparlanamayacağım. "Hayır, Lorenzo. Artık çok geç. Söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

El yordamıyla kapı kolunu bulmaya çalışırken, yumuşak bir tıkırtıyla döndüğünde rahatlıyorum. Ben odadan çıkıp ondan olabildiğince uzaklaşırken gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

ÇAPTER
ELLİ-BEŞ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

"T Mia'nın dün gece tutuklanmasıyla ilgili her şeyi gözden geçirirken Drake James'e "Michaela adında bir kız kardeşim var" dedim. "Onu araştıran eski bir federal ajanım vardı ama kayıtları mühürlüydü."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor ve ben onun öfkeyle notlar aldığını hayal ediyorum. Ölmeden önce Lionel'dan öğrendiğim her şeyi ona anlatıyorum. "Acaba Jake'in bu olaydaki rolü neydi?" Elimi çeneme götürüyorum. "En azından, herhangi bir örtbas olayına karışmış olabilir."

"Hmm. Sabah geri döndüğünde Nathan'a soracağım ve adamlarımızdan birini bu işle görevlendireceğiz. Manhattan'da bir hacker tanıdığına eminim."

"Polislerden gelen başka bir şey var mı? Mia'nın tekrar sorguya çekilme riski var mı?"

"Pek olası değil ama imkansız da değil. Görünüşe göre Mulcahy'nin kendi önsezisinden başka dayanağı yokmuş. Karakolda çalışan bazı eski dostları, Mia'yı korkutup itiraf ettirmek için sorgu odasını kullanmasına izin vermişler. Neyse ki Mia ağzını kapalı tutacak kadar akıllıymış. Ama adam tam bir rottweiler. Bu işin peşini bırakmayacak Lorenzo. En önemli şey Mia'nın paniğe kapılıp aptalca bir şey yapmaması. Mia'nın kafesini tekrar karıştırmaya çalışsa bile elinde kanıt yok ve seni tanıyorsam bulacak kanıt da yok."

"Kafesini kıracağım," diyorum hırlayarak.

Drake iç geçirir. "Ona dokunamayacağını biliyorsun, değil mi? Tüm bunlar olurken olmaz mı?"

"Biliyorum," diye onu temin ediyorum, o şerefsiz işkence etme ve öldürme planları kafamdan geçerken bile.

"Yani kız arkadaşına onunla hiçbir ilgisi olmadığını ve kafasını rahat tutması gerektiğini söyleyeceksin, öyle mi?"

"Evet." Ama o artık benim kızım değil. Bu hatırlatma göğsümü ağrıtıyor.

"Yarın Nathan döndüğünde onu buraya getirin ve her şeyi ince bir tarakla gözden geçirelim. Her şeyin tamam olduğundan emin olalım." Görüşmeyi sonlandırıp sandalyemde arkama yaslanıyorum. En azından Mia yarın benimle biraz vakit geçirmek zorunda kalacak. Başka birinin onu James kardeşleri görmeye götürmesine izin verirsem lanetleneceğim. Sabahdan beri benden kaçıyor, tuvalete gitmesi gerektiği bahanesiyle mutfaktan çıkıyor. Kahvaltı için içeri girdi ve bir daha dönmedi.

Ona söylediğim o şeylerden sonra ne bekleyebilirim ki? Yüzündeki acının hatırası kalbimi ikiye bölüyor. Böyle bir şeyi nasıl geri alabilirim ki?

Çalışma odasından çıkıyorum ve ona çarpıyorum, neredeyse ayakları yerden kesiliyor. Uzanıp onu sabitlemek için kolunu tutuyorum ama dokunuşum derisini haşlamış gibi geri sıçırıyor.

Bir zamanlar dokunuşum onun tenini farklı bir nedenle yakıyordu. Boğazımı temizliyorum. "Az önce Drake'le konuştum. Şimdilik endişelenmeni gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Jake'in elinde seni Brad'in ölümüyle ilişkilendirecek bir kanıt yok. Görünüşe göre balık avlamaya çıkmış." Eski kayınbiraderinin bu işin peşini bırakmayacağı konusunda ona katıldığımı söylemiyorum. Bunu zaten bildiğini tahmin ediyorum.

Gözlerimin içine bakmadan "Teşekkürler," diyor.

"Yine de yarın gidip Nathan ve Drake'i görmemiz gerekecek. Böylece her şeyin düzgün bir şekilde halledildiğinden ve bunun ileride başınıza bela açmayacağından emin olabilirler."

Benden başka bir yere bakmaya devam ediyor. "Tamam."

Onu tutup sarstım istiyorum. İyi mi? Bununla ilgili hiçbir şey iyi değil. Burada paramparça oluyorum, Mia! Ama bu onun suçu değil, değil mi? Onu avucumun içine aldım ve uçup gitmesi için zorladım.

CHAPTER
ALTI

OceanofPDF.com

M A I

I Kitabımı yanımdaki masaya bırakıp inliyorum. Jake'le olan durum aklımı kurcalıyor. Lorenzo'nun daha önce verdiği güvenceye rağmen, eski kayınbiraderimin bir gün karşıma çıkacağından eminim. tutuklama emriyle her an burada olabilir. Okumaktan zevk bile alamıyorum. Vücuduma her kitap sevgilisini utandıracak şeyler yapan bir adam tarafından kalbim kırıldıktan sonra kurgusal karakterler aracılığıyla yaşamak o kadar da eğlenceli değil.

Lanet olsun sana, Lorenzo Moretti!

Sanki onu düşüncelerimin gücüyle çağırmışım gibi, kolunun altına sıkıştırdığı büyük kahverengi bir zarfla kütüphaneye girdi.

"Oh... Kat ve Joey ile birlikte olduğunu sanıyordum. Özür dilerim, çalışma odama gideceğim."

"Sorun değil." Ayağa kalkıyorum ve elbisemi kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum, gözlerinin ellerimi takip edişini kaçırmıyorum. "Ben de tam gidiyordum zaten."

Atılmış kitabıma bakıyor. "Bu senin için yeterince kirli değil mi?" Her şeye rağmen gülümsüyorum. Sanki onun huzurunda gülümsemeden edemiyorum.

Sinir bozucu derecede sevimli. Çileden çıkarıcı ve sevimli. "Onun gibi bir şey."

Bakışlarını vücudumda gezdiriyor, utanmadan her santimetrekaresini içiyor. Onun en sevdiği sarı elbiseyi giyiyorum. Bu bilinçli bir karar mıydı? Çünkü aramızda ne yanlış gitmiş olursa olsun, onun yanındayken kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum. Ve bundan nefret ediyorum. "Ne oldu Lorenzo?" Açtığım solucan konservesi hakkında düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüyor.

Gözleri yukarı doğru kayıyor ve benimkilere kilitleniyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sertçe yutkunuyorum. Bunu ondan istememeliyim. Şimdi olmaz. Ama cevaplara ihtiyacım var. Belki o zaman onu gerçekten bırakabilirim. "Balodan sonraki o gece mi? Sanki her şey mükemmeldi, sonra..."

"Mia." İç çekişinin şiddetiyle göğsü gömleğinin düğmelerine doğru geriliyor. Bana doğru yürüyor ve zarfı masanın üzerine, kitabımın yanına koyuyor.

"Bana doğruyu söyle," diye yalvarıyorum ona.

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ben de bilinçaltımda onun dokunuşunun rahatlığını arayarak yanağımı avucuna bastırıyorum. "Mükemmel bir geceydi Mia. Çok mükemmeldi. Sen mükemmeldin."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş yani?"

"Onu gördüm." Gözlerinden süzülen yaşlar beni birkaç saniyeliğine dilsiz bıraktı.

"Neyi gördün?" Sesimi bularak

soruyorum. "Geleceğimizi."

"Peki o kadar kötü müydü?"

Başını sallıyor ve burun kemiğini sıkıyor. Kafam

karışıyor. "Hayır mı?"

Gözleri alev alev yanıyor, ateşli ve karanlık. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. "Muhteşemdi. Seni parmağında yüzüğümle mihrapta dururken gördüm. Bizi tropik bir plajda balayında gördüm. Hayal edilebilecek en küçük bikiniyi giymiştin." Adem elması sallanıyor. "Bizi çocuklarımız ve torunlarımızla birlikte yaşlı ve gri gördüm."

İfşaatıyla sarsılmış bir halde sert bir nefes çekiyorum. "Ve sen bunların hiçbirini istemiyor musun?" Kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılırken soruyorum.

"Her saniyesini istiyorum." Gözlerimi

kırpıştırıyorum, gözlerim yaşlarla

bulanıklaşıyor. "Ama?"

Boynumun arkasını avuçluyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Bunu ona veremezdim ve o bunu hak ediyordu. Hem de çok. Her şeyi."

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Ben..." Başını sallıyor ve dizlerinin üzerine çöküp bana bakıyor, kendi gözyaşları yanaklarını boyuyor. "Çok özür dilerim, Mia. Söylediğim o korkunç şeylerin hiçbirini kastetmemiştim. Haklıydın, hepsi suçluluk duygusu ve kendinden nefret etmektir. Onsuz mutluluğu bulduğum için kendimden nefret ediyordum ve bunun acısını senden çıkardım. Söylediklerim ve davranış şeklim affedilemez olsa da, yine de beni affetmeni isteyecek kadar bencilim."

"Peki neden sana sorduğumda bunu itiraf edemedin? Kalbimi parçalamak yerine?"

Gözleri ölçülemez bir acıyla doluyor. Dizlerimin üzerine çöküp onu kollarımla sarmak istiyorum ama bu kadar kolay teslim olamam. Ben çok daha fazlasını hak ediyorum. Ve bunu bana öğreten de o.

"Çünkü geçen gece gerçekten mutluydum Mia. Beni çok mutlu ettin. Seninle dünyadaki tek kadınmışsın gibi seviştim. Sonra birlikte geleceğimizi o kadar net gördüm ki, her şey bizim için planlanmıştı, sanki hayatımda tam olarak yapmam gereken şey buydu. O hayatı istediğim için -ona veremediğim hayatı *sana* vermek istediğim için- suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyordum."

"Bunların hepsini gerçekten istiyor musun? Gördüklerini?"

Benimle?" "Evet. Hepsini ve daha fazlasını istiyorum."

Zonklayan şakaklarımı ovuyorum. Bu kadarı da fazla. Yumuşak sözleri ve seksapeliyle beynimi karıştırıyor. "Ama bunu bana neden söylemedin?" Bana karşı neden dürüst olamadığını hâlâ anlayamadığım için tekrarlıyorum. "Neden benimle konuşmadın? Beni içeri alman gerekiyordu ama sen beni dışarıda bıraktın."

"Kat haklıydı, ben bir pislğim. Sensiz yaşayamayacağımı ancak seni kaybettiğimi öğrendiğimde anladım. Mükemmel olmaktan çok uzağım ve hatalar yapacağımı biliyorum. Bazen kendimi suçlu hissedeceğim ama seni bir daha asla dışlamayacağıma söz veriyorum. Bundan sonra sana karşı hep dürüst olacağım, acıtsa bile. Yemin ederim. Asla ikinci en iyi olmayacaksın, günışığım. Seni ne kadar sevdiğimi her lanet günde hatırlatacağım."

Kalbim küt küt atarken ona göz kırpıyorum. "Sen... beni seviyor musun?"

Ayağa kalkıyor ve başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. "O kadar çok ki. Her şeyimle. Ben seninim, Mia. Her parçamla, hatta kırık olanlarla bile. Benim için fazla iyisin ama bana sahip olursan, hayatının bir saniyesini daha seni ne kadar sevdiğimden şüphe ederek geçirmene asla izin vermeyeceğim."

Ona duymak istediği şeyi söylemek için kalbim sızlıyor ama ona tekrar güvenmem aptallık olur, değil mi? "Ya seni tekrar içeri alırsam ve sen ..." Titreyen bir hıçkırık beni duraksamaya zorluyor ve başımı sallıyorum. "Bu riski alamam."

Parmak ucunu çenemin altına yerleştirerek beni kendisine bakmaya zorluyor. "Çok akıllı bir kadın bir keresinde bana aşkın *her zaman* risk almaya değer olduğunu söylemişti."

Lanet olsun ona. Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyor. Hiçbir uyarı olmadan, tüm haftanın duygusal karmaşası bana çarpıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, ama kalçalarımındaki elleri beni sabit tutuyor. Tüm ruhunu ortaya koyduktan sonra ona bir şans daha vermezsem nasıl bir insan olurum? Olmak istediğim türden bir insan değil.

Kollarımı boynuna doladım. "Ben de seni seviyorum Lorenzo Moretti."

Dudakları dudaklarımı buluyor ve beni öyle şiddetli öpüyor ki başım dönüyor. Onun kucağında eriyerek, kendime hükmedilmesine ve onun tarafından sahiplenilmesine izin veriyorum. Eve dönmüş gibi hissediyorum.

Kendimi onun kaya gibi sertleşmiş sikine sürtüyorum, sadece bedenlerimiz birleştiğinde hissettiğim derin bağıın peşinden gidiyorum. Çılgınca hareketlerle elbisemi çekiştiriyor, kalçalarımındaki kumaşı toparlıyor. Eli kalçalarımın arasına giriyor, külotumu çekiştirerek yolundan çıkarıyor. Islak kıvrımlarımdan bir parmağını geçirdiğinde bacaklarım neredeyse bükülüyor ama boştaki kolunu belime dolayarak beni tutuyor.

"Sana ihtiyacım var... hem de çok." Beni daha derin öpüyor, sert boyunu bana doğru sürtüyor.

"Benim de sana ihtiyacım var," diye nefes nefese düğmesini ve fermuarını bulup çekiştirerek açıyorum. Boxerının içine uzanarak elimi kalın şaftının tabanına doladım ve sıktım, boğazının derinliklerinden gırtlaktan bir inilti çıkardım.

Kendini tutuyor. "Becer beni," diye mırıldanıyorum ağzına.

Hiç vakit kaybetmeden beni piyanonun üzerine kaldırıyor ve bacaklarımı etrafına sarıyor, külotumu kenara çekip içime tamamen gömülürken öpüşmemize bir an bile ara vermiyor. Dili benimkine karşı girdaplar çiziyor ve ağzımı ve bedenimi aynı yoğunlukla sahiplenerek içime giriyor.

Sırtını ve omuzlarını pençeliyorum, onu daha derine çekmeye çalışıyorum, içimdeki acıyı sadece onun yapabileceği şekilde doyurması için çaresizim. Eşit bir çılgınlıkla, bir eliyle kıcımlı sıkarken, diğer eliyle sanki her kıvrımla yeniden tanışmış gibi vücudumda dolaşıyor. Ağır nefesi hayvani homurdanmalara dönüşüyor, benim inlemelerim istekli sızlanmalara dönüşüyor.

"Siktir!" Daha derine inebilmek için açısını değiştiriyor. Kalçalarını yuvarlayıp sikinin ucunu amımın içindeki tatlı noktanın üzerinde gezdirirken sırtım kavisleniyor, bu da bana vermek üzere olduğu kemik kıran orgazm vaadi için her şeyi yapmak istememe neden oluyor.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum, onu öpmeye ve aynı anda nefes almaya daha fazla dayanamıyorum. "Lütfen, efendim!"

"Oh, tesoro, yalvarmana bayıldığımı biliyorsun." Sözlerinin kulağımda yarattığı titreşim omurgamda elektriksel bir haz uyandırıyor. Serbest kalmasını engellemeye çalışırken karın kasları ve kalçaları sıkıca kenetleniyor ama benimle birlikte onun da kontrolünü kaybetmesini istiyorum.

Dudaklarımı kulağının kabuğunun üzerinde gezdiriyorum ve unutulmaya çivilenmişken çıkarabildiğim en baştan çıkarıcı sesle, "Sikiniz için her şeyi yaparım, efendim," diyorum.

"Vay anasını. Sikeyim. Mia!" diye kükrüyor, içime çarpıyor. Duvarlarım onun etrafında kasılıyor, kalın horozunu sağıyor ve onu kaygan salınımım ile kaplıyor. Başını boynuma gömüyor, ağır nefes alıyor ve İtalyanca mırıldanıyor.

OceanofPDF.com

ChapTer

ALTI-BİR

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I Onu üst kattaki yatağına taşıyorum, dölleri ondan damlıyor ve yüzünde memnun bir gülümseme var. Yatak odasının kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz onu soymayı bitiriyorum.

Geriye doğru yürüyor ve ben de onu adım adım takip ederek yatağı. Gözlerim açlıkla onun güzel vücudunda geziniyor. Onu çıplak görmeyeli üç gün olmuştu ama sanki sonsuzmuş gibi geliyor.

"İç çamaşırını çıkar." Gömleğimi çıkarıyorum.

"Bu gece çok sabırsızsınız efendim," diyor yumuşak bir kahkaha atarak, teni pembeleşiyor.

Onu ensesinden tutarak kışkırtıcı bir şekilde kendime yaklaşıtıyorum ve başını eğerek bana bakmaya zorluyorum. Boştaki elim sırtından aşağı inerek sulu kıcını avuçluyor. "Hepsinin benim hatam olduğunu biliyorum, tesoro, ama bu üç gün boyunca bu güzel vücuttan yoksun yaşadığım gerçeğini değiştirmiyor." Yumuşak pembe dudakları bir iniltiyle aralanıyor. "Ve ellerimi, ağzımı ve sikimi her bir lezzetli santimiyle yeniden tanıştırmak için gerektiği kadar zaman harcamak niyetindeyim."

Başımı eğip dilimi dudaklarının dolgun yayında gezdiriyorum ve boğazını nazikçe sıkıyorum. Kesik kesik bir nefes alıyor. "O yüzden lanet olası kıyafetlerini çıkar ve yatağı uzan."

Onu bıraktıktan sonra, sütyenini yavaşça çıkarırken bana bakıyor. Göz temasını korumaya çalışıyorum ama külotuna uzandığını görüyorum ve işim bitiyor. Bakışlarım düşüyor ve o muzaffer bir kahkaha atıp, yaptığı her hareketi izlediğimin farkında olarak küçük kumaş parçasını sıyrıyor. Dik durduğunda, görkemli çıplak vücudu benim için tam olarak sergilendiğinde, lanet olası demir gibi sertleştim. Sonra benim küçük baştan çıkarıcım

Yatağa uzanıyor, dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor ve yastıklara doğru eğiliyor. Soyunmayı bitiriyorum, gözlerim onun tatlı amına sabitlenmiş durumda - benim yeryüzündeki cennetim.

Sırf damarıma basmak ve beni zaten olduğumdan daha da sertleştirmek için utangaç davranarak bacak bacak üstüne atıyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Hayır. Bırak da amımı göreyim, günışığım." Yaramazca gülümseyerek bacaklarını biraz daha açtı. "Sonuna kadar, Mia."

Gözlerini deviriyor ama bacaklarını benim için açıyor, döllerimizle damlayan sulu amını görmeme izin veriyor. "Ne yaptığını biliyorum, tesoro."

"Neymiş o, efendim?" diye mırıldanıyor son kelimeyi.

Onun üzerinde sürünüyorum, burnumu ayak bileğinden baldırına ve kalçalarının tepesine kadar gezdiriyorum. Kahretsin, çok güzel kokuyor. Onun tadına bakmalıyım ama önce tavırlarıyla ilgilenmeliyim.

Uyluklarının arasındaki boşluğa dikkat etmeyip hareket etmeye devam ettiğimde hayal kırıklığıyla sızlanıyor. Kollarımı başının iki yanına koyarak yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Geçen gece yaptıklarından dolayı seni cezalandırmayacak kadar suçlu hissedip hissetmediğimi görmek için beni test etmeye çalışıyorsun."

Meydan okurcasına gözlerini bana dikti.

Alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ve cevabım hayır. Kendine gel yoksa bu uzun gecenin geri kalanını tüm vücudunu doyurarak geçireceğim ve işim bittiğinde seni eksik bırakacağım."

Ela gözleri meydan okuma ve arzuyla parlıyor.

"Seni emerken, yalarken ve becerirken seni en uç noktaya getireceğim. Tekrar ve tekrar. Muhtaç küçük bir denizaltı gibi ağlayıp bana yalvardığında bile, seni o sınırdan tutacağım... asla inmene izin vermeyeceğim."

"Yapamazsın," diye nefes alıyor.

"Oh, yapardım, günışığım. Bu benim en sevdiğim ceza türü ve seni serbest bırakmanın pek çok yolunu biliyorum."

"Ama efendim..."

"Ve seni ellerin ve dizlerin üzerinde, boşalmana izin vermem için yalvarırken görmek için sabırsızlanıyorum. Peki, ne olacak? Benim için iyi bir kız mı olacaksın yoksa bu güzel vücudu bütün gece kullanacak mıyım?"

Mükemmel dişlerini sulu alt dudağına batırıyor, yüzü ateşle kızarıyor.

"Mia?"

"İyi olacağım..."

Gözlerimi ona diktim. "Ama?"

"Bütün gece vücudumu kullanman kulağa çok seksi geliyor."

"Öyle olacak." Onu öpüyorum, sert uzunluğumu ıslak am dudaklarına sürttüğümde çıkardığı yumuşak iniltileri yutuyorum.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
ALTMİŞ İKİ

OceanofPDF.com

"C "Buraya gel, günışığım, seninle işim henüz bitmedi." Lorenzo kalçalarımından tutup beni yukarı çekiyor, böylece başım aşağıda ve kığım havada dizlerimin üzerinde duruyorum.

"Yapamam. .. artık..." Nefes nefese kalıyorum. Vücudumun her yeri ağrıyor ve titriyor.

Üzerime eğiliyor, sıcak ağzı kulağıma dayanıyor. "Sana bu vücudu bütün gece kullanacağımı söylemişim. Oyun oynadığımı mı sandın?"

"Hayır, efendim."

"Sana asla alabileceğinden fazlasını vermeyeceğim, ama ihtiyacın olduğunda güvenli kelimeni kullanabilirsin."

"Hı-hı," diye mırıldanıyorum.

"Ne oldu Mia?" diye fısıldıyor, ılık nefesi nemli tenimde geziniyor ve beni ürpertiyor.

"Kavun."

"Aferin kızıma." Başparmağını ıslak kıvrımlarımda gezdiriyor, ucuyla uyarılmışlığımı topluyor.

"Efendim?"

"Evet?"

Dudağımı çiğniyorum. Tekrar söyletirse kızarmı?

Üzerime eğiliyor, çenemi avucunun içine alıyor ve bana bakabilmek için başımı geriye yatırıyor. "Ne oldu?"

"Bana tekrar anlatabilir misin?" Gözlerimin kenarlarından beklenmedik bir şekilde yaşlar süzülürken fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Seni seviyorum, Tesoro." "Ben de sizi seviyorum, efendim."

Başımın yatağa düşmesine izin veriyor ve yatıştırıcı eliyle kıcımlı okşuyor. "İstedğini biliyorum." Sonra beni sertçe tokatlıyor, beyaz-sıcak zevkin içimde yanmasına neden oluyor. Başka bir orgazm merkezimin derinliklerinde kıvrılmaya başladığında ihtiyaçla inliyorum. Dörde ulaştığımda beni kaç kez boşalttığını saymayı bıraktım. Kendi adımı zar zor hatırlayana kadar birbiri ardına üzerimden geçmeye devam ediyorlar.

Eli tekrar hassas yanağıma şaplak atıyor ve ben inliyorum, bacaklarımı vücuduma doğru çekiyorum ama fazla hareket edemiyorum. Bir süre önce bileklerimi ve ayak bileklerimi yatak direklerine bağladı, beni dev bir haç gibi yaydı ama istediği zaman beni ters çevirebilmesi için iplerimde bolca boşluk bıraktı. Adam bir makine. Yarı tanrı vücuduna sahip ateşli şeytani bir makine.

"Efendim," diye inliyorum beni tekrar tokatladıktan sonra, bu sefer daha sert bir şekilde, ve bu kadar bitkin ve tükenmişken vücudumun onu arzulamaya devam etmesinin nasıl mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hem onun hem de benim döllerimle yapış yapış olmuştum, çarşaflar sırlıklam ve en az iki kez bayıldığıma eminim. Ama yine de kıcımlı geri itiyorum, vermeye istekli olduğu her şeyden daha fazlasına muhtacım.

"Çok güzel bir kıcım var, Mia." Spermlerimle kayganlaşmış başparmağını göt deliğime sokuyor.

"Oh, lanet olsun." Kaslarım onun etrafında kenetlenirken bir nefes tıslıyorum. Beni orada becerirken defalarca şaplak atıyor, başparmağını yavaşça sokup çıkarıyor ve ben seks kaynaklı bir komanın kenarında sallanıyorum.

Derin bir nefes çekiyor. "Buran çok sıkı, tesoro. Daha önce hiç buradan sikildin mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Başparmağını daha derine iterek beni inletiyor.

"Bazen," diye fısıldıyorum tutarlı konuşma yeteneğimi yeniden kazandığımda. "Şu anda bütün sikimi götüne alabileceğini mi sanıyorsun?"

Kelimeleri düşünmeden söyledim. "Evet, lütfen, efendim."

"Bu gece benim için çok iyi bir kız oluyorsun, o kadar çok boşaldın ki kayganlaştırıcıya bile ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." Başparmağını içimden çıkardı, sonra utanç ve zevkle, kalçalarımın arasından dölümüzü aldı ve horozunu kaplamak için kullandı. Kalçalarımın tutarak tepesini kıcımlı dikiş yerine yerleştiriyor.

Biraz içeri itiyor ve beni iyice açtığında inliyorum. "Tamam mı, günışığım?" diye soruyor.

"Uh-huh."

Bekliyor, biraz daha derine itmeden önce vücudumun onun büyüklüğüne alışmasına izin veriyor.

Parmağıyla G noktama masaj yaparken ve kıcıma daha da batarken homurdanarak "Çok sıkı," diyor.

"Efendim!" Bitmek bilmeyen zevk dalgaları içimde yuvarlanıyor. "Neredeyse bitti. Hâlâ iyi misin?"

"Evet," diye inliyorum. "Daha fazlasını alabilirim."

"Öyle mi?" diye homurdanıyor, boştaki eli kalçamı o kadar sıkı kavırıyor ki parmak uçları yumuşak etimi morartıyor ama umurumda değil. Yarın onun izleriyle kaplı olacağım ve her birini yaparken bana ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayacağım.

"Evet, lütfen!"

Sonuna kadar içeri girerek beni ödüllendiriyor. Neredeyse yatağa yığılacaktım ama beni dik tutuyor, derinlere iterken bedenimi hareketsiz bırakıyor. "Tanrım. Siktir!"

Yabani bir kedi yavrusu gibi inleyip miyavlıyorum. "Çok iyiydi."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorum, tutarlı kelimeler oluşturamıyorum. Ve ikinci parmağını içime sokup aynı anda hem götümü hem de amımı sikmeye başladığında, nükleere dönüşüyorum. Parmaklarının uçlarını kıvrıyor, çok kolay bulduğu o noktaya bastırıyor ve ben tüm zaman ve mekan duygumu kaybediyorum. Dalga dalga gelen coşku beni ele geçiriyor ve kalçalarımın arasından bir tsunami dolusu döl akıyor.

Vücudum titriyor ve ürperiyor ve sonunda yatağa düşmeme izin veriyor, kıcıma sikmeye devam ederken beni ağırlığıyla bastırıyor. Sözlerine odaklanmaya çalışıyorum. Birkaç dakika sonra ayrılırken çıkardığı seslere, ama gerçeklikle unutuş arasında bir yerde süzülüyorum, nerede olduğuma dair mantıklı bir fikir edinemiyorum. Sadece sıcaklık, mutluluk ve derin bir memnuniyet var.

"İyisin, günüşiğim." Lorenzo'nun yatıştırıcı sesi beni gerçekliğe bağlıyor ve kendimi yüzüstü yatarken, bağlarımdan kurtulmuş halde bulmak için gözümü kırpyorum. Mutluluk verici bir rahatlık hissediyorum ve uyluklarımın arasında ne olduğunu anlayamadığım yumuşak bir sıcaklık var. "Bana geri dönecek misin, tesoro?"

Ellerine odaklanıyorum. Sıcaklık bir bez. Beni temizliyor. Üzerimdeki döllerini yıkıyor. Altımdaki kumaş da artık kuru. Kıcıma biraz oynatıyorum. Yorgan gitti ve ben kuru çarşafın üzerinde yatıyorum.

"Bu güzel bir his." Gözlerim çırpınarak açıldı.

Lorenzo karnımı öpüyor. "İyi iş çıkardın. İyi hissediyor musun?"

"Hmm," diye mırıldanıyorum. "İyiden de iyi."

"Aferin kızıma," diye tekrarlıyor ve beni temizlerken karnıma yumuşak öpücükler konduruyor. Sonra kendini yataktan yukarı itiyor ve ben onun sıcaklığını kaybedince inliyorum. Gözlerim tekrar kapanıyor. Yatak yanıma doğru eğiliyor ve tanıdık bir koku alıyorum. Yasemin ve limon.

Elleri baldırlarımın üzerinde kayıyor, en sevdiğim vücut losyonunu tenime yediriyor ve kalçalarımın üst kısımlarına doğru ilerliyor. "Şimdi ne yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

"Cildinin kurumadığından emin olmak için. Sana daha yeni yatak banyosu yaptırdım." Kıkırdıyor.

"Çok düşüncelisiniz,
efendim." "Hepsi hizmetin
bir parçası."

"Hmm. Beni komaya sokup sonra da benimle ilgilenir misin?"

Kıkırdıyorum.

Şakacı bir şekilde kalçamı ısıyor. "Buna bakım sonrası deniyor. Kapsamlı araştırmanızda hiç gündeme gelmemesine şaşırdım."

"Oh, öyle. Sadece bu kadar iyi hissettireceğini düşünmemiştim." Son kelimeyi neredeyse mırıldanıyorum.

Ellerini kalçalarımın ve karnımın üzerinde gezdiriyor. "Hiçbir şeyin tekrar bu kadar iyi hissettirebileceğini düşünmemiştim." Sesi duygu yüklü ve kalbimi sızlatıyor. Ona uzanıyorum ve yanıma yatması için çekiyorum. Boynumu okşarken losyonla cildime masaj yapmaya devam ediyor.

"Risk aldığınıza sevindim,
efendim." "Ben de, tesoro."

CHapTer
ALTMİŞ ÜÇ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

I O hala göğsümde uyurken uyanıyorum. Kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor, bunun bir rüya olması ihtimaline karşı kollarım ona daha sıkı sarılıyor.

Daha yakına sokuluyor ve alnına yumuşak bir öpücük bırakıyorum.
Onun

gözleri çırpınarak açıldı. "Günaydın efendim," diye nefes alıyor ve şimdiden sikim seğirmeye başlıyor. Bunu nasıl yapabiliyor?

"Günaydın, günışığı."

"Senin yanında uyanmayı seviyorum."

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Ben de öyle. Evde olduğun için çok mutluyum." "Hmm." Dişlerini tatlı dudağına gömüyor ve bu beni anında sertleştirdi.

Ama yüzündeki o ifadeden hoşlanmadım. "Bu ses ne anlama geliyor?"

"Burası benim evimmiş gibi hissettirmiyor," diye itiraf ediyor.

Karımla paylaştığım odanın etrafına bakıyorum. Haklı; Mia'nın buranın ona ait olduğunu hissetmesi için hiçbir şey yapmadım. "Burayı kendi evin gibi hissetmek için ne yapman gerekiyor?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Çok büyük bir ev."

"Daha da büyümek üzere. Dante, Max'i Joey ile birlikte buraya taşınmaya ikna etti, ancak kendi kanatlarını inşa edebilmeleri şartıyla."

"Vay canına! Koca bir kanat."

"Herkesin kendi mahremiyetine ihtiyacı var sanırım. Gerçi bu kanadın çoğu artık pek kullanılmıyor. Anya'nın kanseri ilk kez geriledikten sonra birkaç yıllığına İtalya'ya taşındık ve evin bu kısmı kilitlendi. Tekrar hastalandığında geri döndük ama burayı bir daha hiç açmadık."

Sırt üstü yatıyor ve yüzünde yumuşak bir gülümsemeyele tavana bakıyor. Anya hakkında konuşmama izin vermesini ve bu konuda kendimi kötü hissetmeme neden olmamasını seviyorum. "Bu çok utanç verici. Burası inanılmaz bir yer."

Bir dirseğimin üzerinde doğrulup yüzüne bakıyorum. "Onu hayata geri döndürebilirsin."

"Ne yapabilirim?"

"Neden evin bu kısmını bizim yapmıyorsun? Benim ve senin." "Ama nasıl?"

"Nasıl istersen."

"Yapamazdım. Yapmamam gereken bir şeyi değiştirmekten çok korkarım. Ayrıca, bir kanada ihtiyacım yok. Ama belki bir oda? Bazen yalnız televizyon izleyebileceğimiz bir yer? Özel bir yer. Kütüphanenin herkes için olması gerekiyor ve Kat ile çocuklar için bir okuma köşesi hakkında konuştum. Yani orayı kendi kişisel alanımız olarak kullanmaya devam edebileceğimizi sanmıyorum..." Yine o lanet dudağını ısıırıyor.

"Fuck den?" Ben öneririm.

Yüksek sesle gülüyor. "Patlama sarayımız mı?"

Başımı eğip omzunu ısıırıyorum ve kıkırdamaya devam ederken ciyaklamasına neden oluyorum. "Evet, kesinlikle kendimize ait bir alana ihtiyacımız var."

Bana kirpiklerini kırıştırıyor. "Ben kitap okurken seni çalışırken izleyebileceğim bir yer olması güzel olurdu."

"Porno mu okuyorsun?"

"Benim cli-te-ra-ture'ım," diyor, her heceyi telaffuz ederek.

"Belki ben çalışırken sana okuturum." Üstünde yuvarlanıyorum

On

u. Göğsü ve boynu sıcaklıkla kızardı. "Bu çok hoşuma gider, efendim."

"Ve pornolarınızı okumak arasında, tüm bu kanadı yenileyebilirsiniz, böylece

burası benim olduğu kadar senin de evinmiş gibi

hissediyorsun." Ağzını açıyor. "Dedim ki-"

Benimle tartışmasına izin vermeyerek onu öpüyorum. Ona her gün her saniye yanımda ihtiyacım var ve bu malikanede yaşamamız hepimiz için daha güvenli. Özgür ruhum kanatlarını açabilecek ama bu onu uçarken korumayacağım anlamına gelmiyor.

ÇAPTER
ALTMİŞ DÖRT

OceanofPDF.com

"T James binası mı?" Mermer basamaklardan büyük cam kapılara doğru yürürken soruyorum.

Lorenzo kravatını düzeltir ve başını sallar.

"Kendi adlarını taşıyan bir gökdelenleri mi var?"

"Bu onların binası," diye cevap veriyor, her zaman tetikte olarak sokağa göz gezdiriyor.

"Vay canına! Bütün bir binaya sahip olduklarına göre çok zengin olmalılar ve bahse girerim bu sadece Chicago'da değildir, değil mi? Nathan'ın New Yorklu olduğunu mu söyledin? Eminim orada da kendi binası vardır. Başka nerede olabilir? Dört kardeş olduklarını duydum. Biliyor musun-"

"Mia." Lorenzo elimi sıktı. "Her şey yoluna girecek." Kalın bir endişe düğümünü yutuyorum.

"Özür dilerim."

Elimi kaldırıyor, dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Özür dilemeyi bırak."

"Sor-" Bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ve dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

Bir adam bizim için kapıyı tutuyor ve Lorenzo elini güven verici bir şekilde sırtımın alt kısmına koyarak beni binaya sokuyor. "Bay James sizi bekliyor efendim," dedi adam.

"Teşekkür ederim." Lorenzo beni binanın diğer tarafındaki asansörlere götürüyor. Yanlarına yaklaştığımızda, benim yaşlarımda, şık giyimli bir kadın önümüzde duruyor.

"Lorenzo, seni görmek çok güzel." Eğilip onu her iki yanağından öper ve arkasında pahalı bir parfüm bulutu bırakır.

"Melanie, nasılsın?" diye soruyor, boştaki eliyle onun omzunu hafifçe sıkıyor, diğer eliyle de benimkini tutuyor.

Yüksek topuklu ayakkabılar içinde bile ona bakmak için boynunu eğmek zorunda kalıyor. "Harikayım," diyor bana sadece üstünkörü bir bakış atarak. "*Sahneye* geri döndüğüne dair bir söylenti duydum."

"Yanlış duymuşsun," diye cevap veriyor sert ama kibarca.

"Ah?" Ona göz kırıyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve bir elini mükemmel şekillendirilmiş sarı saçlarında gezdiriyor. "Yani, yeni bir denizaltı almadın mı?"

"Sizi ilgilendirdiğinden ya da halka açık bir lobide tartışmak istediğim türden bir bilgi olduğundan değil..."

Bakışlarımı yere indiriyorum, dudaklarından çıkacak inkâr karşısında beklenmedik bir şekilde yaralandığımı hissediyorum. Belki de artık onun kölesi değilimdir? Dün gece ilişkimizin detaylarını konuşmamıştık. "Bir köle *almadım* ama belki de *Mia*'yı kastediyorsundur." Beni daha yakına çekti ve kolunu sahiplenici bir şekilde belime doladı. "Müstakbel karım."

Ne ...

Melanie'nin yüzü giydiği zarif elbise gibi kıpkırmızı oluyor ve ağzını bir Japon balığı gibi açıp kapatıyor. Onun bu ifşası karşısında ben de aynı şekilde afallamış hissediyorum ama görünüşün hatırına Lorenzo'ya hayranlıkla bakıyorum ve bana göz kırptığında neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum.

"Gitmeliyiz," diyor kibarca başını sallayarak. "Seninle karşılaşmak... ilginçti."

"Sen de." Hâlâ beni tanımıyor. "Belki bir ara kulübe gelebilirsin?"

Gözlerini kısar. "Sadece *Mia* isterse. Belki de ona sormalısın?"

Melanie kendi nefesinde boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Elbette *Mia*. Seni bir ara kulüpte görmeyi çok isteriz."

"Belki," diyorum içten bir gülümsemeyle. *Kulübün* ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama gitmek istiyorum.

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor, tesoro," diyor Lorenzo bana, beni asansöre götürüyor ve Melanie'yi arkamızdan bakakalıyor.

Kapılar kapanıyor ve vücudumu onunkine bastırıyorum. "Müstakbel karın mı?" Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, boynunu geriyor.

"Sen değil misin?" "Ben, şey. Bunu hiç konuşmadık."

"Sana ne gördüğümü söyledim. Ne istediğimi," diyor kesin bir ifadeyle. "Biliyorum ama bu tam olarak tartışmak sayılmaz Lorenzo."

Kollarını belime dolayarak bedenimi kendine yaklaştırıyor. O kadar yakın ki paltomun içinden bile sıcaklığını hissediyorum. Dudaklarının tozunu

kulağımın üzerinden. "Benim karım olacaksın, Mia."

Yapacaksın değil, yapacaksın. Kibirli oğlu ...

"Yapmayacak mısın?" diye homurdanıyor ve sesinin tonu beni ürpertiyor. "Evlenme teklifinden anladığın bu mu?"

"Yakınından bile geçemezsin." Dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teknik olarak hâlâ evliyim," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum ve bir yıl içinde terk edilme gerekçesiyle boşanma davası açabilirsin."

İç çekiyorum. "Tabii önce ömür boyu hapse girmezsem."

Bana daha sıkı sarılıyor ve ben de başımı göğsüne gömüyorum.

"Hapishanede tek bir gün bile geçirmene izin vermeden önce kendim hapse girerdim," diyor usulca.

Bununla ne demek istiyor? Brad'in ölümü için suçu üstlenecek mi? "Hayır! Bunu yapmana asla izin vermem."

"İkimiz de hapse girmeyeceğiz, günüşiğim." Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Güven bana."

"Sana güveniyorum ama onu ben öldürdüm Lorenzo," diye fısıldıyorum. Koyu renk gözleri kısılıyor. "Sen kendini korudun Mia."

Asansör durdu ve kapılar yumuşak bir ping sesiyle açılarak konuşmamızın bittiğini işaret etti.

Drake James'in ofisi benim ilk dairemnden daha büyük. Tavandan tabana pencereler, raflar dolusu dergiler ve ödüller. Ortada altı kişinin rahatlıkla çalışabileceği ama şu anda Drake ve kardeşine ev sahipliği yapan devasa bir cam masa var.

Nathan ve Drake ikimizi de karşılıyor ve odanın köşesindeki rahat koltuklara oturuyoruz.

Nathan hepimize birer bardak su doldurdu. "Dün buluşamadığımız için üzgünüm. Ama bugünlük buradayım ve ne zaman isterseniz geri dönebilirim."

Lorenzo, "Bu kadar kısa sürede bunu yaptığınız için size minnettarım, compagno," diyor.

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, dostum," diye cevaplıyor Nathan ve eğer kendimi bu kadar gergin hissetmeseydim ve umutsuzca gevezelik etmemeye çalışmasaydım, bunun ne hakkında olduğunu sorabilirdim.

Nathan koltuğunda öne doğru eğilir, ellerini çenesinin altında birleştirir. "Bana her şeyi anlat. En başından itibaren."

Lorenzo elimi sıkı. "Söyle onlara, günüşiğim. Burada söyleyeceğin her şey tamamen gizlidir."

Suyumu yudumlayıp derin bir nefes alıyorum, ellerim titriyor. Lorenzo tekrar sıkıyor, sert varlığı sakın ve güven verici, ama çok az tanıdığım iki adama bir cinayeti itiraf etmek üzereyim.

Nathan ve Drake, Boston'dan ayrılışımı ve Iowa'daki o korkunç güne yol açan olayları anlatırken beni dikkatle dinliyorlar.

"Ve cesetten kurtuldunuz mu?" Nathan, Lorenzo'ya en ufak bir rahatsızlık belirtisi bile göstermeden, sanki bir çöpü imha etmekten bahsediyorlarmış gibi soruyor, ki sanırım bu tamamen yanlış değil.

"Evet."

"İz yok mu?" Drake soruyor.

"Ceset yakıldı. Külleri Chicago Nehri'ne döküldü. İz bırakacak hiçbir şey kalmadı," diye cevaplıyor Lorenzo kendinden emin bir şekilde.

Nathan başını sallıyor. "Peki ya bıçak? Ev? Mia'nın kıyafetleri?"

"Bıçak eritildi ve geri dönüştürüldü. Mia'nın kıyafetleri de yakıldı. Ve ev en iyi adamlarım tarafından adli olarak temizlendi. Max her şeyi denetledi."

Nathan alt dudağını yalıyor, kaşları çatılmış. Sonra ona başıyla karşılık veren kardeşine bakar. O baş sallama ne içindi? İçim o kadar büyük bir endişeyle doluyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum. Benim kötü olduğumu mu düşünüyorlar?

Nathan gözlerini benimkilere dikti. "Ortada bir cinayetin işlendiğini kanıtlayacak bir ceset ya da DNA kanıtı yokken bir cinayet davası açmak zor, ama bu adamın bu işi araştırmayı bırakacağından şüpheliyim, bu yüzden çabalarımızı bu konuya odaklamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Bekle," diye sözünü kestim. "Peki ya diğer kanıtlar?"

Nathan bana merakla bakıyor. "Ne gibi?"

"Belki biri onu evime gelirken görmüştür? Farklı bir isim kullandım ama ya beni sıraya koyarlarsa ve müşterilerimden biri beni teşhis edebilirse? Ya-"

"Mia?" Lorenzo elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Tüm bunlar Iowa'da birkaç ay yaşadığınızı kanıtlar. Bunu hiçbir zaman resmi olarak inkar etmediniz. Eski kocanızın sizi evinizde ziyaret ettiğine dair kesin bir kanıt olsa bile-"

"Yok. Max tüm bölgeyi kamera görüntüsü için taradı ama evin yakınında hiç yoktu. O mahalleyi seçmemin nedenlerinden biri de bu," diye araya giriyor Lorenzo ve taşınmamı denetleyen kişinin kendisi olduğuna dair şüphelerimi doğruluyor. Tanrım, onu çok seviyorum.

"Öyle olsa bile, her şey ikinci dereceden, Mia. Bence çabalarımızı eski kayınbiraderini bu işin peşini bırakmaya ikna etmeye odaklayalım. Seni bir cinayetle ya da kaybolmayla ilişkilendirecek bir kanıt yok. Tabii bize söylemediğin başka bir şey yoksa."

"O konuda değil, hayır."

Nathan kaşlarını çatıyor. "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" Koltuğunda kıpırdanıyorum. "Konuyla ilgili olduğundan emin değilim."

Lorenzo gözlerini bana diyor. "Bu konuyla alakalı, Mia."

Sertçe yutkunuyorum. Bunu bilmesini hiç istemedim. Aman Tanrım. Şimdi benden nefret edecek mi? "Ben ... Jake ve ben ..." Lorenzo'nun vücudundaki her kas kaskatı kesiliyor. "Bir ilişkimiz vardı," diye fısıldadım, utancımın yerin dibine girmiştim.

Lorenzo boştaki elini sakalına sürter ve iç çeker. "Bu ne zaman oldu?" Drake sorar.

"Yaklaşık dört yıl önce."

"Brad biliyor muydu?" Nathan araştırıyor.

Lorenzo'ya bir bakış atıyorum ama gözleri kapalı.

"Tanrım hayır. Onu öldürebilirdi. Sadece üç ay kadar sürdü." Boğazıma düğümlenen büyük utanç ve suçluluk duygusunu yutuyorum. "Brad'in nasıl biri olduğunu biliyordu. Brad çift vardiya çalışırken bazen beni görmeye gelirdi. Bir keresinde, kötü bir e-bölümden sonra ..."

"Bölüm mü?" Drake kaşlarını çatarak sorar.

"O pislik herif onu dövdükten sonra," diye cevap veriyor Lorenzo, sesi öfkeden pürüzlü.

"Evet. Jake geldi ve temizlenmeme yardım etti. Benimle ilgilendi ve biri bana bu kadar iyi davranmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki..." Yemin ederim Lorenzo'nun öfkesini tadabiliyorum. Öfkeyle titriyor. Elini sıkıca tutuyorum, bırakmayı reddediyorum ve o da çekmeye çalışmıyor.

Uzakta.

"Beni öptü ve şey..." Lorenzo ve bu iki şık giyimli avukatın önünde bu sözleri yüksek sesle söylemek istemiyorum. "Ondan sonra birkaç kez birlikte olduk."

"Kim bitirdi?" Drake soruyor.

"Ben bitirdim."

"Neden?" Daha fazla araştırıyor ve Lorenzo bir küfür mırıldanıyor.

"Yakalanacağımızdan korkuyordum. Ondan bu şekilde gerçekten hoşlanmadım. Sonrasında ilgilenilmek güzeldi, anlıyor musun?" İçkimden uzun bir yudum alıyorum.

ve tekrar başımı kaldırdığımda Drake ve Nathan'ın bana acıyan bakışlarından saklanmak istiyorum.

"Sen harika bir kadınsın, Mia." Nathan gülümsüyor ve başını sallıyor. "O herifi çok daha önce öldürmediğine şaşırdım."

Drake homurdanıyor. "Ben olsam yapardım."

"Mia şiddete inanmıyor," diye ekliyor Lorenzo sessizce. "O sapık herifin hayatına son verdiği için kendini suçlu hissediyor."

Nathan kaşlarını çatı. "Ya sen ya da o, değil mi?"

"Sanırım öyleydi," diye itiraf ediyorum.

"Bu nefsi müdafaa, cinayet değil. Lorenzo cesedi ortadan kaldırarak ve seni o evden çıkararak seni korumamış olsaydı, yine de seni yirmi dört saat içinde dışarı çıkarmış olurum."

"Haklı," diye onayladı Drake. "Ama şu anda Jake'le ve belki de hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor olmasının yarattığı komplikasyonla uğraşmamız gerekiyor. Ayrılığı iyi karşıladı mı?"

O korkunç günü hatırlayarak başımı sallıyorum. "Çok öfkeliydi. Beni öldürmekle tehdit etti. Sonra da Brad'e ve tüm arkadaşlarıma nasıl bir fahişe olduğumu anlatacaktı."

"Tanrım," diye mırıldandı Lorenzo. Beni çok hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Sadakatsizlik onun en zor sınırı.

"Yine de bunların hiçbirini yapmayacağını biliyordum. Brad öğrenirse ne yapar diye çok endişeleniyordu."

Lorenzo hırlayarak, "Bırakın da onunla ben ilgileneyim," diyor.

Nathan başını sallıyor ve Lorenzo'ya bıkkın bir bakış atıyor. "O bir polis. Madalyalı bir dedektif. Her zamanki yöntemlerini kullanamazsın dostum. Özellikle de kız arkadaşını kardeşini öldürmekle suçladıktan sonra. Bu konuda akıllı davranmalıyız."

"Peki ne öneriyorsun?" Lorenzo tersledi.

"Bahse girerim kardeşinin karısından faydalanıp sonra da ayrıldığı için ona fahişe diyen bir adam herkesin sandığı gibi dürüst biri değildir. Eminim biraz araştırmayla bu hıyara karşı bir koz bulabiliriz," diyor Drake.

"Katılıyorum. En iyi adamlarımızı bu işe vereceğiz. Kız kardeşi de araştıracak birilerini bulacağız. Belki bu da araştırmaya değer bir yol olabilir. Ama bu adamdan ne kadar uzak durursan o kadar iyi olur," diye uyarıyor Nathan Lorenzo'yu.

Lorenzo homurdanarak kabul eder. "Ama onu bir daha görürsem öldüreceğim."

Elini sıkıyorum ama hâlâ bana bakmıyor.

"Şimdilik işimizi yapmamıza izin verseniz ve bu arada kimseyi öldürmemeye çalışsanız nasıl olur?" Nathan kaşlarını kaldırarak bize bakıyor.

Lorenzo ayağa kalktı, beni de y a n ı n a çekti. "Elimden geleni yapacağım ama söz veremem."

İlişkim konusunu açacak cesareti topladığımda asansördeydik. Lorenzo karşımdaki duvara yaslanmış, çenesi gergin.

"Özür dilerim," diye hıçkırıklara boğuluyorum.

Bir sonraki nefesimi bile alamadan onun kocaman kollarına sarılıyorum.

"Ne için, günışığım?"

Ağlarken göğsüm kabarıyor. Jake'le geçirdiğim o ayları unutmak ve hiç yaşanmamış gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Evlilik yeminimi bozduğum için çok suçluluk hissediyorum. Başlarda benimle ilgilenen birinin olması güzel olsa da, kısa süre sonra ağabeyi kadar sahiplenici ve talepkâr oldu. Sürekli Brad'in öğrenmesi korkusuyla yaşıyordum ama Jake ona hayır demeyi zorlaştırıyordu. "Aldatmaktan nefret ettiğini biliyorum ve ben... Jake ve ben asla

-" Bir hıçkırık daha cümlemin geri kalanını çaldı.

"Hey." Saçlarımı düzeltiyor ve başımın tepesini öpüyor. "O pislik, en savunmasız olduğun anda senden faydalandı. Bu aldatma değildi, kardeşinin tacizinin bir uzantısıydı."

Başımı göğsüne gömüyorum, sıcaklığıyla, tanıdık kokusuyla ama en çok da anlayışıyla rahatlıyorum. "Yani, kızgın değil misin?"

"Sana değil, Mia."

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını sanıyordum."

"Asla." Başımı tekrar öpüyor. "Ama özgüvenin üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor çünkü Mulcahy kardeşler seni değersiz olduğuna inandırmışlar. Seni eğitmeyi bitirdiğinde, sana mükemmelden daha azı olmadığını söylediğinde bana inanacaksın. Beni anlıyor musun?"

Başımla onaylarken yanağım ceketinin yumuşak yününe değiyor.

"İşte benim iyi kızım."

ÇAPTER
ALTMİŞ BEŞ

OceanofPDF.com

I Elimi kapıya koyduğumda içimi hem heyecan hem de korku kaplıyor. Lorenzo bana bir mesaj göndererek
-Hayır, onunla yatak odasında buluşmamı söyledi. Onunla birlikte dışarı çıktı.

Avukatlarla olan randevumuzdan döndükten sonra birkaç saatliğine Dante'ye gittim ve Kat ve çocuklarla güzel bir öğleden sonra geçirmiş olmama rağmen hâlâ biraz sarsılmış hissediyorum. Jake ile olan ilişkiyi yeniden yaşamak ve aynı zamanda Lorenzo'nun bunu öğrenmesi beni gerçekten sarstı. Ve bana bunun aramızda hiçbir şeyi değiştirmediyi söylese de, onun güvencesini arzuluyorum. Beni gerçekten muhtaç bir denizaltıya dönüştürdü.

Aklımda bu düşünce ve yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle yatak odasına giriyorum. Üzerinde sadece takım elbise pantolonuyla yatakta oturuyor, bacaklarını iki yana açmış bana bakıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve nabzım düzensiz bir şekilde atıyor.

"Buraya gel, günışığım," diye emrediyor o kendine özgü alçak hırıltısıyla, kemiklerimi gümbürdeterek. Ona doğru yürüyorum, ahşap zemin çıplak ayaklarımın altında sıcacık. Ona ulaşır ulaşmaz başıyla uyluklarının arasındaki boşluğu işaret ediyor. "Diz çök."

Ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöküyorum, beklentiyle dudaklarımı yalıyorum ve ağzının kenarlarında bir sırıtış belirliyor. "Arkanı dön."

Onun dediğini yapıyorum. Şu anda aklımdan hangi günahkâr fikirler geçiyor? Saçıma bir fırça sürerek beni şaşırtıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum. Saçlarımı çözmeyi bitirdikten sonra, saçlarımı kalın bir örgü haline getirmeye başlıyor. Bu işte de çok becerikli, işi bittiğinde saç bağıyla ucunu sabitliyor.

Omzuma hafifçe vurarak tekrar dönmemi işaret ediyor, ben de dizlerimin üzerinde sürünerek tekrar ona dönüyorum. "Bunu yapmayı nereden öğrendiniz efendim?" Tek kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Düşündüğünüz yerde değil. Annemiz Joey üç yaşındayken öldü. Bir sürü saç örmek zorunda kaldım."

Küçük Joey'nin saçlarını örerkenki görüntüsü kalbimi ısıtıyor.

Lorenzo'nun karanlık gözleri benimkilere sabitleniyor. "Senin için bir hediye var."

İçime bir sıcaklık yerleşiyor ve bu sabahla ilgili kalan tüm şüphelerim eriyip gidiyor.

Eliyle çenemi kavırıyor, başparmağının ucuyla elmacık kemiğime sürüyor. "Bu sadece bir hediye değil, tesoro." Gözleri kısıldı. "Bu çok daha fazlası. Bir bağlılık."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Burada diz çökmüş olan benim, yani bu bir teklif olamaz.

Arkasından kadife kaplı kare bir kutu çıkarıp açtığında tüm vücudum titriyor ve ortaya göz alıcı beyaz-altın bir gerdanlık çıkıyor. Gözlerim yaşardı. Daha yakından incelediğimde, birbirine o kadar mükemmel oturan bir dizi kalın bağlantı olduğunu görüyorum ki, tek bir metal parçası gibi görünüyorlar. Her bir halkanın üzerinde, sadece yakından görülebilecek kadar ince bir şekilde işlenmiş bir ayçiçeği ya da güneş var.

Ortadaki halkada büyük bir kanarya pırlantası ve arkadaki bağlantıda kalp şeklinde küçük bir asma kilit var. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel mücevher parçası.

"Bu bir ..." Boğazımda düğümlenen duyguyu yutuyorum, ağlayıp anı bozmaktan korkuyorum.

"Bu bir tasma, güneşiğim. Bunu takmanı istiyorum ama evet demeden önce bunun ne anlama geldiğini düşünmeni de istiyorum. Zamana ihtiyacın varsa bekleyebilirim."

Tasma, onun benim Dom'um olduğu ve ona ait olduğum anlamına gelir. Düşünecek ne var ki? "Ne anlama geldiğini biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Öyle mi?" Bana bir kaşını kaldırıyor. "Çünkü bir kere taktın mı kolay kolay çıkaramazsın."

Gerdanlığa tekrar baktım. Çok karmaşık ve güzel.

"Duş almak ya da yıkanmak için çıkarabilirsin," diyor aklımdan geçenleri okuyarak, "ama yakamı taktığında bana ait olursun. Bu bir evlilik yüzüğü gibi. Çıkar ya da tak, sen hâlâ benim kölemsin. Yirmi dört yedi."

Derin bir nefes çekerek dörtlüde koşan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Şu anda sahip olduğumuz kurallarla mı?"

"Evet. Ama kuralları istediğin zaman yeniden gözden geçirebiliriz." "Eşit bir ortaklık mı?"

"Evet."

"Bana söylediğin her şeyi sorgusuz sualsiz yaptığım yer mi?"

Genişçe gülümsüyor ve bu manzara kalbimi ve amımı titretiyor. "Evet."

Bir sırtışı bastırıyorum. "Eğer bu bir evlenme teklifiyse, diz çöken kişinin sen olması gerekmez mi?"

Kahkahasının sesi odayı dolduruyor. Daha önce hiç böyle güldüğünü duyduğumu sanmıyorum. "*Bu* teklif için en az bir dizimin üstünde olacağımdan emin olabilirsin, günışığı."

Midemde kelekler uçuşuyor. Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor, yüzü yeniden ciddileşiyor. "Bunun benim için herhangi bir evlilik teklifinden daha önemli olduğunu bil. Seni karım yapmak için bekleyebilirim ama bunun için daha fazla beklemek istemiyorum."

"Teknik olarak hâlâ evli olduğuma göre beni karın yapmak için biraz beklemen gerekiyor." Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Brad'in bu konuşmada yeri yok. Ama eski kocamı hatırlatmak Lorenzo'yu rahatsız ettiyse de bunu belli etmiyor.

Elini yanağıma koyuyor ve başparmağını alt dudağıma sürüyor. Ona bakıyorum, onunla ilgili her şeyi içime çekiyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki kalbim sızlıyor. "Mia Stone, tasmamı takar mısın?"

"Evet efendim, çok isterim."

Sanki nefesini tutmuş cevabımı bekliyormuş gibi göğsü kabarıyor, sanki evet diyeceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi. Kutudan gerdanlığı çıkarıp boynuma takıyor ve kilidi yerine oturtuktan sonra yüzünde memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor.

Parmaklarımı ön taraftaki taşın üzerinde gezdiriyorum. Gerdanlık şaşırtıcı derecede hafif ve rahat; seçerken bunları göz önünde bulundurduğuna eminim.

"Eğer beğenmezseniz, size başka bir tane yapmalarını söylerim."

"Bayıldım. Mükemmel." Yanaklarım ateşle kızardı. "Ama anahtar nerede?"

Boynundaki haçı gösteriyor, ben de arkasına yerleştirilmiş küçük altın anahtarı fark ediyorum. "Tam ait olduğu yerde."

Bir nefesle adını fısıldıyorum. Tüm bunları ne zamandır planlıyordu? Bu gerçek olabilir mi?

"Kıyafetlerini çıkar." Odadaki hava aşırı yüklü cinsel enerjiyle yoğunlaşıyor.

Başımı eğerek arkama uzandım ve elbisemin fermuarını indirdim. Lorenzo'nun yoğun bakışları altında iç çamaşırlarımla birlikte elbisemi de çıkarıyorum. İşim bittiğinde, ayaklarının dibindeki eski pozisyonuma geri dönüyorum. Güçlü eliyle çenemi kavırıyor, yüzümü yukarı kaldırıyor ve işaret parmağının ucunu yakamın üzerinde gezdiriyor. "Şu andan itibaren, ben sana başka bir şey giymen için izin vermedikçe yatağında sadece bunu giyeceksin. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Gözleri zevkle parıltıyor. "Ve sana benim için hazır ol dediğimde, seni böyle istiyorum. Çıplak, saçların örgülü ya da at kuyruğu şeklinde."

"Elbette, efendim."

"Şimdi benim küçük denizaltım tasması için Efendim'e nasıl teşekkür etmek ister?" diye soruyor, sesi derin ve pürüzsüz.

Şu anda pantolonunun fermuarını zorlayan sertleşmiş sikine bakıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Hınzırca bir kıkırdama duyuyorum. "İşte benim iyi kızım." Fermuarını açıyor ve kalın aletini boxer'ından kurtarıyor.

Ağzımı zaten precum ile ıslak olan uca yaklaşıyorum ve erkeksi kokusunu soluyorum. Dilimi tacın üzerinde döndürürken amım kasılıyor ve derin bir inilti onun içinde yankılanıyor. Örgümü yumruğunun etrafına sarıyor ve beni yavaşça tüm uzunluğuyla beslerken başımı yerinde tutmak için kullanıyor. "Tasmamı takarken ve sikimi emerken çok güzel görünüyorsun."

"Mmm," diye mırıldanıyorum etrafında, uyluklarını sıkarken dilim uzunluğunun üzerinde geziniyor.

"Siktir, bunu çok iyi yapıyorsun." Saçımdaki tutuşunu gevşeterek kontrolü bana bıraktı. Ben de bundan faydalanarak onu ağzımın içine kadar emiyorum. Aletinin tepesi boğazıma takılınca burnumdan derin derin nefes alıp yutuyorum.

"Tanrım, Mia." Parmakları örgümün etrafında bir kez daha geriliyor, onu çeğiştiriyor ve kafa derimdeki keskin sızı beni teşvik ediyor. Tekrar yutkunuyorum ve hayvani hırıltısı doğrudan kalçalarımın arasındaki ağrıyan noktaya gidiyor.

Onun etrafında inliyorum ve titreşimler adımları haykırmasına neden oluyor. Ben tekrar yutkunamadan, o güzel aletini ağzımdan çekiyor.

"Dilini çıkar," diye emrediyor ve ben de dediğini yapıyorum, muhtaç küçük denizaltısı gibi salıverilmesini bekliyorum.

Boştaki eliyle şaftının tabanını kavrayarak, dilimin üzerinde ılık döl şeritleri oluşmadan ve çenemden aşağı damlamadan önce iki kez pompalıyor. Yarı kapalı göz kapaklarının ardından bana bakıyor, göğsü kabarıyor. Ona kontrolünü kaybettirebildiğim için zaferle gülümsüyorum.

"Yut, günüşiğim." Söylediğini yapıyorum, tadını çıkarıyorum. Başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor, gözleri sınırsız bir arzuyla parlıyor. Onun için yanıp tutuşuyorum, dokunuşu için çaresizim. Beklentiyle nefes nefese kaldığımda göğsüm kabarıyor ve bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor. "Giyin. Yemeğe gitme ve güzel yakanı gösterme zamanı."

OceanofPDF.com

ÇAPTER
ALTMİŞ ALTI

OceanofPDF.com

LOREN OZ

F Gömleğimin düğmelerini iliklerken, bakışlarımın onun mükemmel vücudundan bir saniye bile ayrılmasına izin vermiyorum. Az önce bana yaptığı muhteşem saksoya rağmen onu görünce sikim Şimdiden seğirmeye başladı. Fakat

Tabii ki sertleştim; onu yakaladım. Onu yatağımıza atmaktan ve geçmiş yaşamına dair hiçbir anısı kalmayana, benden ve bedenimden başka hiçbir Şey hatırlamayana kadar her santimini sahiplenmekten başka bir Şey istemiyorum.

Ama ben de onu göstermek istiyorum. Ailemiz onun benim yakamda ne kadar güzel göründüğünü görsün. Elbisesinin kumaşını kalçalarının üzerinden aşağıya doğru düzeltiyor ve k rp klerini bana doğru k rpıştırıyor.

"Hazır mısın, günışığım?"

"Hazırız efendim," diyor, sesi yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor. K  n  sıkıyorum ve kapıdan çıkmasına rehberlik ediyorum.

Yemek odasına girdiğimizde Dante, Kat, Joey ve Max masadan başlarını kaldırıp bakıyorlar. Oturması için Mia'nın sandalyesini çektiğimde hepsi Mia'nın ince boynundaki kalın beyaz altın tasmayı fark etmiş gibi görünüyor. Kat açık açık bakıyor ve Dante onu gizlice dürtüyor. Küçük kız kardeşim sessizliği bozuyor.

"Mia!" diye bağırıyor. "Bu bir tasma mı?"

Mia parmaklarını gerdanlığın üzerinde gezdiriyor, ben yanına otururken yanakları pembenin daha koyu bir tonuna dönüşüyor.

"Evet," diye cevaplıyor kendinden emin bir Şekilde ve Joey'e kocaman bir gülümseme veriyor.

Joey ellerini çırparak sandalyesini geriye itiyor ve kollarını Mia'nın boynuna doluyor. "İkiniz için de çok mutluyum!" Gözlerinde yaşlarla bana bakarak, "*Seni seviyorum,*" diyor.

"Ben de," diyor Max ve başıyla beni onaylıyor. Bu arada Kat ağzı bir karış açık bize bakmaya devam ediyor.

Dante kıkırdar. "Dik dik bakıyorsun, kedicik." Ağzını kapatıyor ama kısık gözleri bana sabitleniyor.

"İyi misin Kat?" Mia tatlı tatlı soruyor.

"Tabii ki. Sadece..." Kat kaşlarını çatıyor, bakışları kuzeninin boynundaki mücevhere kayıyor.

"Bu bir tasma mı?" Mia onun yerine

bitirir. Kat kaşlarını çatar. "Bu..."

Yani..."

"Katerina," der Dante sert bir ses tonuyla.

Dönüyor ve ona ters ters bakıyor. "Sadece beklenmedik bir şey, hepsi bu."

Ben inanmıyorum, kardeşim de inanmıyor. Gözlerini deviriyor ve bana d ö n ü y o r . "İkinizi de tebrik ederim."

"Halletmem gereken küçük bir iş var, günüşiğim. Uzun sürmez. Git beni yukarıda bekle," dedim Mia'ya yemekten sonra.

"Geç kalma, olur mu?" Kıvrımlarını bana doğru bastırıyor ve tasmamı takarken onu becerme düşüncesiyle sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Çok çabuk olacağım," diye onu temin ediyorum ve kışına bir şaplak atıp onu yukarı göndermeden önce dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Kütüphanedeki masama oturup dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve beklerken e-postalarımı okuyorum. Beni fazla bekletmiyor. "Yalnız olduğunu bildiğim için kapıyı çalmadım," diyor Kat bana doğru ilerlerken.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ellerimi kapağın üzerine koyuyorum.

"Ben de seni bekliyordum." Bana hafif bir gülümseme veriyor.

"Geleceğimi biliyordun, ha?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kuzenini seviyorsun ve niyetimin onurlu olduğundan emin olmak istiyorsun."

Karşıma oturdu. "Şimdi beni gerçekten havasız ve eski moda biri gibi gösteriyorsun, Loz."

"Kuzeninin onuru için endişelenen sensin," diye hatırlatıyorum ona.

Sevmeye başladığım o meşhur Kat Moretti bakışıyla beni düzeltiyor. Güçlü iradeli, inatçı küçük kardeşime denk olmaktan çok daha fazlası. "Onun onuru değil. Sadece kalbi."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Keşke Anya hastalanmadan önce onu tanıma şansın olsaydı."

Kat bana göz kırpmıyor, onun yanında -herhangi birinin yanında- karımın adını kullanmama alışkın değil.

"Canlı, mücadelecı ve hayat doluydu." Duygular boğazımı tıkıyor.

"Onu tanıdığımda da bunların hepsi vardı," diyor üzüntüyle.

"İtalya'dan döndükten sonra o şeylerin sadece bir gölgesi idi," diye hatırlıyorum hafif bir gülümsemeyle. "Ama kansere yakalanmadan önce, gerçekten bir şeydi. Doğanın bir gücü."

Kat yanağındaki bir damla gözyaşını siler.

"Dante bana ikimizle ilk tanıştığında onun benden korktuğunu düşündüğünü söyledi." Bu fikrin saçmalığına gülüyorum.

Nefes nefese, gözleri kocaman. "Bunu sana o mu söyledi?" "Evet."

"Senin yanında çok... çok küçük görünüyordu. En azından ben ilk başta öyle düşünmüştüm."

"Hastalığı arttıkça ilişkimiz de değişti." Pişmanlığın buz gibi parmakları kalbimin etrafını sarıyor. "Daha fazla kontrol sahibi olmak gerekli hale geldi. Belki de çok fazla."

"Hayır, Loz," diyor Kat, masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koyarak. "İlk izlenimim tamamen yanlışmış. Anya hiçbir zaman seninleyken olduğu kadar canlı değildi." Yüzündeki bir damla gözyaşını daha siliyor. "Onunla ilgilendin ve sonuna kadar kendi kararlarını vermesine izin verdin. Sen onun isteyebileceği en iyi koca ve eştin."

Başımınla onu takdir ediyorum.

"Ama Mia Anya değil," diye ekliyor, kelimeler canını acıtıyormuş gibi yüzünü buruşturarak. Şimdi kaş çatma sırası bende. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kapının açılma sesi ikimizin de dikkatini dağıtıyor. Mia, Kat ile benim aramda bir bakış attı, gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. Bir saniye sonra doğruca masama doğru yürüdü, yüzüme bakmamak için başını eğdi ve ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Buradayım ve sana hizmet etmeye hazırım, ey kudretli olan," diyor deadpan, gözleri yerde.

Göz ucuyla Kat'ın dehşete düşmüş ifadesini görüyorum ve yüksek sesle gülmek için dudagımı ısırarak zorunda kalıyorum. Siktiğimin sireni!

Bunun yerine Mia'nın çenesini avucumun içine alıyorum ve bakışları benimkilerle buluşana kadar başını yukarı kaldırıyorum. Gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Uslu dur, günüşiğim, yoksa bunu gerçekten yapmaya başlamanı sağlarım."

"Elimde değildi." Kıkırdıyor ve dizlerinin üzerinden sıçırıyor. "Kat'in yüzündeki ifade buna değer."

Kat kuzenine ters ters bakar. "Bu hiç komik değildi, Mia."

Mia kucağıma oturuyor ve kollarını boynuma doluyor. "Gelip benimle konuşmak varken neden burada Lorenzo'yu yakam hakkında sorguya çekiyorsun?"

Kat'in dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlarken Mia ile benim aramda bakışıyor. "Sadece sana bu konuda baskı yapmadığından emin olmak istedim."

"Kat!" Mia uyarıyor.

"O sadece senin için endişeleniyor, tesoro. Bu kötü bir şey değil," diyorum usulca.

"Kesinlikle," diye katılıyor Kat.

"Sanırım Kat benim hizmetçim olmak için biraz fazla alıngan olduğundan endişeleniyor." İfadem her iki kadından da göz devirmeyle karşılandı.

Mia ciddileşir. "Brad'le olanlardan sonra bunun sana saçma gelebileceğini biliyorum ama bu benim kontrolü kaybetmemle ilgili değil Kat."

"Değil mi?" diye soruyor.

"Hayır. Bu benim kontrolü bırakmayı *seçmemle* ilgili ve bu tamamen farklı bir şey."

Kat kaşlarını çatıyor, ikna olmamış gibi görünüyor. "Ama başka birinin hayatını kontrol etmesine izin veriyorsun. Sana ne yapacağını söylemesine. Anlamıyorum."

"Tamam." Mia dudağını çiğniyor ve bir an düşünüyor. "Diyelim ki burada yalnızdın ve Dante içeri girip sana dizlerinin üzerine çökmeni söyledi. Başka hiçbir açıklama yapmadan. Sadece fermuarını açtı ve yap dedi. Yapar mıydın?"

Kat'in yanakları pembeleşiyor ve ben boğazımı temizliyorum, keşke konuşmanın bu kısmında burada olmasaydım diyorum.

"Ee?" Mia bastırır.

"Evet, tabii ki yalnız olsaydık, ama bunun nedeni..." Sessizleşiyor. "Ona güvendiğin için mi? Sana hiçbir şey yapmayacağını biliyorsun. İstemiyor mu?"

"Evet," diye cevaplıyor Kat sessizce.

"İşte bu." Mia parmaklarını benimkilere geçirdi. "Saf ve basit bir güven. Hepsi bu."

Elini sıktım.

"Lorenzo'ya güveniyorsun, değil mi? Bana güveniyor musun?" Mia soruyor. "Elbette güveniyorum."

"O zaman ne istediğimizi bildiğimiz konusunda bize güvenin."

Kat başını sallar, gözleri yaşarır. "Haklısın. Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez."

"Mia'nın iyiliği seni ilgilendirir, Kat," diye onu temin ediyorum. "Seninki de öyle," diye karşılık verdi, kaşları çatılmıştı.

"Evet, biliyorum." O ve ailemin geri kalanı, son birkaç yıldır bir ayağını diğerinin önüne koymayı başarmamın tek sebebiydi. "Ama artık ona sahibim. Onunla ilgileneceğim konusunda bana güvenebilirsiniz."

"Ve onu yakaladım," diye ekliyor Mia muzaffer bir gülümsemeye.

Kat'in gözleri akmayan yaşlarla doluyor. "Anlıyorum." Sesi son kelimedede çatlıyor ve boğazını temizliyor. "Haddimi aştıysam özür dilerim."

Başımı salladım. "Yapmadın."

"İkiniz için de endişeleniyordum ama ne kadar mutlu olduğunuzu görebiliyorum. Ve ..." Serseri bir gözyaşını siliyor. "Birbirinizi bulduğunuza sevindim."

Teşekkür ediyorum, o da başını sallayarak onaylıyor ve kütüphanenin kapısını arkasından kapatıyor.

Mia ile yalnız kalınca onu kucağıma aldım. Bana sarılıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, dişlerini sulu alt dudağına batırırken ağzının üzerinde yarım bir gülümseme oynuyor. "Beni anladın, değil mi?" Tek kaşımı kaldırarak soruyorum.

Gözleri kısıldı. "Evet. Ben de seninle ilgileneceğim, değil mi?"

Başımı yana eğiyorum, gözlerim yüzünde ve göğsüme bastırdığı güzel göğüslerinde geziniyor ama cevap vermiyorum.

"Sanırım katı sınırlarımı tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor, efendim, çünkü sizinle ilgilenmeme izin vermemeniz büyük bir sınırdır."

Onu daha yakına çekiyorum ve boynundan aşağı yumuşak öpücükler bırakarak kıvrınmasını sağlıyorum. "Artık çok geç, günüşiğim, tasmamı takıyorsun," diye alay ediyorum. Yüksek sesle nefes alıyor, amını zaten sert olan sikimin üzerinde yuvarlarken kızgınlık numarası yapıyor.

"Alt greve gidebilirim." Başını geriye yatırarak boğazına daha iyi erişmeme izin verdi. Bundan sonuna kadar faydalanıyorum, dişlerimi hassas derisinde gezdiriyorum, dudaklarım yeni boyunluğunun üzerinde geziniyor.

Elbisesinin arkasındaki fermuarı indiriyorum. "Şimdiden sendikalı mı oldun?"

"Kendi sendikamı kuruyorum."

Elbiseyi omuzlarından sıyırıp beline kadar indirdiğimde homurdanıyorum. "İşte bunu görmek isterdim."

"Yapardın, ha?"

"Hmm." Daha aşağıya inerek sütyenini aşağıya çekiyorum, böylece sert meme uçlarıyla oynayabiliyorum. Birini parmağımla başparmağım arasında yuvarlıyorum, bu da onun inlemesine ve amını bana sürmesine neden oluyor. Dilimi diğerinin üzerinde gezdirirken, adımın inlediğinde bir gülümsemeyi ısıriyorum. "Grevin için verebileceğim cezaları hayal edebiliyorum. Kat'le yaptığın küçük gösteri için yukarıda yiyeceğin dayaağı oyun zamanı gibi gösterirler." Dişlerimi onun sulu etine geçiriyorum.

"Ama bunun komik olduğunu düşündün," diye sızlanıyor, acı ve zevkin lezzetli karışımını aramak için kendini ağzıma bastırıyor. "Gülmemeye çalıştığını gördüm."

Elimi saçlarına sokarak bana bakması için başını eğiyorum. "Çok komikti amına koyayım." Yüzüne muzaffer bir gülümseme yayılıyor ve ben de ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Gülümsemesi bulaşıcı bir şey. "İşte bu yüzden seni cezalandırmayı bitirdikten sonra boşalmana izin vereceğim."

ChapTer
ALTI-SeVen

OceanofPDF.com

LOREN OZ

S Yatağın kenarına oturup uzandım ve Mia'nın çenesini avucumun içine aldım. "Kıyafetlerini çıkar ve dizlerinin üzerine çök." Bir saniye bile tereddüt etmeden dediğimi yapıyor, elbisesini hızla çıkarıyor ve yere düşmeden önce iç çamaşırını çıkardı ve beklentiyle bana baktı. Şimdiden ne kadar iyi bir itaatkâr. Parmak uçlarımı yakasında gezdiriyorum ve onu yere atıp anlamsızca becermek için içimden ilkel bir dürtü geçiyor ama buna direniyorum. "Bugün sana aldığım tek hediye tasman değildi."

Ela gözleri sevinçle parlıyor. "Öyle değil miydi?"

Yatağın yanındaki siyah kutuya uzanıyorum. Kutuyu açıp kumaş parçasını çıkarıyorum ve görmesi için havaya kaldırıyorum. Dişlerini tatlı alt dudağına gömüyor ve şu anda onu ısırmadığım için beni kışkandırıyor ama bunun için bolca vaktimiz var. Öne doğru eğildiğim anda başını hafifçe eğerek göz bağını bağlamama izin veriyor. Arkama yaslanıp, bir sonraki planımı sabırla beklerken onu hayranlıkla izliyorum.

Tekrar kutuya uzanıp bir çift deri kelepçe çıkarıyorum. Mia ne yaptığımı duymak için zorlanıyormuş gibi başını eğiyor. "Kollarını uzat." Dediğimi yapıyor, ilk kelepçeyi sol bileğine doladığımda dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu gece alışılmadık derecede sessizsin, güneşliğin."

"Hiçbir talimatı kaçırmak istemiyorum efendim."

"Aşağıda Kat'le yaptığınız gösteri yüzünden hâlâ cezalandırılacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Benim küçük sirenim sırtıyor. "Evet, efendim."

Ben de sırttım. Kat'e yaptığı küçük şaka çok komikti ve baldızımın yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Aslında onu cezalandırmak gibi bir niyetim yok.

Mia bunun için var, ama bu onunla eğlenmeyeceğim anlamına gelmiyor. "Seninle işim bittiğinde gülümsemiyor olacaksın," diye uyarıyorum onu.

"Biliyorum, efendim."

İkinci kelepçeyi sağ bileğine sarıyorum. Ayağa kalkarak ona yardım ediyorum. "Benimle gel." Onu da yanıma alarak odanın diğer tarafına doğru yürüyorum. Metal kanca yıllardır tavanda duruyordu ve geçmişte birçok kez kullanmıştım ama Mia'yla hiç kullanmamıştım. Bugün erken saatlerde ona takmak için yeni bir zincir almıştım ama o tasmaını takmaya ve sonra da sikimi yalamaya o kadar odaklanmıştı ki, zinciri görmemiş olmalıydı, ki bu tam da umduğum şeydi.

Kelepçeleri metal bağlantılarla birleştiriyorum ve kollarını başının üstündeki zincire bağlamak için kaldırıyorum. Takırtı sesiyle irkiliyor ama benden geri çekilmiyor. Bunun yerine herhangi bir direnç göstermeden onu tavana kelepçelememe izin veriyor. Onu sabitlemeyi bitirdiğimde ellerimi kollarında ve yanlarında gezdiriyorum ve dudaklarını birbirine bastırarak kıvrıyor ama bir kıkırdama kaçıyor. Gülümsememi gizleme zahmetine girmiyorum - gözlerinin bağlı olmasının avantajlarından biri de yüz ifadelerimi maskelemek zorunda kalmamam.

Onun için aldığım kemeri elime alıyorum ve yumuşak deri ucunu kalça kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. Kemerin dokunuşuyla ürperiyor. "Bu senin takman için, tesoro," diye onu rahatlatıyorum ve beline doluyorum.

"Oh?" diye nefes alıyor ben üst yarısını yerine bağlarken. Ek kayışları hissettiğine ve bunun normal bir kemer olmadığını bildiğine şüphe yok ama soru sormuyor.

"Bu kısım," diyorum, arkadaki parçayı kaldırarak, "buradan geçiyor." Deriyi kalçalarının arasına kaydırıyorum ve derin bir nefes alıyor. Meme uçları daha da sertleşiyor ve teni sıcaklıkla kabarıyor. Bir kahkahayı bastırıyorum ve ön tarafa tutturuyorum. İşim bittiğinde geri çekilip birkaç saniye onu hayranlıkla izliyorum.

"Üzerimde ne var efendim?" diye soruyor usulca.

"Bu bir asa kemeri." Yatağa geri dönüyorum ve başka bir hediye çıkarıyorum. "Bir asa kemeri mi?"

"Evet." Yeni oyuncağı duvara takıyorum ve çıkardığı sesle ağzı bir karış açılıyor. "Asanın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yanakları pembeleşti. "Evet."

Oyuncağın başını kalçalarının arasındaki kayışlara geçiriyorum, dudaklarımı boynunun derisinde gezdiriyorum ve bir ürperti yaratıyorum.

Vücut. "Ellerim başka bir şeyle meşgulken bu parça asayı yerinde tutuyor."

Nefes nefese, kalçalarını birbirine sıkıştırıyor ve oyuncağın şişkin başını aralarına bastırıyor.

Ve ne yapmakla meşgul olacağıma gelince... Kutudan son hediyesini alıyorum ve deri küreği elime vuruyorum. Mia yüksek sesli bir nefesle kalçalarını birbirine daha sıkı bastırdı. Vücudunun her yerinde tüyler diken diken oldu.

Küreği göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, sert meme uçlarına hafifçe vuruyorum. İnliyor. "Son hediyenin ne olduğunu biliyor musun?"

"Bu bir kürek mi?"

Kıçına hızlı bir şaplak atmadan önce vücudunun aşağısına kadar takip ediyorum. Ciyakladı. "Zeki kız."

Birkaç adım geri atıyorum. Mutlak mükemmellik. Kusursuz göğüsleri her nefeste sallanıyor. Onun her parçasını içime çekiyorum. Her çizgisini. Her kıvrımını. Her yarasını. Ama bana nefes alamıyormuşum gibi hissettiren şey, onun güzel vücudunun bağlı ve istediğim gibi kullanılmaya hazır olması değil. Beni nasıl beklediği. Çok sabırlı. Tasmamı takıyor. Kendini göremiyor ya da serbest bırakamıyor. Meme uçları elmas kesecek kadar sert. Parmak uçlarında durmaktan bacakları titriyor. Cildi sıcaklık ve beklentiyle kızarmış, ama korkunun zerresi yok.

Ona yaptığım onca şeyden sonra, onu kendimden uzaklaştırmamdan ve söylediğim o korkunç şeylerden sonra, bana hâlâ tamamen güveniyor. Sadece bedeniyle değil, kalbiyle de. Bunun farkına varmak beni mahvediyor ve sikimi demir bir çubuktan daha sert hale getiriyor.

"Efendim?"

Sessizliği dinlediğini ve muhtemelen ne halt ettiğimi merak ettiğini fark ediyorum. "Sadece malıma hayranlıkla bakıyorum, günüşiğim. Yakamı takınca çok güzel görünüyorsun."

"Tasmanı takınca kendimi çok güzel hissediyorum," diyor ve ardından gelen gülümseme beni neredeyse kıçımın üstüne düşürüyor. Tatlı, saf ve onun olduğu her şey. Ve benim olmadığım her şey. Ama hayatımın geri kalanını bu gülümsemeye layık olduğumu kanıtlamaya çalışarak geçireceğim.

Elimi karnında gezdirip kıçına doğru indirdikten sonra arkasından yürüyorum. "Küreğimle soyduğumda kıçın daha da güzel görünecek."

Ağzını açıyor ama daha konuşmadan avucumla, ciyaklamasına neden olacak kadar sert bir şaplak atıyorum. Diğer yanağına da aynı sertlikte vuruyorum,

Ama bu sefer inliyor ve ayaklarının üzerinde öne doğru sallanıyor.

"Yemekten sonra beni beklemenı nerede söyledim, Mia?" Ona tekrar şaplak attım.

"Üst katta."

"Peki neden kütüphaneye geldin?" Şaplak.

"Bunun bir kural olduğunu bilmiyordum, efendim. Düşündüm ki..."
Avucumu arkasındaki etli kısıma indiriyorum ve çıkan ses beni inletiyor.
İnliyor.

"Ne düşündün?"

"Onun ... bir ...
olduğunu"

Ona tekrar şaplak attım. "Ne?"

"Bir öneri," diye fısıldıyor.

Dudaklarımı kulağına bastırdım. Bu bir kural değildi ama bu bir ceza da değil. Yakınından bile geçmiyor. İki parmağımı içine sokuyorum ve inliyor.
"Zaten ıslaksın, günüşiğim. Bu cezadan biraz fazla mı zevk alıyorsun?"

"Özür dilerim efendim. Elimde değil."

"Sana şaplak attığımda ıslanmana engel olamıyor musun?" Parmaklarımı içine sokup çıkarırken kıkına tekrar şaplak atıyorum.

Yumuşakça inliyor. "Hayır, efendim."

"Belki de sana karşı biraz daha sert olmalıyım, ha?" Cevap vermesine fırsat vermeden parmaklarımı amından çekip raketle ona vuruyorum.

"Ah!" diye çığlık atıyor, öne doğru sallanıyor ve ağırlığının çoğunu zincirin almasına neden oluyor. Kelepçelerin sağlam olduğundan ve çok sıkı olmadığından emin olmak için bileklerine bakıyorum. Yeni birini tavana zincirlemeyeli çok uzun zaman olmuştu ve evlenmeden önce bunu birçok farklı kadınla yapardım, sahnenin çok kısa sürede sona ermesine neden olacak kadar dayanılmaz olmadan yeterince rahatsızlık vermek ince bir dengeydi. Bu pozisyon düzgün yapılmazsa ciddi hasara neden olabilir. Mia'nın güvenliğini asla riske atmam, bu yüzden onu sıkıntı belirtileri için izlemeye dikkat etmek niyetindeyim.

Mükemmel kıkına çarpan raketin sesi, sikimin onun içinde olmak için ağlamasına neden oluyor. Bir elimle kızarmış yanaklarını ovuyorum, yumuşak etini yoğurarak acıyı hafifletiyorum ve farklı bir acı katıyorum.

Arkasına yaslanıp kıkını ellerime bastırıyor ve ben de onun yüksek acı eşiğine gülümsüyorum. Ona raketle dört sert vuruş daha yapıyorum, sonra

Dur. Sırtını okşayarak dişlerimi boynundaki derinin üzerinde gezdiriyorum.
"Çok iyi gidiyorsun, genişişim."

"Teşekkür ederim efendim," diyor nefes nefese.

"Sana birkaç dakika ara vereceğim, tamam mı?" Omzunu öpüyorum ve uzaklaşıyorum.

"Neden? Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, sesine belli belirsiz bir panik karışıyor.

"Buradayım. Sadece gömleğimi çıkarıyorum." Rahatlamış bir şekilde iç geçirdi.

Gömleğimi çıkarıp sepete atıyorum ve bunu yaparken dikkatle onu izliyorum. Kıcı pembenin nefis bir tonuna bürünmüş ama yüzünde hâlâ tatlı bir gülümseme var. Cebimden uzaktan kumandayı çıkarıp bacaklarının arasındaki asayı çalıştırıyorum. Sıçırıyor ve beni kıkırdatacak küçük bir çığlık atıyor.

Oyuncak klitorisine karşı titreşirken "Aman Tanrım," diye bağıyor. Topukları yere düşüyor ve ağırlığının çoğunu tavan kancasının almasına izin veriyor, bu da ağrıyan kalçalarına yardımcı olacak ama kollarının daha fazla yanmasına neden olacak. Asanın ayarını sadece hafif bir titreşim olana kadar kısıyorum ve o da memnuniyetle mırıldanıyor.

"Orada bensiz eğleniyor musun?"

"Sizinle eğlenmeyi tercih ederim, efendim." Arkasından yaklaşıp göğüslerini avuçluyorum. Bana doğru eğiliyor, sırtını göğsüme ve kıcını ağrıyan sikime sürüyor. "Teninizi tenimde hissetmeyi seviyorum, efendim."

"Biliyorum, tesoro." Boynunu öpüyorum, göğüslerini yoğurmaya devam ediyorum, meme uçlarını başparmağım ve parmağım arasında yuvarlıyorum. İnliyor. Sikim zonkluyor. Nefes alış verişi sığlaşıyor ve hızlanıyor, ben de ondan geri çekilerek kürekle kıcına sert bir şaplak atıyorum.

"Oh, kahretsin," diye pantolonunu indiriyor.

"Bunun bir ceza olması gerektiğini unutma," diye takılıyorum, sonra kıcına sert bir tokat daha atıyorum.

Vücudu serbest kalmanın peşinde koşarken inliyor, bağlarını çekiştiriyor.

Asasının ayarını yükseltiyorum. Basınçtaki artış zevkle miyavlamasına neden oluyor, bu yüzden ona tekrar şaplak atıyorum, öncekinden daha sert, doğrudan klitorisine titreşen titreşimlerden kaynaklanan coşkuyu ortadan kaldırmaya yetecek kadar.

"Efendim, lütfen?"

Küreği tekrar kışına indiriyorum, enfes teninde bıraktığı izlere bayılıyorum. "Güvenli kelimeni biliyorsun, günüşiğim."

"Durmasını istemiyorum, istiyorum..." Nefes nefese, hüsrana uğramış, çaresiz ve muhtaç.

Parmak uçlarımı omurgasında gezdirerek kıpırdanmasını sağlıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Gelmek için, efendim," diye yalvarıyor.

"Ama bu bir ceza, unuttun mu?" Boynunu ısırdım ve iz bırakacak kadar sert emdim. Benim izim.

Ona defalarca şaplak attım. Bazen sert. Bazen yumuşak. Bazen arka arkaya hızlıca, bazen de her darbe arasında on-on beş saniye bırakarak. Acıyı hafifletmek ya da biraz daha fazla acıtmak için kışının yanaklarını tutuyor, hassas cildini yoğuruyor ve mıncıklıyorum. Ve ona verdiğim acıyı dengelemek için değneğin titreşimlerini yukarı ve aşağı çeviriyorum. Onu sınıra her yaklaştırdığımda boşalmasına izin vermem için bana yalvarıyor, gözlerinden yaşlar akarken inliyor, ama ona verdiğim her şeyi alıyor. İkimiz de çabalamaktan nefes nefese kaldık ve ter tenimizi kapladı. Taş gibi sertleşmiştim.

Kıçı kıpkırmızı olduğunda ve bir kez daha sınıra yaklaştığında, oyuncacı kapatıyorum ve raketini yere atıyorum. Başını eğiyor ve tüm vücudu sarkıyor, çoğunlukla bileklerini tavana bağlayan zincir tarafından tutuluyor. Değneği kalçalarının arasındaki bağlantıdan çıkardığımda inliyor ve ben de kemeri çıkarıyorum, derinin hassas etine değmesine dikkat ediyorum. Önümde sadece benim tasmam ve göz bağı ile duruyor.

"Nasılsın, günüşiğim?"

Çenesini yukarı kaldırıyor, pembe yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş. Lanet olsun, çok güzel. "Ben iyiyim, efendim."

Elimi kalçalarının arasına sokup iki parmağımı sırlıklam kıvrımlarından geçirdikten sonra daracık amına daldırıyorum. "O şaplakları çok iyi karşıladın." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Seni ilk becerdiğim zamanı hatırlıyor musun Mia? Seni boşaltmadığım zamanı? Ve sen bunu yapamayacağımı düşünmüştün?" Mia'nın boğazı daralıyor, bu anıyı hatırlayınca yüzünde bir kızarıklık oluşuyor. "Şimdi de benim için dölleri bu evin her yerine döktün. Vücudunu o kadar iyi tanıyorum ki, ne zaman kontrolünü kaybedeceğini tam olarak anlayabiliyorum. Açgözlü amcığının kasılma şeklinden." Parmaklarımı daha derine batırıyorum ve kasları parmaklarımın etrafında dalgalanıyor. "Bacakların titremeye başlıyor. Nefes alıp verişin hızlanıyor ve sığlaşıyor." Köprücük kemiği boyunca yumuşak öpücükler bırakıyorum.

ve inliyor. "Buradaki deri pembenin çok özel bir tonuna dönüşüyor."

"Efendim?" Parmaklarıma daha fazla gömülmeye çalışıyor ama bağları yüzünden yapamıyor.

"İlk seferimizle ilgili bir şey bilmek ister misin? Öyle *hissettin* ki Güzel. Kendimi senin içinde kaybettim. Ve o zamandan beri kendimi senin içinde kaybediyorum."

Dişlerimi boynunun yan tarafındaki yumuşak deriye batırıyorum ve yüksek sesle inlemesine neden oluyorum. Orgazma tekrar tehlikeli bir şekilde yaklaşırken bacakları titriyor ve o hayal kırıklığı içinde inlerken parmaklarımı içinden çıkarıp emerek temizliyorum. "Bir parçam daha ilk seferde sonumuzun buraya varacağını biliyordu. Seni kendimden uzaklaştırırken bile bir parçam günün birinde böyle olacağımızı biliyordu. Sen benim tasmamı takarken." Boğazını okşuyorum ve göğsü kabarıyor. "Tamamen benim oluyorsun. Kontrol etmek için benimsin. Kullanmak için benim." Sert meme uçlarından birini çimdikliyorum.

"Efendim," diye sızlanıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Bakmak için benim. Tapınmak için benim." Dudaklarımı onunkilerin üzerine serpiştirip öpücük vaadiyle alay ettikten sonra geri çekiliyorum. "Sen kime aitsin, Mia?"

"Siz, efendim," diye fısıldıyor.

Fermuarımı açtıktan sonra, bir kolumu kalçalarına doladım ve sikimi takım elbise pantolonumun sınırlarından kurtardım. Tabanını kavradım ve sıktım. Kolları ağrıyormuş olmalı ve muhtemelen dayanabileceği sınıra yaklaşıyor, ama şu anda bağlıyken ve benim için çaresizken onu nasıl becermem? Sikimin tepesini klitorisine sürüyorum ve tüm vücudu titriyor. Onu kaldırdığımda bana doğru eğiliyor, bacaklarını belime doluyor ve ucumu girişine yerleştiriyor. O kadar ateşli ve davetkâr ki, doğrudan içine dalmamak için kendimi zor tutuyorum ama o kadar tehlikeli bir şekilde sınıra yakın ki, bu onu devirebilir ve boşalamaz.

-Henüz değil.

"Lütfen, efendim? Size ihtiyacım var."

"Benim her bir parçama sahipsin, günışığım. Her parçam. Her zaman." Yarisına kadar içine giriyorum ve sıcak, ıslak amcığının verdiği rahatlamayla inliyorum.

Sarsıntılar vücudunu sarıyor ve zincirin üzerinde sarsılmasına neden oluyor. Kollarına bakıyorum, şu anda onları yakıyor olması gereken ağrının farkındayım. "Çok iyi gidiyorsun. Cezalarını çok iyi bir kız gibi karşılıyorsun." Daha derine batırıyorum ve o da beni kaygan bir sıcaklıkla kaplıyor. "Çok lanet

iyi." Omuriliğimi saran sıcaklıkla kelimeleri inleyerek söylüyorum. Onu gelecek haftaya çivilememe çabasıyla başım dönüyor.

Başını geriye atıyor, onu mahrum bıraktığım orgazmı kovalarken kendini sikime sürüyor. İçine tamamen gömülüyorum ve çakıl taşlı bir meme ucunu ağzıma alıyorum, onu ağlatacak kadar sert ısıriyorum ve zevkinin sınırını kaldırmak ve onu eşikte sallanmaya devam ettirmek için mükemmel miktarda acı veriyorum.

"Lorenzo," diye inliyor, nefes alma çabasıyla göğsü kabarırken ağzı açık.

Bir kolunu beline sıkıca bağlayarak yukarı uzanıyorum ve bileklerini tavandaki kancadan kurtarıyorum. Başını omzuma yaslıyor. Boynumdaki sıcak nefesi oradaki tüm küçük tüyleri diken diken ediyor. Aletim hâlâ içindeyken onu yatağa götürüp yatırıyorum. Bir saniye sonra içinden çıktığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Neren ağrıyor, günüşiğim?"

Burnunu çekiyor. "Kollarım."

Ağrısını dindirmek ve kan akışını teşvik etmek için ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdiriyor, kaslarını nazikçe yoğuruyorum. Birkaç dakika sonra nefes alış veriş düzeliyor ve göğsünün kabarması duruyor. "Çok iyi iş çıkardın, tesoro."

Dudaklarının kenarında bir sırıtış beliriyor. "Teşekkür ederim, efendim."

Göz bağı çıkartıyorum. Işığa alışmak için gözlerini kırptırıyor ve sonunda gözleri benimkileri bulduğunda beni kalp durduran bir gülümsemeye ödüllendiriyor. "Çok güzelsin Mia." Parmaklarımı yakasında gezdirip hafifçe çekiştiriyorum ve nefesini kesiyorum. "Ve bunu giyince daha da güzel görünüyorsun."

Kırpiklerini kırptırıyor. "Tasmanızı takmayı seviyorum, efendim."

Elimi açılmış kalçalarının arasına daldırıyorum, ıslak amcığıyla oynarken gözlerinin geri dönmesinin tadını çıkarıyorum.

"Çok iyi giyiyorsun. Sen mükemmelsin, biliyor musun?" İki parmağımı içine sokuyorum ve sırtı yataktan kalkıyor. "Seni hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Kıvraniyor, vücudu umutsuzca ihtiyaç duyduğu orgazm için savaşıyor. Dudakları titriyor ama bakışlarını tutuyor. "Her şeyi yanlış anladınız, efendim. Siz kendinizi benim içimde kaybetmiş olabilirsiniz ama ben kendimi sizin içinizde buldum."

Birinin göğsümde bir delik açıp kalbimi mendeneye koyduğuna yemin edebilirim. Ciğerlerimden çaldığı havayı yerine koymak için derin bir nefes alıyorum. Zaten onun için diz çökmemiş olsaydım, şu anda dizlerimin üzerine çöker ve hayatımın sonuna kadar bu kadına tapardım. "Tanrım, Mia." Parmaklarımı

Kendimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum ve bir saniye daha içinde olmaya dayanamayarak sikimi içine sokuyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Kollarıyla boynumu çevreliyor, bacaklarını belime doluyor, aramızda bir milimetre bile boşluk olmamasına rağmen beni kendine çekmeye çalışıyor.

"Sen de öyle," diye inliyor, tırnaklarıyla sırtımı tırmalıyor.

"Gelmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun, günüşiğim?" Onu yatağa çivilediğimde homurdanıyorum.

"Evet. Lütfen?" Sıcak amcığı beni sıkıca kavıyor ve kalçalarımı yuvarlayarak ona çarpıyorum, böylece horozumun tepesi G noktasının üzerinden geçiyor ve ona son bir saattir özlemini çektiği serbest bırakmayı veriyor.

Boşaldığında çığlık atıyor -içinin derinliklerinden gelen, rahatlama ve coşkuyla dolu bir ses- ve ikimizi de döllerıyla ıslatıyor. Ben kendi zevkimi kovalarken onun zevkini çekerek içine girmeye devam ettiğimde kalçalarından aşağı akıyor. Başımı boynuna gömüyorum, dişlerimi yakasının hemen üstündeki deriye batırıyorum ve onu hayatımda hiç kimseyi sikmediğim kadar sert sikiyorum.

Bir daha böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim... ve onu neredeyse kaybediyordum. Neredeyse parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Ama o artık benim. Sonsuza dek benim olacak.

Ona son bir kez daha sokuluyorum. "Benim," diye homurdanıyorum, onu döllerimle doldururken, taşaklarımdaki her bir damlayı onun tatlı amına sürtüyorum.

Sırt üstü yatarken onu da kendimle birlikte çekiyorum, böylece üstümde yatıyor. Gözleri kapalı ve neredeyse bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyor. Poposunu nazıkçe sıkıyorum ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi var mı diye yüzüne bakıyorum ama o sadece gülümsüyor. Sonrasındaki bakım biraz bekleyebilir.

Saçlarını nemli alnından geriye doğru tarıyorum. "Kuru temizlemeye gönderilmesi gereken bir yorgan daha."

"Peki bu kimin hatası efendim?"

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Sanırım seni biraz sert boşaltıyorum, ha?"

Gülüyor. "Çok zor."

Onun güzel yüzüne bakıyorum. Çok huzurlu ve memnun. "Az önce yaptığımız şey, Mia, bir ceza gibi mi hissettirdi?"

"Hayır, biraz bile değil," diyor memnun bir iç çekişle. "Daha çok eğlence gibi."

"Eğlence mi?" Bir kahkaha attım. "Sanırım öyleydi."

"Çok sıcaktı, efendim."

Bu taze anıyla sikim seğıriyor. "Gerçek ceza ile az önce yaptığımız gibi oyun arasındaki farkı anlayabilmene sevindim."

Saf bir memnuniyetle iç geçiriyor. "Başından beri biliyordum. O göz bağıını çıkardığında gözlerindeki sinsi bakıştan anlamıştım."

Uzanıp yorganı kapıyorum ve ikimizin üzerine çekerek bizi kendi küçük kozamıza sarıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve onun düzenli nefes alışını dinliyorum. Sadece birkaç dakika sonra bizi temizleyeceğim ve onun kışını halledeceğim. Ama şu anda ona sarılmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. Sadece ikimiz, başka kimsenin bize dokunamayacağı kendi küçük dünyamızda.

"Sizi seviyorum efendim," diye fısıldıyor ve yanağını göğsüme sürtüyor.

"Ben de seni seviyorum, günüşiğim." Bu sözler bana o kadar kolay geliyor ki, sanki hayatım boyunca bildiğim evrensel bir gerçekmiş gibi. Birdenbire Anya'nın yüzünün bir görüntüsü -diğer evrensel gerçeğim- aklıma geliyor ve genellikle onun anısına eşlik eden acı yerine, sadece bir huzur duygusu var.

Mia'nın nefes alışları derinleşiyor ve ben de kollarımı ona dolayarak olabildiğince yakın olmasını istiyorum. Bizi gerçekten temizlemeliyim ama vücudu o kadar yumuşak ve sıcak ki burada onunla yatmak çok güzel hissettiriyor. Asla hareket etmek istemiyorum.

CHAPTER
ALTMİŞ SEKİZ

OceanofPDF.com

Lorenzo, Kat ve çocuklarla oynadığım çalışma odasına kafasını uzattı. "Nathan ve Drake bizi ofislerinde görmek istiyorlar, günüştüm."

"Ah." Dudağımı ısırđım ve Kat'e endişeli bir bakış attım.

"Drake iyi haber olduğunu söylüyor," diye beni temin ediyor.

Kat kolumu sıkıyor. "Ve Lorenzo kötü bir şey olmasına izin vermez."

Bir saatten az bir süre sonra Drake James'in ofisinde Lorenzo'nun yanında oturuyorum. Endişe ve korku omurgamı titretiyor ama Lorenzo elimi sıkıyor ve bana onun ve James kardeşlerin benim tarafımda olduğunu hatırlatıyor.

Nathan, Drake'le birlikte içeri girerken, "Beklettiğim için özür dilerim," diyor. "İyi haberlerin olduğunu mu söylemiştin?" Lorenzo soruyor.

"Çok iyi haberler var. Kız kardeşi bulduk," diye cevap veriyor Nathan sırtarak.

"Kız kardeş mi? Bana bahsettiğin mi? Ortadan kaybolan mı?" Lorenzo'ya sordum. "Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Lorenzo başını sallar ama Nathan'a odaklanmaya devam eder. "Onu buldun mu? Nasıl buldun?"

"New York'taki yeni müşterilerimden biri ülkedeki en iyi hacker. Onu benim için o buldu. Michaela Mulcahy artık Callie Stretton ve Nevada'da yaşıyor."

"Peki onunla konuşmayı başardınız mı? Sana neler olduğunu anlattı mı? Jake bunca yıldır ağabeyini mi koruyordu?" Lorenzo soruyor.

Drake boğazını temizler. "Bunu kendisinin cevaplamasına ne dersiniz?"

"Kendisi mi?" Nefes nefese kaldım. "Yani o burada mı?" Lorenzo'nun elini daha sıkı tutuyorum.

Emin değilim.

Brad ve Jake'in kız kardeşiyle tanışmak istiyorum. Ya o da onlar kadar kötüyse?

Lorenzo da karşılığında elimi sıkıyor. "Buradayım, günüşiğim," diye beni temin ediyor, sonra dikkatini tekrar Drake'e çeviriyor. "O kadar uzun süre saklandıktan sonra buraya gelmeye razı mı oldu? Neden?"

"Kadın hakları savunucusu. Nevada'da bir hayır kurumu işletiyor. Ona durum hakkında genel bir bilgi verdim ve yardım etmeye hevesliydi. Yemin ederim, çok iyi biri."

"Onunla tanışmak ister misin?" Lorenzo bana sordu. "Sence bize yardım edebilir mi?"

"Sanırım ben daha kalıcı bir çözüm bulana kadar Jake'i senden uzak tutmak için kullanabileceğimiz bazı bilgilere sahip olabilir," diye yanıtlıyor. Kalıcı çözümünün ne olduğunu sormuyorum, zaten biliyorum. Ona etrafta dolaşıp polisleri öldüremeyeceğini hatırlatmak için aklıma bir not alıyorum.

"O zaman evet, onunla tanışmak isterim."

"Brad ve Jake de onu taciz etti, Mia," diyor Nathan. "Onun güdülerini bizimkilerle aynı, sana söz veriyorum."

Onu taciz mi etmişler? Kendi kız kardeşlerini mi? Drake odadan çıkarken bir endişe baloncuğunu yutuyorum. Birkaç saniye sonra, otuzlu yaşlarının başında görünen ve hayatımda gördüğüm en havalı mor çizimleri giyen bir kadınla geri dönüyor.

Dudağını çiğniyor ve ben onun gergin enerjisini odanın diğer ucundan hissediyorum. Sanırım bu toplantı hakkında endişeli olmak için benden daha fazla nedeni var.

"Callie?" Toparlayabildiğim kadar geniş bir gülümsemeyle söylüyorum. "Mia, değil mi?" O da bana hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Evet." İçgüdüsel olarak yerimden fırladım ve onu kucakladım. Neyse ki o da sarılmayı seviyor ve o da bana sarılıyor. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Sinirli bir şekilde gülüyor ve kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Herhangi bir kadını bu zehirli pisliklerden kurtarmak için yapabileceğim her şey benim için zevktir."

Gözlerindeki hüznü ağlamak istememe neden oluyor. Benim hiç kardeşim olmadı ama Kat büyürken benim için bir kız kardeş gibiydi. Leo adında bir erkek kardeşi var ve o her zaman bir tür pislikti, ama bir insanın kendi kız kardeşine nasıl zarar verebileceğini anlayamıyorum.

Tanışmalar yapıldıktan ve Drake'in sekreteri herkese sıcak bir içecek sağladıktan sonra dördümüz Callie'nin konuşmasını bekliyoruz.

"Sanırım tüm cevaplara sahip olan benim o zaman?" diyor alaycı bir kahkaha atarak.

"Senin için de biraz var," diyor Nathan ona.

"Brad öldü demiştin, değil mi?" diye sorar.

Başıyla onaylıyor.

"O pislikten iyi ki kurtulduk," diye mırıldanıyor.

Lorenzo sandalyesinde öne doğru eğildi. "Sana ne olduğunu bize anlatabilir misin, Callie?"

Kahvesinden bir yudum alıyor ve bardağı kalçasına dayıyor. "O hasta herif beni dövdü ve tecavüz etti" diyor, sanki bu hikâyeyi defalarca anlatmış gibi.

"Brad?" Lorenzo soruyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Jake."

"Jake mi?" Lorenzo kaşlarını çatır.

"Evet, annemle babama söyledim ve ikisi de olanlara göz yumdu," diyor omuz silkerek. "Babamızın altın çocuğu gibiydi ve cinayetten paçayı sıyırdı - muhtemelen annemiz söz konusu olduğunda kelimenin tam anlamıyla."

"Anneni öldürenin Jake olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben şok içinde dinlerken Nathan soruyor.

"Bunu ona hiç yakıştıramadım. Hasta, sapık bir herifti."

Lorenzo'nun elini sıkıyorum ve tüm vücudumun titremesini engellemeye çalışıyorum. "Jake mi? Brad değil mi?" Lorenzo tekrar soruyor.

"Janice Mulcahy'nin cesedinde bulunan sperm Jake'e aitti," diye araya giriyor Nathan. "Tüm mühürlü dosyalara erişimimiz var."

Vay anasını. Nasıl bir aileye gelin gittim ben böyle?

"Jake o zaman kaç yaşındaydı, on beş falan mı?"

Lorenzo sorar. Nathan başını sallar. "Bu yüzden onun dosyaları da mühürlendi."

Hasta olma isteğimle savaşıyorum. "Sperm mi? Janice'i mi kastediyorsun? Brad ve Jake'in annesi mi?" Lorenzo elimi daha sıkı sıkıyor. "Yani Jake'i taciz mi ediyordu? Onunla seks mi yapıyordu?"

Callie homurdanıyor. "Ona da tecavüz ediyordu. Sana söyledim, o sapık bir pislik." Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyor?

Lorenzo tekrar konuşmadan önce kendini toparlamak için derin bir nefes alıyor. "On üç yaşındayken ne oldu?"

"Hamile kaldım. Başıma gelen en iyi şeydi," diyor alaycı bir kahkaha atarak. "İşte o zaman insanlar bana inanmaya başladı. Çocuk hizmetleri beni oradan çıkardı ve bir daha arkama bakmadım. Çocukluğumu öğrendim

Annem öldüğünde ben yedi aylıktım ve o zamandan beri o şerefsizlerden tek bir tanesini bile görmedim."

"Bebeğine ne oldu?" diye sordum.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Harika bir aile tarafından evlat edinildi. Durumu çok iyi. Üniversiteyi yeni bitirdi. Onu görmüyorum ama gelişmelerden haberdar oluyorum."

Gülümsemesine karşılık veriyorum, bundan rahatlamış görünmesine seviniyorum.

"Mike Mulcahy'nin baban olmadığını biliyor muydun?" Nathan soruyor.

On

u. "O zamanlar öyle değildi. Bunu birkaç yıl öncesine kadar öğrenmemiştim."

"Baban kimdi?" Lorenzo soruyor. Hiçbir fikrim olmadığına inanamıyorum. Brad'in berbat geçmişi hakkında. "O kayıtlara ulaşmanın ne kadar zor olduğuyla bir ilgisi var mı?"

"Evet. Görünüşe göre sevgili annemin Foster Carmichael adında bir adamla ilişkisi varmış," diye cevaplıyor Callie.

Lorenzo kaşlarını çatı. "Bu ismi nereden biliyorum?"

"Doksanlarda ve 2000'lerin başında New York'ta büyük bir olaydı," diye açıklıyor Nathan. "Yanlış insanları kızdırmaya başlamadan önce. Ama o zamanlar hükümet üzerinde büyük etkisi olan büyük bir balıktı. Aile değerleri kampanyalarının ana temelini oluşturuyordu. Evli bir kadınla ilişkisi ve bir çocuğu olduğu ortaya çıkarsa skandalı göze alamazdı, bu yüzden her şeyi derinlere gömdü."

Callie, "Sanırım Mike başından beri onun çocuğu olmadığını biliyordu, bu yüzden Jake'in yaptıklarına izin verdi," diye ekliyor. "Annem de hayatı boyunca onun zorbalığına maruz kaldı."

"Brad bu işin neresinde?" Sonunda sesimi bulabildiğim için soruyorum. "Jake her zaman ondan biraz korkar gibiydi."

"Sanırım öyleydi." Callie omuz silkiyor. "Brad de her zaman bir zorbaydı. Jake'in asla itip kakamadığı tek kişiydi ve Brad, Jake'in anneme ve bana yaptığı hiçbir şeye aktif olarak katılmamış olsa da ..." Başını sallıyor.

"O da bunu durdurmadı. Ve Jake'in sırlarını açığa çıkarabilecek tek kişi oydu." Drake onun yerine bitiriyor.

Callie başını sallar. "Aynen öyle."

"Ama tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordum. "Callie, Jake'in şu anda kim olduğunu bilmesine asla izin veremezsin. Kendini ve hatta belki oğlunu da riske atmış olursun."

"Oğlum çok iyi korunuyor, sizi temin ederim. O pisliği bir daha görmek istemesem de tüm Boston polis teşkilatı onun yanında. Evet, onu takip ediyorum. Brad'in cinayetini senin üzerine yıkmak istiyorsa, bunu yapana kadar durmayacaktır. Benim hayatımı mahvetmeye çalıştığı gibi senin hayatını da mahvetmesini engellemek için ne gerekiyorsa seve seve yaparım." Çantasından kahverengi bir zarf çıkarıp Nathan'a uzatıyor. "Ama umarım bu kadarı yeterli olur ve iş o noktaya gelmek zorunda kalmaz."

Nathan zarfı masasına doğru kaydırıldı. "Bu Michaela Mulcahy'nin kendisine ve annesine olanlarla ilgili yazılı ifadesi ve Jake'in geri adım atması için yeterli olacağından eminim."

Sandalyemde arkama yaslandım, sözleri aklıma geldikçe tüm vücudum titriyordu. Brad ve Jake'i tanıdığımı sanıyordum. İyi adamlar olmadıklarını da biliyordum ama şimdi yapabilecekleri şeylerin gerçek boyutunu öğrendiğime göre...

"Bir daha asla senin yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim Mia," diyor Lorenzo, sesi sakın ve güven verici.

Boğazımda düğümlenen büyük endişe yumağını yutuyorum. Lorenzo'nun yanında güvende olduğumu biliyorum. Kendine zarar vermek pahasına da olsa beni zarardan korurdu ama Jake beni cinayetten tutuklatmaya kararlıysa - gerçekten işlediğim bir cinayetten- bunu nasıl engelleyebileceğine dair hiçbir fikrim yok. Jake'i davadan vazgeçmeye ikna edemezse tabii.

"Yani bu bilgiyi onunla yüzleştireceğiz ve Mia'dan uzak durmazsa Michaela'nın ifadesinin halka açıklanmasını sağlayacağımız konusunda onu uyaracağız, öyle mi?" Lorenzo'nun sorusu Drake ve Callie tarafından başlarıyla onaylanarak karşılanır.

Callie, "Gerekirse o hasta herifin acı çektiğini görmek için mahkemeye giderim," diye ekliyor. "Aptalca bir şey yapma dostum," diye uyarıyor Nathan Lorenzo'yu. "Konuşabilirim onunla birlikte. Her şeyi ofisimde açık açık anlatın."

"İyi bir plana benziyor." Lorenzo'nun başını belaya sokmasını istemiyorum.

Lorenzo bana döndü. "Hayır, tesoro. Bir daha senin yanına yaklaşırsa onu ölümle tehdit ederken gözlerinin içine bakacağım. Bu pazarlığa açık değil."

Callie sırtıyor. "Keşke ben de orada olup görebilseydim."

"O zaman anlaştık mı? Onunla kendin mi konuşacaksın?" Nathan Lorenzo'ya sorar. "Yani *konuşacağım*."

"İyi olacağım. Dante ve Max'i ben alırım," diye cevap veriyor biraz da sırtarak.

Drake gülüyor. "Altına sıçacak."

"Güzel." Callie ayağa kalkıyor ve kahve fincanını yanındaki masaya bırakıyor. "Eğer toplantıma yetişmek istiyorsam uçağa yetişmem gerekiyor."

"Elbette. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim Bayan Stretton," diyor Nathan ve ona eşlik etmek için ayağa kalkıyor.

"Beni süslü özel jetinizle buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim," diyor gülerek. "Bir kız her gün bunlardan birini göremez."

Ayağa fırlıyorum ve ona doğaçlama bir sarılma daha yapıyorum. "Çok teşekkür ederim Callie. Her şey için."

"Benim için zevk, tatlım. Umarım artık seni huzur içinde bırakır." Ona gülümsüyorum, söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalışıyorum ama o bana göz kırpmıyor. "Ben kendi huzurumu uzun zaman önce buldum, sen benim için endişelenme."

Nathan onu dışarı çıkardıktan sonra ofise döner ve ceketini alır. "Eğer bana başka bir şey için ihtiyacın yoksa, New York'ta halletmem gereken bir sürü iş var."

"Her şey için teşekkürler, compagno." Lorenzo diğer adamı kucaklıyor. "Sana borçluyum."

Nathan da ona sarılır. "Bana asla borçlu kalmayacaksın dostum ve biliyorsun ki o."

ChapTer
ALTI-Nine

OceanofPDF.com

LOREN OZ

"Y Onu bağlayıp işkence ederek öldüremeyeceğimize emin misin?" Gecenin karanlığında yolun karşısına geçip Jake Mulcahy'nin evine doğru ilerlerken Max soruyor.

Dante iç çekerek, "Ona fikir verme, Max," diyor.

"Hey, ben planla iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Elimizde korkutmaya yetecek kadar bilgi varken bir polisin cesedinden kurtulmanın anlamı yok." Yalan söylemiyorum; plana sadık kalacağım. Ama bu sapkın pislikle gelecekte kendi yöntemimle başa çıkmak niyetindeyim.

"Mutfak ışığı yanıyor. Sence içeride midir?" Max soruyor, o ve ben evin arka tarafına doğru koşarken Dante de ön tarafa gidiyor. Çitin üzerinden tırmanıyoruz ve yumuşak bir gümbürtüyle aşağıdaki çimlere düşüyoruz.

Max sırtıyor. "Hadi gidip merhaba diyelim."

Max ve ben odaya girdiğimizde Jake Mulcahy'yi mutfak masasının üzerine eğilmiş, mikrodalgada lazanya yerken buluyoruz. "Ne oluyor lan?" diye hırlıyor, kalkıp tezgahın üzerindeki silahına uzanmak için çabılıyor. Ama Max çok hızlıydı. Puşt daha kışını kaldıramadan Jake'i kafasından yakaladı. Kollarını arkasından çekip kısa sürede sandalyeye bağladık.

Kendini güvene aldığı anda Max, Jake'in boynundaki tutuşunu bırakır. "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" diye feryat ediyor, bağlarına karşı güreşiyor.

"Kim olduğumuzu biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona otururken.

"Bu yanına kalmayacak. Ben madalyalı bir polisim," diye tükürür.

"Kurtulmamız gereken hiçbir şey yapmadık Jakey." Max masanın kenarına tüner. "En azından henüz değil."

"Sadece konuşmak istiyoruz." Bu saçmalık. Lanet boğazını parçalamak istiyorum. Ama bu gece değil.

Dante mutfığa girer ve Jake'in ön kapısından söktüğü kilidi masanın üzerine koyar. "Buna bakmak isteyebilirsin. Elimde kaldı."

"Siktir git!" Jake hırlıyor.

Max suratına ters bir tokat attı. "Bay Moretti ile bir daha asla böyle konuşma, sik kafalı."

Jake yere kan tükürüyor ve bize küçümseyerek bakıyor. Aptal herif, biz buradan çıktığımızda hâlâ nefes alıyor olacağı için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor.

"Dediğim gibi, sadece konuşmak istiyoruz," diye tekrarlıyorum.

"Konuş öyleyse," diye çıkışıyor ama sesinde bir titreme var şimdi. Sanki içinde bulunduğu durumun ciddiyetini yeni fark etmiş gibi.

"Mia'dan uzak durmanı istiyorum," diye başladım.

"O benim lanet kardeşimi öldürdü," diyor, sesi zehir saçıyor.

Max'e baktım ve o da Jake'in ağzına bir yumruk attı. Durduramadığım takdirde o korkunç pisliğe elimi bile sürmeyeceğim konusunda anlaşmıştık.

"Dediğim gibi, Mia'dan uzak duracaksın. Oksijen israfı kardeşinle ilgili bu saçmalığı bırakacaksın ve bir daha onun adını bile ağzına almayacaksın. Anladın mı?"

Alnından boncuk boncuk ter damlıyor. "Peki ya reddedersem?"

"Seni taşaklarından burnuna kadar kesip açmama ne dersin, sikik külçe?" Max, Jake'in sandalyesini tekmeleyip irkilmesine neden olarak soruyor.

"Bundan asla kurtulamazsın," diye ısrar ediyor Jake. "Ben ortadan kaldıracabileceğin bir sokak serserisi değilim."

Kardeşini ben yok ettim, seni aptal piç! Kelimeler dilimden dökülmek istiyor ama kendimi tutuyorum. Hayatı için geri döndüğümde ona söyleyeceğim. "Sanırım herkesi ortadan kaldıracabileceğimizi göreceksin," diyorum onun yerine. "Ama neyse ki buradaki meslektaşım konuşmanı engellemek için seni bir balık gibi deşmek zorunda kalmayacak."

Bana bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Tek yapmamız gereken kız kardeşinin bize verdiği ifadeyi yayınlamak. Ne kadar çarpık, şeytani bir pislik olduğunla ilgili her şeyi. Bildiğiniz gibi hayatınız sona erer."

Yüzü hemen arkasındaki buzdolabından daha beyaz hale gelir.

"Michaela seni biraz daha cesaretlendirmemiz gerekirse suç duyurusunda bulunmaya bile hazır. Boston'da tecavüz için zaman aşımı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Yalan söylüyorsun," diye hırlıyor, ama dudağı titriyor ve şimdi bolca terliyor.

"Hayır. Onunla iyi bir sohbet ettik. Ve tabii ki işlediğiniz suçların DNA kanıtları var. Çocuğunuzu doğurduğunu biliyor muydunuz? Bir oğlu var. Onu doğuran ahlaksız herif hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Siktir git!"

Sandalyemi geriye itiyorum ve o irkiliyor. Ona biraz acı çektirmeliyim ki bir gün başına geleceklerin tadına bakabilsin. Gevşek aletini tutup sıkıyorum. Hırıldıyor ve gözleri yaşıyor. "Mia'ya karşı kan davasını bırak yoksa o ifadeyi yayınlarım. Ve eğer o lanet olası çirkin yüzünü görmek, sesini duymak zorunda kalırsa ya da hayatının geri kalanında senin yüzünden başına bir şey gelirse" -daha sert sıkıyorum, lanet olası şeyi çıplak ellerimle koparmak istiyorum- "buraya geri döneceğiz ve anatominin her bir parçasını parça parça keseceğiz. Ta ki gövdende bir kafadan başka bir şey kalmayana kadar. Sonra da gözlerine akü asidi dökceğim ve içten dışa yanışını izleyeceğim, seni iğrenç pislik! Anladın mı beni?"

Aletin ezilmesinin acısıyla konuşamıyor, başını sallıyor.

"Güzel." Bağlarım çözülmeden önce mutfağından çıkıyorum ve Max ile Dante'yi onu çözmeleri için yalnız bırakıyorum. Eve dönüp baktığımda, geri döneceğime yemin ediyorum. Ve bir dahaki sefere yalnız geleceğim.

ChapTer
SeVenTY

OceanofPDF.com

M A I

L Tavuskuşu Kulübü'ne giden kalın kadife iplerin yanından geçerken Orenzo bir kolunu belime doluyor ve beni güven verici bir şekilde sıkıyor. D u d a ğ ı m ı çiğneme isteğime karşı koyuyorum, bu güzelliği mahvetmek istemiyorum.

Joey'in bana yardım ettiği makyaj.

"Gergin olmana gerek yok, günüşiğim," diyor Lorenzo kulağıma usulca, sıcak nefesi omurgam boyunca bir ürperti gönderiyor. "Sana çok iyi bakacağım."

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek. "Sanırım biraz heyecanlıyım, biliyor musun? Böyle bir kulübe ilk kez geliyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor göz kırparak. "İçeri girdiğimizde kuralları hatırlarsın değil mi?"

"Size sadece efendim diye hitap edeceğim. Siz izin vermedikçe konuşmayacağım ve söylediğiniz her şeyi tereddüt etmeden yapacağım."

"İşte benim kızım." Başını eğiyor ve bana tatlı, uzun bir öpücük veriyor.

"Size bir şey sorabilir miyim efendim?" Mırıldanıyorum, bir elimi İnce dikilmiş ve inanılmaz derecede iyi oturmuş takım elbisesinin yakası. "Elbette."

"Neden bu gece konuşmama kuralı var? Belirli bir nedeni var mı?" Gevezelik kuralı değişmez bir kural ve bu alışkanlığımı neredeyse kırdım ama biri benimle konuşsa bile hiç konuşmamak tamamen yeni bir şey.

Bana hınzırca sırtıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor ve bir elini kıcıma doğru kaydırıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Çenemi kavrayıp gözlerimin içine bakabilmek için başımı eğmeden önce boştaki elinin parmaklarını yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Çünkü, benim

alınan güneş ışığı topu, bu kadar ateş ve meydan okuma dolu olmana rağmen, aslında çok uslu küçük bir denizaltıya dönüşüyorsun."

Övgüsü karşısında tüm vücudum ateşle doluyor.

"Daha yaratıcı olmak ve gerçekten çiğneyebileceğiniz bazı kurallar koymak zorundaydım."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Böylece beni cezalandırabilecek misin?" "Aynen öyle."

"Yani, iyi bir denizaltı olduğumu mu söylüyorsunuz, efendim?"

Dudaklarını tekrar kulağıma yaklaştırıyor. "Sen benim mükemmel denizaltımsın, tesoro."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, tıpkı bana öğrettiği gibi övgüsünün tadını çıkarıyorum.

Kulübe girdiğimizde başım dönüyor olabilir. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yerlerden biri. Tamamen cam, krom ve pelüş kadife. Lorenzo bana buranın yeni sahiplerinin olduğunu, yenilendiğini ve ismini değiştirdiklerini söyledi. Yeni sahipleri her kimse, belli ki kusursuz bir zevke sahipler. Kulüp tıklım tıklım dolu ve arka taraftaki VIP kabinlerine ulaşmak için kalabalığın arasından yolumuzu bulmamız gerekiyor.

Hayranlıkla ağızım açık, gördüğüm herkesin kostümlerine ve kıyafetlerine hayran kalıyorum. İki metre ötemizdeki bir masada seks yapan iki kişinin yanından geçerken çenem daha da düşüyor.

Lorenzo elimden tutup beni ceset yığınlarının arasından çekiyor, ben de topuklu ayakkabılarımla peşinden tökezliyorum. Kulübün arka tarafına doğru devam etmek yerine, beni bir masada tek bir koltuk bulunan kalabalık bir noktaya götürüyor. İki adam ve bir kadın zaten orada oturuyor ve onu başlarıyla onaylıyorlar. Lorenzo boş sandalyeye oturuyor. Kafam karışıyor, kaşlarımı çatıyorum. Onun kucağına mı oturmam gerekiyor?

Lorenzo bana ters ters bakıyor. "Dizlerinin üzerine çök." Ona göz kırpıyorum.

"Bana tekrar sordurtmayın."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Ne halt ediyor bu? Eliyle çenemi kavırıyor. "İnsanlara bakmak istiyorsun, günüşiğim. Belki de sana bunun nasıl bir his olduğunu göstermeliyim."

Konuşmak için ağızımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Konuşmak yok.

"O ağızını tekrar açmak isteyeceksin." Fermuarını açtı. "Çünkü birkaç saniye içinde sikimle dolacak."

Hızla odaya göz atıyorum, kalabalığın arttığını fark ediyorum ama şaşırımıyorum. Lorenzo Moretti bu çevrelerde önemli biri. Ve o yaklaşık

Buradaki ilk gecesinde yeni denizaltısına bir ders vermek için. Ona kaba olmak için bakmadığımı söylemek istiyorum ama yapamıyorum ve sanırım bunun bir önemi yok çünkü biraz kabaydı. Ama şimdi Lorenzo'nun sikini emerken bakılan kişi ben olacağım. Kutsal muzlar! Bunu yapabileceğimden emin değilim. Burada herkesin önünde olmaz.

Takım elbise pantolonunun içine uzanırken "Gözler bende olsun," diye emrediyor. "Sikimi emerken benden başkasına bakarsan, bu güzel insanların önünde de dayak yersin."

Boğazımdaki kalın düğümü yutuyorum ve bakışlarımı onunkilere sabitleyerek hafifçe başımı sallıyorum.

Başımın arkasını avuçluyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Sonra yakınımaya eğiliyor, dudakları kulağımın kabuğunun üzerinde geziniyor. "Ve seni tokatlamak için her türlü sebebi aradığımı biliyorsun, günışığım."

"Ben-" *Kahretsin!*

"Ve işte orada." Hınzırca kıkırdıyor, arkasına yaslanıyor ve sikini pantolonundan çıkarıyor.

Tüm bedenim titriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor ama bakışlarımı onunkilere sabitliyorum. Yüzüme bakarken tekrar öne eğiliyor ve güçlü eliyle çenemi kavırıyor. "Güvenli kelimenin burada hâlâ işe yaradığını sana hatırlatmalıydım Mia," diyor sesi alçalarak. "Her yerde. Her zaman. Kurallar ne olursa olsun. Beni anlıyor musun?"

Sessiz kalıyorum, bakışlarım başının yan tarafına sabitleniyor. "Konuşmak için izniniz var."

"Anlıyorum, efendim."

Bu yanıttan tatmin olmuş gibi görünerek tekrar arkasına yaslanıyor ve ben de gözlerimi onunkilere dikiyorum. Bunu yapabilirim. Kim izlerse izlesin ya da ne olursa olsun, karşımdaki bu adama dünyadaki herkesten daha çok güveniyorum.

Çevresel görüşümde onun şaftının tabanını sıkıldığını görüyorum. "Tüm bu iyi insanlara sikimi ne kadar iyi emdiğini göster."

Ellerimi kalçalarına koyup başımı eğiyorum, bakışlarımı onun güzel sikine indiriyorum, prekum ile ağlıyor. Dilimi tepesinde döndürerek, dudaklarımı etrafına sarmadan önce hepsini topluyorum. Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, aşağı doğru itiyor ve beni daha fazlasını ağzıma almaya zorluyor. Lorenzo sessiz kalıyor ama etrafımızdaki insanlar takdirle mırıldanıyor. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Tek yapmam gereken o tek kelimeyi söylemek ve tüm bunlar sona erecek. Ama sonra ne olacak? Eve gideriz ve belki de bir daha buraya hiç gelmeyiz?

"Çok iyi gidiyorsun," diye inliyor.

Ben mi? Ona odaklanıyorum. Kokusuna. Vücudundaki güce. Avuçlarımın altındaki gergin uyluk kasları. Sonra bana ne kadar iyi yaptığımı söylemeye devam eden sesinin rahatlatıcı sesi. Onu daha sert emerken, boğazıma girene kadar daha derine çekerken zevk ve sıcaklık üzerime yıkıyor. Yutkunuyorum ve iniltisi onun içinden ve benim içime doğru gürliyor. Evet, bunu yapabilirim.

"Kendine harika bir denizaltı bulmuşsun Lorenzo." Yumuşak mırıltılı sesi tanıyorum. Lorenzo'nun beni James'in binasının lobisinde tanıştırdığı kadındı bu.

Lorenzo saçımı sıkıca kavırıyor. "Eminim öyledir." Kontrolünü kaybetmek üzereyken son kelimeyi homurdanarak söylüyor.

Beni izledikleri kadar onu da izledikleri düşüncesi külotumu ıslatıyor. Bu aslında biraz ateşli. Bu insanlarla dolu odada şehrin en güçlü adamına kontrolünü kaybettirmek üzereyim. Kaç kadın bunu yapabildiğini söyleyebilir? Sadece bir kadın. Ben.

Bu farkındalığın teşvikiyle burnumdan nefes alıyorum ve tekrar yutkunuyorum, kalın sikini boğazımda sıkıyorum. "Kutsal! Siktir!"

Başımı kaldırıp bana baktığını görüyorum, gözleri karanlık ve bana karşı o kadar büyük bir sevgi ve arzuyla dolu ki kalbim neredeyse mutluluktan patlayacak. Şimdi burada ben ve ondan başka kimse yok. Bu sadece bizimle ilgili, başka kimseyle değil.

"Sikimi çok iyi emiyorsun," diye inliyor, içime girerken başımı sabit tutuyor. Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve boğazımı açarak beni beslediği dölün her damlasını kabul ediyorum. Ağzımdan yavaşça kayarken dilimi şaftı boyunca takip ederek onu yalayıp temizliyorum.

Ağzımın kenarından tükürük damlıyor ve başparmağıyla onu siliyor. Daha önce konuşan kadın onun solunda oturuyor. Onunla konuşmak için yaklaşıyor ama adamın dikkati bende kalıyor. "Çok iyiydin, günışığım."

Ona hayranlıkla bakıyorum. Onu çok seviyorum, beni tam olarak ne kadar zorlayacağını bilmesini seviyorum.

Kadın kara bir kahkaha atarak, "Ona şaplak atmayı unutma Lorenzo," diyor ve kalbim sıkışıyor. Bunu unutmuştum. Bana söylediklerini nasıl duymuştu ki? Bunca zamandır burada mıydı?

Lorenzo sikini pantolonunun içine sokuyor ve fermuarını çekiyor. Sonra elimi tutuyor ve beni yerden kaldırıp kucağına çekiyor.

"Melanie, Mia'yı hatırlıyor musun?" diyor solundaki kadına. Ah, evet. Melanie.

"Kesinlikle öyle. Ve onu yakın zamanda unutacağımı sanmıyorum." Bir kaşını kaldırıyor ve benim yanaklarım kızarıyor.

Lorenzo elini kıkımda gezdiriyor. "O unutulmaz." Bana göz kırpmıyor ve ben neredeyse onun içinde eriyorum. Sonra tüm dikkatini bana veriyor. "Hadi gidip standımızı bulalım."

Beni ayağa kaldırıyor ve Melanie dikkatle bizi izliyor. Bana söz verdiği gibi neden şaplak atmadığını sormak istediğini anlayabiliyorum ama onun -ya da herhangi birinin- ona bu kadar açık bir şekilde meydan okuyacağından şüpheliyim. Elimi sıkıca kavırıyor ve arkadaki özel masalara ulaşana kadar bir kez daha kalabalığın içinden geçiyoruz. Bir fedai bize standımızı gösteriyor ve ben pelüş süet bankta kayıyorum, Lorenzo da hemen beni takip ediyor.

Oturur oturmaz, "Burada rahatça konuşabilirsin, Mia," dedi. "Bu çok ateşliydi." O fikrini değiştirmeden önce kelimeleri ağzımdan geçiriyordum. Konuşma konusunda.

Gözleri kısıldı. "İzlenmek hoşuna mı gidiyor?"

"Yapabileceğimi düşünmemiştim ama..." Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Herkesin bizi izlemesini çok sevdim. Onların ..." Birdenbire kendime geldim.

Dudaklarının kenarında bir sırıtma beliriyor. "Onlar ne, günışığı?"

Dudağımı ısırarak karanlık gözlerine bakıyorum. "Sana ait olduğumu bilirlerdi."

Gülümsemesi genişliyor ve parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Evet, öyle. Hoşuna giden tek şey bu mu?"

Lanet olsun! Beni çok iyi tanıyor. "Hayır," diye itiraf ediyorum utangaç bir sırıtışla. "Senin boşalmanı izlemelerine de bayıldım. Eminim birçoğu senin için dizlerinin üzerine çökmek isterdi ama bunu yapabilecek tek kişi benim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, boynumun arkasını avuçluyor ve ağzımı diliyle sikerken beni yerinde tutuyor. Öpüşmemizi kestiğinde nefes nefese kalıyorum. "Sanırım daha çok insan benim yerimde olmak istiyor," diyor, sesi kısık ve boğuk. "Çünkü sen mükemmel bir küçük denizaltısın. Mükemmel kadın."

Göbeğimde ısı birikiyor. "Efendim." Kelimeyi nefes nefese söyledim. "Ama yine de bir şaplak borçlusun. Dizimin üstüne, şimdi." "Buraya mı?"

Sırıttıyor. "İstersen seni oraya geri götürebilirim ve bunu tüm kulübün gözü önünde yapabilirim?"

"Hayır, hayır. Burası iyi." Koltuğa sürünerek oturuyorum ve dizinin üzerine uzanıyorum, dirseklerimi yumuşak süet bankın üzerine koyup kıcımlı havaya kaldırıyorum.

Kısa elbisemi yukarı itiyor, yumuşak kumaşı belime tam oturana kadar çekiştiriyor. İri ve güçlü bir eliyle kıcımlı okşuyor, ben de memnuniyetle mırıldanıyorum. Sonra külotumun üzerine dört kez sertçe vuruyor. Sonuncusu indiğinde ciyaklıyorum, tam o sırada bir çift standımızın önünden geçiyor. Yanaklarım utançtan yanarken donup kalıyorum ama fazla oyalanmıyorum.

Lorenzo, "Davet edilmedikleri sürece insanların burada kalıp izlemelerine izin verilmiyor," diye beni temin ediyor ve tekrar rahatlıyorum. Külotumu kık yanaklarımın üzerinden çekip kalçalarımın yarısına kadar indiriyor. "Bu güzel kıcıma bu gece kaç kez şaplak atmalıyım?" diye soruyor.

Uygun sayıyı düşünüyorum. Çok yüksek olursa kıcımlı gereksiz yere acıtmış olurum - en azından benimkinden daha fazla acı çekerim. Ama çok düşük olursa ceza olarak miktarı iki katına çıkaracak. "On beş mi?" Ben öneriyorum.

"Bu biraz sert oldu, günışığı," diyor kara bir kahkaha atarak. "Ama madem ısrar ediyorsun."

Lanet olsun!

İlk darbe için kendimi hazırlıyorum ve avucunun düz kısmını sertçe popomun yanağının etli kısmına indiriyor. Ow! Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve beni tekrar tokatlarken irkiliyorum.

"Kıçın şaplaktan kızardığında çok güzel görünüyor." Bir parmağını amıma sokuyor ve ben utanmadan inliyorum. "Tanrım, lanet olsun, Mia, sikimi emdiğin için mi yoksa dizimin üstünde şaplak yediğin için mi bu kadar ıslaksın?"

"İkisi de, efendim."

Beni nazikçe parmaklarken tekrar tokatlıyor ve sıcak zevk midemin çukurunda kıvrılıyor, beni ağrılı ve ona muhtaç hale getiriyor. "Efendim," diye inliyorum.

"Benim muhtaç küçük denizaltım. Bir sikiş için çok çaresiz."

Bana şaplak atmaya devam ediyor, her darbeye beni daha da ıslatıyor. Acının bu tür bir zevke neden olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Lorenzo Moretti'nin verdiği acı markası enfes olmaktan başka bir şey değil.

Lorenzo son tokadı en sert şekilde atıyor. Avucunun etime çarpma sesi gürültülü kulüpte bile çok yüksek. Bu da bir anne gibi acıtıyor ve ben

Ama sonra sıcak elini hassas, kızarmış tenime sürüyor ve ben de bu zevke kapılıyorum.

"Şaplaklarımı çok iyi karşılıyorsun, günışığım. Benim için çok iyi bir kızsın." "Teşekkür ederim, efendim."

Beni yukarı çekip etrafında döndürmeden önce külotumu bacaklarımdan çekip çıkarıyor, böylece ona biniyorum, kırmızı kığım yanımdan geçebilecek herkese sergileniyor.

Burnuyla çenemi sıyrıyor, derin derin içine çekiyor ve organlarımda güneşte çikolata gibi erimesini sağlıyor. "Sana bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydin, tesoro?"

"Evet, efendim. Evden ayrılmadan önce."

Ellerini elbisemin kumaşının altından geçiriyor ve parmak uçlarını sırtımın alt kısmına sürüyor. "Bu elbiseyi üzerinde çok beğendim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Joey seçmeme yardım etti. Kısa, vücuda oturan ve siyah bir elbise. Kulübe ilk ziyaretim için mükemmel bir seçim gibi görünüyordu.

"Yine de senin sarı olanı tercih ederim," diyor sırtarak. "Öyle mi?"

Çenemi ısıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Evet. Buraya bir daha geldiğimizde bunu giyeceksin ve başka hiçbir şey giymeyeceksin."

Bir elini kalçalarımın arasına sokuyor ve iki parmağını damlayan merkezimde gezdiriyor. "İç çamaşırsız mı?" Kalçalarımı ona doğru sallayarak inliyorum. Ona içimde o kadar çok ihtiyacım var ki.

"Aynen öyle. Kalabalığın arasında yürürken elimi elbisenin altına sokabilmek ve ıslak amımı hissedebilmek istiyorum." Kalın bir parmağını içime soktu.

"Efendim," diye inliyorum yüksek sesle, kalçalarımı yuvarlayıp parmağına biniyorum. "Ne oldu, günışığım?"

"Lütfen... sik beni."

"Bu gece biraz talepkârsın, ha?" Karanlık bir şekilde gülüyor.

Kalçalarımı indiriyorum, parmağını içimde gezdirirken daha da derine batıyorum. "Size her zaman ihtiyacım var, efendim."

"Bu masada içine girmemi mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen." Kalçalarımın sıcak bir zevk karıncalanıyor.

"O zaman sikimi çıkar," diye emrediyor beni parmaklamaya devam ederken. Titreyen parmaklarımla fermuarını indiriyor ve boxerının içine uzanıyorum. Taş gibi sertti, teni sıcak ve pürüzsüzdü elimi sardığımda

Şaftının tabanının etrafında ve sıkın.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Ellerinin üzerimde olmasını ne kadar sevdiğimi biliyor musun, tesoro?"

"Sizinkini üzerimde sevdiğim kadar değil, efendim."

Parmağını içimden çıkardı. "Sikimin üzerine kay, Mia. Beni tatlı amına sonuna kadar al. Güzel boğazına yaptığım gibi amını da döllerimle dolduracağım."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Belki seni başka bir şeyle de doldurabilirim, ha?"

Erimiş ısı içimi yakıyor ve nefesim kesiliyor. Birkaç gün önce spiralimi çıkarttırdım. Artık benim için doğum kontrolü yok. "Bunu çok isterim, efendim."

Gözleri muziplik ve keyifle parıldıyor. "Peki ne bekliyorsun, günüşiğim?"

Kalçalarımı kaydırıyorum, kalın sikinin tepesi açıklığıma bastırarak şekilde kendimi açıyorum. Sonra gözlerinin içine bakıyorum, üzerine gömülürken gülümsüyorum ve geri döndüklerini görüyorum. Her bir santimi amımı dolduruyor. Duvarlarım onun etrafında dalgalanıyor. Bu gece bana yaptığı onca şey yüzünden şimdiden sınıra çok yaklaşmışım. "Becer beni," diyor gırtlaktan gelen bir hırıltıyla. "Beni böyle sıkmayı bırakmazsan aklımı kaçıracağım."

Alnımı onunkine bastırıyorum, kollarımı boynuna doluyorum, o da kollarını belime dolayarak hareketlerimi kontrol altına alıyor. "Özür dilerim... elimde değil... içimde çok iyi hissediyorsun," her kelimeyi nefes nefese söylüyorum, sıcak zevk vücudumda yuvarlanıyor ve her an beni boğmakla tehdit ediyor.

"Bir dahaki sefere buraya geldiğimizde herkesin görmesi için seni bu şekilde becereceğim. Hoşuna gider mi?"

"E-evet," diye mırıldanıyorum kalçalarımın arasında bembeyaz bir zevk yanarken.

"Öyle mi?" Kalçalarını döndürüyor ve tacını içimdeki hassas noktanın üzerinde gezdiriyor.

"Lütfen, efendim."

"Adımı söyle Mia," diye emrediyor, sesinin derin tınısı bedenimde yuvarlanıp kemiklerime yerleşiyor ve ruhumu yatıştırıyor.

"Lorenzo!" Doruk noktam uzun ve dalgalı bir şekilde üzerime yılanıyor.

Beni daha sıkı çekiyor ve her saniyesinde beni beceriyor, ağzı kulağıma karşı sıcak. "Seni yakaladım, günüşiğim."

Başımı omzuna yaslıyorum, tamamen tükenmiş bir halde. Boynuma sokuluyor, adımı inletirken son bir kez daha içime giriyor.

Nefes nefese kalıyorum ve elbisemi çıplak kıcımlı örtecek şekilde aşağı çekmeden önce yatıştırıcı ellerini sırtımda gezdiriyor. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

Başımı kaldırıyorum ve yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Evet." Memnuniyetle gülümsüyorum.

O da bana gülümsüyor. "Çok güzelsin."

Parmaklarımı kalın siyah saçlarının arasından geçiriyorum. "Teşekkür ederim, efendim. Siz de çok güzelsiniz."

Beni usulca öpüyor, dilini ağzıma sokuyor ve beni tekrar inletiyor. Bu adama ve vücuduma yaptıklarına doyamıyorum. Elleri sırtımda geziniyor, öpücüğü derinleşip tutkulu bir hal alırken bir elini saçıma sokuyor. Ona sürtünüyorum ve o da öpüşmeyi kesip karanlık bir kahkaha atıyor. "Doyumsuzsun, benim küçük denizaltım."

Dudağımı ısırıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Sizin için efendim."

Döllerimizle lekelenmiş pantolonunun ağ kısmına bakıyor ve ben kızarıyorum. "Güzel takım elbisen," diye fısıldıyorum.

"Tatlı sularınla lekelemediğin tek bir takım elbisem bile yok." Dudaklarını boynumda gezdiriyor. "Ve ben de tam olarak böyle seviyorum."

"Size bir şey sorabilir miyim, efendim?" "Ne isterseniz."

"Neden herkesin önünde bana şaplak atmadın?"

"Sana, sikimi emerken gözlerini benden ayırırsan herkesin önünde seni tokatlayacağımı söylemiştim. Ama yapmadın. Senin şaplak yemen izinsiz konuştuğun içindi ve bunu nerede yapacağımı hiç söylemedim."

"Onun yerine burada yaptığınıza sevindim."

Burnunu çene çizgimde gezdiriyor. "Biliyorum."

Vücudumdaki her hücreye sıcaklık yerleşiyor. O biliyor. Bu yüzden beni özel kabinimizde cezalandırdı. "Bazen aklımı okuyabildiğinizi düşünüyorum, efendim."

"Zihnini değil. Ama vücudunu okuyabiliyorum. Gözlerindeki bakış. Yaptığın her hareketi. Her titrek nefesini. Her titreme ve sarsıntı. Yüzündeki her duygu titreşimi bana tam olarak bilmem gereken şeyi söylüyor."

"Keşke ben de seni böyle okuyabilseydim," diyorum yumuşak bir iç çekişle.

"Beni tanıdığım herkesten daha iyi okuduğundan eminim. Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun. *Sen* her zaman ihtiyacım olan şeysin."

"İhtiyacım olan tek şey sizsiniz, efendim. Seni çok seviyorum. Bunun artık benim hayatım olduğuna inanamıyorum, oysa çok uzun zamandır ..." Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor ve tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

Kollarını sıkıca belime doluyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor. "Sen her şeyi hak ediyorsun, günışığım. İstesen senin için ayı bile asarım."

Dişlerimi dudağıma gömüp onun koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. "Her kız, kendisine onun için ayı asacakmış gibi bakan bir erkeği hak eder."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum, ağzımın içinde inleyene ve siki aramızda sertleşene kadar onu usulca öpüyorum. Kalçalarımı döndürüyorum, o izin verdiği sürece kontrolü ele alıyorum, ki bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Ama işte sevdiğim adam bu. Lorenzo Moretti benim ortağım. Sevgilim. Dom'um. En iyi arkadaşım. Her şeyim.

OceanofPDF.com

ChapTer
SeVenTY-One

OceanofPDF.com

LOREN OZ

OceanofPDF.com

Nİ NE AY SONRA

M Koridorda sürünürken spor ayakkabılarım ahşap zeminde gıcırıyor ama bu ses televizyonun gürültüsüyle bastırılıyor. Maç başladı. Patriots Colts'a karşı. İne ulaşana kadar on adım daha atacağım. Bu buraya ilk kez gelmiyorum. Banyoyu süslemek için kullanılan fayansların türünü biliyorum ve sahibinin içtiği viski markasını ve ne sıklıkla içtiğini biliyorum. Her Pats maçında en az yarım şişe içer. Jameson şişesini tutmak için kullandığı cam sehpanın Ikea'dan alındığını biliyorum. Adamlarımdan biri tarafından parçalanıp yerel bir Türk restoranının çöplüğüne atılmadan önce dün bir depoda buna benzer bir tane vardı. Eldivenli elimi sakladığım kalın parçanın etrafına sararak cebimden çıkarıyorum.

Çalışma odasına girdiğimde masanın üzerindeki yarısı boş viski şişesini ve yanında duran boş bardağı görüyorum. Bir pişmanlık düğümünü yutuyorum. Keşke bunu daha fazla uzatabilseydim. Ah, acı dolu çığlıklarının müziğini dinlerken derisini kemiklerinden soymaktan alacağım zevk. Gözlerini oyar ve boğazından içeri sokardım. Acısını çekebildiğim kadar çekerken, ölümünün her acı dolu saniyesinden kimin sorumlu olduğunu bilmesini sağlardım. Ne yazık ki, bunun bir intihar gibi görünmesi gerekiyor.

Beni duyamayacak kadar sarhoş olmasına rağmen sessizce arkasından yaklaşıyorum. Bir parçam içgüdülerinin iyi olduğunu ve dönüp benimle yüzleşeceğini umuyor çünkü o zaman o herifi ellerimle öldüresiye dövebilirim. Ama gözleri ekrana takılı kalıyor ve Patriots'un alıcısına topu düşürdüğü için küfrediyor.

O kadar yakınım ki üzerindeki viskinin kokusunu alabiliyorum ve boynundaki güçlü nabızı görebiliyorum. Çenesinden tutarak, o daha ne olduğunu anlayamadan başını geriye yatırıyorum.

Başını, gözlerinin içine bakabileceğim kadar geriye çektim. "Beni hatırladın mı, seni hasta herif?"

Beni yakalamaya çalışıyor ve ben geri çekilmiyorum. Tamamen siyah savaş kıyafetleri giyiyorum, geride lif bırakmayan türden. İsteddiği kadar çırpınsın ve kıyafetlerimi çekiştirsin. Bu gecenin sonucunu değiştirmeyecek.

"Bu Mia ve Michaela için, seni şeytani pislik." Cam parçasını şahdamarına saplarken hırlıyorum. "Tıpkı senin parçan gibi öleceksin-

boktan kardeşim."

Bana son bir hamle yapıyor, sonra boğazını tutuyor, kekeliyor ve öksürüyor. Boynundan aşağı bir kan nehri akıyor, futbol formasını ıslatıyor ve vücudundaki her damla yaşam tükenirken ona tutunuyorum. Öldüğünde ve gözleri donuklaştığında, bırakıyorum ve öne doğru düşüyor.

Parçayı alıp, elini parçanın etrafına yerleştiriyorum. Sonra viski şişesini alıp havaya kaldırıyorum ve sehpanın üzerine bırakıyorum. Camı kırıp parçalara ayırıyor. Elimde bir not yok ama düzeltilmemiş mühürlü dosyalar ve Michaela'nın izni var. Onları kanepeye, Michaela'nın hayatını cehenneme çeviren kardeşinin yanına koyuyorum. Umarım sonsuzluğun geri kalanını onunkinde geçirmek üzeredir. Aile geçmişi ve küçük kız kardeşine yaptıklarından dolayı varsayılan suçluluk duygusu arasında, ölümünün bir intihar olarak değerlendirileceğinden hiç şüphem yok. Ama dedektifler cinayetle ilgili en ufak bir ipucundan bile şüphelenirse, ben varım. Boston Polisi'nin yeni müfettişi Pete Hayes'i tanıyorum.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
YEDİ-İKİ

OceanofPDF.com

LOREN OZ

H koridorda durup onu izliyorum. Çok güzeldi.
"Bunun sadece kızlar için olduğunu biliyorsun, değil mi?" Max yürür yanıma gelip koluma çarpıyor, sonra durup o da bakıyor, benim Mia'yı izlediğim gibi kız kardeşimi izliyor. Burada sessizce duruyoruz, her birimiz donup kalmışız. Yemin ederim Mia'nın gülümsemesi tüm şehri aydınlatabilirdi. Benim güneş ışığım.
"İkinizin burada olacağını biliyordum," diyor Dante gözlerini devirerek ve uyuyan oğlunu kucağına alarak yanıma geliyor. "Uzak kalamıyorsun, ha?"
"Sen bu işte tecrübeli olabilirsin ama bu bizim için yeni bir şey," diye hatırlatıyorum ona.
Karısına bakarken içten bir gülümsemeyle "Asla eskimiyor, kardeşim," diye yanıtlıyor.
Max dönüp küçük kardeşime bakıyor ve tek kaşını kaldırıyor. "O zavallı kadına bundan sonra başka dev bebekler yaptırmayacaksın değil mi?"
Dante ona sırtarak bakar. "En az bir tane daha istiyorum." "Beş çocuk mu istiyorsun?" Ben soruyorum.
"Ben altı istiyorum ama Kat beş diyor, o yüzden..." Omuz silkiyor.
"Peki ya sen, Loz? Bu birçoğunun ilki mi olacak?" Max bana soruyor.
Mia'ya bakıyorum. Yüzü öyle bir sevinçle parlıyor ki nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi merak ediyorum. Hamilelik ona çok yakışıyor ama biz zaten sayımızda anlaşıştık. "Bir tane daha," diye cevap veriyorum.

"Joey daha fazlasına karar vermeden önce ilk çocuğumuzun ne kadar küçük bir şeytan olduğunu görmek için bekleyeceğini söylüyor." Max gülüyor.

Kız kardeşime bakıyorum, eli şişmiş karnının üzerinde koruyucu bir şekilde duruyor ve gözleri sevinçle parlıyor. "Fikrini değiştirebilir. Daha çok genç."

Dante homurdanır. "Eğer kızın da onun gibiyse..."

Max'in gözleri dehşetle açılır. "Lanet olsun. Bir daha asla bir saniye bile huzur bulamayacağım, değil mi?"

Dante sırtarak, "Başka türlü olamazdı," diye cevap veriyor. Kat dördüncü çocuklarına hamile ve babamızın bir canavar olmasına rağmen, küçük kardeşim babalığı sanki bu rol için doğmuş gibi benimsedi. Umarım bana da aynı doğallıkla gelir. "Peki, sence hangi bebek önce doğacak?"

Mia, Joey ve Kat birbirlerinden birkaç hafta sonra hamile kaldılar, dolayısıyla şu anda malikanemizde üçlü bir bebek partisi düzenleniyor. Yemek salonumuz kıkırdayan, heyecanlı otuz kadınla dolu ve nişanım her birini gölgede bırakıyor.

"Benim ve Joey'nin," diye cevaplıyor Max hemen. "Önce onun doğum günü."

Dante güler. "İlk bebekler asla olması gereken zamanda gelmezler, compagno."

"Öyle değil mi?"

Dante başını sallar.

Birkaç hafta içinde baba olacağımı hatırlatan bir nefes üflüyorum. Ve iki bebeğin daha amcası. Joey ve Max'in de artık evde kendi kanatları var. Bana duygusal diyebilirsiniz ama hepimizin tek bir çatı altında olmasını seviyorum. "Bir çatı altında üç bebeğimiz olacak."

Dante bir kolunu omzuma doluyor, diğeriyle de oğlunu kucaklıyor. "Harika bir baba olacaksın."

"Ya değilsem?"

Max yine koluma vuruyor. "Ne zaman bir şeyde iyi olmadın ki?"

Tam o anda Mia başını kaldırdı ve göz göze geldik. Bana o güzel gülümsemelerinden birini, sadece bana ayırdığı türden bir gülümsemeyi gösteriyor. *Seni seviyorum*, dedi.

Dilimin ucuna gelen kelimeleri yutuyorum. Onu sevdiğimi biliyor. Herkes biliyor. Max de bir kolunu omzuma doluyor. "Ben çok

Seninle gurur duyuyorum," diyor sessizce ama Dante'nin duyacağı kadar yüksek sesle ve diğer omzumu sıkıyor.

Ben de kendimle gurur duyuyorum. Anya öldükten sonra benim için bir hayat kalmadığını düşünmüştüm. Bunların hiçbirini yaşayacağımı kesinlikle hayal etmemiştim. Benim için başka birinin olamayacağına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ve sonra Mia'mla tanıştım. Aşık olmamanın imkansız olduğu bir kadın. Sıcağına yenik düşmeden önce güneşin altında ancak bu kadar durabilirsiniz. Başka kimsenin buz gibi kalbimi onun erittiği gibi eritebileceğinden emin değilim. Ve şimdi bana bir de oğul veriyor. O her şeyim.

OceanofPDF.com

CHapTer
SeVenTY-THree

OceanofPDF.com

M A I

Iyatağa uzandım, ellerimi şişmiş karnımda gezdirdim.
"Bugün eğlendin mi?" Lorenzo gömleğinin düğmelerini açarak soruyor.

"Harika zaman geçirdim! Bu kadar çok insanın olması hala garip hissettiriyor.

gerçek dostlar..." Beklenmedik bir duygu düğümünü yutuyorum. Gençken her zaman çok sosyal ve kendine güvenen biriydim - lisede balo kraliçesi, üniversitede kız öğrenci birliğimin başkanıyım. Ama Brad bana arkadaş edinme lüksünü hiç tanımadı. Çok yakınlaşırlarsa ve çok fazla çürük ya da kesik görürlerse bu onun iyi adam imajını mahvedebilirdi. Ama Lorenzo beni gerçek benliğime sadık kalmamı sağlayacak her şeyi yapmam için cesaretlendiriyor ve buna işte, Peacock Club'da, doğum öncesi sınıfımda arkadaş edinmek de dahil. Yaptığım her şeyi destekliyor, hatta gerekenlere sahip olduğumdan emin olmadığım zamanlarda kendi aromaterapi işimi kurmam için beni cesaretlendirdi. Şimdi işim geliyor, ben de geliyorum. Onun sevgisi ve desteğiyle dünyayı fethedebilirim.

Soyunmayı bırakıp yanımdaki yatağa uzanıyor ve parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Bir sürü arkadaşın var çünkü hem için hem de dışın güzel bir insansın, tesoro," diyor usulca, duygularımdaki herhangi bir değişikliği o kadar iyi anlıyor ki.

"Teşekkür ederim. Her şey için," diye fısıldıyorum, gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor.

"Hayır." Başını sallayarak sıcak elini şişmiş karnımın üzerinde gezdiriyor. "Teşekkür ederim, günüşiğim. Yüz ömür yaşasam da bana verdiklerinin karşılığını asla ödeyemem."

Bu adamın ne kadar inanılmaz olduğu hakkında hiçbir fikri yok. O benim için her yönden mükemmel. "Gömleğini çıkararak başlayabilirsin. Sen durmadan önce gösterinin tadını çıkarıyordum."

Gözleri benimkilere kilitlenirken daralıyor. "Öyle miydin?" Sesi bir oktav düşüyor ve içime işleyen derin bir hırıltıya dönüşüyor.

"Evet, efendim."

"Oynamak ister misin, günışığım?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Evet, oynamak istiyorum. Ağır hamile olmak aktivitelerimizi biraz bile engellemedi ve Lorenzo beni kızdırmak, cezalandırmak ve zevklendirmek için yeni yollar bulma konusunda çok yaratıcı. "Lütfen, efendim."

Alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor, neredeyse çıplak bedenimin üzerinde gezinen gözlerinde hınzır bir parıltı var. Göbeğimin üzerindeki eli aşağıya iniyor ve külotumun kemerinin altından kayıyor. "Bu gece benim muhtaç küçük denizaltımla ne yapmalıyım?"

Kalçalarımı sallıyorum, güçlü eline doğru eğiliyor ve sessizce kalçalarımın arasından geçirmesi için yalvarıyorum. "Zevkin için seni çalıştırayım mı?" diye soruyor, alçak sesle ve boğuk bir sesle, dudaklarını göğüslerimin üzerinde gezdirmeden önce. Hassas bir meme ucunu ağzına alıyor, sertleşmiş tomurcuğu nazıkçe ısıyor ve beni inletiyor. Parmaklarımı saçlarına doluyorum.

"Ama ben iyi davrandım efendim," diye sızlanıyorum.

"Mmhmm." Meme ucumu günahkâr ağzından çıkardı. "Bugün sana yapılan tüm iltifatları kabul ettin mi?"

Dikkatini diğer göğsüme yöneltirken dudaklarımı kıvırıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Bugün pek çok insan bana güzel ve ısıltılı göründüğümü söyledi ve ben de onların bu nezaketini gülümseyerek ve teşekkür ederek kabul ettim, iddialarını geçiştirme ya da çürütme dürtüsüne direndim. "Evet," diye nefes aldım. "Söz veriyorum."

Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Ona asla yalan söylemem ve o da bunu biliyor. "İşte benim iyi kızım."

Övgüsü karşısında yanaklarım kızarıyor. Lorenzo'nun cezalarını ve alaylarını seviyorum, ama iyi olduğum için beni ödüllendirdiğinde, bu tamamen yeni bir ecstasy seviyesi. Dudakları köprücük kemiğimde ve boynumda gezinerek daha yukarılara çıkıyor. Yakamın etrafındaki deriyi ısıyor, beni miyavlatıyor ve altında kıvranmama neden oluyor.

"Tasmamı takmayı seviyor musun,

Mia?" "Evet, efendim. Sevdiğimi biliyorsun."

Dişlerini boynumun narin derisi üzerinde gezdiriyor. Sonra eli nihayet külotumun içine giriyor ve orta parmağının ucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Tüm dünyanın bana ait olduğunu bilmesinden hoşlanıyor musun?"

Zevk içimi ısıtırken sırtımı kamburlaştırıyorum. "Evet."

"Seni istediğim gibi kullanabileceğimi bilmenin beni ne kadar zorladığını biliyor musun?" Kalın bir parmağını içime sokuyor ve ben başımı yastığa doğru iterek haykırıyorum. "Biliyor musun, günışığım?" Bir saniye daha ekliyor.

"Evet, efendim."

"Acaba bu gece senin hangi parçanı becermeliyim?" diye soruyor, parmaklarını daha derine sokarken tenime gülümsüyor.

"Her parçam," saçlarını çekiştiriyorum, daha fazlası için çaresizce. "Açgözlü küçük bir denizaltı da."

"Sizin için açgözlü, efendim."

"Kahrolası haklısın," diye homurdanıyor, avucunu klitorisime sürtüyor ve yetenekli parmaklarıyla kedi duvarlarıma masaj yapıyor.

EPILOG

OceanofPDF.com

LOREN OZ

OceanofPDF.com

ÜÇ YIL SONRA

S Boynumu gererek aynadaki yansımama bakıyorum. "Yakışıklı görünüyorsun baba," diyor Luca. Gözlerim aynada onunkileri buluyor. Onunkiler kahverengi, mutluluk ve güven dolu derin havuzlar.

Üç yaşında ve iki yaşındaki kız kardeşi Raven ile birlikte benim ve annesinin gözbebeği.

"Sağ ol evlat," diyorum ve aynada onu kıkırdatan bir gülümseme gösteriyorum. "Yine de senin kadar yakışıklı değilim."

"Ve annem kadar güzel değil," diye ekliyor kendinden emin bir şekilde başını sallayarak. "Hayır, kesinlikle annen kadar güzel değil."

Kapı pat diye açılır ve Max, kolunda üç aylık Maximo Junior'ı taşıyarak kapıdan içeri girer. "Hala kaçmadın mı, Loz?" Hınzırca bir kahkaha atıyor ve sırtıma bir tokat atıyor.

Luca beni duymasın diye sessizce, "Siktir git," diye mırıldanıyorum.

Max yansımama bakıp gülümsüyor. "İyi görünüyorsun, compagno. İyi misin?"

Parmağımı gömleğimin yakasının altından geçiriyorum ve boynumu tekrar döndürüyorum. "Neden herkes bana iyi olup olmadığımı sorup duruyor?" Son yarım saat içinde bana bunu soran üçüncü kişi.

"Çünkü bugün büyük bir gün." Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

Ne düşündüklerini biliyorum. Bizi buraya getirmek için üç uzun yıl ve bir sürü bürokrasi gerekti. Ölü bir adamdan boşanmanın bu kadar zor olacağını kim düşünebilirdi ki? Ben Max'e cevap veremedim Dante kucağında iki çocuk ve ayaklarının etrafında koşuşturan altı çocukla kapıdan içeri dalıyor. Kızım bana doğru koşuyor, ben onu kaldırıp kendime çekene kadar bacağıma tırmanıyor. Yanaklarımı birbirine yapıştırıyor ve ben de onun mükemmel küçük burnuna yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Max gözlerini deviriyor. "Nasıl oldu da bu kadar küçük iblisleri burada bulduk?"

"Beni takip ettiler," diyor Dante omuz silkerek. "Fareli Köyün Kavalcısı gibi bir şeyim. Ayrıca, o odada fön makinesi, parfüm ve etrafta telaşlanan çok fazla insan var. Çocuklar bizimle burada, devasa bir televizyonun olduğu yerde daha iyi."

Raven'ı kardeşi ve kuzenleriyle oynaması için yere yatırıyorum. Maximo odanın etrafına bakıyor, hala Maximo Junior'ı tutarken

Kızları Bella ve Jess televizyon kumandasının kontrolünü ele geçiriyor. "Nasıl oldu da bu kadar çocuğumuz oldu?" diye soruyor abartılı bir iç çekişle. "Yani sayıca bizden çok üstünler."

Dante odada gülüp oynayan tüm çocuklarımıza bakıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor. On kuzenin hepsi bir evde büyüyor, bu da gürültülü olabiliyor. Birbirlerini çok seviyorlar ve sürekli kavga edip didişseler de birbirlerine karşı olduğu kadar birbirleri için de savaşıyorlar. Hepsi büyüdüğünde lanet dünyayı birlikte yönetecekler. Ve henüz bizden başka kimse bilmiyor, ama Mia ve ben yavrulara bir tane daha eklemek üzereyiz. Üçüncüyü planlamamıştık ama onun içinde o kadar çok zaman geçiriyorum ki, bu ihtimaller asla bizim lehimize olmayacaktı.

"Ee, nasılsın kardeşim?" Dante soruyor.

Gözlerimi deviriyorum ama bu lanet soruyu sorduğu için ona çıkışamadan kapı tekrar açılıyor. "Jess, lütfen elbiseni çıkarma tatlım," diyor Joey, kızının güzel sarı elbisesini başının üzerinden çıkarmak üzere olduğunu görerek.

"Elbiselerden nefret ediyorum anne," diye sızlanıyor Jess. "Çocuklar gibi takım elbise giymek istiyorum."

Joey tatlı bir sesle, "Biliyorum bebeğim, ama sadece birkaç saatliğine," diye cevap veriyor.

"Ne isterse giymesine izin vermeliydin." Yeğenim de en az annesi kadar inatçıdır.

"Dün bana bir elbise giymek istediğini söyledi!" Joey kollarını havaya kaldırır. "Çocuk kendi başına bir kanun."

"Tanıdığım başka birine benziyor," diyor Dante iyi huylu bir şekilde ve kız kardeşimizin yanağına bir öpücük konduruyor.

"Hey!" Joey şakacı bir şekilde onun göğsüne vurur.

Max bir kolunu ona doluyor, oğulları göğsüne yaslanmış uykuya dalıyor. "Çok güzel görünüyorsun, bebeğim."

"Teşekkür ederim," diyor, yanakları kızarmış bir halde.

"Burada ne işin var senin?" Dante soruyor. "Mia seni buraya Lorenzo'nun sinir krizi geçirmediğinden emin olman için mi gönderdi?"

Aynadaki kardeşime kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır." Joey omuz silkiyor. "O kadın lanet olası bir salatalık kadar soğukkanlı." Dante gülüyor. "Lorenzo'ya katlanmak için öyle olmak zorunda."

Üçü tören hakkında konuşmaya başlıyor, ama konuşmaları kayboluyor ve beyaz bir gürültüye dönüşüyor. Kalbimde beklediğim bir ağırlık hissediyorum ama yine de içimi sızlatıyor.

"Onu görmem gerek," diyerek konuşmalarını böldüm ve üçünün de aynadan bana bakmasını sağladım.

"Kim? Mia mı?" Joey kaşlarını çatarak sorar. "Evet."

"Yapamazsın. Bu kötü şans getirir," diye ısrar ediyor.

"Onu görmem gerek, Joey. Bunu gerçekleştir." Bana göz kırptı. "Lorenzo? Sen-" "Sadece yap. Lütfen."

"Tamam. Tamam. Tamam. Bir şeyler düşüneceğim." Bana güven verici bir gülümseme veriyor ama Max ve Dante beni endişeyle izliyor.

Beş dakika sonra kilerde kapısı açık bir şekilde gelinimi bekliyordum ve küçük kız kardeşimden aldığım kesin talimatlara göre törenden önce hiçbir şekilde bu küçük odadan dışarı çıkmayacak ve Mia'ya bakmayacaktım.

Yumuşak ayak sesleri yaklaşıyor ve kalbim göğsümde daha sert atıyor. Parfümünün kokusu sikimin seğirmesine neden oluyor. Dışarı çıkıp nişanımı kollarıma almak için çok istekliyim ama Joey'e bir söz verdim.

"Hey sen," diyor usulca. Gölgesi yere düşüyor ve kapının hemen dışındaki duvara yaslandığını anlıyorum.

"Selam." Elimi onunkine uzattım ve o da parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Teni ipek gibi sıcak ve yumuşak.

Boğazıma takılan kalın duygu düğümünü yutuyorum.

Elimi daha sıkı sıkıyor. "Seninle gurur duyardı, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına dikiliyor. Bu kadının çok güzel bir ruhu var ve ben onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Kaç kadın düğün gününde müstakbel kocasını başkasını düşündüğü için teselli eder ki? "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Biliyorum."

"Seni benimle birlikte bu kilerin içine çekip öpmemek için ne kadar kendimi tutmam gerektiğini biliyor musun?"

"Sadece beni mi öpeceksin?" Yumuşakça kıkırdıyor.

"En azından bir öpücükle başlardı."

"Ve iki dakika içinde belimde güzel gelinliğimle eğilmiş olurdum?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor.

"Aklıma fikirler sokma, günışığım." Daha sonra içinde sikim varken domalmış halini görmek, içimdeki huzursuz hissi sarsmaya yetmiyor.

taşıyorum. Elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini okşuyorum. Derin bir iç çekiş göğsümde gümbürdüyor.

"Onu düşünmende bir sorun yok Lorenzo. Ben de onu düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Seni bugün olduğun kişi yaptığı için ona minnettarım ve her zaman da minnettar olacağım. Bütün sabah onu düşündüm. Elbisesi nasıldı. Seninle evleneceği için ne kadar heyecanlanmış olmalı."

İlk düğün günümü düşünüp gülümsüyorum. Anya'yı düşünmem Mia için bir sorun değil, bunu tüm kalbimle biliyorum ama onunla bu konuda konuşmamak sorun. Bu uzun zaman önce yaptığım ve bir daha asla yapmayacağım bir hata. "Beyaz ipek bir elbise giymişti," diyorum, koridorda bana doğru yürüdüğünü hayal ederek. "Korse o kadar sıkı bağlanmıştı ki mihrapta neredeyse bayılacaktı."

"Gergin miydin?"

"Aynen öyle." Gülüyorum. "Babam beni neredeyse evlatlıktan reddetmişti. Anya'nın ailesi de aynısını ona yapmıştı. Ama daha önce hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir."

"Bugün gergin misin?" diye soruyor usulca.

"Hayır. Biraz bile değil," diye itiraf ediyorum, parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bu kadını karım yapacağımdan hiç bu kadar emin olmamıştım. "Sen mi?"

"Hayır."

"Sanki hayatımdaki her bir anın beni buraya getirmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sana. Luca ve Raven'a."

"Ve kazara olan jelibon," diye fısıldıyor. "Evet, o da öyle."

"O mu?"

"İçimde bir his var." Omuz silkiyorum.

Hafifçe kıkırdıyor. "Aslında ben de."

Sessizlik birkaç dakika boyunca aramızda asılı kalıyor. "Seni görmek istemedim çünkü Anya'yı düşünüyordum."

"Yapmadın mı?"

Kalbim sıkışıyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Hayır."

"O zaman ne oldu?" diye soruyor, sesi endişeyle karışık.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Ama bilmeni isterim ki, yaptığım şeyi kendim için yaptım, tesoro. Bu senin vicdanını lekelememeli."

"Jake'i sen öldürdün," diyor, bir soru değil bir ifade. "Biliyor muydun?"

"Bunun bir kaza olmadığından şüphelenmiştim. Hazır olduğunuzda bana söyleyeceğinizi düşündüm."

"Seni karım yaptığımda sırlarımın olmasını istemiyorum. Bunu senden bu kadar uzun süre saklamamalıydım." Elini daha sıkı sıkıyorum ve başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Ama olanlar hakkında suçluluk duymanı istemedim çünkü bu onunla benim aramdaydı, senin değil. Birkaç gün sonra Luca doğdu ve kalbini kırmak için hiç iyi bir zaman yokmuş gibi görünüyordu."

"Kalbimi kırmıyorsun. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Senin gibi bir adamın bu tür şeylerin yalan olmasına neden izin veremediğini şimdi anlıyorum. Ve sorun değil. Değer verdiğin insanları koruma şeklin, sende sevmeye başladığım milyonlarca şeyden biri."

"Teşekkür ederim, sadece bunun için değil. Beni sevdiğin için teşekkür ederim, günışığım. Bana Luca'yı, Raven'ı ve yeni küçük adamı verdiğin için. Bana tekrar sahip olmayı hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir neşe verdiğin için. Ve bugün Anya'yı düşündüğün için teşekkür ederim. Bu benim için her şey demek."

"O senin bir parçan Lorenzo ve ben hepinizi seviyorum."

Onun da bunu kastettiğini biliyorum. Bu kadının tüm vücudunda kindar, zalim ya da kıskanç bir kemik bile yok. "Ben de seni seviyorum, günışığım. İyi misin?"

"Ben
mükemmelim.

" "Evet,
öylesin."

Gülüyor. "Öyle demek istemedim-"

"Ben yaptım." Onu bu odaya, yanıma çekmeme saniyeler kaldı. "Sen mükemmelden daha iyisin Mia. İnanılmazsın. Sen ve çocuklarımız benim her şeyimsiniz, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Siz de benim her şeyimsiniz, efendim."

Onun kollarımda olmamasına bir saniye bile dayanamam.
Gözlerimi kapatıp onu da kendimle birlikte kilere çekiyorum.

"Lorenzo!" diye bağılıyor vücudu benimkine çarparken.

"Gözlerim kapalı," diyorum ona, kollarımı beline dolayarak ve gömleğimin içinden vücudunun sıcaklığının tadını çıkararak.

"Ben de," diye kıkırdıyor. "Koridorda yürüyene kadar seni görmek istemiyorum."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine serpiyorum ve kollarımda titriyor. "Joey buraya gelip bizi yakalamadan önce bunu çabucak yapsak iyi olur."

"Öyleyse öp beni, Bay Moretti."

"Zevkle, Bayan Moretti." Dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum, benim için iyice açılana kadar dikiş boyunca yalıyorum, dilimi kaydırmama izin veriyor

İçeride.

OceanofPDF.com

MIA

Luca ve Raven'ın doğduğu günleri saymazsak, bu gün hayatımın en inanılmaz günüydü. Lorenzo ve oğlumuzu koridorun sonunda beni beklerken gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. Sonra Lorenzo dönüp bana baktı ve yüzü ...

Gözlerindeki mutluluk ve sevgiyi hatırladıkça bir damla gözyaşımı siliyorum. Bana tasmaını verdiği geceden beri, bana olan sevgisinden bir kez bile şüphe etmedim, ama bugün bunu bu kadar çiğ ve ilkel görmek, ona ulaşmadan önce neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oluyordu. Bugün onun için bazı açılardan zor bir gün oldu. Benimkinin aksine, onun ilk evliliği mutlu bir evlilikti. Anya onun hayatının aşkıydı, ya da en azından hayatının aşkıydı, çünkü biliyorum ki ben de öyleyim. Eskiden beni sevdiği için kendini suçlu hissedirdi, ama şimdi bazen onu hala sevdiği için kendini suçlu hissediyor ve keşke hissetmese. Sadakati ve tutkusu onun hakkında en sevdiğim iki şey.

Biri elime bir kadeh şampanya tutuşturuyor, ben de gülümseyerek kabul ediyorum. Arkalarını döner dönmez Lorenzo kadehi boş olanla değiştiriyor ve bana bilerek göz kırpmıyor. Üçüncü çocuğumuza sekiz haftalık hamileyken, alkol şimdilik kesinlikle yasak, bu büyük düğün resepsiyonunda sorun değil, ama daha sonra, mutfakta sadece yakın aile olduğunda, saklamak o kadar kolay olmayacak. Görünüşe göre, sadece kardeşler ve tabii ki Max ve Kat ile mutfakta samimi bir buluşma Moretti ailesinin bir düğün geleneği.

Joey, Max, Dante ve Kat gece boyunca onlara göz kulak olurken Raven ve Luca'nın kuzenleriyle oynamasını, dans edip gülüşmelerini görünce iç geçirmeden edemiyorum. Lorenzo Moretti bir dansçı değil ama düğün şarkımız için benimle birlikte mutlulukla piste çıktı ve

Şimdi onun yanında, kolunu omzuma dolayarak oturmaktan memnunum. O yanımda olduğu sürece mutlu ve huzurluyum. Bu kadar tehlikeli ve şiddet yanlısı bir adamın beni hayatımda hiç olmadığı kadar güvende ve el üstünde hissettirdiğine inanmak çok zor.

"İyi misin, günışığım?" diye soruyor, kısık gözlerle yüzümü süzerek.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım" diye onu temin ederim.

"Güzel, çünkü sana bir sürprizim var." Elimi tutup beni sandalyemden kaldırıyor ve müzik aniden duruyor. Lorenzo bana sırtıyor ama ben gülümseyemeyecek kadar şaşkınım. Sonra "Bright Side of the Road "un açılış notaları çalıyor ve yemin ederim kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Lorenzo dans pistini işaret ediyor. "Benimle dans eder misiniz, Bayan. Moretti?"

"Bu ... bu ..."

"Bizim şarkımız." Beni kardeşlerine, çocuklarımıza ve dans pistindeki yeğenlerimize doğru yönlendiriyor ve kollarını belime doluyor. Beni eğdiğinde kıkırdıyorum ve beni tekrar yukarı çekip dans etmeye başladığımızda dudaklarımdan hülyalı bir iç çekiş dökülüyor.

"Danstan nefret ediyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Ama senin için her şeyi yaparım, günışığım." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Baba!" Raven, takım elbise pantolonunun paçasını çekerek talep ediyor.

Gözlerini deviriyor ve onu kucağına alıyor, sakalını yanağına sürterken bir kolunu belime doluyor ve kızın kıkırdamasına neden oluyor. Luca yanıma sokuluyor, küçük elini benimkinin içinde kısıyor ve müzik eşliğinde kalçalarını sallıyor.

Lorenzo, "Kesinlikle ritminizi yakaladı," diyor.

"Sen de oldukça iyi bir ritme sahipsin," diye cevap veriyorum hınzır bir sırıtışla.

Gözleri kararıyor ve sonra bana göz kırpmıyor. Dante ve Kat'in çocuklarıyla, Joey ve Max'in de kendi çocuklarıyla etrafımızı sardığı şarkımızda dans ediyoruz ve Toni de bize katılıyor. Nakarat başladığında hepimiz eşlik ediyoruz, Lorenzo'm bile. Boştaki elimi karnımın üzerine koyuyorum, ailemizin büyümesinden mutluluk duyuyorum. Bu bir peri masalı olmalı, değil mi? Hiç kimse bu kadar mutlu olamaz.

Lorenzo dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Seni seviyorum, günışığım."

Gülümsemem genişliyor. Evet, bir insan gerçekten bu kadar mutlu olabilir. "Ben de seni seviyorum."

Biraz daha Lorenzo ve Mia için sabırsızlanıyor musunuz? Kemer korkusunu tedavi edip edemeyeceklerini bilmek ister misiniz? O zaman Sadie ile Facebook veya Instagram üzerinden iletişime geçerek bonus genişletilmiş sonsöz için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Moretti'ler HEA'lerine kavuşmuş olabilirler, ama dışarıda bunu onlardan almak isteyen biri var. Keres'e bir göz atmak için sayfayı çevirin. 2024 İlkbaharında çıkacak veya [buradan](#) ön sipariş verin

OceanofPDF.com

KERES (ÖN İZLEME)

Motosikletin motorunu kapatıyorum ve mırıldanarak duruyor. Vizörümü kaldırarak bakışlarımı birkaç yüz metre ilerideki eve yöneltiyorum. Moretti Malikânesi gece yarısı gökyüzüne karşı heybetli bir figür oluşturuyor. Lorenzo, Dante ve Joey Moretti yataklarında mışıl mışıl uyuyor, etrafları zenginlik ve ihtişamla çevriliyken geri kalanımız onların geride bıraktığı kırıntıları toplamak zorunda kalıyoruz. Dünyanın geri kalanı yaldızlı duvarlarının dışında yanarken kendilerinin güvende olma hakkına sahip olduklarına dair inançları o kadar kibirli ki.

Hâlâ yapabiliyorken ayrıcalıklı varoluşlarının tadını çıkarmalılar. Ne silahlı muhafızlar ne de demir kapılar onları benden koruyamaz. Moretti kanı benim de damarlarımda dolaşıyor ve her biri varoluştan silinene kadar durmayacağım.

Keres için şimdi [buradan](#) ön sipariş verin

Lorenzo ve Mia'nın hikayesi bittiğine göre, arkadaşları James kardeşleri biraz daha yakından tanımaya hazır mısınız?

Sadie'nin yakında çıkacak Manhattan Ruthless serisinde hepsiyle tanışabilirsiniz. Kitap 1 şu anda ön sipariş için mevcut. [Buradan](#) veya Amazon'dan alabilirsiniz.

Sadie'nin bir sonraki kitabı olan ve tek başına bir aşk romanı olan The Perfect Fit'i de [buradan](#) veya Amazon'dan ön sipariş verebilirsiniz

Sadie Kincaid tarafından da

New York'taki İrlanda Mafyası ve Bratva ile bağlantıları hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?
New York serisini henüz okumadıysanız, Amazon ve Kindle Unlimited'ta bulabilirsiniz

[Ryan Rule](#)

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Yenilendi](#)

New York Ruthless kısa öykülerini burada
bulabilirsiniz [A Ryan Reckoning](#)

[Bir Ryan Geri](#)

[Sarma Bir Ryan](#)

[Kısıtlama Bir](#)

[Ryan Yeniden](#)

[Bir Ryan Vahyi Bir](#)

[Ryan Cadılar](#)

[Bayramı Bir Ryan](#)

[Noel Bir Ryan Yeni](#)

[Yıl](#)

Alejandro ve Alana, Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ediyorsanız,
Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da
mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Vahşi Kral](#)

[Vahşi Kraliçe](#)

[Vahşi İhanet](#)

[Şiddetli Takıntı](#)

Londra'nın en ateşli çifti hakkında bir şeyler okumak isterseniz. Gabriel ve Samantha, o zaman Sadie'nin
Amazon'daki London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Kara Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

[Karanlık / Düşmüş Melek Düeti](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Vay canına, bu kitap acıttı! Hayatınızın sonsuza dek bir parçası olması gereken birini kaybetmenin içgüdüsel, ruhu yok eden acısını yaşamış herkes için, umarım Lorenzo'nun hikayesinin hakkını vermişimdir.

Her zaman olduğu gibi tüm inanılmaz okuyucularıma ve özellikle Sadie's Ladies ve Sizzling Alphas üyelerine teşekkür etmek isterim. Benim sevgili kemer fahişelerim! Hepiniz birer süperstarsınız. Muhteşem ARC ve sokak ekiplerime, bu kitaplara duyduğunuz sevgi beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyor. Hepinize çok minnettarım.

Ama kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okurlarıma, yazdığım her şey sizin için ve sizler benim hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Bu yolculuğu daha da özel kılmaya yardımcı olan tüm yazar arkadaşlarıma.

Sevgili asistanlarım Kate, Kate ve Andrea'ya destekleri, dürüstlükleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için çok özel bir söz.

Sessiz ninja Bobby Kim'e. Beni daha iyi olmaya zorlamaya devam ettiğin için teşekkür ederim. Ve Lorenzo'nun hikayesini gerçekleştirmek için istemediğim pek çok şeyi araştırmama yardımcı olan muhteşem editörüm Jaime'ye.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren inanılmaz çocuklarıma. Ve son olarak, Bay Kincaid'e kocaman bir teşekkür - tüm kitap erkek arkadaşlarım bir araya geldi. Bunu sensiz yapamazdım!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.